

#1 BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

Jasinda Wilder

Mă regăsesc
ÎN noi....

EPICA

Jason Dorsey

CAPITOLUL 1

Un început sau o provocare

Septembrie, clasa a X-a

– Nu te mai purta ca un imbecil, Malcolm.

I-am dat un brânci zdravăn, iar el înainta împleticindu-se.

– Este o întrebare justificată, Dorsey. Nici nu mai știu de câtă vreme ești îndrăgostit de Nell Hawthorne. Când ai de gând să te porți ca un bărbat adevărat și să îi dai întâlnire?

Malcolm era singurul tip de culoare din echipa reprezentativă, era cel mai rapid alergător, atacantul nostru vedetă și al treilea membru al fantasticului trio din Națională, alături de Kyle, care era coordonatorul de joc, și de mine, care jucam în ofensivă și pasam mingea.

Malcolm avea o constituție asemănătoare cu a mea, scund, îndesat și musculos și avea o freză uriașă afro, à la anii șaptezeci, de care se îngrijea cu multă atenție, gândindu-se că dacă tot era el singurul tip de culoare dintr-o echipă de fotbal a unei comunități rurale formată numai din jucători albi, putea măcar să arate bine.

– Prea faci pe tine de frică, mă întărită el. Nu o s-o faci.

L-am fulgerat cu privirea:

– Mai taci naibii din gură, Malc.

Băteam mingea pe teren, de colo-colo, în timp ce îi așteptam pe ceilalți băieți să se echipeze. Reușisem să ieșim din clasă mai devreme, deoarece ultima oră avusesem educație fizică, iar antrenorul Donaldson era profesorul nostru de sport.

– Nu mi-e frică. Doar că nu am găsit încă momentul potrivit. Ca să ne înțelegem, e prietena cea mai bună a lui Kyle. Nu știu cât de mult îi va conveni treaba aceasta. În plus, îți este bine-cunoscut episodul cu dl. Hawthorne și Aaron Swarnicki. M-ar castra dacă i-aș da întâlnire. Doar ce a împlinit șaisprezece ani de nici o săptămână.

– Ceea ce înseamnă că ai avut o săptămână ca să pui totul la cale. Haide, Jay. Nu bate în retragere chiar acum. Din clasa a șaptea te tot smiorcăi cât de mult îți dorești să ai o șansă cu Nell. Acum e șansa ta.

Îmi aruncă mingea și încep să alerge, sprintând în zig-zag. Am azvârlit cu mingea după el, dar l-am ratat de la o poștă.

– Al dracu de bine că nu ești tu coordonatorul de echipă, Jason. Joci nașpa.

– De parcă tu te descurci mai bine. Nu ai nimeri nici peretele unui hambar, cât e el de lat.

Aruncă în mine cu mingea, nimerindu-mă tare în piept.

– Pe pariu că nimeresc fundul lui Nell și de la cincizeci de metri.

Știam că intenționa să mă enerveze, dar a funcționat.

– Nu vorbi așa despre ea, rahat cu ochi ce ești.

I-am aruncat mingea înapoi, iar după aceea i-am imitat mișcările de mai devreme tăind-o razant pe lângă el și sprintând câțiva metri înainte să mă întorc și să prind mingea.

– Atunci fă naibii ceva și ia-ți inima-n dinți. Invit-o în oraș.

Malcolm aruncă mingea care ateriză drept în brațele mele. Malcolm arunca mult mai bine decât mine, dar nu aș fi recunoscut niciodată acest lucru în fața lui.

– O s-o invit! am spus. O s-o invit. Când voi fi pregătit.

Chiar atunci, Blaine, Nick, Chuck și Frankie năvăliră pe teren, azvârlindu-și echipamentul la întâmplare, la marginea terenului. Am aruncat mingea spre Frankie, care porni în viteză spre mine, ținând mingea strâns la subraț. L-am lăsat să treacă glonț pe lângă mine, apoi l-am ajuns din urmă și l-am placat, țintuindu-l la pământ, într-o parte. Ne-am tăvălit amândoi de atâta râs, dar când am pornit în atac, Frankie a fost cel căruia i-a luat mult timp să se ridice de jos, respirând greu.

– Dorsey, prea ești papă-lapte.

Frankie își apăsă coastele cu pumnul și tresări.

– La dracu, omule! Cred că mi-ai lovit o coastă. Nu am pe mine echipamentul așa că ia-o mai ușor.

– Blegule. Nu ții nici măcar la o placare? Poate ar trebui să mai alergi câteva meciuri, ca să încasezi niște plăcări adevărate. Te-ar putea ajuta să devii bărbat adevărat, grășane ce ești.

Rânjeam în timp ce îi vorbeam, deoarece știam amândoi că Frankie era jucătorul ofensiv de linie extremă, care trebuia să-mi apere fundul când porneam în atac. Era un jucător al naibii de bun și era unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, după Kyle și Malcolm.

- Da, da. Eu sunt grăsanul, iar tu ești zânel-sprintenel.

Făcu o fentă, după care își puse un braț voinic pe după gâtul meu și strânse; Frankie era uriaș, un adevărat mamut, la cei șaptesprezece ani având deja peste un metru optzeci și mai bine de o sută de kilograme de mușchi pe el. Era genul de tip care, la prima vedere, părea supraponderal și, când te placa, simțeai cu adevărat cele o sută treisprezece kilograme ale lui.

- Poate că ar trebui să nu mai țopăi pe teren ca o afurită de dulcică și să blochezi odată ca să-ți păzești fundul.

Încercam să-mi recapăt suflarea în timp ce el mă strângea atât de tare că trebui să-i înfig un pumn între coaste ca să-l fac să-mi dea drumul. Blain, apărătorul și pacifistul echipei, ne trase pe amândoi deoparte:

- Terminați, băieți. Știți ce părere are antrenorul despre zbenguiala pe teren.

- Mai taci, Blain, am rostit la unison Malcolm, Frankie și cu mine.

- Să revenim la faptul că ești prea pământău ca să îi dai întâlnire lui Nell.

- Ba, așa zice să nu, am aruncat mingea într-o parte, spre Chuck, prințătorul din linia a doua, care o prinse și i-o aruncă lui Nick, un alt jucător de ofensivă.

- Te provoc, spuse Frankie. Te dublu-provoc.

Am râs.

- Ce e asta? Suntem în clasa a doua? Mă dublu-provoci? Pe bune?

Frankie nu râdea deloc.

- Mda. Te provoc să îi dai întâlnire lui Nell Hawthorne. M-am săturat să văd cum te porți de parcă ar fi un mare secret faptul că ești îndrăgostit de ea. Toată lumea știe în afară de ea și de Kyle. Fă ceva în legătură cu asta sau nu mai deschide subiectul.

- Eu cresc și mai mult miza, spuse Malcolm. Pe o sută de dolari că nu o vei face.

- E o prostie. Nu fac pariuri și nici nu accept provocări pe tema acesta. E prietena mea. Îi voi da întâlnire când sunt pregătit.

Mi-am făcut de lucru cu pernițele apărătoare, încercând să nu se vadă cât eram de jenat.

- Da, este prietena ta, pentru că ai fost amicizat.

Acesta era Malcolm.

Ticălosul.

– Nu am fost amicizat!

Îmi strângeam legăturile, deși nu era nevoie și am reușit să strâng atât de tare șireturile că-mi săltă brusc piciorul, așa că trebui să le dezleg și apoi să le fac din nou.

Malcolm mă cunoștea ca pe buzunarul său.

– Ba ai fost, iar tu știi acest lucru prea bine. Stăteam nas în nas. O sută de dolari. Ții pariul ca un voinic sau taci chitic.

L-am împins, dar veni din nou în fața mea și mă împinse și el.

– Nu fac pariul cu niște funduri amărâte ca voi, am spus eu.

– Asta pentru că ești un papă-lapte, spuse Frankie.

Afirmația smulse hohote de râs din partea tuturor jucătorilor din linia ofensivă, strânși deja în jurul nostru.

– *Papă-lapte?* l-am îngânat eu. Chiar ai spus asta?

Frankie veni agale spre mine și se umflă, gata să mă pună la pământ.

– Da, exact. Pentru că asta ești!

I-am înfruntat privirea, dar știam amândoi că nu aș fi îndrăznit să mai fac un pas spre Frankie. Am fi sfârșit amândoi în spital.

– Nu mi-e frică, am spus aruncând minciuna printre dinți.

De fapt, chiar îmi era frică. Eram prieten cu Nell Hawthorne din clasa a treia și cam tot de atunci eram îndrăgostit de ea. Frankie avusese mare dreptate când spusese că toată lumea știa în afară de Nell și de Kyle. Poate Kyle știa și el, dar alesese să ignore acest lucru. Nu eram sigur.

Atunci când îți petreci zece ani îndrăgostit de cineva nu te prea încumeți să îi dai întâlnire, pentru că numai ideea că o inviți în oraș îți dă fiori. Mai știam însă și că aș fi fost bătaia de joc a întregii echipe de fotbal dacă nu acceptam pariul.

– La naiba! Bine. Îi dau întâlnire mâine.

Nu-mi plăcea deloc faptul că mă strânseseră cu ușa, dar altfel nici nu aș fi făcut-o.

– Să veniți mâine la antrenament cu banii pe care mi-i datorați.

Am dat mâna cu Frankie și Malcolm, ei fiind de fapt singurii care puseseră pariul.

În timpul antrenamentului parcă am fost pe pilot automat, am alergat și am prins mingea fără să mă gândesc prea mult la ce făceam. Minteța îmi alerga cu sute de kilometri la oră, făcând tot felul de planuri despre ce aveam să spun și luând-o razna la gândul că o dau în bară.

* * *

Când am ajuns la școală a doua zi, eram o epavă. Nu mă ajutase nici faptul că tata ajunsese mai devreme de la serviciu și mă snopise în bătaie. Antrenamentul avea să fie dificil cu atâtea vânătăi care-mi colorau coapsele și spatele, dar mă obișnuisem deja. Mă călea, așa obișnuia să spună. Era pentru binele meu, așa obișnuia să spună. Într-un fel avea dreptate: reușise să mă călească.

Nicio placare nu avea să mă rănească mai mult decât o făceau deja pumnii lui.

A patra oră aveam civilizație occidentală, iar a cincea era de administrație americană, iar la ora aceasta eram coleg și cu Nell așa că plănuiam să fac mișcarea în pauza dintre cele două ore. Aveam să o conduc la dulap și să o invit în oraș în timp ce schimbam manualele.

Stăteam în fața clasei doamnei Hasting, de la etajul întâi, așteptând-o pe Nell să apară pentru ora a cincea. A trebuit să mă mușc de obraz ca să-mi ascund tresărirea provocată de Malcolm care mă lovise, în glumă, dintr-o parte, vârandu-și umărul vânjos exact într-un loc învinețit. L-am îndepărtat, străduindu-mă să râd, în timp ce ne luptam până când Harry Hipiotul cel Vesel, responsabilul cu disciplina pe coridoare, trecu pe acolo și ne aruncă un vesel: *Încetați, golani nebuni ce sunteți*.

Harry cel Vesel era prietenul tuturor. Arăta ca John Lennon, cu părul castaniu, neîngrijit, cu barba ciufulită și ochelari rotunzi. Fumase multă iarbă în anii șaiszeci și, în mintea lui, încă trăia în acele vremuri. Era fratele directorului Bowman, întotdeauna calm, drăguț cu toată lumea, câteodată excesiv de drăguț, și tot timpul cu zâmbetul pe buze. Nu trebuia să roage de două ori pe nimeni niciodată, pentru că și cel mai înrăit dintre vandali îl îndrăgea pe Harry.

– Așadar, o faci după oră, nu-i așa? mormăi Malcolm, fluturându-mi pe sub nas o bancnotă de o sută de dolari împăturită în trei, pe care o ținea între degetul arătător și mijlociu.

Am întins mâna după bancnotă, dar el se îndepărtă în pași de dans.

– Da, am să o fac, am răspuns. Rămâneți pe lângă dulapuri în pauza dintre ora a patra și a cincea.

M-am frecat pe o parte a corpului, acolo unde o vânătaie mov-gălbui de mărimea unui grepfrut îmi umbrea coastele și pe spate, exact în locul în care mă lovise Malcolm atunci când mă placase.

Vocea lui Kyle se auzi din spatele meu.

– Iar și-a făcut taică-tău de lucru cu tine?

În afară de mama, Kyle era singura persoană care știa că tatăl meu mă bătea. Îl făcusem să-mi promită că nu va mai spune nimănui. Nu avea niciun rost să dau totul în vileag, atâta timp cât tata era șeful poliției din oraș. Ar fi ascuns toate rapoartele și i-ar fi intimidat pe toți angajații de la asistența socială care ar fi încercat să-i stea în cale. Se și întâmplase așa, dar mai demult. Făcusem greșeala să-i spun profesorului de sport din clasa a opta că vânătaia de pe abdomenul meu fusese făcută de tata, iar el s-a dus direct la cei de la asistența socială. Profesorul de sport a fost transferat într-un alt district într-o săptămână, iar asistentul social a fost concediat.

Lipsisem o săptămână de la școală, fiind *bolnav*. De fapt, aveam dureri atât de mari, încât nu mă puteam da jos din pat. A fost nevoie de o lună pentru ca vânătăile de pe corpul meu să dispară complet. După acest episod nu am mai spus nimic nimănui. Petreceam cât mai mult timp la școală, la antrenamente sau la Kyle acasă. Orice, doar să nu ies în calea tatălui meu. Îi convenea și lui pentru că nici măcar nu își dorise copii. Spunea că sunt o dezamăgire pentru el. Am fost o dezamăgire chiar și atunci când, boboc fiind, am intrat în echipa reprezentativă a colegiului. Am fost de rahat chiar și atunci când, în același an, am bătut recordul districtual pentru cele mai multe prinderi de minge într-un singur sezon. Ce conta însă era că nu bătusem recordul tatălui meu.

Vedeți voi, tata a fost în echipa națională trei ani la rând în timpul liceului, după care avea să joace ca prinzător principal

pentru echipa statului Michigan, fiind foarte bine cotate, ca unul dintre cei mai buni jucători de fotbal de liceu. A fost apoi recrutat de vânătorii de talente de la City Chiefs Kansas, Vikings Minnesota și Giants New York¹. Cu toate acestea, în timpul meciului său cu cei de la Giants și-a rupt ligamentul încrucișat, ceea ce i-a încheiat definitiv cariera. S-a întors acasă, în Michigan, unde, amărât și furios, a intrat în poliție. Când a început războiul din Golf, s-a înrolat în armată și a participat la două misiuni ale infanteriei după care s-a întors acasă și mai răvășit de ceea ce văzuse și făcuse acolo.

Îmi plăcea să se îmbete după serviciu și obișnuia să îmi povestească multe întâmplări care mă oripilau. Spre deosebire de alți veterani de război de care auzisem, tatei îi plăcea să-și povestească experiențele.

Însă numai mie și doar după ce dădea pe gât peste jumătate de litru de alcool. Îmi povestea despre camarazii lui pe care îi văzuse împușcați, aruncați în aer de dispozitive explozive artisanale, doborâți de lunetiști sau de grenade. Dacă încercam să plec de lângă el, începea să dea în mine. Tata era ceva extraordinar. Chiar dacă ruptura de ligament încrucișat îi distrusese cariera sportivă de prințator principal, nu îl făcea deloc mai puțin intimidant când te uitai la el. Era cu mulți centimetri mai înalt decât mine, lat în umeri, cu bicepsi groși și brațe vânoase, cu părul tuns scurt, grizonant, în care se zăreau broboane de sudoare când se legăna în fața mea. Avea pumni rapizi și puternici care nu ratau ținta nici măcar când era beat. Știa să lovească unde durea mai tare. Mă perfecționasem la blocări și eschive, ceea ce tatăl meu încuraja. Voia să fiu bărbat, un războinic. Bărbații nu simt durerea. Bărbații aleargă partide întregi cu coastele învinețite și cu rinichi loviți. Bărbații nu plâng. Bărbații nu-și bat gura. Bărbații doboară recorduri.

Kyle știa despre toate aceste lucruri, le înțelegea în măsura în care le putea înțelege cineva care nu trecuse prin așa ceva și nu spunea niciodată nimic.

– Da, dar sunt bine.

Uram sentimentul de milă.

¹ Echipe de fotbal american profesionist, membre ale NFL (Liga Natională de Fotbal American).

Kyle mă privi în ochi, înfruntându-mă, încercând să evalueze situația. Știa că nu aș fi recunoscut faptul că aveam dureri, așa că se perfecționase să aprecieze cât de gravă era situația.

– Ești sigur? Antrenorul vrea să facem azi la antrenament exerciții de step.

– Rahat, am bombănit eu.

De obicei, făceam exercițiile de step cu antrenorul sau cu coordonatorul de joc care arunca mingea, iar prinzătorul încerca să o prindă pe liniile de tușă în timp ce dansa step pentru a rămâne în teren cu unul sau cu amândouă picioarele. Antrenorul prefera să facem antrenamentele cu contact direct, astfel încât să învăț să fac o prindere în timp ce un apărător încerca să mă oprească. Asta însemna că în cea mai mare parte a antrenamentului aveam să tot fiu placat. Cu coastele mele deja învinețite, eram norocos dacă aveam să ies de pe teren pe propriile picioare.

– Nu, sunt bine, am spus eu. Jucăm cu Brighton vinerea aceasta și lor le place să mă blocheze cu câte doi jucători. Am nevoie de acest antrenament.

Kyle dădu din cap.

– Ești un idiot încăpățânat.

Am izbucnit în râs.

– Da, dar sunt cel mai bun prinzător principal din întregul stat. Trebuie recunoscute și meritele *antrenamentului* lui tata.

Am desenat ghilimelele cu degetele în aer în timp ce spuneam ultima parte.

– Ce cuvânt a folosit ieri domnul Lang? Când ne-a vorbit despre spartani și despre cum își formau ei luptătorii?

Kyle scoase din rucsac un baton energizant, îl desfăcu și îmi dădu și mie jumătate.

– Agogi, am răspuns.

– Asta e, spuse Kyle mestecând zgomotos. Imaginează-ți că ești spartan și că te antrenezi într-un agogi.

– Nu cred că era o clădire, nu cred, am spus, mâncându-mi jumătatea de baton. Cred că era mai degrabă un mod de viață, un fel de sistem de antrenament. Și da, cam asta ar fi. Mike Dorsey, antrenor agogi spartan.

- Trebuie din nou să te scot cu forța de pe teren? întrebă Kyle, glumind doar pe jumătate.

- Probabil, am răspuns.

- O tăiem la ascunzătoare după antrenament.

Kyle se duse spre a cincea oră, cea de științe, în cealaltă parte a clădirii, grăbindu-se ca să nu întârzie.

- Bună idee, am strigat în urma lui.

Ascunzătoarea era un loc în pădure, în spatele casei mele. Era un stejar bătrân, lovit de trăsnet, care își întindea spre pământ ramurile uriașe, formând o coroană ca o peșteră. În timp, Kyle și cu mine am transformat acel loc într-un club exclusivist, împreunând ramurile și folosind scânduri și bucăți de tablă de la vechituri ca să închidem locul. Am târât acolo niște scaune vechi, lăzi, chiar și o canapea jerpelită. Era secretul nostru și, chiar și acum când eram suficient de mari ca să fim stânjeniți de faptul că aveam acel club, păstram încă secret acel loc. Odată, vărul meu Doug reușise, nu știu cum, să pună mâna pe niște lădițe de bere ieftină, de la un magazin care vindea spirtoase, așa că mergeam deseori în ascunzătoare cu Kyle ca să bem.

Pentru mine, totuși, ascunzătoarea era doar atât: un loc în care fugeam de tata. Am petrecut acolo multe nopți, atât de multe, încât păstram o pătură veche de lână într-una dintre lăzi.

Discuția mea cu Malcolm și apoi cu Kyle durase mai bine de șapte minute din pauza dinaintea celei de-a cincea ore, așa că eram ușor surprins că Nell nu apăruse încă la oră. Eu aveam niște emoții de aproape că mă scăpăm pe mine, atât mă tot frământasem cu invitatul ei în oraș, iar ea nici măcar nu apărea la oră.

Dar se ivi până la urmă, cu părul lăsat liber pe umeri, toată un zâmbet și un râs. Becca era într-o parte a ei și Jill în cealaltă. Fetele acestea erau, după mine, cele mai grozave din toată școala și niciodată nu fusesem în stare să fac o clasificare a lor, în funcție de care era mai grozavă. De cele mai multe ori depindea de starea în care mă aflam. Pe Nell o știam cel mai bine, deoarece îmi petrecusem aproape toată viața visând la ea cu ochii deschiși ca un cățeluș, dar Becca era și ea la fel de grozavă, doar că în alt fel. Era mai mică de înălțime, cu forme mai accentuate și, în timp ce părul lui Nell era blond-căpșună, al Beccăi era lung, negru și buclat, cu

bucle atât de strânse încât ziceai că era o grămadă de inelușe elastice. Pielea Beccăi era ca un caramel închis la culoare, iar a lui Nell era ca fildeșul, albă și palidă. Nell era sociabilă și veselă, în timp ce Becca era tăcută și extrem de timidă, însă de o inteligență sclipitoare.

Jill aproape că se pierdea în anonimată când era cu Becca și cu Nell. Nu se putea măsura cu ele, dacă mă întrebai pe mine. Dacă o priveai când era singură sau cu alții, desigur că Jill era grozavă, dar nu era în aceeași ligă cu Nell și cu Becca. Jill era o păpușă Barbie antâia. Înaltă, ireal de bine proporționată, păr șocant de blond, dar natural, și ochi albaștri. Era cea mai dulce fată pe care o puteai întâlni vreodată și, știu, *dulce* nu este un cuvânt pe care tipii ar trebui să-l folosească, dar se potrivea. Jill era dulce ca o linguriță plină cu zahăr. Totodată era stereotipul de blondă plină de viață, incredibil de aeriană și oarecum superficială. Cu toate acestea, era peste măsură de loială prietenilor ei și îmi plăcea acest lucru la ea. Era un moment demn de filmul *High School Musical* cele mai grozave tipe din școală mergând una lângă cealaltă cu pași mari pe mijlocul holului inundat de lumina soarelui, cu Nell în mijloc, toată lumea admirând-o și vorbind despre ea. Apoi, ea se opri exact în fața mea, zâmbindu-mi și salutându-mă, în timp ce eu am înghețat cu ochii căscați și fără cuvinte.

Cineva mă împinse cu putere din spate, trezindu-mă brusc din reverie. Malcolm se împiedicase de mine, tușind:

– N-am vrut, frate. Nu te-am văzut.

Dădu din cap în direcția lui Nell și a celorlalte fete.

– Salut, fetelor, ce mai faceți? Arătați foarte bine astăzi, după câte văd. Chiar foarte bine, nu crezi, Jason?

După cum îi plăcea chiar lui să spună, Malcolm scoatea *artileria grea de tip de culoare*, mai ales atunci când dorea să fie amuzant, ceea ce se întâmpla aproape tot timpul.

M-am uitat lung la el, după care m-am întors spre Nell.

– Salut, Nell. Ce mai faci?

Jalnic. Jalnic. Atât de jalnic.

Zâmbi forțat.

– Salut, Jason.

Becca și Jill nu se opriră decât mai încolo, în dreptul dulăpioarelor lor. Acest loc, holul științelor umaniste de la primul etaj de lângă sala de mese și în apropierea curții interioare, era centrul fierbinte al vieții sociale din liceul nostru. Aici se întâmplau toate. Aici dădeai întâlnire fetelor, aici se provocau băieții la diverse confruntări, aici se încheiau relații. Dacă te numărai printre elevii populari, atunci aceasta era locul pe care trebuia să îl frecventezi ca să fii văzut, era locul în care liderii diferitelor găști se întrețineau cu admiratorii lor. Așadar, era evident că fiind una dintre vedetele echipei de fotbal, acesta era locul în care trebuia să o invit pe Nell la întâlnire. Nell era populară, dar era genul de fată care nu făcea parte din nicio gașcă. Păstra distanță față de toată lumea și era populară pentru că era frumoasă, deșteaptă, tatăl ei era al doilea cel mai influent om din oraș, după tatăl lui Kyle și pentru că era prietena lui Kyle. Bineînțeles, Kyle era zeul liceului. Era coordonatorul vedetă a echipei de fotbal, cel mai bun pe țară la doar șaisprezece ani, fiu de senator și absurd de arătos. Avea o viață perfectă. Era cel mai bun prieten al celei mai grozave tipe din liceu, era bogat, arătos, popular, athletic, avea niște părinți grozavi. Avea chiar și o mașină tare, un Camaro SS clasic, pe care fratele său îl reconstruise, dar plecase fără el când a fugit de acasă la șaptesprezece ani. Singurul motiv pentru care nu-l uram pe Kyle era faptul că era cel mai bun prieten al meu, îl știam de la grădiniță și puteam povesti tuturor cum, în clasa a treia, făcuse pe el, iar eu l-am acoperit.

Toți erau cu ochii pe mine. Știau că urma să se întâmple ceva. Pesemne Malcolm și Frankie spusese tuturor celor pe care îi cunoșteau, adică la toată lumea, că aveam să îi dau întâlnire lui Nell, așa că toată mulțimea de *puști de gașcă* stătea pe coridor și nici măcar nu se obosea să lase impresia că ne ignora.

Sub nicio formă nu mai puteam da înapoi. La naiba.

Mi-am înghițit nodul din gât și mi-am încleștat pumnii, lăsându-mi mâinile tremurânde pe lângă corp.

– Știi, Nell. Mă gândeam. Vrei să ieșim împreună diseară? La șapte?

Vocea nu îmi tremură și nici nu scârțâi, eram cât se putea de nonșalant.

Nell făcu ochii mari și inspiră adânc, surprinsă, apoi scoase un țipăt slab, pe care îl opri rapid strângând tare din dinți.

– Da! Adică, sigur. Mi-ar face plăcere. Unde mergem?

Mă pregătisem pentru asta, din fericire, și am răspuns:

– Mă gândeam să mergem la *Bravo*.

Rânji din nou. Era un local scump pentru liceeni și trebuia să ai rezervare, mai ales vineri seara. Aveam o înțelegere cu tatăl meu: eu mă concentram pe școală și pe antrenamente, iar el se asigura că nu era nevoie să muncesc. Primeam un bonus de două sute de dolari pentru fiecare meci câștigat și câte douăzeci de dolari pentru fiecare touchdown² pe care îl însciriam. Până acum, echipa noastră a fost de neînvinc în acest sezon și am înscris deja șase lovituri de touchdown în cele patru partide pe care le jucaserăm.

Mda. Tata chiar își dădea osteneala să reușesc în fotbal. Să câștig era totul și venea pe locul doi doar după *să fii un bărbat adevărat*.

– Nu trebuie să faci rezervare acolo vinerea? întrebă Nell.

Am zâmbit superior și mi-am infundat pumnul în buzunarul de la pantalon.

– Ba da.

Mă privi printre genele lăsate.

– Cum de ești atât de sigur că spun *da*?

Am rânjit și mai satisfăcut, mai mult ca să ascund faptul că inima îmi lovea pieptul ca un baros.

– Păi, ai spus, nu-i așa?

Nu a mai putut păstra fața serioasă.

– Atunci ne vedem la șapte.

Am dat din cap și m-am grăbit să trec de ea ca să intru în clasă, ignorând șoaptele tainice. M-am prăbușit la locul meu, în spate, lângă geam, prefăcându-mă că nu vedeam cum Nell, împreună cu Becca și cu Jill, împărtășeau pe șest acel moment *razna*, al fetelor. Aș fi vrut să mă bucur și eu de un moment *razna*, pe șest, al meu,

² Un *touchdown* valorează 6 puncte și este obținut atunci când un jucător intra cu mingea în posesie sau prinde mingea în terenul de țintă (*endzone*) advers. Este eseului din rugby, singura diferență fiind că în fotbalul american jucătorul nu trebuie să culce mingea pentru a obține *touchdown*-ul.

dar nu puteam, pentru că eram bărbat, iar bărbații nu își arată sentimentele.

Nell se așeză grațios în scaunul ei, câteva rânduri mai încolo, în fața mea. Își așeză rucsacul pe jos, lângă picior și se aplecă să îl deschidă, folosindu-se de această ocazie ca să îmi arunce o privire, apoi se înroși și îmi zâmbi când văzu că o priveam. În mintea mea încolți întrebarea dacă avea să mă lase să o sărut.

Probabil că nu, dar cu siguranță ar fi grozav dacă m-ar lăsa.

* * *

Din fericire pentru mine, antrenorul ne puse să urmărim un film în loc să facem exerciții. Îi îngăduise lui Kyle să nu vadă filmul, știind că acesta îl va analiza cu atenție acasă. Noi ceilalți nu fuseserăm la fel de norocoși, așa că rămăserăm blocați în fața ecranului, urmărind partide cu Brighton până pe la șase jumătate.

Oricum plănuiam să o iau pe Nell direct după antrenament, așa că vârașem în rucsac, pe furiș, o pereche de blugi și o cămașă. Cămașa era șifonată, dar nu prea mai aveam ce face în legătură cu asta. Am făcut un duș după ce plecară toți băieții, apoi am sărit în camionetă. Mi-o cumpărasem singur, punând deoparte tot ce adunasem din sezonul trecut de fotbal, plus bonusul primit cu ocazia terminării școlii cu media maximă. Era un F-150 vechi de zece ani, negru, cu caroserie lungă, transmisie manuală, patru ori patru. Era copilașul meu. Nu era cine știe ce de capul lui, dar era al meu. Tata nu ar fi putut și nici nu ar fi vrut să mă lase fără el, indiferent ce aș fi făcut, deoarece pusesem bani deoparte și-l plătisem eu. Respecta lucrul acesta.

Avea o onoare a lui, înțelegea într-un mod sucit. Nu avea nicio grije când mă bătea până urinam sânge, în schimb îmi respecta spațiul, îmi respecta lucrurile și era dispus să-mi dea bani, atâta timp cât îi câștigam pe merit. Își scurta lecțiile dacă ripostam. Evident că lecția se scurta atunci când eu zăceam doborât la pământ, dar era nesemnificativ față de ce se întâmpla când eram luat la bătaie, așa că am început să ripostez tot mai des.

Am condus până acasă la Nell, cu cauciucurile ronțăind drumul pietruit. Mă copleșiseră complet emoțiile. În sfârșit se întâmpla.

Mergeam la întâlnire cu Nell Hawthorne. Mi-o și imaginam îmbrăcată cu o fustă simplă, dar elegantă, și o bluză care nu putea să îi ascundă sânii incredibili. Părul său blond-căpșună avea să fie lăsat liber pe umeri, iar bretonul prins cu agrafe în spate, ca de obicei. Îi plăcea să își facă unghiile în culori aprinse, cum ar fi roșu, portocaliu sau roz. Câteodată albastru sau verde, dar niciodată negru, gri sau alte culori triste.

M-am oprit în mijlocul drumului la aproape doi kilometri de casa ei și am încercat să mă adun. Nu era decât o întâlnire. Nu eram decât doi prieteni care ieșeau la întâlnire. Nimic mai mult. Nu aveam niciun motiv să cred că voi avea ocazia să o sărut. Nici măcar nu aveam să încerc să o țin de mână. Nu era decât un prilej să... fim împreună și să povestim. Nu era cazul să mă las pradă emoțiilor.

Dar socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Eram cu nervii întinși, atât eram de emoționat.

Am respirat adânc, am lovit volanul cu amândouă mâinile și am tras un răcnet cât mă ținură plămânii, ca să mă eliberez de tensiunea acumulată. Eram extrem de agitat, atât de exaltat la gândul că ieșeam cu Nell, încât nici nu-mi mai simțeam vânătăile.

Am pornit din nou mașina și am tras-o în fața casei lui Nell. Telefonul meu sună exact când am oprit. M-am uitat rapid pe ecran și, trecându-mi degetul peste tasta *răspunde*, am văzut că era Kyle. Ceasul digital care se afla în partea de sus a ecranului arăta ora 6:45 p.m., deci ajunsesem mai devreme. Trecusem cu vederea faptul că ar fi trebuit să-i spun că aveam să merg la întâlnire cu cea care îi era mai apropiată decât o soră. Acum, că mă suna chiar cu câteva minute înainte de întâlnire, aproape că nu mai voiam să-i spun deloc.

– Salut, Kyle, amice! Ce mai faci?

Mă arătam entuziasmat ca să ascund tumultul emoțiilor.

Ezitarea de la celălalt capăt al firului era mai răsunătoare decât un strigăt.

– De fapt, Jason, sunt eu, Nell. Te sun de pe telefonul lui Kyle... pe al meu l-am uitat.

Vocea lui Nell mă lovi în piept ca un bloc de cărămizi.

Apoi cuvintele ei începură să aibă sens.

- Ți l-ai uitat pe al tău? Unde ești? Eu tocmai parchez în fața casei tale. Chiar acum.

Urmă o ezitare și mai lungă. Mi se strânse stomacul și mi se puse un nod în gât când i-am auzit cuvintele:

- Fii atent. Îmi pare rău, dar nu pot să vin cu tine.

Rahat. Ar fi trebuit să știu că treaba asta nu avea să fie ușoară.

- Aha. Înțeleg. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea, dar eram sigur că totuși o putea sesiza. E totul în regulă? Adică...

- Eu doar... Cred că m-am pripit să spun *da*, Jason. Îmi pare rău. Nu cred... nu cred că ar fi ieșit ceva.

- Deci nu o lăsăm pe altă dată, nu-i așa?

În acest moment nu-mi mai puteam ascunde durerea.

- Nu. Îmi pare rău.

- Nicio problemă, cred.

Am început să râd gândindu-mă cât de aiurea ieșiseră acele cuvinte, cu atât mai mult cu cât ea își dăduse seama cât eram eu de supărat.

- Rahat, nu! De fapt, nu e în regulă. Ca să fiu sincer, Nell, e cam cusut cu ață albă. Abia am așteptat.

Trebuia să mă adun. Mi-am încleștat degetele pe volan și am închis ochii strâns.

- Îmi pare tare, tare rău. Mi-am dat seama de asta după ce am înțeles niște lucruri... Vreau să spun că sunt flatată și m-am bucurat că m-ai invitat, dar...

Am întrerupt-o:

- Este vorba despre Kyle, nu-i așa? Ești cu el, vorbești de la telefonul lui, așa că bineînțeles că este vorba despre el.

Ar fi trebuit să știu. Chiar ar fi trebuit să știu. Oricum toată lumea îi crezuse împreună dintotdeauna.

- Jason, nu acesta este... adică, da, sunt acum cu el, dar...

- E în regulă. Înțeleg. Cred că toți știam că așa se va întâmpla până la urmă, așa că nu ar trebui să fiu surprins. Aș fi vrut să-mi spui totuși mai devreme.

Vorbeam ca un cretin, dar nu mă puteam controla.

- Îmi pare rău, Jason. Nu știu ce să-ți mai spun.

- Nu mai e nimic de spus. Totul e bine. O să... văd eu. Ne vedem luni, la chimie.

Mă pregăteam să închid, când spuse:

– Jason, stai puțin.

– Ce mai e?

– Poate nu ar trebui să-ți spun asta, dar... Becca e îndrăgostită de tine din clasa a șaptea. Sunt sigură că va vrea să iasă cu tine.

– Becca?

Surpriza mă ajută să-mi înșir cuvintele.

– Nu ar fi ciudat? Ce să-i spun? Va crede că a fost a doua opțiune. Adică, acest lucru e adevărat, dar nu chiar așa, știi?

Nell răspunse după o pauză scurtă.

– Spune-i adevărul. Că te-am lăsat baltă în ultimul moment. Făcuseși deja rezervările, iar eu m-am gândit că i-ar plăcea să meargă cu tine.

– Crezi că va funcționa? Chiar așa?

Becca? Era o tipă grozavă, dar nu era Nell. Cu voce tare am spus însă altceva.

– Arată trăsnet!

– Va merge. Vei vedea.

Spuse pe nerăsuflăte numărul de telefon al lui Becca, iar eu l-am repetat, mâzgălindu-l pe un bon de benzinărie.

– Mersi... cred. Dar, Nell. Data viitoare când mai ai de gând să frângi inima vreunui tip, anunță-l din timp, bine?

Încercam să folosesc un ton glumeț.

– Nu fi ridicol, Jason. Nu ți-am frânt inima. Nici măcar nu am apucat să ieșim împreună. Dar îmi pare rău că ți-am tras clapa.

– Nu-ți face griji. De altfel, poate chiar iese ceva între mine și Becca. E aproape la fel de grozavă ca tine. Rahat, stai un pic. Chestia asta nu a ieșit așa cum a trebuit. Nu-i spune că am zis așa ceva. Sunteți la fel de grozave, amândouă, eu doar...

Dumnezeule, parcă eram un imbecil. Cineva să mă oprească.

Nell izbucni în râs și mă întrerupse.

– Jason, taci din gură. Sun-o pe Becca.

Veni tonul, iar eu mă zgâiam la bucata dreptunghiulară de hârtie pe spatele căreia mâzgălisem cele zece cifre. Becca? Nu eram sigură că era o idee bună să îi dau întâlnire. Acum, că mă gândeam mai bine, îmi dădusem seama că nu știam prea multe despre ea. Aveam sentimentul că provenea dintr-o familie destul de strictă, dar

judecam mai mult după faptul că se îmbrăca întotdeauna extrem de modest, fără să lase să se vadă mai mult decât se vedea din bluzele cu mânecă scurtă sau din fustele până la genunchi. Nicio tăietură adâncă, nimic care să treacă mai sus de rotulă. Nu-și pierdea vremea cu băieții, nu flirta, nu apărea pe la petreceri. Era liniștită, studioasă, plăcută și politicoasă când i te adresai și toți o lăseau în pace sau se purtau frumos cu ea, pentru că era prietena lui Nell Hawthorne.

Era îndrăgostită de mine? Chiar așa? Cum de nu îmi dădusem seama?

Am mai rămas pe aleea din fața casei ei pentru câteva minute, gândindu-mă. Aproape că mă scăpasem pe mine în momentul în care cineva ciocăni în geamul de la mașină. L-am coborât. Fața drăguță a doamnei Hawthorne se crispase de atâta nedumerire.

– Jason? E totul în regulă? Nell nu este aici. A ieșit să alerge cu Kyle.

Doamna Hawthorne era genul de femeie pe care ți-ai fi dorit-o ca mamă. Suplă, blondă, cu un păr frumos și ten deschis la culoare, era întruchiparea a tot ce era minunat, mereu zâmbitoare, venea la meciurile de fotbal ca să ne încurajeze pe toți și, de obicei, ne aducea bunătăți scoase direct din cuptor. Știa pe nume aproape toată lumea din oraș și îi plăcea să îmbrățișeze oamenii. Mirosea a prăjituri și vag a parfum.

Propria mea mamă abia dacă mai era om. Se ascundea în camera ei și se uita la serialele de la televizor și la reality show-uri, ținându-se cât mai departe de sufrageria transformată într-un adevărat câmp de lupte. Tata o lovise și pe ea de câteva ori, dar de când am crescut suficient de mare cât să pot să încasez, își îndrepta pumnii mai mult spre mine și o lăsa în plata ei, exceptând bufniturile tăbliei patului de peretele dintre dormitorul meu și camera lor, de două ori pe săptămână.

– Da, sigur că da, am spus. Totul e în regulă. Am crezut că ieșim împreună, eu, ea și Kyle, însă am înțeles greșit ora.

Doamna Hawthorne se încruntă:

– Jason, nu este frumos să minți.

Eu am rânjit.

– Eu? Ce aș avea de ascuns?

Când auzi ce am spus, ea se încruntă și mai tare.

– Te știi de când erai în scutece, Jason. Știu când nu spui adevărul.

Colțurile buzelor i se ridicară într-un zâmbet atoateștiutor, care îmi amintea mult de Nell.

– Mai știi că Nell s-a certat cu Kyle și bănuiesc de ce.

– S-au certat?

Asta era ceva nou pentru mine.

– Tocmai am vorbit cu Nell pe telefonul lui Kyle. Pot să vă spun doar că nu păreau să fie supărați unul pe celălalt.

Cred că am părut ușor dezamăgit.

Privi în jos, aproape stingher, dacă așa ceva era posibil pentru o femeie care dădea dovadă de atâta eleganță.

– Cred că s-au împăcat.

Privirile ni se întâlneau.

– Întotdeauna ți-a plăcut de Nell, Jason. Eu știu acest lucru, ea nu știe.

Am oftat. Pare-se că Frankie chiar a avut dreptate când a spus că toată lumea știa că îmi plăcea de Nell, în afară de Nell.

– Păi, nu mai contează acum. Cred că este cu Kyle.

Doamna Hawthorne dădu din cap.

– Mda, așa cred și eu. Nu m-ar mira. Îmi pare rău, Jason. Știu că doare.

Am ridicat din umeri.

– Nicio problemă. Oricum era inevitabil ca ei doi să nu fie împreună în cele din urmă.

Doamna Hawthorne dădu din nou din cap.

– Da, întotdeauna am crezut asta.

Mă privi intens.

– Ce ai de gând să faci acum?

Mă jucam cu mânerul de la schimbătorul de viteză, trecându-mi degetul peste cifre și peste liniuțele albe.

– Nu știu. Nell mi-a spus că ar trebui să-i dau întâlnire Beccăi, clar nu știu ce să zic despre asta. Nu vreau ca Becca să creadă că o fac doar pentru că nu am avut cu cine altcineva să ies.

– Hm. De fapt nu este deloc o idee rea. Cred că dacă îi vei spune Beccăi adevărul, ea va respecta acest lucru. S-ar putea să fie

stânjenitor la început, dar e o fată tare înțelegătoare. Va înțelege care sunt intențiile tale. Fii relaxat, totuși. Mergi și vorbește cu ea.

– Sunteți sigură, am întrebat.

– Sunt sigură. Merită să încerci, nu-i așa?

Mă atinse pe mână.

– Jason, știi că dacă vreodată ai nevoie de ceva, poți veni aici, da?

Era ceva în tonul ei, ceva grav și tăios. Ca și cum ar fi știut ceva ce doar Kyle ar fi știut.

O priveam fix, fără să știu ce să-i răspund.

– Mulțumesc, doamnă Hawthorne. Sunteți cea mai grozavă!

Îmi zâmbi și sunt sigur că am zărit o umbră de tristețe în ochii săi. De parcă ar fi bănuit. Cu toate acestea, nu putea face nimic, chiar dacă ar fi știut, chiar dacă i-aș fi spus ce se întâmplase în sufrageria Dorsey.

Știam că Becca locuia într-unul din noile cartiere, câțiva kilometri mai încolo, așa că am pornit încolo după ce am plecat din fața casei lui Nell. M-am oprit la intrarea în cartier și am format numărul pe care mi-l dăduse Nell.

Becca de Rosa

CAPITOLUL 2

A doua alegere. O primă întâlnire

Septembrie, clasa a X-a

Înjuram printre dinți, în timp ce mă grăbeam să rezolv mai repede ultimele zece întrebări din tema de la analiză matematică. Uram analiza matematică. Era plictisitoare și complicată, dar trebuia să fiu în toate grupele de studii intensive ca să îi fac pe plac lui tata. Sau, mai bine zis, să fiu în asentimentul său, atâta timp cât era imposibil să-i fac pe plac. Basul puternic de la muzică rap imposibilă pe care o asculta fratele meu Ben făcea să-mi fie și mai greu să mă concentrez, mai ales că dăduse volumul mai tare după ce tocmai îl rugasem să dea muzica mai încet. Îl iubeam pe fratele meu, dar era atât de dificil, mai ales când trecea printr-una din acele faze când era depresiv-furios.

Trebuia să termin tema aceea de la analiză matematică, pentru că știam că dacă nu o făceam atunci nu o mai făceam niciodată și atunci nu aș mai fi ieșit din casă. Părinții mei erau îngrozitori de exigenți când era vorba de școală. Îmi cereau săptămânal un raport despre progresele făcute, inclusiv despre testele și examenele care se apropiau, temele care fuseseră făcute sau care trebuiau rezolvate sau despre creditele pe care le puteam obține în plus. Mi se îngăduiau trei ore de timp *liber* pe zi, însă doar după ce îmi terminam toate lecțiile. Ceea ce însemna că, fiind în programul de studii intensive, abia dacă reușeam să am o oră pe zi doar pentru mine. De obicei munceam din greu la teme până pe la nouă, zece seara, iar după zece nu mai aveam voie să ies din casă. Petreceam mult timp în camera mea, departe de părinții mei care se luau încontinuu unul de celălalt. Atunci când nu îmi făceam temele, scriam, citeam sau mă uitam pe laptop la o emisiune de televiziune. Viața mea socială în afara școlii era egală cu zero.

Nu fusesem niciodată la vreo întâlnire și, câteodată, mă gândeam cu disperare că nici nu aveam să apuc să merg vreodată. Viața mea se consuma între studii, cuvinte, numere, teste și examene. Chiar și atunci când mă grăbeam să termin ultima problemă și apoi să deschid caietul de notițe pentru terminologia

necesară, m-am trezit că mintea mea începe să o ia razna. Termenii de analiză matematică devin altceva, ceva ce îmi inunda mintea:

Poezie.

Priveam cum creionul meu mecanic mângălea de-a lungul și de-a latul paginii de jurnal, pe care îl aveam întotdeauna deschis lângă mine, indiferent unde mă aflam. Nu mă străduiam să înțeleg cuvintele care curgeau pe pagină. Când creionul se opri din scris, am citit ceea ce scrisesem:

ANALIZA MATEMATICĂ A PLECTISELII

Rata medie de transformare

Pare să-mi determine axa de rotație

Aria unei elipse

Determină cu certitudine termenul constant

Al vieții mele.

Diagrama existenței mele cotidiene

Este comportamentul final

Al funcției mărginite

Degenerativ, derivativ, diferențial,

Discontinuitate esențială,

Diferențiere explicită,

Funcție explicită:

Decădere exponențială

Nu am un eu,

Nu am decât

Convergența condiționată

De al lor termen constant

De funcția continuă

A dezaprobării.

Fiecare decizie pare să fie

Parte a unei reguli în lanț

Un spațiu inelar

Sau,

Regiunea dintre două cercuri concentrice cu rază diferită; sau,

Cu alte cuvinte,

Părinții

Mei

Afurisiți.

Am oftat, bucurându-mă de plăcerea oferită de cuvinte. Reflectau o parte din mine. Aveam patru caiete pline cu versuri scrise în ultimii ani, iar cel de acum era deja două treimi plin. Poezia era singura plăcere din viața mea, singurul lucru care mă lăsa să-mi manifest personalitatea, care mă lăsa să fiu eu. Restul nu era decât școală, logopedie și lecții de pian. Îmi plăcea să cânt la pian și știam că eram bună, dar nu era pentru mine. Se aștepta acest lucru de la mine, mi se cerea.

M-am trezit din reverie și am reînceput să memorez termenii pentru lecția pe care o aveam de pregătit, dar și pe cei din lecțiile de săptămâna următoare. Dacă începeam să pregătesc lecțiile de săptămâna viitoare, dacă nu chiar să le termin, poate reușeam și eu să am puțin timp liber. Am terminat de învățat la analiză matematică și am trecut la economie, unde fiind mai simplu, mi-am pus căștile și am început să ascult muzică. Primul cântec de pe playlist-ul Pandora era *Demons* al celor de la Imagine Dragons și, Dumnezeu, cât de mult se potrivea. Era perfect.

Am terminat la economie și citisem deja jumătate din textul pe care îl aveam de pregătit la literatura secolului optsprezece, materie la care creditele contau pentru colegiu, când îmi sună telefonul. Telefonul mobil era singura concesie pe care o făcuseră părinții mei în ceea ce privea viața mea socială. Mi se îngăduise un telefon mobil cu abonament nelimitat de mesaje și date, așa că puteam scrie câte mesaje voiam. Șmecheria era, însă, că părinții mei puteau oricând, fără niciun avertisment, să-mi ia telefonul și să citească mesajele ca să se asigure că nu se petrecea nimic nepotrivit în viața mea, nepotrivit însemnând amuzant, incitant sau, în oarecare măsură, interesant.

Chiar și propriile gânduri mi se formulau precum ecuațiile matematice.

Singurul lucru confidențial, ferit de părinții mei, era poezia mea, pentru că îmi ascundeam caietele cu versuri într-o cutie de pantofi, în fundul dulapului. Nu scăpăm deloc din ochi caietul pe care îl foloseam în acel moment, pe care îl țineam fie în poșetă, fie în rucsac, ascuns printre manuale și caietele pline cu însemnări de la

școală. Mai degrabă aș da foc acelor carnete decât să las pe cineva să le citească. Exprimaui cele mai intime gânduri, cele mai intime sentimente, demonii cei mai ascunși și mai întunecați. Dacă ajungea cineva să citească acele caiete, mi-ar fi pătruns până în străfundurile sufletului meu.

Am răspuns la telefon fără să mă mai uit cine sună, de vreme ce numai Jill și Nell aveau numărul meu.

– Alo?

– Am... salut! Becca, sunt Jason... Jason Dorsey.

Jason Dorsey era ultimul om de pe planeta aceasta de la care m-aș fi așteptat să mă sune vineri seara la ora șapte și jumătate, mai ales că îl credeam la întâlnire cu Nell.

– Jason? De unde ai numărul meu de telefon și de ce mă suni?

Nu m-am putut abține să nu fiu puțin scorpie. Eram îndrăgostită de Jason Dorsey din clasa a patra, când îi trăsese un pumn în nas lui Danny Morelli care mă luase peste picior pentru că mă bâlbâiam. Fusesem îndrăgostită de Jason Dorsey dintotdeauna, dar el nici măcar nu știa că existam altfel decât ca o prietenă ciudată a lui Nell.

Era posibil să fi fost ușor supărată pe Jason, așa, în general.

– Păi... eu... știi.

Nu părea să fie în apele lui, era nesigur, deloc înfumurat și arrogant, cum era de obicei.

– Of, Doamne, o dau în bară complet!

– Nici măcar nu știi cu ce o dai în bară, Jason. Spune-mi odată de ce m-ai sunat?

Aveam emoții și mă străduiam să nu fiu acră, așa că vorbeam pe un ton oficial și înțepat, de teamă să nu mă bâlbâi.

– Bine, fii atentă. Știi că astăzi i-am dat întâlnire lui Nell.

– Da.

– Păi, chestia e că întâlnirea nu a mai avut loc.

– M-am gândit, de vreme ce vorbești cu mine și nu cu Nell.

Nu îmi puteam da seama ce dorea de la mine. De ce mă sunase?

– Ei bine, ea este cu Kyle. Bănuiesc că sunt, cum să spun... împreună.

Nu puteam să fiu mai șocată și să fi vrut.

– Dar a fost de acord să iasă cu tine. Nu înțeleg.

– Mda. Nici eu. Am ajuns la ea acasă, ca să o iau, și nu era acolo. M-a sunat de pe telefonul lui Kyle și a anulat întâlnirea.

– Vrei să spui că voia să vă întâlniți altă dată.

De ce ar fi acceptat Nell să iasă cu Jason dacă era cu Kyle? Și de când era cu Kyle? Nimic nu avea sens. Și tot nu știam de ce mă sunase Jason pe mine, când ar fi putut să sune pe oricine altcineva. Nici măcar nu eram prieteni.

– Nu, spuse Jason, evident frustrat. Mi-a spus că nu ar fi ieșit nimic din toată povestea, niciodată.

– Îmi pare rău să aud asta. Știu că îți plăcea mult de ea.

Nu știam ce altceva să îi spun. Începând din școala primară, apoi gimnaziu și liceu, îmi doream ca Jason să mă vadă pe mine, însă el nu avusese ochi decât pentru Nell.

– Dumnezeule, chiar toată lumea știe? Nu îmi dădusem seama că era atât de evident.

Părea iritat. Nu m-am putut abține să nu râd.

– Da, Jason. Se cam vede de la o poștă. Ești îndrăgostit de ea de mult timp. Oricine vă știe pe amândoi își poate da seama de asta.

– Mai puțin ea.

– Da, mai puțin ea, am fost și eu de acord. Repet, ce legătură are asta cu mine?

Liniștea adâncă de la celălalt capăt al telefonului îmi dădu de înțeles că Jason era agitat și nu-i era ușor să-mi spună ce avea de spus.

– Am... am rezervare la *Bravo*, spuse el, și mă întrebam dacă ai vrea să mergi cu mine.

În sfârșit îmi căzu fisa.

– C-ce? Vai, dar nnnici în ruptul capului, Jason! Nu cred că tocmai m-ai invitat să fiu umbrela ta de vreme rea. Pfui!

Am izbucnit furioasă pentru că Jason mă insultase și pentru că mă enervase atât de tare, încât începusem din nou să mă bâlbâi.

– Nu, Becca. Nu e așa, pe cuvânt!

Am inspirat adânc de mai multe ori și m-am concentrat ca să pot forma cuvintele cât mai clar.

– Te rog să-mi explici raționamentul tău, Jason. Mă tem că nu înțeleg cum de ai ajuns tu la concluzia că asta ar fi o idee bună.

Jason mormăi, distant, înfundat, ca și cum și-ar fi îngropat fața în mâna care ținea telefonul.

– Ascultă Becca. Nici măcar nu a fost ideea mea. Nici pe departe.

– Păi ce să spun, asta chiar mă ajută să mă simt mai bine. Te rog, continuă.

Jason râse.

– Dumnezeu, Becca! Ești amuzantă când ești furioasă.

– Sunt amuzantă tot timpul. Doar că tu nu ai știut până acum.

El râse din nou, ceea ce nu mă ajuta deloc să rămân furioasă.

– Vezi? Ești amuzantă. Poate că ai dreptate. Poate că ești amuzantă tot timpul și nu am știut. Dă-mi ocazia să aflu.

– De ce? Măcar îți dai seama cât de tare mă jignești? I-am răspuns începând să vorbesc cu voce groasă, în bătaie de joc: *Hei, salut, mi s-au dat papucii, iar tu ești premiul meu de consolare. Uau, Jason, sunt atât de onorată! Sau mai bine lasă.*

– Credeam că măcar îmi dădeai ocazia să-ți explic? mă rugă Jason.

– În regulă. Poftim.

– Sunt deja în cartierul tău, așa că ce ar fi să-mi spui care e casa ta și vin să te iau. Îți explic toată această chestiune sordidă la cină.

– Uau, Jason, ai folosit un cuvânt important. Bravo!

Mi se păru că îl cam atacasem și am simțit un puseu de vină.

– La naiba, Becca. Nu a fost frumos. Să știi că nu toți sportivii sunt tâmpiți.

Făcu o pauză, după care continuă.

– Și-apoi, sordid nici nu e cine știe ce mare cuvânt. Hai, lasă. Știu cum trebuie să-ți pară totul, dar nu e chiar așa cum crezi, serios. Dă-mi o șansă. Te rog?

Am râs, deși nu voiam.

– Fie. Dă-mi câteva minute să vorbesc cu ai mei. Rămâi unde ești.

Păru încurcat, dar a fost de acord.

– Sigur, în regulă. Ne vedem imediat. Sunt la intrarea de la Harris Lake Estates.

– Nu sunt sigură că vreau să știu cum ai aflat unde stau.

Chicoti.

– Am condus-o odată pe Jill acasă și mi-a spus că locuiți în același cartier. Nimic... abject la mijloc.

Am râs din nou.

– Închid acum.

– Bine. Oricum eu am terminat de vorbit cu tine.

Începu să râdă și închise telefonul până să apuc să o fac eu.

Acum urma partea delicată: cum să îmi mint părinții. Nu m-ar fi lăsat nici într-un milion de ani să ies la cină cu un băiat, cu orice băiat, cu atât mai puțin cu unul pe are nici ei și nici eu nu îl cunoșteam. Jason și cu mine crescuserăm împreună, merseserăm la aceleași școli, fuseserăm colegi de clasă de multe ori, dar nu îl știam cu adevărat.

Mi-am vârât jurnalul în poșetă împreună cu telefonul mobil și am pornit-o în jos, pe scări. Părinții mei stăteau la masa din sufragerie, certându-se într-un amestec de engleză, arabă și italiană.

– Ies cu Nell.

Tata mă privi cu o sprânceană ridicată, oprindu-mă brusc din drum.

– Ți-ai terminat temele?

– Da, tată, am dat din cap.

Își lăsă și el bărbia în jos, într-un salut imperceptibil, regal.

– Foarte bine. Vii acasă la zece.

– Așa am să fac. Grazie.

Am ieșit pe ușa din față, verificând dacă aveam cheile de la intrare în poșetă. Dacă îndrăzneam să ajung acasă după ora impusă, înțuia ușa fie că aveam cheie, fie că nu aveam. Aveam carnet, însă tata nu mă lăsa să conduc mașina decât după clasa a zecea, cu condiția să am media școlară 4.0³ și doar atunci avea sa-mi cumpere o mașină. Ca să fiu sinceră, aș fi preferat să mi-o cumpăr eu, dar nici asta nu aveam voie. Nu mă puteam angaja, deoarece un serviciu mi-ar fi distras atenția de la școală.

Nu îmi plăcea deloc să fiu dependentă de părinții mei, însă nu aveam de ales.

³ 4.0 GPA, media școlară a anilor de studii (Grade Point Average) este echivalentul mediei 10.

Obişnuiam să mă întâlnesc cu Nell la intersecție, deoarece, tata ar fi făcut un anevrism dacă ar fi văzut băieți în mașina care mă lua de acasă. Chiar dacă nu era decât ceva nevinovat, niște prieteni care-și petrec timpul împreună, de exemplu, el tot și-ar fi pierdut mințile. M-am specializat în inducerea lui în eroare când venea vorba să ies cu Nell și Jill, ceea ce însemna că erau cu noi și Kyle, prietenul lui Jill, Nick, și, câteodată, Jason. Ne duceam să pierdem vremea la mall, iar când era ora de întors acasă, făceam în așa fel să pară că nu fusesem decât cu Nell și Jill. Totuși, această întâlnire cu Jason avea să fie mai complicată.

M-am hotărât să mă gândesc mai târziu cum să rezolv chestiunea întoarcerii acasă. Deocamdată, trebuia să-mi controlez emoțiile. Locuiam la nicio stradă distanță de intrarea în cartierul meu, așa că nu aveam mult de mers, dar am văzut camioneta lui Jason la marginea drumului, părul lui țepos și blond și pielea bronzată, iar drumul deveni, dintr-odată, fără sfârșit. Fiecare pas îmi răsuna în urechi, bubuind ca un tunet. Cu fiecare pas și cea mai mică parte din mine tremura și se scutura și mă întrebam dacă el credea că sunt supraponderală. Știam că nu eram, logic. Eram scundă și bine înzestrată, dar eram în formă și mâneam bine. Știam toate acestea și, de obicei, eram mulțumită de cum arătam. Din când în când, însă, mai ales atunci când eram în preajma lui Jason, mă simțeam rușinată de formele mele. Știam că era atras de Nell, ceea ce mă făcea să mă întreb dacă mă văzuse măcar vreodată, deoarece nu arătam nici pe departe ca Nell. Eram mai scundă și mai plinuță decât ea. Aveam tenul închis și eram brunetă. Nell era înaltă, zveltă, cu un ten palid și un păr perfect blond. Nell era o fire energetică, era vorbăreată, populară și sigură pe ea, iar eu... nu. Eram tăcută, timidă și mă bâlbâiam.

Dumnezeule, știam că aveam să mă bâlbâi în preajma lui Jason. Pur și simplu știam asta. Avea să mă facă să mă simt agitată sau emoționată, iar eu urma să mă pierd și să încep să mă bâlbâi. Deja eram agitată și mai aveam trei metri până să ajung la el. Am inspirat adânc de câteva ori și am încercat să dau vina pe tupeul său pentru faptul că eram supărată. Încă îmi era dator cu o explicație în stil mare, dar eram sigură că aveam să îl las în pace după o vreme. Urma să îi țin morală, dar aveam să îl iert. Până la urmă.

M-am apropiat de camioneta lui neagră și mi-am netezit ușor partea din față a fustei gri, de bumbac. Jason sări din mașină și o înconjură ca să ajungă și să-mi deschidă portiera; Jason câștigă puncte la capitolul bune maniere. Nu vorbi până nu întoarse mașina de pe bulevardul mic până la intrarea în cartier și apoi pe strada principală.

– Așadar, am spus eu. Explică.

Jason râse forțat și deschise radioul, reglându-l pe un post de muzică country. M-am strâmbat și am schimbat postul, dar Jason se încruntă la mine și îl mută la loc.

– Îmi plăcea cântecul acela.

I-am aruncat o privire cruntă.

– Urăsc muzica country.

– Ai ascultat măcar vreodată? mă întrebă el.

Am suspinat și am dat din cap.

– Nu, nu chiar, am recunoscut.

El dădu volumul tare astfel că muzică răsună în toată mașina și în momentul acela începu un cântec nou.

– Ascultă piesa asta. E una dintre preferatele mele. Spune o poveste minunată.

Am închis ochii și am ascultat cuvintele cu atenție... *Optzeci și nouă de cenți în scrumieră, o sticlă de Gatorade pe jumătate goală...* Am fost imediat vrăjită de imaginea simplă, plină de viață. M-am lăsat absorbită complet de acel cântec. Fiecare vers, fiecare strofă, fiecare repetiție a refrenului era interpretată cu o emoție mistuitoare. *Îți conduc camioneta...* Dumnezeu! Îmi provocă atâta emoție. Nu știam din ce cauză, deoarece nu pierdusem pe nimeni așa cum pierduse interpretul, dar cântecul mă impresionează puternic.

Când se termină, Jason opri aparatul de radio.

– Deci, ce părere ai?

– Cine era? am întrebat.

– Lee Brice. Cântecul se numește *Îți conduc camioneta*, dacă nu ți-ai dat seama din refren. Rânji. Deci am avut dreptate?

Am dat din cap.

– Da, ai avut dreptate. Este un cântec foarte emoționant. Nu a fost chiar zdrăgăneală, așa cum credeam că o să fie.

Râse.

- Tu vorbești despre stilul vechi de country. Nu tot ce iese pe piață zilele acestea este la fel, ci este mai mult un country cu influențe rock, cred că îl poți numi așa. Îmi place muzica country pentru că... nu știu. Este despre tot felul de lucruri. Majoritatea cântecelor spun o poveste sau au un subiect care te acaparează, înțelegi? Ceva ce poți înțelege. Este atât de clară povestea pe care o spune acel cântec despre tipul care a pierdut un prieten apropiat, un frate, poate chiar pe tatăl său. E totul acolo, în versuri.

- Versurile au fost foarte poetice. I-am zâmbit. Pune alta pentru mine.

Zâmbi și deschise din nou radioul. Ascultă câteva ritmuri, apoi dădu din cap.

- Asta e o altă piesă bună.

Aruncându-mi o privire, Jason arătă spre mine, ca și cum mi-ar fi dedicat interpretarea.

- Asta e pentru tine, Becca!

Nu mi-am putut stăpâni râsul.

- Ești un ciudat.

Dădu volumul mai tare și strigă ca să acopere chitarele.

- Îți dedic ție această piesă! Ascultă bine!

Coborî geamurile și își scoase mâna, dând din cap pe ritmul muzicii și ținând cadența cu palma pe caroseria mașinii. Piesa era scrisă în același spirit, muzica acompaniind armonios vocea solistului. După mine, era cu mai multe influențe pop, iar solistul nu avea accent country, dar era totuși o piesă country. Apoi am fost mai atentă la versuri, o poveste despre o femeie care nu trebuia să facă tot felul de dulcegării și lucruri sexi, dar ar fi fost grozav dacă le-ar fi făcut. Era un cântec scris cu iscusință, un cântec romantic și sincer.

Când se termină, Jason coborî ușor volumul, deoarece începea un alt cântec.

- Ți-a plăcut? Era *Sure be cool if you did*⁴, de Blake Shelton.

- Nu e tipul de la emisiunea aceea de la televizor? X Factor sau Vocea, parcă?

- Da. E la Vocea.

⁴ Ar fi fost grozav dacă ai fi făcut.

L-am săgetat cu privirea.

– De ce ai vrea să-mi dedici piesa asta, totuși?

Se înroși și privi în altă parte, uitându-se la mine cu coada ochiului în timp ce conducea.

– Nu știu. Ți-am dedicat-o. Cred că mi s-a părut... potrivit. Noi doi, la o întâlnire?

Am oftat.

– Tot nu mi-ai dat nicio explicație.

Își dădu ochii peste cap și își frecă obrazul.

– Știu, știu... doar că... ai ieșit cu mine și mă simt bine. De ce să stric totul cu o discuție serioasă?

I-am aruncat o privire de genul *pe bune?*

– Pentru că singurul motiv pentru care am fost de acord să ies cu tine a fost faptul că mi-ai promis o explicație.

– Bine.

Dădu volumul mic la radio.

– Uite cum stau lucrurile. E limpede că toată lumea din orașul acesta afurisit știe că am fost îndrăgostit de Nell.

Am remarcat faptul că folosise timpul trecut, dar nu l-am întrerupt.

– Ieri la antrenament, băieții au început să facă bășcălie pe tema asta.

– Nu e prea frumos din partea lor. Se presupune că sunt colegii tăi de echipă.

Mă privi lung de parcă spusese ceva ce nu fusese pe înțelesul său.

– Sunt colegii mei de echipă. Cred că e ceva ce fac băieții. Ne luăm unii de alții. E ceva... e ceva obișnuit.

Își ridică mâna când am deschis gura să întreb ceva.

– Vrei o explicație? Atunci taci o secundă. M-au luat în bășcălie cu faptul că eram îndrăgostit de Nell de când mă știam și nu făcusem nimic pentru asta. Așa că, da, Frankie și Malcolm au pus fiecare pariu cu mine pe o sută de dolari că nu am curaj să îi dau întâlnire lui Nell a doua zi. Ei bine, nu poți refuza așa un pariu, așa că am invitat-o. Știu că oricum voiam să o invit, dar așa făceam și niște bani.

- Deci i-ai mai fi dat întâlnire dacă prietenii tăi nu făceau pariu cu tine?

Jason nu răspunse imediat.

- Probabil că nu.

- De ce nu?

Oftă.

- E înspăimântător, știi? Vreau să spun că oricum e înspăimântător să dai cuiva întâlnire, dar să îți placă de cineva de la distanță și ea să nu aibă nici cea mai mică idee? E îngrozitor.

- Recunoști că ți-e frică? am întrebat, tachinându-l.

Mă străpunse cu privirea.

- Poți să fii sigură că îmi e. Dar am făcut-o, totuși. Știi, asta înseamnă să ai curaj: să-ți fie frică și, cu toate acestea, să faci ce ai de făcut. Oricum, asta mi-a spus tata și sunt sigur că e adevărat.

Privirea i se întunecă atunci când pomeni de tatăl său, iar degetele i se încleștară pe volan.

- Dar da, rahat, da, mi-a fost frică când i-am dat întâlnire. Tremuram tot.

Am râs.

- Categorie m-ai fi putut păcăli. Ești întotdeauna plin de tine.

Mă privi curios.

- Plin de mine? Așa par?

Am dat din cap.

- Mda. Te porți de parcă toată lumea e a ta. De parcă nu ți-e frică de nimic și de nimeni.

Am ciupit de pe unghia degetului mare o bucățică de ojă de culoare albastru ou de măcăleandru, care se desprinsese.

- Nu știu cum o faci. Să te porți așa.

El dădu din cap.

- Nu vreau să par plin de mine. Ca să fiu sincer, nici nu mă simt așa în general.

I-am aruncat o privire piezișă.

- Deci nu e decât teatru.

Ridică din umeri.

- În oarecare măsură, da. De fapt, în mare măsură. Nu sunt diferit de ceilalți. Există lucruri de care îmi este și mie frică, am

secrete, incertitudini. Ca toată lumea. Poate doar le ascund mai bine.

Nu am răspuns imediat. Ideea că Jason Dorsey era nesigur sau că se temea mi se părea absurdă până la ridicol. Nu ezita niciodată, nu se îndoia de el niciodată. Era mereu sigur pe el, avea totul sub control și nu șovăia niciodată. Știa cine era, la ce era priceput și cunoștea oamenii ca el. Cu alte cuvinte, nu era ca mine.

– Poate că așa e. Să ne întoarcem la discuția noastră. Cum ai ajuns să îmi dai mie întâlnire?

Jason se foi în scaun.

– Așadar, am ajuns în fața ușii lui Nell ca să o iau la întâlnire și am primit un telefon. Am răspuns crezând că este Kyle după numărul de telefon care îmi apărea. S-a dovedit că era Nell, care a început să dea înapoi. După câte se pare s-a certat cu Kyle și apoi și-au dat seama că nu mai pot unul fără celălalt, ceva de genul unui rahat melodramatic. Nu știu. Tot ce știu este că m-am supărat, știi?

Se uită la mine, după care privi în altă parte, ca și cum urma să spună ceva ce l-ar fi pus într-o lumină delicată.

– Apoi, Nell mi-a spus că ar trebui să te invit pe tine în locul ei. Acum, ca să se știe, i-am spus că vei reacționa exact așa cum ai făcut-o. Dar ea nu spunea decât: *Oh, doar spune-i ce s-a întâmplat și totul va fi bine*. Deci nu e ca și cum Nell mi-a dat papucii, iar eu imediat m-am și gândit: *Aha, ce zici de Becca? E aproape la fel de bună ca Nell*.

Am inspirat adânc. De fapt, mie exact așa mi se păruse.

– Nu. Și atunci la ce te-ai gândit?

Nu-mi răspunse decât după mult timp. După cinci minute de liniște stântenitoare, a parcat mașina pe un loc de parcare în față la Bravo. Se strecură afară, îmi deschise portiera și, apoi, ușa de la intrarea în restaurant. Inima mi se opri atunci când i-am simțit mâna pe spate, conducându-mă spre ușa holului din interior. Niciunul dintre noi nu scoase o vorbă până când nu ne-am așezat la masa rotundă, pentru patru persoane, pe care era un coș de pâine și un castronel cu ulei de măsline.

După ce am comandat, l-am fixat pe Jason cu o privire foarte serioasă.

– Nu mi-ai mai răspuns. La ce te-ai gândit?

Jason nu se uita la mine.

– Nu știu. La multe. Inițial m-am gândit că fusesem rănit. Vreau să spun că îmi plăcea de Nell de când eram copii. Nu a știut acest lucru niciodată și nici nu-l va mai ști. Ea și Kyle se potrivesc perfect. Și mi-a tras clapa fără să se gândească. Iar asta a durut. Apoi mi-a spus să te invit pe tine în locul ei, deschizând așa o cu totul altă perspectivă. La început a fost ceva de genul *de ce nu?* Și da, știu cum sună și îmi pare rău. Ai vrut adevărul, așa că, iată-l.

Înmuie o bucăciță pâine în vasul cu ulei de măsline, o aruncă în gură, o mestecă și o înghiți înainte să continue. Eram vrăjită de felul în care i se mișca bărbia, de linia puternică a maxilarului în timp ce mesteca, siguranța cu care își mișca mâinile, căutarea continuă a ochilor săi, care treceau rapid de la masă la ușă, ca apoi să se oprească asupra mea.

– Însă cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam mai bine seama de ceva. Mi-am dat seama că mă agățasem mai mult de ideea de a fi îndrăgostit de Nell. Pe bune acum. Îndrăgostit? Ce ar fi putut însemna asta? Nu mă remarcasem niciodată, deoarece îi plăcea de Kyle. Sunt atât de... prinși unul de celălalt. Poate că ei nu s-au gândit până acum că ar fi ceva romantic, dar au fost împreună dintotdeauna. Așa că, bănuiesc că am fost mai mult îndrăgostit de dorința ca ea să mă remarce, deoarece nu a făcut-o niciodată și nici nu o va face.

– Și acum?

Am luat o înghițitură de Cola și așteptam răspunsul lui. Dacă nu îmi plăcea, eram pregătită să țâșnesc și să plec acasă. Toată situația începea deja să-mi scape de sub control.

Aproape că părea că mă vedea pentru prima oară pe mine așa cum eram eu, iar acest lucru îmi putea întuneca judecata. Mai că nu voiam să mă dorească, deoarece acest lucru ar fi însemnat să fac ceva pentru asta.

– Iar acum?

Jason învârtea cu paiul gheața din paharul său.

– Acum văd lucrurile puțin diferit. M-am gândit la tine și cred că mi-am dat seama că nu te cunosc cu adevărat. Ne-am învățat în aceleași cercuri toată viața. Ce vreau eu să spun este că ești una dintre cele mai bune prietene ale lui Nell, dar, în ce o privește pe

Nell, cam toată lumea este pe locul doi după Kyle. Mă rog, mi-am dat seama că nu te cunosc și că mi-ar plăcea să o fac. Adică știu că ești foarte deșteaptă, vreau să spun mai deșteaptă decât orice persoană pe care o cunosc eu. Și mai știu că ești cu adevărat frumoasă. Dar nu știu mai mult de atât. Cred că părinții tăi sunt imigranți, dar nu sunt sigur. Știi că uneori te bâlbâi. Dar cam asta e tot.

Credea că sunt frumoasă? A trebuit să fiu atentă cum respiram ca să rămân calmă.

Am râs.

– Nu cred că termenul de *imigrant* este *politically correct*⁵.

Eram încântată că reușisem să spun acel lucru cu multă detașare, fără să mă bâlbâi. Încă eram amețită de comentariul făcut de el în treacăt cum că aș fi frumoasă.

Ridică din umeri.

– Știi ce vreau să spun. S-au mutat aici din altă țară.

Flutură o bucată de pâine.

– Imigranți. Nu e ceva rău, nu e ceva bun, e doar ceva.

– Tatăl meu e din Italia. S-a născut într-un oraș port care se cheamă Brindisi și se află în regiunea Puglia.

– Asta e lângă Roma? mă întrebă Jason.

Am râs.

– Nu, nu este. Este în cealaltă parte a țării și mult mai la sud. S-a mutat aici când avea treizeci de ani și a întâlnit-o pe mama când pleca din Aeroportul La Guardia.

– Mama ta de unde e? Tot din Italia?

În acel moment chelnerul ne aduse farfuriile, iar eu am început să mănânc cu poftă înainte să răspund.

– Nu, mama e din Beirut, Liban. A venit aici când a venit și tata, dar era mult mai tânără, avea doar douăzeci și trei de ani. S-au îndrăgostit unul de celălalt și s-au căsătorit după un an. S-au stabilit aici după ce m-am născut eu. Fratele meu mai mare, Benjamin, s-a născut în New York și a trăit acolo trei ani.

Jason se opri din mâncat ca să se zgâiască la mine:

– Ești arăboaică?

⁵ Sintagmă cu sensul specific de a nu leza prin conotații depreciative unele grupuri minoritare.

- Pe jumătate.

Am lăsat furculița jos.

- De ce pari atât de surprins?

Ridică din umeri.

- Nu știu. Cred că din cauză că nu mi-am dat seama. Vorbești și în limba maternă a părinților tăi?

Veni rîndul meu să ridic din umeri și să-mi întorc privirea.

- Mda. E complicat, dar toți vorbim cele trei limbi. Mama vorbește italiana la fel de bine ca araba și engleza, iar tata vorbește italiana plus celelalte. Și Ben și cu mine le vorbim pe toate trei. Părinții noștri insistă ca noi să le cunoaștem limba maternă și, în plus, mergem în vacanțe în fiecare an în Liban și în Italia, în vizită la rude.

Mă privi cu gura căscată.

- Stai puțin. Tu vorbești trei afurisite de limbi?

Vorbi atât de tare, încât oamenii din jur se uitară la noi.

- Chiar trebuie să strigi? am spus pe un ton jos, dar ferm.

- Scuze, murmură Jason.

- Și da, ca să se știe, chiar vorbesc trei afurisite de limbi.

Ochii lui Jason ieșiră din orbite la auzul cuvântului de ocară, care părea să-l fi surprins.

- Și da, pot să vorbesc urât în toate trei. Pot și o fac. Doar pentru că sunt tăcută și mă bâlbâi nu înseamnă că nu îmi place să înjur.

Jason se încruntă.

- Nu de asta sunt surprins. Doar că pari o... fată bună. Adică nu pari deloc genul care să înjure. Nu pentru că nu poți, ci pentru că nu vrei. Dacă stau să mă gândesc, mă simt chiar jignit că ai bănui că eu aș crede așa ceva despre tine.

Am simțit cum mă înroșesc de rușine.

- Îmi pare rău. A fost o presupunere grosolană. Doar că așa gândesc oamenii. Ei nu mă aud niciodată vorbind sau dacă se întâmplă să mă audă e atunci când sunt supărată și mă bâlbâi. Așa că nu fac altceva decât să presupună că nu mă duce capul, deși am media generală 4.0, vorbesc trei limbi și am deja credite pentru facultate.

Jason mă privi din nou fix.

- Credite pentru facultate? Cum așa?

Am dat din mâna.

– Cursurile intensive. În loc să fac doi ani într-un an, părinții mei au aranjat să rămân în aceeași clasă cu colegii mei, dar au pus la punct un plan împreună cu consiliul școlii. Particip la tot felul de cursuri intensive. La literatură sunt acum la nivelul clasei a XI-a, iar asta înseamnă credite pentru facultate. De asemenea, merg la cursuri la facultatea de stat. Merg acolo în fiecare marți dimineață în loc să vin la liceu și particip acolo la un curs. E complicat și plictisitor. Nu înseamnă decât o tonă de teme în plus.

– E impresionant, Becca.

Chiar părea sincer impresionat.

Am dat din mână, simțindu-mă stânjenită de atenția lui.

– Nu e așa. Părinții mei cred în folosirea a ceea ce ți-e dat. Pare-se că sunt deșteaptă și atunci trebuie să dau ce am mai bun de mine. Nu e suficient să fac lucrurile foarte bine. Dacă reușesc să fiu cea mai bună, trebuie să trec la nivelul următor.

Jason se întunecă la față.

– Știi cum e. Crede-mă.

– Și pe tine te-au chinuit părinții cu școală? am întrebat.

Nu păruse niciodată că s-ar fi omorât prea mult cu cartea. Nu că nu era deștept, doar că nu era genul de tip aplecat spre studiu.

A râs.

– Păi, să nu pari prea surprinsă. Dar nu, nu în măsura în care o fac ai tăi. Tata se așteaptă să fac totul perfect. Vreau să spun totul. Și eu am media maximă, dar particip la ore de curs obișnuite, deci nu e la fel de impresionant ca la tine. E doar o parte a înțelegerii. Adică exact cum e cu mine și cu fotbalul. Nu este suficient că am ajuns în echipa reprezentativă încă din clasa a noua, ceea ce, apropo, nu este un lucru de ici de acolo. Trebuie să bat recordurile școlii pentru majoritatea primirilor de minge sau înscrieri de touchdown. Și nici asta nu este suficient. Nu, trebuie să bat recordurile zonale. Așa că fac toate aceste lucruri și nu sunt decât în clasa a zecea. Acum vrea să obțin un nou record național. *Mai mult, Jason, vocea îi deveni mai gravă, iar ochii i se încetoșară în timp ce părea că se gândește la tatăl lui, nu te mai mulțumi să fii pe locul doi, rahat cu ochi. Întărește-ți jocul. Bate recordul național, Jason.*

Am simțit cum ceva se strânse în mine când i-am citit suferința pe față.

– Ți-a spus așa ceva? Propriul tată?

– Tata...

Părea să îl amuze acest cuvânt, dar nu cât să îi alunge umbra din privire.

– Mda. Spune rahaturi din acestea tot timpul. Mă rog. E un cretin, dar lui îi datorez faptul că voi stabili recordul național pentru liceeni pentru cele mai multe primiri de minge din carieră.

– Serios?

Râse cu poftă.

– Da. Recordul a fost stabilit de Davis Howell între 2009 și 2012, cu 358. Aceasta este informația oferită de Cartea Recordurilor a Federației Naționale a Asociației Sportive a Liceelor, pe care tata o citește aproape în fiecare zi. Nici nu am ajuns la mijlocul sezonului și deja am 150 de interceptări. Ca să bat recordul am nevoie, în medie, de șase primiri pe meci, ceea ce nu e greu de realizat. Sunt doar în clasa a zecea, așa că mai am înainte jumătate de an și clasele a unsprezecea și a douăsprezecea. Dar acesta este doar unul dintre recordurile posibile. Tata s-a fixat și pe cel de distanță parcursă pentru primirea mingii. Care, fie vorba între noi, a fost stabilit de Dorial Green-Beckham, de la Springfield Missouri, la 5,811 metri. Ca să bat acest record trebuie să alerg în medie pentru primirea mingii cam 105 metri în fiecare partidă. Ceea ce este absurd. Acestea sunt statistici profesionale, Becca. Copiii care au stabilit recordurile acestea sunt primii recrutați de Liga Profesionistă de Fotbal. Sunt viitorii câștigători ai trofeului Heisman. Eu sunt... ce să spun, sunt bun. Pot să o fac. Trebuie să o fac.

Ascultându-l, mi-am dat seama că, de fapt, se încuraja și se convingea singur. Nu știam diferența dintre primirea mingii și distanța alergată pentru primirea mingii, dar puteam citi panica din ochii lui și puteam recunoaște hotărârea de fier a cuiva căruia i se stabilise un scop, dar nu i se oferise nicio opțiune în afară de aceea de a-și atinge acel scop. Am văzut acest lucru în el, pentru că îl vedeam în mine în fiecare zi.

– Ce se întâmplă dacă nu bați recordurile? am întrebat.

Se schimbă la față și deveni distant și rece.

- Asta nu este o opțiune.

- Nu îmi place ce aud, Jason. Vrei să spui că nu ai de ales? Adică trebuie să bați recordul național că, dacă nu, ce se întâmplă?

Nu-mi răspunse, doar ciupi o bucățică din puiul său cu parmezan.

- Jason? Ce se întâmplă dacă nu?

M-am aplecat în față, încercând să-l fac să se uite în ochii mei.

Ridică privirea brusc, iar ura ce i se putea vedea în ochi mă făcu să mă dau repede înapoi cu teamă.

- Nu se întâmplă nimic, Becca. O voi face. Pentru că trebuie, ai înțeles? Atâta tot.

Se uită în altă parte, iar eu nu știam ce să spun, ce să gândesc.

- Îmi pare rău. Îmi... a fost... Îmi pare rău. Mă întorc imediat.

Se ridică în picioare ca din pușcă și se duse la baie, lăsându-mă cu o farfurie de pește pe jumătate plină și fără poftă de mâncare.

Nu era doar hotărât, era forțat, era atât de tare împins de la spate, încât îl consuma. Nu aș fi ghicit niciodată. L-am urmărit jucând în fiecare partidă, deoarece Nell și Jill mă târau după ele la meciuri. Kyle era coordonatorul de joc și vedeta echipei, sclipitor, frumos, ca un zeu, atât de aproape era de perfecțiune, iar prietenul lui Jill, Nick Nagle, era și el în echipă, însă era unul dintre cei din prima linie care se luptau corp la corp cu cei din prima linie din echipa adversă. Îl urmăream tot timpul pe Jason cum juca și întotdeauna părea să se simtă bine, ca și cum, pe teren, era în elementul lui sau ca și cum nu ar fi existat un alt loc pe pământ unde ar fi preferat să fie. Se pare însă că acum vedeam o altă realitate.

Jason reveni la masă și părea din nou că avea totul sub control. Se așază și îmi atinse spatele cu mâna lui trimițându-mi fulgere prin tot corpul.

- Îmi pare rău că mi-am ieșit așa din fire, Becca. Nu trebuie să-ți faci probleme, serios. Într-adevăr, tata mă cam împinge de la spate, dar este pentru binele meu. Mă face mai bun. Nu te îngrijora, bine?

Recunoșteam o cacealma de la o poștă.

- Da, bine, știi că e o aiureală, dar hai că o las baltă.

Rânji și în secunda următoare Jason cel sigur pe el și arogant reveni.

- Așadar. Am vorbit destul despre mine și despre fotbal. Spune-mi ceva despre tine.

- Ce anume? am întrebat agitată.

- Nu știu. Ceva ce nu mai știe nimeni.

Mă gândeam la ceva neînsemnat ce aș fi putut să-i spun.

- Am articulații neobișnuit de flexibile la mâini.

Mi-am îndoit degetele de la o mână până când vârful degetelor a atins brațul. Jason tresări, după care mai tresări o dată când mi-am dat complet peste cap degetul cel mare.

- Faptul că am degete agile mă ajută când studiez la pian.

- Câți și la pian? mă întrebă.

- Da, de la patru ani. Trebuie să studiez cel puțin două ore pe zi.

- Plus toate cursurile în ritm intensiv și cele de la facultate.

- Și nu uita de logoped.

- Cum?

Se opri cu furculița în aer.

- Defectul meu de vorbire? Bâlbâială? Nu se întâmplă că mă trezesc într-o bună dimineață și brusc nu mă mai bâlbâi. Merg la logoped de două ori pe lună. Trebuie să mă ocup de asta permanent.

Își lăsă capul într-o parte.

- Cum te ocupi de asta?

Am dat din cap.

- Nu vrei să auzi așa ceva.

Zâmbi, dar de data aceasta nu mai era acel rânjet seducător, superior și arogant, ci un zâmbet ușor, dulce, care făcu să se topească ceva înlăuntrul meu. Mă străduisem toată seara să-mi potolesc bătăile inimii, să mă bucur, pur și simplu, de acele momente pe care le petreceam cu Jason fără să aștept nimic altceva în schimb, dar zâmbetul acela... mă făcu să simt că mă plăcea cu adevărat. Ca și cum totul ar fi însemnat ceva.

- Dar vreau să aud așa ceva, spuse luându-mi mâna în mâna lui și mângâindu-mi degetul mare cu al lui.

Era un gest intim care îmi electriza toți porii, care făcu să mi se strângă pielea capului și inima să bată cu putere. Mi-am tras mâna și mi-am răsucit o buclă de păr pe degetul arătător.

Mi-am adunat gândurile și am încercat să-i dau un răspuns pe care să-l înțeleagă.

– Ca să fiu sinceră, sunt multe de spus. Am avut la dispoziție toată viața ca să înțeleg. Unii copii se bâlbâie când sunt mici, dar, în timp, scapă de acest defect. Pentru ei nu e decât o problemă de învățare a pronunției corecte. Pentru alții, eu de exemplu, este o luptă pe viață, ceva de care nu mă voi elibera complet niciodată.

Jason era concentrat și atent și se juca în pahar cu paiul în timp ce mă privea.

– Așadar, specialiștii știu ce anume provoacă bâlbâială?

– Specialiștii, printre care mă voi număra și eu într-o bună zi, nu știu decât că este o combinație de elemente. Se crede că este de natură genetică, dar și de mediu și există dovezi care arată diferențe la nivelul structurii creierului. Nu este un semn de inteligență și nici nu este același lucru cu apraxia de vorbire, care afectează unii copii și care este o tulburare de dezvoltare de altă natură.

Jason se lăsă pe spătarul scaunului, uluit.

– Dar știi multe despre asta, nu glumă! Parcă ai fi... nu știu. Parcă ai fi un doctor nu alta.

Am zâmbit cu sfială.

– Ei bine, deoarece mă bâlbâi, am decis cu ceva vreme în urmă, că ar fi cazul să știu cu ce mă confrunt. Mă gândesc să urmez la facultate cursurile de logopedie și ulterior să fac cursuri postuniversitare ca să devin cercetător. Vreau să ajut la descoperirea unor metode noi ca să ajut copiii care să bâlbâie să depășească această condiție, dacă nu este posibil să se găsească remediul.

– Deci chiar vrei să te faci doctor.

Am dat din cap.

– Categorie. De când aveam unsprezece ani am știut că vreau să fiu ca doamna Larson, medicul meu logoped. M-a ajutat mai mult decât îți pot spune. Nu doar cu tehnicile pentru fluentă, dar m-a învățat să am încredere în mine și să mă plac în ciuda bâlbâielii.

M-am oprit, nefiind sigură dacă să continui sau nu, dar era ceva care mă atrăsese la Jason, ceva care mă făcu să am încredere în el.

– Doamna Larson este cea care a sugerat să exprim ceea ce sunt în scris.

Am ridicat din umeri, răsucindu-mi șuvița de păr între degete.

– Chestii. Ceea ce cred, ceea ce simt. Lucrurile pe care, inevitabil, nu pot să le spun sau nu vreau să le spun.

– Și este o carte, un roman? Sau poezie?

Nu-mi găseam locul. Nell știa că aveam jurnale de poezie, dar nici măcar ea nu le văzuse. Abia dacă îl cunoșteam pe Jason și deja totul devenea extrem de personal și de complicat. Ochii săi strălucitori și verzi ca niște luciri de jad aprins de lumina soarelui mă țintuiră, secându-mă de toate secretele, de toate cuvintele pe care nu le voiam rostite.

– Poezie, am spus cu o voce abia auzită. Dar nu rime, în genul sonetelor lui Shakespeare despre flori și lucruri. Diferit. Cred că le-ai putea numi versuri libere. Cuvinte pe hârtie care vin din mine.

Era mai mult chiar și decât îi spuseseam lui Nell despre ce scriam. Inima îmi bătea cu putere, iar eu simțeam că mi se face rău.

El îmi zâmbi.

– Cred că e grozav. Mi-ar fi plăcut să pot face asta. Să scriu poezie sau ceva de genul acesta. Nu mă pricep deloc la cuvinte, mai ales la scris. Îmi pun gândurile în ordine în minte, dar când ajung pe hârtie nu mai sunt așa cum le gândisem inițial.

Își aruncă șervetul pe farfurie și o împinse în față, însă nu-și dezlipi ochii de la mine.

– Pot să citesc într-o zi ce ai scris?

M-am foit pe scaun.

– Nu știu. E ca un fel de jurnal pentru mine, știi? E... chiar personal. Nu că nu aş avea încredere în tine, Jason. E...

Simțeam cum mă copleșesc emoțiile, amenințând să-mi afecteze fluenta.

– A-adică... nu le-a mai citit nimeni până acum. Nici chiar Nell. Dddd-deci nu știu. Nu încă. Îmi pare rrrr-rău.

Fața îmi ardea de rușine, am închis ochii și am plecat capul.

Am simțit un deget șovăitor dându-mi la o parte o șuviță de păr și apoi am simțit cum mi se ridică fața, cuprinsă de mâinile lui Jason.

– Hei, nu e nimic. Nu e mare lucru. Dacă e personal, e personal.

I-am simțit zâmbetul în voce, atât de mult dorea să mă facă să înțeleg că, într-adevăr, nu era nicio problemă.

- Serious, Becca, nu-ți face griji. N-am știut că e un jurnal, altfel nu te-aș fi rugat.

Nu am putut decât să ridic din umeri și să mă concentrez asupra respirației. Odată ce am reușit să mă liniștesc suficient de mult încât să pot vorbi fără să mă fac de râs, m-am uitat la el. Înțelegerea și compasiunea care i se citeau în ochii erau atât de reale încât le puteam simți radiind din el înspre mine.

- Îți mulțumesc că ai înțeles, am spus.

El doar dădu din mână.

- Naa, nu ar fi trebuit să îți cer asta. Privi în jur și făcu semn chelnerului să se apropie. Vrei un tiramisu, o prăjitură cu brânză dulce sau altceva?

- Mi-ar plăcea tare mult o prăjitură cu brânză dulce, am spus cu un zâmbet larg.

Prăjitura cu brânză dulce era slăbiciunea mea. Nu puteam refuza, chiar dacă asta însemna să stau douăzeci de minute în plus pe bandă, în sala de la demisol.

Jason zâmbi fericit.

- O să par necioplit dacă îți spun că mă bucur că nu ești genul de tipă care ciugulește ca o vrăbiuță? Faptul că îți face plăcere să mănânci și te bucuri de ce ai în farfurie mă face fericit. Sunt un gurmand, iar desertul a fost întotdeauna partea mea preferată.

- Un gurmand? am întrebat.

Nu mai auzisem termenul până atunci.

Ridică din umeri.

- Iubesc mâncarea. Îmi place să mănânc. Fac atâta exercițiu fizic încât am nevoie de multe calorii. Tata ar putea mânca orice i-ai pune în farfurie, iar mama ar fi în stare să ardă și apa, așa că eu sunt cel care gătește la noi acasă.

Privirea îi împietri când îl pomeni pe tatăl său și mi-am dat seama că aceasta era reacția pe care o avusese de fiecare dată.

- Care este mâncarea ta preferată pe care o gătești?

Se gândi un moment.

- Aceasta este o întrebare bună. Gătesc mult paste, deoarece sunt pline de carbohidrați, dar pot să pun în ele diferite feluri de carne pentru un plus de proteine și, în plus, legumele merg foarte bine cam în toate felurile de paste. Îmi place să gătesc și la grătar.

Sunt cunoscut pentru burgerii mei pe care îi fac pe grătar iarna, înfolfolit cu geacă, mănuși și cu toate cele.

Râdea de el, iar eu râdeam cu el, imaginându-mi-l cu ușurință sărind în sus și în jos prin zăpadă, cu o căciulă tricotată și mănuși groase, în timp ce burgerii sfârâiau pe grătar.

Chelnerul ne adusese prăjiturile cu brânză dulce, iar noi am oprit toate discuțiile pentru a devora cât ai clipi bucățile delicioase în formă de triunghi, cu sos de căpșuni. Jason plăti nota și îmi deschise din nou portiera, așteptând să îmi feresc fusta înainte să o închidă. Plecă din parcare, deschise radioul și geamurile pentru a lăsa să între aerul cald de vară târzie.

– Asta este formația mea preferată, strigă Jason ca să acopere muzica și vântul. Formația Zac Brown. Piesa se numește *Whatever it is*.

Am căutat în poșetă după ceva de prins părul și mi-am dat părul pe spate pentru ca vântul să nu mi-l încurce, apoi am închis ochii și am lăsat muzica să mă învăluie. Din fericire nu mi-a mai dedicat și această piesă, dar îi simțeam din când în când privirea fugară, când asupra mea, când din nou la drum. Mi-am dat seama după câteva minute că nu ne îndreptam înapoi acasă la mine. Goneam pe o șosea asfaltată, departe de lume, vâlul serii preschimbându-se din auriu obscur în gri abisal.

– Unde mergem? am întrebat.

Ridică din umeri.

– Nu știu. Pe drumul acesta. Îmi arată drumul care ni se deschidea înaintea ochilor cu un zâmbet obraznic. Mergem unde vedem cu ochii. Ne plimbăm.

Am dat din cap și mi-am lăsat mâna dreaptă să atârne pe geam, iar pe cealaltă mi-am așezat-o pe consola dintre noi. Muzica era acum o baladă lentă, liniștită, pe care Jason nu o opri, dar nici nu îmi spuse cine o interpretează și nici care era titlul. Mi-am dat seama că nici nu îmi păsa. Era muzica perfectă pentru o întâlnire, romantică și dulce. Simțeam apropierea de Jason ca pe un infern. Avea și el o mână afară, pe geam, în timp ce conducea cu cea dreaptă, încetinind și cotind pe un drum îngust mărginit de copaci. Câmpuri întregi se așterneau înaintea noastră, dincolo de copaci, drumul cotea și

șerpuia, iar pietrișul sărit din cauciucuri se ridica într-un val de praf și se auzea lovind în oglinzile laterale.

Inima mea tresaltă în momentul în care Jason schimbă mâinile pe volan și își puse mâna dreaptă pe consolă, la câțiva milimetri de a mea. M-am întrebat dacă avea să mă ia de mână și ce aș face dacă s-ar întâmpla acest lucru. Cu siguranță mâna lui era caldă, aspră și puternică și îmi și imaginam cum degetele mele mici, negricioase s-ar odihni printre degetele lui mari, albe și bronzate. Inima îmi bubuia și nu îmi puteam lua ochii de la mâna lui, care, cumva, era acum mai aproape de a mea. M-am uitat cum Jason își ridică privirea spre mine, apoi la mâinile noastre și, din nou, la drum. Piciorul lui stâng nu-și găsea astâmpărul, iar mâna bătea pe volan ritmul piesei de la radio cântată de Carrie Underwood.

Voiam să-l iau de mână. Nimic altceva nu mai conta. Nu știam unde eram și nici încotro ne îndreptam sau ce oră era și nici nu îmi păsa. M-am întors și i-am întâlnit privirea, după care, ușor, mi-am strecurat mâna sub mâna lui. Făcu ochii mari și totul era perfect.

Am mers cu mașina până la căderea întunericului, ba ascultând muzică, ba povestind. Jason îmi povesti despre visul său de a deveni jucător profesionist, iar eu i-am povestit la rândul meu despre plănuita mea carieră în logopedie. Am vorbit despre școală, despre diferitele biserițe din liceu și ne-am dat seama că eram *de gașcă* doar pentru că aveam prietenii pe care îi aveam. La început nu l-am crezut pe Jason, dar apoi el îmi povesti că a învățat cum să fie persoană extravertită ca să nu se piardă cu totul în umbra lui Kyle.

– Știi, Kyle nu vrea să fie în centrul atenției, spuse Jason. Este doar felul lui de fi. Face parte din categoria celor care devin centrul atenției fără să se străduiască. Nici nu mai știu de când suntem prieteni. Din clasa întâi, poate? Dintotdeauna. Așa a fost tot timpul. Obişnuiam să mă enervez deoarece toți voiau să fie în preajma lui Kyle, voiau să fie prietenii lui, voiau atenția lui, deoarece Kyle era atât de grozav. Eu nu eram genul acela de copil. A trebuit să învăț cum să mă arăt lumii, să vorbesc suficient de tare ca să fiu auzit. Doar cât să nu mă pierd în strălucirea de băiat de aur a lui Kyle.

– Sesizez un soi de amărăciune? l-am tachinat.

Râse.

- Noo, deloc. Vocea i se împleti cu o doză de sarcasm. Serios acum. Kyle este omul meu. Aș face orice pentru băiatul ăsta. Indiferent de ce s-a întâmplat, întotdeauna s-a asigurat că nimic nu ne desparte. Cu toate acestea, nu este întotdeauna ușor să fii prieten cu vedeta orașului.

Am dat din cap, încuviințând.

- Înțeleg foarte bine ce vrei să spui. Și Nell este așa. Nici măcar nu își dă seama, este grozavă fără să facă cel mai mic efort. Toată lumea o place. Este populară și nici măcar nu își dă seama de acest lucru.

Dintr-odată se întunecă de tot, iar noi goneam în continuare pe drumuri prăfuite, doar cu farurile lui Jason brăzdând întunericul. Brusc am intrat în panică după ce mi-am dat seama că nu aveam nici cea mai mică idee despre cât era ceasul.

Îmi căutam cu înfrigurare telefonul prin poșetă, după care mi-am lăsat capul să cadă pe spate pe tetieră după ce am văzut pe ecran 10:10 p.m.

- Rahat, rahat, rrrrahat! Simțeam cum ochii mi se umplură de lacrimi. Oprește mașina Jason! Oprește, te rog! Chiar acum!

Jason opri mașina derapând ușor și mă privi îngrijorat.

- Ce s-a întâmplat?

Am înghițit cu noduri.

- Nu, nu i-am spus lui tata că plec cu tine. El crede că sunt cu Nell. Trebuia să mă întorc acasă la ora zece. Dacă îl sun acum o va cere pe Nell la telefon și se va înfuria. Am încurcat-o t-t-tare de tot, Jason.

- Sunt doar zece minute, care e problema? Nu am greșit cu nimic. Doar am mers cu mașina.

Jason chiar nu înțelegea.

Am dat din cap, respirând ușor, ca să mă liniștesc.

- Nu ai auzit ce am spus. I-am zis că ies cu Nell. Am mințit.

- De ce ai minți?

Am ridicat din umeri, nefiind sigură cum i-aș fi putut explica.

- Nu m-ar fi lăsat să plec dacă știa că mă văd cu tine. Nu am voie să ies decât cu Nell și Jill și nici atunci nu avem voie să ne întâlnim cu băieți. Dacă află că am fost singură cu tine? M-ar omorî. Și-apoi, nici nu ai fi pe placul lui. Pur și simplu știi asta.

Nu eram sigură cum i se va părea lui Jason ultima parte, dar m-am simțit îngrozitor imediat cum am citit pe fața lui cât de tare îl rănisem.

– Vasăzică, nu aș fi pe placul lui. Cred că înțeleg. Nu sunt chiar genul de tip pe care îl duci acasă ca să îl prezinți lui tati, nu-i așa?

I se simțea amărăciunea în voce.

I-am pus mâna pe braț.

– Nu e așa, Jason. Nu am spus că nu ești pe placul meu, doar că nu ești pe placul lui și nimeni nu este pe placul lui. Dacă ar fi după el, o să mor fată bătrână. Nu te supăra.

Jason se domoli și puse schimbătorul de viteze în poziția pentru parcare.

– Atunci, să ne asigurăm că nu vei avea probleme. Sun-o pe Nell și apoi transformă apelul într-o conferință. Poate așa, tatăl tău va crede că ești cu Nell.

Am dat din cap.

– S-ar putea să funcționeze.

Am sunat-o pe Nell, i-am explicat rapid situația și, fără să o las să scoată vreun cuvânt, i-am spus ce doream să facă. A fost de acord fără să stea pe gânduri și atunci am format numărul tatei de telefon, cuplând convorbirile până să răspundă el la telefon.

– Ai întârziat, *figlia*. Vorbea pe un ton jos și furios. Unde ești?

– *Mi dispiace*, tată. Sunt c-c-c-cu Nell. Nu ne-am dat seama cum a trecut timpul. Îmi pare rău. Nu se va mai întâmpla, *prometto*.

– Dă-mi-o pe Nell la telefon.

Vocea lui Nell se auzi în telefon înfundată și îndepărtată față de a mea. Eram sigură că toată treaba asta nu avea să funcționeze.

– Bună seara, domnule de Rosa. Ne uitam la un film și ne-a cam luat valul. Vă rog să nu fiți furios pe Becca.

– La ce film vă uitați? părea bănuitor.

– *Departe, departe*, răspunse Nell, fără cea mai mică ezitare. Este despre...

– Știu despre ce este vorba, o întrerupse tata. Să fii acasă în douăzeci de minute, Rebecca. Discutăm despre asta când vii acasă.

Închise telefonul și în mașină se așternu liniștea.

Am tresărit când telefonul sună din nou.

– Oh, Doamne, spuse Nell pe jumătate râzând. Tatăl tău e atât de înspăimântător. Crezi că s-a prins?

– Habar n-am. Oricum voi avea probleme că am întârziat.

– Așadar, nu ești cu mine și este aproape zece și jumătate. Bănuiesc că ești cu Jason?

Părea glumeață și mulțumită că îi ieșise șmecheria.

– Mda. Dar să știi că ai fi putut măcar să mă pui în gardă, am lăsat eu să se înțeleagă că eram ușor iritată.

Nu părea să aibă deloc remușcări.

– Te-ai mai fi dus dacă te-aș fi sunat mai întâi?

Nu i-am răspuns, ceea ce fusese un răspuns suficient pentru Nell.

– Exact! Vezi, ai fi dat înapoi.

– Deci ce s-a întâmplat tine și cu Kyle? am întrebat.

– Nu trebuie să ajungi acasă în douăzeci de minute?

Evita să îmi răspundă și amândouă știam acest lucru.

– Nu scapi așa ușor, Nell.

– Sună-mă după ce ajungi acasă, dacă poți.

– Bine. Pa.

– Pa.

M-am întors spre Jason.

– Mă duci, te rog, acasă?

Dădu din cap și cuplă mașina în viteză.

– Sigur. De fapt, nu suntem departe de casa ta. Am condus mai mult sau mai puțin în cerc.

După cum spuse, opri curând la un stop chiar la intrarea în cartier.

– Oprește aici, am spus înainte să ajungem în fața casei.

În timp ce mă dădeam jos din mașină, Jason se întinse și mă trase de mână, oprindu-mă.

– Mai putem ieși împreună altă dată?

Am privit fix degetele lui care-mi încercuiseră încheietura mâinii.

– Nu știi, Jason. Vreau, dar nu știu dacă este posibil.

Dădu din cap.

– Sigur. L-am auzit la telefon. Ne vedem luni la școală?

Îmi dădu drumul la mână, iar eu am închis portiera.

M-am oprit și l-am privit prin geamul deschis.

– M-am simțit grozav, Jason. Nu credeam că așa se va întâmpla, dar așa e.

Jason rânji.

– Bănuiesc că trebuie să-i mulțumim lui Nell.

M-am încruntat.

– Nu aș merge atât de departe.

Râse din nou.

– Glumeam. Și eu m-am simțit foarte bine. Mulțumesc că mi-ai dat o șansă.

M-am întors ca să plec și i-am făcut cu mâna deasupra capului.

– Nu lăsa să ți se urce la cap.

– Sună-mă, spuse el ușor prea tare.

– Nu se va întâmpla acest lucru, i-am răspuns, mergând cu spatele.

– Scrie-mi atunci.

Ieși pe geam, cu jumătatea de sus a corpului la vedere.

I-am rânjit.

– Aș putea face asta. Acum pleacă înainte să-mi faci și mai multe probleme.

Bătu cu palma în plafonul mașinii, după care intră înapoi și demară în trombă, derapând controlat. Mi-am ițit capul în direcția lui, râzând.

După ce m-am întors însă, m-am oprit din răs. Tata stătea pe trotuar, cu mâinile încrucișate pe pieptul său lat, cu părul grizonant aranjat pe spate, cu cămașa deschisă la un nasture și cu cravata desfăcută.

Mi-a stat inima. Judecând după privirea încruntată, îl văzuse pe Jason.

Nu era de bine.

Becca
CAPITOLUL 3
Romeo & Julieta, reconstituire
Octombrie, același an

– N-n-nai decât să mă ț-ț-ții încuiată în cameră pentru totdeauna, tată!

Stăteam în cadrul ușii de la camera mea, palpitând toată de furioasă ce eram și pierzându-mi complet fluența.

El stătea impasibil pe hol, cu brațele încrucișate pe piept. Ochiul îi erau mijiți, întunecați și furioși.

– Da. Pot și o s-o fac. M-ai mințit. Ai ieșit cu fotbalistul acela. Te țin aici cât e nevoie ca să-ți înveți lecția.

Am închis ochii, numărând până la zece, inspirând adânc la fiecare număr.

– Nu e c-c-cinstit. Nu am făcut altceva decât să ieșim împreună la cină. Am mers cu mașina la plimbare. Știu că am mințit și îmi pare rău. Dar t-t-te r-r-roag, înnebunesc. Oricum nu am o viață, iar acum nu mă vei mai lăsa să fac nimic.

– Sănătatea ta mintală nu e în pericol. Nu mai exagera atâta, Rebecca.

Am mai numărat încă o dată până la zece. Am mai inspirat de zece ori. Tata nu mă zorea niciodată. Întotdeauna aștepta până când eram pregătită să vorbesc. Se bâlbâise și el când a fost mic și nu reușise să scape complet de acest defect până nu ajunsese în State și a făcut terapie pentru fluență. Măcar atâta înțelegea și el la mine.

– Nu exagerez, tată. Școala, camera mea, teme, pian, lecții de vorbire. Asta este tot ce fac. Chiar și înainte de ce s-a întâmplat azi, este tot ce am făcut vreodată. Și acum? Ai putea foarte bine să mă înscrii la o școală online și să mă încui pur și simplu în cameră. Peste două luni fac șaptesprezece ani, tată. Când mai apuc să iau propriile decizii?

– *Abbastanza, figlia.*

Nu striga la mine, deoarece el nu striga niciodată. Vorbea încet, dar răspicat.

Mi-am strâns între dinți protestele, am strâns și pumnii și am refuzat să plâng.

– Vei regreta, tată.

Să-ți amintești asta. I-am închis ușa în față și m-am așezat la birou, uitându-mă pe geam la copacii care se legănau în lumina asfințitului.

Mi-am îmfundat căștile în urechi și am căutat pe IPod piesa pe care voiam să o ascult, *Flightless bird*⁶, de Iron & Wine. Era un cântec de pe coloana sonoră a filmului *Amurg* și, de atunci, am devorat orice cântec am găsit de la Iron & Wine. Îmi plăcea poezia versurilor, muzicalitatea neconvențională și înțelesurile adânci ale fiecărui cântec. *Singers and the endless song*⁷ veni la rând și m-am lăsat în voia gândurilor, m-am lăsat purtată de priveliștea de pe geam și să ascult, doar respirând, fără să vorbesc, fără să mă bâlbâi, fără teama că nu sunt stare să mă exprim cum se cuvine.

La un moment dat, stiloul începu să alerge înnebunit pe hârtie, lăsând gândurile să se reverse.

ORIUNDE DAR NU AICI

Copacii se leagănă și şușotesc

Bătuți de adierea prelungă și liberă,

Chemându-mă afară sub cerul albastru

În câmpuri verzi scăldate de soare

Unde niciun cuvânt nu se împiedică de vreo limbă stângace

Unde zbuciumul nu se scurge precum ploaia pe la streșini

Nici măcar nu-mi doresc să fiu o pasăre

Îmi doresc doar să fiu acolo

Plimbându-mă prin iarbă sau cățărându-mă în copaci

Încălzită de soare, răcorită de vânt sau udată de ploaie

Oriunde, dar nu aici

Înlănțuită de acest mal inert

Prizonieră a perfecțiunii

Inamică a statului

Doar pentru crima

De a fi o adolescentă

Căreia îi place un adolescent

⁶ Pasăre ce nu poate zbura.

⁷ Cântăreții și cântecul fără sfârșit.

*Doar pentru crima de a ne fi plimbat cu mașina
În cercuri line, prăfuite, nesfârșite
Ascultând cântece country
Și bătăile agitate ale inimii mele
Cu pulsul bubuind și nervii vibrând
Precum coardele unui banjo de la radio
Nici măcar nu-mi pot striga furia
Nici măcar nu-mi pot răcni frustrarea
Nici măcar nu pot înjura
Nu ar ieși decât un chinuit
La-la-la la naiba!
La la la la
Bu bu bu bu
Da da da
Cuvinte învălmășite copilărește
Silabe împiedicate și sfeclele sintactice alunecoase
Aceasta sunt eu
Fata tăcută
Bâlbâita
Prizoniera
Fata deșteaptă
Șefa de promoție mângăind maledicțiuni nimănui.*

Am auzit mânerul răsucindu-se, iar ușa se izbi de perete, arătându-l pe fratele meu mai mare, Ben. Aruncă o privire prin camera mea, mă găsi la birou și dădu din cap, cu părul lung, negru și sârmos atârându-i încâlcit pe față. Dădu un picior ușii să se închidă și o împiedică să se trântescă apucând mânerul în ultimul moment.

– Cum îți mai merge, Beck?

Plonja pe pat, aruncându-și picioarele pe cuvertura mea, cu papuci cu tot.

– Tot încuiată în turn?

Scutură din cap ca să-și scoată părul din gură și din ochi.

Avea ochii încețoșați, tulburi, înroșiți. Am oftat și m-am întors de la birou, închizându-mi caietul.

– Iarăși te-ai drogat, Ben?

Ridică din umeri.

- Da, și? Mă distrez mai bine decât tine.

- Morții se distrează mai bine decât mine, am aruncat eu pe un ton șters.

Ben râse.

- Adevărat. Morții bătrâni pe deasupra.

Am răs și m-am pus în pat lângă Ben, cățărându-mă peste el ca să ajung la perete, înghiontindu-l într-o parte cu șoldul.

- Ar fi bine să nu-mi murdărești cuvertura cu noroi, Benny.

- Nu se va întâmpla asta. Și nu-mi mai spune Benny. Nu îmi place.

Se căută în buzunare și scoase o pipă de sticlă și o brichetă, apoi ridică și împinse geamul ca să se deschidă. Se lăsă pe spate, căută în buzunarul cu clapetă și burduf al pantalonilor și scoase tubul maro dintr-o rolă goală de prosoape de hârtie. Ambele capete ale acestuia erau închise cu câte un petic de bumbac legat cu bandă elastică. Scăpără bricheta, își puse pipa pe buze, aprinse marijuana și trase puternic în plămâni, punându-și pe piept pipa și bricheta înainte de a se așeza din nou pe pat.

- Chiar ai de gând să faci chestia asta aici, în camera mea? În casă? am întrebat enervată.

Ridică din umeri aruncându-mi un zâmbet cu buzele strânse. Își duse tubul cu capetele înfășurate în bumbac la gură și trimise fumul gros, supărător, prin acest filtru improvizat afară pe geam, mirosul înțepător fiind suficient de bine mascat pentru a nu mai fi recunoscut.

- Dacă te prinde tata, te trimite la școala militară, Ben. Știi asta, nu-i așa?

Ben ridică din nou din umeri.

- Poate încerca. Oricum am optsprezece ani, Beck. Nu poate face decât să pună să fiu arestat.

Mă privi fluturându-mi în față pipa de sticlă. Am dat din cap, așa cum făceam de obicei, iar el mai trase un fum.

- De ce îi spui așa? întrebă învăluit de fumul ce-i umpluse plămâni.

- Cum îi spun cui?

Mă simțeam liberă și mi-am dat seama că mă drogasem pasiv, inhalând fumul din cameră.

Suflă fumul înainte să răspundă.

– Lui tati. Îi spui încă *tată* de parcă am fi încă în afurisitul de secol optsprezece sau așa ceva.

Am ridicat din umeri.

– Nu știi de ce. Pur și simplu așa îi spun.

Ben mă privi iritat, dându-și o șuviță de păr din ochi cu brichetă din plastic galben transparent.

– Mă trombonești. Ești geniu recunoscut, Beck. Ai un motiv pentru tot ceea ce faci.

Am suspinat.

– Bine. Chiar vrei să știi? Îi spun *tată* deoarece așa stabilesc o distanță. Pentru mine nu este *tati*, cu atât mai puțin *tătic* sau altceva. Este tatăl meu, deci așa îl numesc. Este un cuvânt formal care implică o relație formală.

Ben râse.

– *Implică o relație formală*, repetă Ben, luându-mă în răs doar pe jumătate. Doar tu, Becca. Doar tu ai spune așa ceva. Pur și simplu nu înțeleg de ce îi mai suporti toate rahaturile. Eu nu o mai fac de mult timp.

– Dar ție nu-ți pasă. Mie, în schimb, îmi pasă. Asta e diferența.

Mă privi pătrunzător.

– Ce vrei să spui? De ce anume nu-mi pasă?

– De tine. De viitor. Eu am planuri și am nevoie de banii lui tata ca să le pot înfăptui. Nu-mi pot permite universitățile de care am nevoie dacă e să-mi dau doctoratul.

– Ceea ce spui e superficial și limitat, spuse Ben. Ai putea obține burse. Să faci împrumuturi. Nu ai nevoie de rahaturile lui. Este un tiran nenorocit. Un dictator. Îl urăsc de nu mai pot. Cum m-am angajat și am suficienți bani ca să-mi cumpăr un apartament, am plecat de aici.

– Nu este o viziune superficială și nici limitată. Ai măcar vreo idee cât costă să fac facultate, un master și un doctorat? Sute de mii de dolari, în funcție de universitate. Oricum va trebui să fac împrumut la bancă, însă cu ajutor de la tata, va fi mai ușor.

Ben mă privea.

– Tu ascuți ce spui? Cred că ai sărit peste copilărie. Cine se gândește la chestiile astea la șaisprezece ani? Fii copil, omule!

Pleacă pe furis. Sărută-te cu vreun tip prin cotloane. Intră în vreun bucluc și fă-mă să bat un tip pentru tine. Încetează să fii tot timpul atât de serioasă, la naiba!

Trase puternic din tubul de sticlă, se aplecă spre mine și-mi suflă tot fumul în față, înainte să apuc să mă răsucesc înapoi.

– Fumează niște iarbă și relaxează-te. Suntem tineri. Avem timp. Mai destinde-te și tu, nu mai fi atât de serioasă.

Am tușit și am dat cu mâna fumul la o parte.

– La naiba, Ben. Nu fi tâmpit. Acum o să fiu amețită. Am mai încercat o dată cu tine, îți mai aduci aminte? Nu mi-a plăcut deloc.

Ben dădu din cap, holbându-se la tavan.

– Da, îmi amintesc acum. Te-ai speriat al naibii de tare, ai crezut că Amma se scoală din morți și vine să strige la noi, doar că Amma trăia la vremea aceea bine mersi în Beirut.

Am râs.

– Cu gura ta ai spus că ai suspectat că marijuana aia era amestecată cu ceva.

Dădu din nou din cap, fără să mă privească, tasând scrumul din pipă cu degetul mare.

– Mda, soro, îmi amintesc. Rahatul acela a fost puternic. Ai fost atât de varză, că a trebuit să te car în brațe până-n pat.

– Nu mi-a plăcut deloc, Ben.

I-am smuls din mâna tubul de sticlă și bricheta și i le-am vârat în buzunarul pantalonilor.

– Nici atunci și nici acum. Nu-mi place deloc ce efect are asupra ta. Îți afectează stările și tu știi acest lucru. Doctorul a spus...

Ben se ridică în picioare, dintr-odată furios.

– Nu dau o ceapă degerată pe ce spune doctorul, strigă el. Urăsc toate medicamentele acelea cretine pe care vor ei să le iau. Mă fac să mă simt ca un nenorocit de zombi, ca și cum aș fi pe jumătate mort. Sunt obosit tot timpul și slăbesc îngrozitor fiindcă nu pot să mănânc. Urăsc chestia asta. Tu nu știi cum e. Iarba mă ajută mai mult. Mă echilibrează, înțelegi? Când îmi vine să mă urc pe pereți și o iau razna, fumatul mă calmează, când sunt deprimat mă binedispune. Funcționează mai bine decât rahaturile acelea pe care nu le poate pronunța nimeni. Ale naibii Zoloft, Wellbutrin, Xanax,

Clonazepam, Valium și Ativan. Sunt un mare rahat. Nu funcționează. În schimb, rahatul acesta funcționează.

Își scoase pipa din buzunar și mi-o flutură în față.

Observam deja cum dispoziția lui se înrăutățea.

– Ben, știi că nu e adevărat, am spus cu calm și cu atenție. Știu că nu am idee cu ce te confrunți, dar nu este deloc sănătos felul în care ai ales să-i faci față.

Ben suflă supărat ceea ce inhalase, după care își puse ustensilele înapoi în buzunar și se îndreptă spre ușă.

– Nu ești încă doctor, Becca, așa că nu mai încerca să mă reperi.

– Ben, așteaptă. Îmi pare rău. Vreau doar-doar să fii fericit. Asta-asta e tot.

Se opri în ușă și mă privi printr-o perdea de păr sărmos. Privirea lui era mai profundă decât îl credeam în stare.

– Problema este că atunci când sunt fericit nimeni nu știe cum să se poarte cu mine. La fel și atunci când sunt nefericit. Nu e că nu îmi pasă de viața mea sau de viitorul meu, Becca. Îmi pasă. Știu doar că sunt limitat. Ce se întâmplă aici, se atinse ușor la tâmplă, îmi limitează inevitabil ceea ce pot face în viață. Cu droguri, fără droguri, cu iarbă, fără iarbă, nu există un fel anume în care să mă împac cu situația mea. Nu voi putea niciodată să realizez ceva important, așa ca tine, Beck. Știu asta. Am acceptat acest lucru. Am de gând să trăiesc totul la maximum și să mă bucur viața cât mai intens și cât pot de mult. Mă va ajunge din urmă, până la urmă. Sunt conștient de asta. Dar este viața mea, alegerea mea, nu a altcuiva.

– Ai grijă doar, bine?

Dădu din cap și-mi zâmbi.

– Sigur, Beck.

Se întoarse și închise ușa, după care băgă înapoi capul.

– Hei, dacă vreodată ai nevoie de ajutor ca să pleci pe furiș să te întâlnești cu Jason Dorsey, dă-mi de știre. Te acopăr.

Îmi făcu cu ochiul și plecă înainte să apuc să spun ceva.

* * *

Jason

Abia dacă am văzut-o pe Becca de două ori luna aceasta și atunci am zărit-o în treacăt, la școală. Semestrul acesta nu avem deloc aceleași cursuri și avem și pauzele de masă la ore diferite.

M-a prins pe coridor, în dreptul dulăpiorului meu, chiar înainte să plec la antrenament, într-o vineri pe la mijlocul lui octombrie. Afară era răcoare, așa că era îmbrăcată cu o fustă lungă până la pământ, din lână albastră, un tricou alb, cu guler în V și cu un pulover gri, descheiat. Hainele îi erau croite astfel încât să-i curgă pe forme, dar fără să lase să se vadă prea multe și asta mie mi se părea cel mai sexi cu putință. Orice fată poate purta un sutien push-up și o bluză decoltată și așa să arate tot ce are de arătat. E nevoie de clasă și de stil ca să arăți delicios de sexi fără să pari vulgară, iar Becca reușea acest lucru indiferent cu ce se îmbrăca.

– Salut, Jason.

Se sprijini de dulăpior lângă mine, la centimetri distanță, cât să îi pot mirosi parfumul balsamului de păr și al loțiunii de corp.

Îmi venea să-mi îngrop fața în adâncitura gâtului ei și să o miros, să-mi îngrop fața în părul ei lung și subțire. N-am făcut-o, totuși, pentru că asta ar fi putut părea prea îndrăzneț în acest stadiu al relației noastre. Mi-am aruncat cartea de istorie în rucsac, am închis fermoarul și l-am atârnat pe umăr înainte să mă răsucesc pe călcâie și să mă sprijin și eu de dulap, față în față cu Becca.

– Salut, Becca.

Mi-am pus un picior peste gleznă și mi-am încrucișat mâinile pe piept. Am simțit o ușoară urmă de mândrie când i-am surprins privirea asupra brațelor mele și apoi asupra pectoralilor mei umflați. Îi plăcea ceea ce vedea, iar asta însemna că în ziua aceea urma să trag de fiare și mai mult.

– Îmi pare rău că nu am putut să ne mai vedem. Tata mă ține sub cheie, ca într-o închisoare de înaltă securitate.

Trase de o buclă și îi dădu apoi drumul, făcând-o să salte în sus și în jos.

Am luat o față supărată.

– Chiar te ține din scurt, nu-i așa? La naiba, asta e aiurea.

– Până una alta, l-am mințit, Jason.

Am pufnit furios.

- Ești adolescentă, este de așteptat. Trebuie să plecăm pe furiș de acasă și să ne mințim părinții. Nu am făcut ceva atât de rău. Nu ar fi trebuit să fii pedepsită atât de mult timp.

- Mda, exact asta mi-a spus și Ben. Eu doar... Nu sunt sigură că sunt pregătită să-l înfrunt direct. Și-apoi, dormitorul meu este la etajul doi. Nu sunt sigură că sunt chiar atât de curajoasă ca să ies pe furiș pe acolo.

Își ridică rucsacul pe amândoi umerii.

- Ben mi-a spus că vrea să mă ajute să plec pe ascuns, dar... nu-uuu-nu sunt sigură.

Remarcasem că nu se bâlbâia decât atunci când era foarte agitată în legătură cu ceva și uram să aud cât se forța. Observasem cât se pedepsea în mintea ei după fiecare cuvânt poticnit.

- Hei, am spus. Nu-i nimic. Nu încerc să te încurajez să faci prostii sau ceva de genul ăsta. Da, vreau să te văd. Dar nu vreau să fiu nici cel care îți creează probleme noi.

Îmi zâmbi.

- Ești drăguț. Nu voi face nimic prostesc. Doar am în vedere câteva minciuni nevinovate ca să-mi pot petrece timpul cu un prieten.

- Doar atât sunt eu pentru tine? am spus pe jumătate serios. Un prieten? Sunt rănit!

Ori Becca nu înțelesese gluma, ori alesese să o ignore.

- La ce te gândești, dacă prieten nu este destul?

Avea ochii larg deschiși, fixați asupra mea, serioși și atât de bruni că păreau negri, iar raze aurii îi luminau în jurul pupilei.

Am încercat și nu am reușit deloc să-mi desprind privirea din ochii ei care mă vrăjiseră.

- Nu știu. Mai mult decât atât?

Am înghițit nodul rușinii care mi se puse în gât și am riscat totul pe o singură carte.

- Iubita mea?

Făcu ochii și mai mari și gura i se deschise ușor. Trase adânc și lung aer în piept și nu m-am putut abține să nu admir cum brusca abundență de aer îi bombă sânii în tricoul alb de bumbac moale.

- Iubita t-ttt-ta? La n-uuu-aiba!

Cu fiecare poticneală în cuvinte, clipea excesiv, de parcă un circuit în creierul ei se blocase într-o buclă; închise ochii și părea că numără în gând.

– Am ieșit la o singură întâlnire, Jason.

Fiecare cuvânt era pronunțat cu grijă, aproape monoton, ca și când ar fi citit ceva cu voce tare.

M-am asigurat să nu arăt nicio reacție față de eforturile pe care le făcea, așteptând doar să spună ce avea de spus. Era dureros să o văd cât de mult se lupta să pronunțe cuvintele și să ascundă faptul că era stânjenită.

– Dar chiar a fost o întâlnire grozavă, am spus eu.

Când răspunse, cuvintele erau mai line, mai firești, dar anumite silabe de început erau spuse rar, ca o bâlbâială corectată la jumătate de drum.

– Adevărat. Dar nu ar trebui să mai ieșim la o întâlnire înainte să facem totul oficial?

Am ridicat din umeri.

– Sigur că da. Dacă așa vrei să facem. Totuși, asta nu va schimba cu nimic lucrurile. Chiar te plac.

Tăcu atât de mult, că nu eram sigur că avea să mai vorbească. Părea că își schița un scenariu sau se gândea dacă să mai rostească acele cuvinte sau nu. Vorbi până la urmă și spuse totul dintr-o suflare, voind parcă să scoată toate cuvintele până nu se răzgândea și le retrăgea sau până nu dădea înapoi de frică.

– Am fost îndrăgostită de tine din clasa a patra.

Își feri privirea, tenul ei oacheș colorându-se cu o ușoară emoție roșietică.

– Din clasa a patra? Nell mi-a spus că dintr-a șaptea.

Becca pufni și bolborosi nervoasă.

– Ți-a spus? O tai pe ticăloasă.

Am râs atât de tare încât am fornăit, ceea ce mă făcu să râd cu și mai multă poftă.

– O tai pe ticăloasă? Oh, Dumnezeule Beck, nu ar trebui să încerci argoul. Oprește-te!

Am respirat adânc, după care am făcut greșeala să mă uit la Becca și am văzut că își ținea mâinile încrucișate sub piept, privindu-mă cu un amestec complex de sentimente pe chip.

- Îmi pare rău. Îmi pare rău. Doar că e foarte amuzant.

- Ai terminat? spuse Becca printre dinți.

Am tras adânc aer în piept și am încercat să mă adun.

- Da, am terminat. Îmi pare rău, dar a fost unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le-am auzit de mult timp.

Becca nu putu să-și oprească un zâmbet care i se strecură pe buze.

- Ben spune asta tot timpul și este amuzant. Bănuiesc că mie nu îmi iese la fel de bine ca lui.

Se liniști puțin.

- Încă nu îmi vine să cred că Nell ți-a spus că eram îndrăgostită de tine.

- Nu că aș vrea să îi iau apărarea, dar a fost doar ca să mă convingă să îți dau întâlnire. Nu aveam de gând, mai ales că bănuiam că vei reacționa exact așa cum ai făcut-o.

- Cum altfel ar fi trebuit să reacționez?

- Nu știu. Nu-mi imaginez să fie ceva ce ai fi putut face. A fost o situația ciudată.

Becca se apropie ușor de mine, suficient de aproape încât să trebuiască să se uite în sus în ochii mei. Sâniile ei se atinseră ușor de pieptul meu, iar eu a trebuit să folosesc și cel mai mic dram de stăpânire de sine ca să nu o strivesc de mine și să o sărut. Îmi căuta privirea și am văzut cum hotărârea îi inundă trăsăturile.

- Vino să mă iei de la intrarea în cartier la miezul nopții, spuse cu o voce în care imediat se simți emoție, îngrijorare, hotărâre.

- Miezul nopții? M-am încruntat. Ce naiba am putea face la miezul nopții într-un oraș obscur ca acesta? Totul se închide la opt.

Se uită repede în jurul nostru și văzu că pe hol nu eram decât noi, apoi se ridică pe vârfuri și mă sărută pe obraz, chiar pe linia maxilarului.

- Sunt sigură că găsești tu ceva. Chiar dacă ar fi să ne plimbăm din nou cu mașina și să ascultăm muzică country, sunt sigură că ne vom simți bine.

- Cum vei ieși din cameră? Te rog să nu cazi de pe geam și să-ți rupi ceva. Asta cu siguranță ne va strica urât planurile.

Încercam să par detașat, dar corpul meu era complet în flăcări, înfiorat și încărcat de senzația electrică a buzelor ei pe obrazul meu.

Zâmbi forțat.

– Lasă pe mine. Dar cel mai probabil îl voi include și pe fratele meu. Doar Dumnezeu știe de câte ori s-a furișat de acasă. Și din cauza lui, părinții mei sunt atât de severi cu mine.

– Sună-mă sau trimite-mi un mesaj dacă ai nevoie de ajutor. Am o scară pe care aș putea să o aduc.

Râse și ea fornăit.

– Cred că o scară ar face prea mare gălăgie. Ideea e să nu atrag atenția asupra faptului că vreau să mă furișez de sub nasul nazistului de tată al meu, nu mai mult.

Am ridicat din umeri.

– Nu era decât o idee. Aș putea să-ți fac o ancoră de cățărare?

– Ancoră de cățărare?

Becca râse cu poftă când auzi așa ceva.

– De unde iei tu o ancoră de cățărare?

– Nu știu. Nu m-am gândit până acolo. Poate aș putea fura ancora de la barca pentru pescuit a tatălui meu? Ti-aș arunca-o pe geamul de la cameră, iar tu ai putea coborî alunecând și balansându-te pe frânghia ei.

La aceste cuvinte, Becca râse și mai tare.

– Pentru că nu sare deloc în ochi.

Am plecat de la dulapuri și am pornit-o pe hol spre biroul de la intrare și spre ieșire. Nu știu cum, dar mâna mi se strecură și strânse mâna Beccăi și degetele ni se împletiră. Ne-am uitat amândoi la mâinile noastre împreunate și apoi unul la celălalt.

– Da, așa am spus. Ești iubita mea. Nici nu încerca să negi acest lucru.

Becca îmi arse una în biceps cu mâna ei liberă, dar nu o luă pe cealaltă din a mea.

– Nu am fost de acord cu așa ceva. Aș putea fi de acord sau poate că nu. Nu e nimic oficial. Juriul deliberează încă.

– Încă te ții tare, Becca. Nu încerca să negi.

Am tras-o brusc spre mine ca să se poticnească de mine și apoi, am cuprins-o cu mâinile de talie, atent, ca să rămân în zona-cușeră pe talie, dar sub linia sutienului.

Mi s-a părut că își ține respirația, dar nu s-a ferit. Ba chiar se cuibări mai aproape.

– Nu ai făcut cunoștință cu mine? Numai tare nu sunt.

Murmură cuvintele, ca și cum ea le-ar fi crezut, dar nu voia ca eu să le cred.

M-am uitat în jos spre ea și m-am încruntat. Nu voia să se uite la mine, așa că am tras-o de mână ca să se oprească și am răsucit-o ca să ajungem față în față. Corpul ei era lipit de al meu și îl simțeam delicat, potrivit perfect cu al meu. Bărbia ei era pe pieptul meu și știam că putea simți cum inima mea bătea să-mi spargă coșul pieptului.

– Cred că ești o tipă grozavă, Becca, am spus eu. Întotdeauna am crezut asta.

Își strâmbă nasul, nedumerită.

– Serious? Întotdeauna am avut impresia că de-abia dacă aveai idee cine sunt.

M-am strâmbat la ea.

– Așa ceva nu se poate. Ești prea frumoasă ca să nu fii remarcată.

Își lăasă capul într-o parte în așa fel încât să-și sprijine obrazul de cămașa mea, după care își scutură buclele negând:

– Nu este adevărat, dar îți mulțumesc.

– Nu ai voie să nu fi de acord cu mine. Pot să cred ce vreau despre tine și este adevărat pentru că este ceea ce cred eu.

Își ridică fața spre mine și am putut să-i citesc pe chip o expresie amuzantă de nedumerire.

– E o logică circulară amețitoare. Crezi ce vrei și este adevărat deoarece este ceea ce crezi tu?

Brațele îi alunecară pe spate ca să îmi simtă tricepsii.

– Da, un fel de *Cuget, deci exist*. Nu așa a spus Marcel Proust?

Becca izbucni în râs, dar nu batjocoritor.

– De fapt Descartes. Proust e cu totul altcineva.

Am râs.

– Vezi? Uite ce mi se întâmplă dacă încerc să fac pe deșteptul.

– M-a impresionat faptul că știai expresia aceea și că știi de Proust.

Am mormăit.

- Este evident că nu știu niciuna, nici alta. N-am idee cine a fost Proust. Și nici nu sunt sigur că înțeleg bine ce vrea să spună expresia aceea.

Ne-am reluat drumul spre ieșire, mâinile noastre regăsindu-se și strângându-se, din nou, una pe cealaltă.

- Marcel Proust a fost un romancier francez cunoscut pentru lucrarea sa în căutarea timpului pierdut. A fost unul dintre primii scriitori care a abordat deschis problema homosexualității, mare lucru pentru acea perioadă, aproximativ pe la începutul secolului douăzeci.

Becca părea complet absorbită de recitarea acelor informații, cuvintele ieșindu-i de pe buze fără cel mai mic efort, deși părea că scrie un eseu.

- Expresia *cogito ergo sum*, care se traduce din latină prin *cuget, deci exist*, este o aserțiune filozofică propusă de René Descartes în secolul al șaptesprezecelea. De fapt, fraza fusese scrisă în franceză, *Je pense, donc je suis*. Ceea ce, în esență, înseamnă că punerea la îndoială a faptului că ești sau nu ești este dovada existenței tale.

- De ce s-ar îndoii cineva de propria existență? Este de la sine înțeles. Sunt aici, văd lucruri, simt lucruri. Sunt, deci exist.

Becca își aplecă ușor capul și încuviință.

- Foarte bine. Ai mare dreptate. Și mulți profani au dat filozofilor exact acest răspuns. Pentru ei, adică pentru filozofi, ideea era mult mai profundă. Mergea în trecut până la Platon, care vorbea despre *cunoașterea cunoașterii*. Gândește-te așa: cine ți-a spus că doi și cu doi fac patru?

Am răspuns imediat:

- Educatoarea. Dar mi-a arătat cu niște cuburi de construit. Două cuburi cu două cuburi înseamnă că am patru cuburi.

- Într-adevăr. Este un exemplu concret. Dar aplică îndoiala, acea concepție de *cine ți-a spus lucrul acesta?* la un nivel himeric, de idee metafizică, cum ar fi, de exemplu, rolul cuiva în această viață, în univers. Ca în ghicitoarea: dacă într-o pădure cade un copac, acesta face zgomot dacă în jur nu este nimeni să audă?

Am pufnit.

- Tare stupid. Nu trebuie decât să o întrebi pe veverița care sare din acel copac când aude că se prăbușește.

Becca râse.

– Strici tot farmecul discuției. Dar ai înțeles ce vreau să spun, adică ce voiau ei să spună. Este ceea ce spunea Descartes. Faptul că putea descrie realitatea fizică așa cum o percepea el demonstra existența lui, cel puțin în realitatea percepută de el. *În final, trebuie să concluzionez că aserțiunea eu sunt, eu exist, este necesar adevărată indiferent că este spusă de mine, ori că este concepută în mintea mea.* Aceasta a fost argumentarea sa supremă.

Îmi mușcam buzele și mă gândeam la ce îmi spusese.

– Cred că înțeleg ce voia să demonstreze. Cum de știi ce vezi tu? Cum de știi ce gândești tu? Nu știu. Știi doar ceea ce știi. Chiar dacă nu este nimeni în preajmă ca să audă un sunet, sunetul există, dar nu există neapărat în sensul că are... nu știu... că nu ar avea o menire dacă nu există nimeni care să recepționeze undele.

Ea chicoti.

– Oarecum.

– Ceea ce înseamnă de fapt că nu am înțeles nimic, dar tu ești suficient de drăguță să spui că da.

Își lăsă capul în jos, iar eu am știut că aveam dreptate.

– Vezi? E zadarnic să încerc să discut cu tine subiecte filozofice. Creierul meu pur și simplu nu funcționează așa.

Mă împinse cu șoldul.

– Sunt o ciudată din punctul acesta de vedere. A trebuit să fac o lucrare despre Descartes la un curs de filozofie pe care l-am urmat semestrul trecut la facultate.

I-am rânjit.

– Mă sperii cât ești de deșteaptă. Parcă ai fi un profesor care îmi ține cursuri.

Își feri capul.

– S-scuze. Nu am vrut să-ți dau le-lecții.

Mi-am mutat rucsacul în față, m-am aplecat și m-am ghemuit în fața ei, apoi am ridicat-o pe umeri, pornind cu ea în spate într-o cursă în viteză pe coridor. Ea începu să strige și mă prinse de gât, îngropându-și fața în umerii mei, râzând și cerându-mi să o pun jos. Nu voiam decât să o fac să-și uite emoțiile și astfel să nu se mai bâlbâie, dar nu pentru că acest lucru mă deranja pe mine, ci pentru că o deranja pe ea.

- Pune-mă jos, nebunule!

Mă bătu cu palmele pe piept.

- Mă sperie chestia asta.

Faptul că nu se bâlbâise și că râdea îmi dădu de înțeles că se simțea bine, așa că am continuat să alerg pe holul gol de la intrare, pe lângă biroul directorului unde d-na Jones, secretara, își ridică ochii și ne privi dezaprobator peste ochelari.

Ne-am apropiat de ușile care se deschideau spre parcare și am încetinit suficient cât să lovesc bara de urgență și am evadat pe acolo, sărind în jos scările. Rucsacul sălta pe stomac, cărțile lovindu-mi dureros vânătăile, dar nu îmi păsa. Picioarele ei erau încolăcite în jurul taliei mele, brațele ei erau în jurul gâtului meu, îi simțeam respirația în păr, iar râsul ei dulce îmi răsuna în urechi.

Ajunsesem pe la mijlocul parcării în momentul în care ea începu să se clatine mai tare, așa că m-am oprit ca să o dau jos. În parcare nu erau mașini și am privit-o nedumerit.

- Unde e mașina ta?

Își răsuci o șuviță de păr în jurul degetului.

- Nu am mașină.

Vorbi cu grijă, evident supărată că recunoscuse acest lucru, dar hotărâtă să nu lase să se vadă.

- Și atunci cum ajungi acasă? am întrebat-o eu.

- Probabil că mă așteaptă Ben la arenă. Mă ia el de la școală deoarece mama și tata sunt la serviciu.

- Rahat. E la celălalt capăt al școlii. De ce nu ai spus nimic?

Îmi aruncă o privire neîncrezătoare.

- Am încercat. Tu m-ai cărat prin toată școala ca un om al cavelor care își târăște femeia în grotă.

Am râs.

- Așadar recunoști. Ești femeia mea.

Am apucat-o de încheietură și am tras-o spre mine, vorbind cu o voce prefăcută groasă, aspră.

- Eu, Jason. Tu, a mea.

Păru să se topească. Doar puțin. Făcu ochii mari, iar privirea îi licări, întunecată și luminoasă, asemenea cafelei negre care strălucește în razele soarelui.

- Bine. Eu, Becca. Tu, al meu.

Vorbi ușor mai tare decât o șoaptă, ca și când nu putea da crezare propriilor cuvinte.

Am simțit cum mi se strânse stomacul, iar inima o luă la galop. Buzele îi erau întredeschise, așteptând. Rahat. Urma să o sărut, nu-i așa?

Mda.

Mi-am coborât buzele lin, atent peste buzele ei, dându-i timp suficient să se retragă. Avea gust de ruj de vanilie și mirosea a lămâie și pepene, a curat și a altceva, nedefinit, dar îmbătător. Îi simțeam buzele moi și umede, liniștite la început, dar pe măsură ce clipele treceau și ne sărutam, buzele ei începură să se miște, căutând poziția potrivită. Îmi pierdusem suflul, pierdusem contactul cu tot ce mă înconjura, mai puțin cu faptul că trupul ei delicat era lipit de al meu, iar mâinile ei alunecau ușor, în sus, pe spate, pentru a-mi mângâia părul meu blond țepos, tuns scurt.

Claxonul unei mașini trâmbiță la câțiva metri distanță, iar noi am tresărit vinovați.

– Becca! Iu-huu! Așa mai zic și eu!

Era Ben, fratele Beccăi, care frână brusc lângă noi într-un Trans Am roșu, care era praf.

– Te-am așteptat zece minute, Beck. Acum știi de ce.

– N-am încălcat regulile, Ben. Mai taci.

Becca avea mâna mea în a ei, ca un fel de declarație în fața fratelui ei. Era limpede că avea încredere că el nu le va spune nimic părinților.

Ben râdea, iar părul negru îi atârna liber pe umeri într-o încâlceală lucioasă și răvășită.

– Bineînțeles că nu. Nu că te-aș da în gât, dar știi că nu ai vrea ca tata să știe că te-am prins sărutându-te cu bobocul acesta rebel în parcarea școlii.

Am urmărit cum Becca se încruntă la fratele ei.

– Nu ai îndrăzni!! Nu uita că eu știi de micul tău secret cu tubul captușit la capete cu bumbac. Pariu că tati ar fi interesat să afle despre asta.

Amândoi accentuau cuvintele diferite pe care le foloseau ca să se refere la tatăl lor, ceea ce-mi dădu de înțeles că până și fratelui ei i

se părea ciudat faptul că folosea cuvântul *tata*. Totuși eram curios care era micul secret cu tubul căptușit cu bumbac.

Ben își trecu degetele prin păr, dându-l peste cap.

– Tocmai ce am zis că nu te spun, nu-i așa? În plus, nu am fost eu acela care s-a oferit să te ajute să te furișezi de acasă ca să te vezi cu copilul acesta?

Mă arată cu degetul mare.

Auzisem de Ben de Rosa. Era o legendă prin liceul nostru, notoriu pentru cât chiulea de la ore, pentru încăierările în care intra, pentru faptul că îi înjura pe profesori și că făcea tot felul de farse remarcabile, dar nevinovate prin școală și întotdeauna reușea, cumva, să scape de pedeapsa pe care o merita. Era cel despre care se știa că fuma iarbă, cel care știai că are întotdeauna iarba la el și că, probabil, e drogat de câte ori îl întâlneai. Cu toate acestea nu l-a turnat nimeni niciodată și nu a fost niciodată arestat, în ciuda faptului că i se cunosc activitățile. Nu am fost niciodată în stare să îmi dau seama cum reușea, iar acum că am ajuns să știu mai multe despre viața Beccăi, îmi era cu atât mai greu să înțeleg cum de Ben putea să facă tot ce îi trecea prin cap și să scape basma curată, în timp ce Becca nu putea ieși la o întâlnire cu mine fără să fie pedepsită o lună.

Becca făcu un semn din cap fratelui ei, apoi se întoarse spre mine.

– Trebuie să plec. Trebuie să fiu acasă la patru și jumătate.

M-am uitat la telefon și am înjurat când am văzut ce oră era.

– Rahat! E deja trecut de patru! Antrenorul o să-mi rupă fundul în bătaie. Ar fi bine să fug să mă schimb înainte să fiu pus să fac flotări tot antrenamentul.

Am ezitat, dar apoi m-am aplecat și fulgerător mi-am atins buzele de ale ei.

– La miezul nopții, bine?

Se trase înapoi, aruncând o privire sfioasă fratelui ei, apoi încuviință.

– Da. La miezul nopții. Dacă nu apar, e pentru că nu am putut, nu pentru că nu am vrut.

Intră grațioasă în mașina fratelui ei și îmi făcu pe geam cu mâna, ținându-și cu cealaltă părul într-o coadă de cal improvizată.

Antrenorul mă puse să alerg peste trei kilometri în viteză maximă și cu câte un sac de nisip atârnat pe fiecare umăr și apoi să fac flotări douăzeci de minute înainte să intru pe teren cu băieții.

Categoric a meritat pentru primul meu sărut.

Becca
CAPITOLUL 4
Miezul nopții în grădină
Mai târziu în seara aceea

M-am agățat de burlan, înghețată de frică.

– Se rupe, Ben, am șoptit cu o voce scâncită și miorlăită.

El își îți capul pe fereastră deasupra mea și rânji.

– Știi că așa pare, dar nu se va întâmpla, îți promit. Vara trecută m-am urcat cu o scară și l-am prins bine în cuie de perete pe nenorocit.

Am râs, imaginându-mi-l pe Ben cățarat pe scară, jonglând cu un ciocan, cuie și o țigară cu marijuana, doar ca să poată pleca pe furiș noaptea, fără să cadă. Mă strecurasem la el în cameră la douăsprezece fără un sfert și i-am spus că voiam să ies ca să mă văd cu Jason. Îmi rânji și împinse geamul ca să se deschidă, arătându-mi burlanul înalt de câțiva metri.

– Uită-te jos. Am pus chiar și niște locuri de sprijinit piciorul pe care le-am vopsit în alb ca să nu se vadă. Părea foarte încântat de el.

Am privit în jos și mi se puse un gol în stomac când am văzut cât de mare era distanța, dar, în cele din urmă, mi-am mutat atenția pe burlan și am văzut, după cum era de așteptat, că fixase în cuie o bucată de lemn așezat perpendicular undeva între burlan și perete, ca să ai un loc unde să-ți pui piciorul când aluneci în jos pe burlan. M-am mirat cum de tata nu-l observase niciodată, dar apoi mi-am dat seama că el nu prea ieșea din casă. Venea acasă de la serviciu la șapte seara, pleca la șase dimineața și juca golf aproape toată ziua sâmbetele și duminicile. N-avea niciun motiv să facă un tur al casei sau să examineze burlanul ca să vadă dacă sunt rute secrete pentru furișat de acasă. Se pare că fratele meu își ascundea ruta de ieșire în văzul lumii.

M-am lăsat să alunec în jos încă puțin, am atins punctul de sprijin pentru picior, apoi mi-am dat drumul în jos mai mult.

– Mai este vreun punct de sprijin pentru picior dedesubt? am întrebat.

– Da, am pus două. Trebuie să mai fie una câțiva centimetri mai jos.

Ben privea cum coboram cu părul atârându-i pe față.

Coboram balansându-mă până când am putut prinde cu mâinile punctul de sprijin pentru picior și am găsit cu piciorul celălalt punct de sprijin. În acel moment, pământul nu era decât la câțiva centimetri depărtare, așa că am sărit liniștită. Făcând asta, l-am zărit în treacăt pe Ben care întinse mâna și deschise gura ca să protesteze. Am căzut mult mai departe decât mă așteptam și am aterizat cu un zgomot înfundat și cu gleznele trepidând. M-am rostogolit înapoi și m-am lovit din nou la noadă așa că am început sa înjur în barbă în timp ce călcâiele și fundul începură să pulseze.

– Ești bine? strigă Ben șoptit. Voiam să-ți spun că pare mult mai aproape decât este de fapt. Trebuie să continui să cobori și să nu-ți dai drumul până când nu ai piciorul pe locul de sprijin. Aproape că mi-am rupt glezna când am coborât prima dată pe acolo.

Mi-am masat noada, mi-am răsucit o gleznă și apoi pe cealaltă. Mă vor dura un timp, dar nu-mi rupsesem nimic.

– Sunt bine, Ben. Mulțumesc.

– Nu vreau să știu unde te duci și ce faci. Am nevoie de confortul unei anumite ignoranțe în această privință.

Se trase înapoi în cameră, după care ieși din nou pe geam ținând în mână un rucsac.

– Prinde.

Îl lăsă să cadă, iar eu l-am prins în brațe, am desfăcut compartimentul mare unde am găsit niște tricouri jerpelite cu care era învelită o sticlă de 750 de ml de Jack Daniels. M-am uitat la el și mi-a făcut cu ochiul.

– Nu prea te distrezi fără alcool, nu-i așa. Nu cred că tu sau Dorsey ați vrea niște iarbă, că v-aș fi dat.

– Tu nu ar trebui să ne încurajezi să bem, Benjamin.

Ben izbucni cam tare în răs, dar își puse rapid mâna peste gură.

– Doamne, ce fetiță cuminte ești tu, Beck. Care naiba mai e rostul furișării de acasă la miezul nopții dacă nu ai de gând să o faci ca lumea?

Am dat doar din cap, am tras fermoarul la rucsac, l-am aruncat pe umăr și am dat să mă întorc să plec prin curtea laterală când Ben mă opri cu un *pssst*.

– Vreau înapoi ce rămâne în caz că nu beți tot, așa că adu rucsacul înapoi. Și... nu bea toată sticla. O să ți se facă rău.

Mi-am dat ochii peste cap, chiar dacă el nu putea să mă vadă.

– Nu sunt tâmpită, Ben. Am destulă minte ca să nu beau o sticlă de trei sferturi dintr-odată.

Ben ridică o sprânceană.

– Mda, poate că unii dintre noi nu sunt atât de deștepți ca tine. E una dintre tentațiile *distractive pe moment și a naibii după aceea*.

Am dat din cap.

– Am plecat, Ben. Salut și mersi.

– Ignoranța mea confortabilă începe acum. Nu te cunosc.

Am auzit geamul său închizându-se cu un scârțâit abia auzit.

Râdeam în timp ce mă aplecam pe sub crengile joase ale pinilor uriași care se înălțau între casa noastră și cea a vecinilor. Iarba era udă de rouă serii și puteam simți dinții aerului răcoros al nopții, ceea ce mă făcu fericită că alesesem să mă schimb în blugi și să iau pe mine un pulover mai gros. Cerul era senin și împânzit de stele, o felie de jumătate de lună albă răsărise în mijlocul întunericului smălțuit cu argintiu. Respirația mi se transforma în nori ștersi pe măsură ce înaintam strecurându-mă pe sub copaci spre șosea. Am văzut camioneta lui Jason care era staționată cu farurile stinse și cu un nor de gaze de eșapament învăluindu-i spatele. Lumina din interior era aprinsă, scaldându-l pe Jason într-o strălucire palid-gălbuie. I-am văzut capul aplecat în jos, țepii ca de arici pe care și-i făcuse în părul său blond și care stăteau perfect datorită gelului, gâtul puternic, bronzat în orele petrecute în soare.

Își ridică ochii când m-am apropiat de locul pasagerului și un zâmbet fericit i se întinse pe toată fața. Sări din mașină, iar acordurile muzicii country date foarte încet se eliberară în noapte. Jason veni grăbit prin fața mașinii și-mi deschise portiera înainte ca eu să apuc să o ating. Am ridicat piciorul, m-am strecurat pe scaunele tapisate și imediat m-am simțit în largul meu. Cumva, simțeam că aveam să petrec mult timp în mașina aceea. O iubeam deja.

M-am gândit la prima piesă country pe care mă făcuse să o ascult și am făcut un inventar al interiorului mașinii. Scaunele erau îmbrăcate în stofă gri, între ele era o consolă cu două locuri pentru

așezat căni, o sticlă aproape goală de Mountain Dew Cod Roșu, în portieră, lângă scaunul șoferului. Mai erau împrăștiate pe consola dintre scaune un manual de istorie deschis la lecția despre Războiul Civil, un caiet cu un scris ordonat, înclinat, doar cu majuscule și o cutie de biscuiți cu brânză. Pe jos, la picioarele mele zăcea un rucsac Jansport maro decolorat, pe buzunarului căruia era prinsă cu un ac de siguranță litera echipei reprezentative, colorată în verde și alb. Lângă picioarele mele, acolo unde era aerisirea, erau clădite sticle goale de Mountain Dew și Gatorade și punguțe goale de bastonașe uscate de carne de vită și de semințe de floarea soarelui. O husă cu fermoar pentru CD-uri stătea pe bord, sprijinită de parbriz, îndesată cu CD-uri și decolorată în timp. Jos între scaune, îngrămadită între schimbătorul de viteze și scaunul din față, era o pătură groasă de picnic inscripționată cu sigla Universității din Michigan peste care era făcut ghem un tricou de la Carhartt, gros, cu fermoare care se vedea că fusese foarte purtat. Dintre tricou și pătură se întrezărea o curea de la ceva care semăna cu o husă de protecție, ca pentru un aparat de fotografiat, de exemplu.

În timp ce Jason își puneă cărțile în rucsac, am dat la o parte tricoul ca să văd ce era sub el. Am descoperit ceva ce părea foarte scump, o husă gen rucsac pentru aparat de fotografiat Nikon. Jason porni motorul și roti mașina în buclă spre drumul principal după care deschise farurile. Am tras aparatul foto de sub tricou, l-am ridicat în poală, am deschis fermoarul și am scos un sunet de uimire când am văzut enormul aparat profesional așezat înăuntru.

– E al tău? am întrebat.

Jason se uită la mine și pe față i putea citi un sentiment asemănător panicii.

– Da. Poți să-l pui la loc, te rog?

Vocea lui era calmă, prea calmă. Părea aproape furios.

Am închis repede fermoarul de la husă, am închis cataramele la loc și am acoperit-o cum o găsisem.

– Îmi pare rău, am spus fără să știu ce greșisem. Am fost curioasă. E un aparat foto foarte bun. L-ai primit cadou?

Degetele lui Jason se încleștară pe volan.

– Nu. L-am cumpărat eu.

- Cum ți-ai permis un asemenea aparat foto? Modele ca acesta costă înjur de două mii de dolari.

- E un D800. Costă trei mii în magazine. Pe acesta l-am luat de pe internet cu puțin peste două mii. Își învârti pumnul în jurul volanului. Am făcut economii ca să îl pot cumpăra.

- Lucrezi? Nu am știut.

Jason se înroși mai mult de furie decât de rușine după câte mi se păru. O venă de la tâmplă îi pulsa.

- Nu lucrez.

- Și atunci cum?

Jason nu răspunse mult timp. La un semafor se făcu roșu, iar noi am frânat și am oprit.

- Ce-ți spun acum rămâne între noi. Nici măcar Nell nu trebuie să știe.

Am încuviințat din cap, iar el trase adânc aer în piept.

- Tatăl meu îmi dă câte două sute de dolari pentru fiecare meci pe care îl câștigăm, plus douăzeci de dolari pentru fiecare *touchdown* pe care îl înscriu. De asemenea, primesc o mie de dolari dacă iau numai note de zece un an întreg. Dacă termin liceul cu media maximă în fiecare an, plătește jumătate din valoarea oricărei mașini mi-o doresc. Deci așa mi-am luat camioneta. O vindea unchiul Rick și mi-a făcut un preț bun. Apoi am cumpărat aparatul foto.

- Așadar, aceasta este motivația ta de a învinge de fiecare dată?

Smuci schimbătorul de viteze și schimbă în a doua destul de agresiv în timp ce pornisem în viteză pe verde.

- Parțial.

- Ce e în rest?

Mă privi, după care se uită în zare și parcă i se întunecă fața.

- Nu este important.

Am simțit că era vorba de un secret important și știam că nu trebuia să insist, dar am făcut-o oricum.

- Poate că pentru mine este important. Vreau să aflu lucruri despre tine.

- Las-o baltă, Becca. Te rog.

Nu se uita la mine și vorbea într-o șoaptă care părea să-i exprime disperarea.

- Bine, sigur că da. Îmi pare rău. N-nu am vrut să f-fiu indiscretă.

Am lăsat ochii în jos mâhnită că îl supărasem și derutată de schimbarea bruscă de comportament din cauza unui aparat de fotografiat.

Jason mârâi frustrat.

- La naiba, Becca. Îmi pare rău. Nu am vrut să te reped. Doar că... sunt anumite lucruri legate de mine care... despre care nu pot vorbi.

- Pot să te întreb ce fotografiezi? Aș putea vedea câteva fotografii?

În loc de răspuns, Jason învârti volanul, abia apăsând frâna, apoi apăsă accelerația, iar mașina derapă spre linia centrală și apoi spre un drum larg lateral unde spatele mașinii fugi pe pietriș și alunecă din nou în unghi până când reuși să o îndrepte din nou.

Mă agățasem de mânerul *vai-la-naiba!* de deasupra capului meu și abia mai respiram în timp ce el accelera înainte, după care am strigat din toți răunchii când intră într-o curbă lungă cu viteză maximă, cu farurile aprinse, luminând drumul care se îngusta înaintea noastră. Părea să cunoască fiecare curbă ca pe propriul sau buzunar deoarece răsucea volanul și frâna înainte să între în curbă ca să poată accelera în curbă unde făcea derapaje controlate exersate. Inima îmi bubuia în piept, bătând ba de prea multă frică, ba de exaltare.

- Jason. Te rog, nu ne izbi de ceva.

Eram încântată că nu mă bâlbâisem ținând cont că nervii mei erau întinși la maximum.

Nu făcu decât să rânjească, lucire impertinentă a unor dinți albi și drepți. Mai luă o curbă, apoi frână brusc, aproape să oprească mașina, după care coti pe un drum chiar mai îngust decât primul, prin pădure. Pe acesta mergea mult mai încet și apăsă un buton care să activeze tracțiunea integrală. Drumul urca și cobora și trebuia să calce pedala de accelerație de multe ori ca să poată urca dealurile doar ca să coboare apoi în viteză pe cealaltă parte.

- Unde mergem?

Îmi arătă drumul dinaintea noastră cu un deget ridicat de pe volan.

- Nu mai e mult de mers. Un loc care mie îmi place mult.

Mașina se lăsă într-o parte în mod periculos pe măsură ce drumul își schimbă direcția și se afundă adânc printre doi stejari care își întindeau ramurile. După aproape încă o jumătate de kilometru, drumul ajunsese la capăt, iar noi săltăm pe iarbă, printre copaci. Drumul deveni mai neted, apoi începu să urce abrupt, tot mai abrupt cu fiecare metru până când mașina ajunsese să stea cu botul în sus, în unghi ascuțit. Ajunși în vârf, Jason întoarse camioneta, o parcă lângă drum și opri motorul, dar lăsă radioul să meargă. Stinse farurile, scotoci după pătură și sări din mașină făcându-mi semn să-l urmez. Am împins portiera și am sărit jos din mașină simțind imediat răcoarea din aer. Jason coborî oblonul de la platforma din spatele camionetei și stătea în picioare, așteptându-mă. Am început să mă cațăr fără prea multă îndemânare, dar Jason se aplecă, mă prinse de subraț și mă ridică de la pământ cu totul. Am țipat când am simțit că gravitatea îmi juca feste și cum picioarele mele au simțit platforma canelată a mașinii m-am poticnit și mi-am încolăcit mâinile în jurul lui.

– Dumnezeule, Jason. Nu face așa ceva.

Vocea mea era înăbușită de țesătura gofrată a cămășii cu mânecă lungă a lui Jason. Mirosea a parfum, a deodorant, a transpirație și a ceva picant și nedefinit.

– Ți-e frică.

Părea amuzat și mulțumit de el.

Am pufnit iritată și m-am uitat în sus la el.

– Surprinsă, poate. Speriată, nu. Data viitoare avertizează fata că ai de gând să o iei pe sus, bine?

Jason chicoti.

– Chiar ești puternic.

Ridică din umeri.

– Mă antrenez mult. Pentru fotbal și, uneori, pentru că am nevoie să mă eliberez.

– Să te eliberezi? Ce vrei să spui?

Ezită.

– Hm. Dumnezeule! Bine, ascultă. Nu am parte de cea mai bună viață de familie acasă, Becca. Ți-am mai povestit, nu-i așa, că tatăl meu mă presează să fiu perfect. El doar... nu e întotdeauna o

persoană blândă. Ne certăm mult și câteodată am nevoie să mă... răcoresc. Asta e tot.

Lucrurile au început să se lege și stomacul mi se strânse când am înțeles sensul din spatele a ceea ce nu spusese de fapt.

– Jason, te lovește?

M-am tras ușor înapoi și i-am privit cu atenție fața, fiind sigură că va vrea să evite răspunsul.

Mă privi, iar trăsăturile feței sale se înăspriră.

– Nu te teme, bine? Nu-ți face griji. Nu am nevoie să fiu salvat.

M-am încruntat.

– Așadar este un răspuns afirmativ. De ce nu ai spus nimic nimănui?

Jason se trase din brațele mele și se întoarse cu spatele la mine.

Își miji ochii și întinse pătura pe platforma camionetei, apoi dezlegă o pereche de coarde elastice cu capete metalice care susțineau o ladă frigorifică. Deschise capacul lăzii frigorifice Igloo alb-albăstre și scoase un pachet de șase doze de Coca-Cola, patru sandviciuri împachetate în hârtie alimentară cerată și o pungă de chipsuri.

– Știi că nu este o ofertă rafinată, dar este mâncare.

Separă cele patru sandviciuri în două grămezi, arătând pe rând spre fiecare din ele.

– Astea sunt cu curcan, muștar de Dijon și șvaițer, iar celelalte sunt cu șuncă, brânză cedar maturată și maioneză.

Se așeză și bătu cu palma locul de pe pătură de lângă el, apoi se întinse pe spate și trase gemulețul glisant astfel ca acordurile muzicii country să ne învăluie odată cu vocea unei femeie care cânta despre praf de pușcă și plumbi. Am ezitat destul de mult, dar m-am așezat lângă el și am luat un sandvici cu carne de curcan.

După ce mâncărăm amândoi jumătate din sandviciuri, și-l puse pe al lui în poală și mă privi.

– Ascultă-mă Beck. Trebuie să rezolv singur treaba asta. Nu exagera. Sunt bine. Nu e ceva la care să nu pot face față.

– Pur și simplu nu înțeleg. De ce nu spui cuiva?

Ochii lui verzi se umplură de furie și de durere.

– Nu ajută la nimic. Am încercat odată. Nu am făcut decât să creez probleme, nu numai mie, ci tuturor celor care au aflat. Nu

merită. Imediat ce termin liceul, peste doi ani, am plecat și nu mă mai întorc. Voi juca fotbal ori la Universitatea de Stat din Minnesota, ori la Universitatea din Michigan, ori la Nebraska, apoi intru la profesioniști. Nu o să mai înghit rahaturi de la bătrânul meu.

– Eu... uf.

Am tras adânc aer în piept și m-am concentrat.

– Nu știi ce să spun, Jason. Nu e bine deloc.

– Nu este nimic de spus. Nimic de spus, nimic de făcut. Vocea îi vibră mai intens. Ești singura persoană care mai știe, în afară de Kyle, ai înțeles? Nu ai voie să spui nimic, Becca. Promite-mi. Promite-mi!

Capul mi se învârtea și mă durea sufletul pentru băiatul pe care începeam să îl plac foarte, foarte mult.

– Jason... cineva ar trebui să știe. Nu poate să-ți facă așa ceva. Este tatăl tău, ce mama mă-sii. Ar trebui să te protejeze, nu să îți facă rău. Este g-g-gr-groaznic.

Simțeam cum furia mă copleșea și se transforma într-un nod în gât, în cap mi se învârteau tot soiul de imagini, imagini cu Jason într-un colț, ferindu-se din fața unei matahale întunecate cu pumni uriași.

– Tatăl tău te protejează?

– Este prea protector și prea zelos, am spus nefiind sigură de ce îmi apăram tatăl, atâta timp cât în mintea mea îl ocăram destul de des. De multe ori nu te poți înțelege cu el, este inflexibil, încăpățânat și mă împinge la revoltă cu regulile lui ridicole. Cu toate acestea mă iubește, în felul lui. Nu m-a rănit niciodată. Vrea doar să dau ce am mai bun din mine. O compensație exagerată pentru toate necazurile în care intră Ben.

– Iar tatăl meu are o lume plină de furie și demoni ascunsă adânc în sufletul lui.

Vocea lui era blândă, iar cuvintele pline de poezie.

– S-a rănit în timpul primului său meci profesionist și astfel și-a încheiat cariera. Singurul lucru pe care și-a dorit să îl facă în viață a fost să joace fotbal profesionist și nu a mai putut face acest lucru. A trebuit să se întoarcă târându-se acasă la părinți, aici în Michigan, iar tatăl lui se purta cu el mai urât decât se poartă el cu mine. Până la urmă a intrat în poliție și a avansat destul de repede, dar a

început Războiul din Golf și a întrezărit șansa să fie cineva. A intrat în armată și a servit în două misiuni în Irak. Nu a fost decât infanterist, fără studii sau pregătire. A văzut chestii oribile, Becca. Cu adevărat oribile. A și făcut niște rahaturi oribile, toate la ordinea unchiului Sam. L-au speriat... în sufletul lui. Părerea mea este că are totuși motivele lui. Nu că asta ar justifica totul.

Am tăcut mult timp, ascultând un alt cântec la radio și urmărind stelele presărate ca prin sită pe cerul întunecat.

– De unde știi atâtea lucruri despre experiențele prin care a trecut tatăl tău?

Jason răspunse în timp ce molfaia chipsurile cu care își umpluse gura.

– Bea foarte mult. Câteodată, după ce bea suficient, vorbește cu mine în loc să se ia de mine. Îmi povestește ca și cum aș fi unul din camarazii săi de la unitate.

Înghiți și privi cerul.

– Urăsc poveștile acelea. Aș prefera să o încasez.

În acel moment, o pală de vânt suflă aer rece ce răzbi prin pulovărul meu și am tremurat. Jason își plantă palmele pe buza platformei camionetei și se aruncă pe pământ, se aplecă în camionetă și înhăță bluza de trening. Ezită, dar apoi apucă și aparatul de fotografiat. Sări înapoi în platformă cățărându-se pe roata din spate și îmi așază pe umeri bluza de trening. Era grea, caldă și mirosea exact ca Jason.

Ridică geanta aparatului foto și apoi mă privi cu un zâmbet ștrengăresc.

– Voiai să vezi o fotografie făcută de mine?

Am încuviințat din cap nerăbdătoare.

– Atunci facem schimb. Îți arăt o fotografie dacă îmi arăți și tu ceva ce ai scris.

Am înghițit în sec.

– Asta-asta e... Nu sunt sigură. Nu am arătat nimănui ce am scris. Nimănui. E jurnalul meu.

Jason dădu din cap, făcând semne cu geanta.

– Așa sunt și fotografiile pentru mine. Personale. Doar pentru mine, deoarece mie îmi face plăcere. Nimeni nu știe măcar că fac

fotografii, nici chiar Kyle. Și pentru mine sunt ca un jurnal. Nu mă pricep la cuvinte, așa că folosesc în schimb imagini.

- De ce ai păstra așa ceva secret? am întrebat. Nu e ceva de care să te jenezi. E grozav. E artistic.

I se întunecă fața.

- Nu îl cunoști pe tata. Ți-am spus că nu e un tip ca lumea, întâi de toate, nu am voie decât școală și fotbal. Sport, teme, antrenament, aste e tot. Acum e băut, zace fără cunoștință pe undeva, așa că nu îi pasă ce fac sau pe unde sunt, atâta timp cât nu sunt arestat sau nu mă fac de râs. E șeful poliției, așa că trebuie să am grijă. Nu mă va scoate pe cauțiune și nu mă va scoate din necaz. Mă va bate îngrozitor și numai dacă mă oprește unul din oamenii lui. Și ei se tem de el, așa că nu îndrăznesc să i se pună de-a curmezișul.

- Și ce legătură are asta cu fotografiatul. Nu sunt decât poze.

Desfăcu al doilea sandvici cu șuncă și încă o sticlă de Cola.

- Ei bine, asta e partea a doua. Orice aduce și de departe a artă nu e decât pentru pederăști. E cuvântul pe care l-a folosit el, nu eu. Pe lângă faptul că este un bețiv notoriu și afurisit, mai este și intolerant. Urăște cam pe toată lumea, în afară de el. Dacă ar ști că am un aparat de fotografiat, m-ar băga în spital. Instrumente muzicale? Să nu audă. Pictură? În niciun caz. Cu toate astea, îmi place foarte mult să fotografiez. Îmi place să surprind ceva cu lentilele și apoi să-l transform în ceva cu totul diferit.

Deschise geanta și scoase din ea aparatul, îl porni și apăsă câteva butoane ca să apară pe ecran ce fotografiase. Derulă câteva, după care îmi înmână aparatul.

Am luat aparatul cu băgare de seamă, fiindu-mi frică să am în mână ceva atât de prețios pentru el și îngrozitor de scump. Fotografia pe care mi-o arătase îmi tăie respirația. Era un bondar fotografiat în timp ce ateriza pe o margaretă. Era luat în prim-plan, așa că puteai vedea aripile dublate și firișoarele de păr de pe corpul grăsun, galben cu negru. Lumina soarelui se refracta în ochii bulbucăți și multi-fațetați, margareta era de un galben strălucitor, iar cerul, o ceață albastru în depărtare. Parcă era ceva scos din *National Geographic*, uimitor datorită clarității, focusului și

compoziției coloristice. Bondarul arăta ca o creatură extraterestră, de mărimea unui mamut, și ireal.

– Jason, Dumnezeule! Fotografia asta este incredibilă. Jur pe ce am mai sfânt, că ai putea să o vinzi unei reviste.

Am inspirat și m-am mai uitat o dată, uimită de modul în care a centrat imaginea, margareta în mijloc, ocupând aproape tot spațiul, cu bondarul în partea de sus, surprins în timp ce plana în jos.

Rânji și, în mod bizar, mi se păru rușinat pentru prima dată de când îl știam.

– Mulțumesc. Am fost înțepat de șase ori până am făcut fotografia. Era un grup de albine grase și mari care zbura pe câmp. Îmi arată câmpul dincolo de copaci. Chiar acolo, de fapt. Cred că era un stup. În orice caz, cred că am urmărit albinele alea ore în șir, făcând poză după poză. Cred că am făcut vreo două sute până am prins-o pe asta.

– Pot să văd mai multe? am întrebat nerăbdătoare deja.

Ridică o sprânceană.

– Ne-e. Acum e rândul tău.

Am simțit cum îmi tremură mâinile. Știam că dacă aveam să vorbesc nu aș fi reușit să scot pe gură decât fragmente de cuvinte tremurate, așa că am tras adânc aer în piept, am întins mâna după geantă și am scos de acolo jurnalul. Era un caiet de schițe, neliniat, legat cu spirală și învelit într-o bucată de hârtie maro, tăiată dintr-o pungă de la Meijer⁸. Pe coperta din față am inscripționat cu un marker un fragment dintr-o poezie în arabă.

– Despre ce este vorba? întrebă Jason.

Am ezitat, am inspirat de câteva ori și am recitat cuvintele în minte înainte să le spun cu voce tare.

– Spune așa: *Nu sunt singură, adevărul este că m-am împrietenit cu singurătatea mea.*

Mi-am trecut degetul arătător pe sub cuvinte înainte să deschid caietul și să răsfoiesc paginile, căutând poezia perfectă pe care să i-o arăt lui Jason.

⁸ Meijer este un lanț de hypermarketuri în SUA, cu sediul central în Walker, Michigan.

– Este scrisă de un poet arab, Abboud al Jabiri. De fapt este un fragment dintr-o poezie mai lungă, dar este partea care îmi place cel mai mult.

– A trăit demult?

Am dat din cap.

– Nu, trăiește bine mersi în Iordania și scrie. Mama este medic pediatru, dar i-a plăcut întotdeauna poezia. Pe lângă diploma de medic, are o specializare secundară în poezie arabă. Într-un fel, cred că datorită ei sunt atrasă de poezie.

– Cred că asta e un lucru grozav, spuse Jason. Așadar, cu ce se ocupă tatăl tău?

– Se ocupă cu afaceri imobiliare. Deține câteva proprietăți industriale și vinde proprietăți comerciale.

L-am privit în tip ce mâncam sandviciul.

– Tu ce poți să-mi spui? Mi-ai vorbit despre tatăl tău. Ce poți să-mi spui despre mama ta?

Ridică din umeri.

– Nu face nimic. Lucrează la un cabinet stomatologic trei zile pe săptămână. Face fotocopii și alte rahaturi. În afară de asta, se ascunde în cameră și lipește într-o carte tăieturi din ziare.

M-am încruntat, încercând să înțeleg ce voia să spună.

– Face un album?

Ridică din umeri.

– Mda, mă rog. Ceva de genul acesta. Are o cameră pentru *lucru manual*.

Făcu ghilimelele cu degetele în aer.

– Stă acolo tot timpul. Doarme acolo, exceptând ocaziile când tata o face să doarmă cu el... știi tu. În principiu ne evită pe amândoi. Pe mine pentru că înghit rahaturile tatei în locul ei și pe el pentru că e un ticălos.

– Ce vrei să spui cu *înghit rahaturile lui în locul ei*.

Rupse în două un chips între degete și mâncă amândouă jumătățile.

– O bătea pe vremuri, până când am împlinit, să zic, trei sau patru ani. Când m-am făcut destul de mare am început să intervin. Nu-mi plăcea să o văd pe mama plângând, înțelegi? S-a apărut o perioadă, îmi amintesc asta. Apoi a obosit. A renunțat. L-a lăsat să

facă ce voia și cu mine și cu ea. El are nevoie de conflict ca de aer, știi? El își dorește ceartă. Am început să-i dau ce voia ca să o lase pe ea în pace și cred că ei nu îi place asta. Nu știu de ce, atât timp cât eu sunt cel care o încasează, nu ea. Mă rog. Ticăloasă fraieră.

Tonul blazat era îngrozitor de indiferent.

– Jason, este totuși mama ta, nu m-am putut abține să nu spun.

Ochii lui aruncau flăcări verzi, dar vocea îi rămase calmă.

– Or fi ei cei care m-au creat biologic, Becca, dar nu sunt părinți.

Se calmă și privi în altă parte, iar vocea îi deveni meditativă.

– Părinții își iubesc copiii și îi protejează. Le oferă adăpost și hrană. Toate rahaturile alea drăgăstoase de care eu nu am avut parte. Bătrânul meu. Nu a fost niciodată iubit și nu a știut cum să ofere iubire la rându-i. Mama a fost victimă atâta vreme încât nici nu-i mai pasă, așa că duc eu greul rahaturilor sale.

Multă vreme nu am știut ce să spun. Până la urmă mi-a venit în minte.

– Crezi că tu vei reuși să ieși din cercul vicios, Jason?

Jason privea fix, printre genunchi, fărâmițând chipsuri în praf.

– Trebuie, Becca. Și o voi face. Bunicul a fost un ticălos și sunt sigur că și tatăl lui a fost la rândul său.

Vocea lui deveni o șoptă.

– Mă tem să nu fie ceva de genul ereditar. Dacă nu sunt diferit de ei? Dacă sunt... programat genetic să fiu un ticălos înăscut ca bătrânul meu?

I-am luat mâinile în ale mele.

– Nu cred așa ceva. Deja ești diferit, Jason. Putem alege cine vrem să fim.

– Sper.

Dintr-odată părea atât de trist și îmi doream să găsesc o modalitate să îl înveselesc, să schimb subiectul, dar nu m-am putut gândi la nimic.

Terminaserăm sandviciurile și acum ronțăiam chipsuri în timp ce povesteam, fiecare cu câte două doze de Cola. Mi-am amintit de sticla din rucsacul meu și m-am întins prin geamul din spate ca să apuc rucsacul, l-am deschis și am scos din el sticla. Am așezat-o pe pătură între noi. Jason se holbă la ea ca la un șarpe veninos.

– De unde o ai?

Mă întrebă cu aceeași voce prea-calmă, pe care o folosise și înainte.

– Mi-a dat-o fratele meu. Bănuiesc că s-a gândit că vom încinge petrecerea. Nu știu. Chiar nu prea beau mult, dar m-am gândit că nu strică.

Am încercat să par relaxată, dar nu cred că am reușit.

– Nu sunt sigur că pot să beau așa ceva, spuse Jason, aproape în șoaptă. Este... este ceea ce bea tata. Este... singurul fel în care l-am văzut după ora șapte sau opt seara toată viața. Stând în fotoliul lui din piele în fața televizorului, urmărind *Lege și ordine*, *Castle* sau *Urzeala tronurilor*, și întotdeauna cu afurisita de sticlă pătrătoasă pe măsută, lângă el, cu un pahar. Văd, în fiecare seară, cum sticla se goleşte, pahar după pahar, până când el devine mai veninos decât o afurisită de viperă și de două ori mai periculos.

Privirea lui era departe când îmi spunea lucrurile acestea, iar eu ședeam liniștită și tăcută, ascultându-l absorbită.

– Nu am nimic împotriva băutului. Nu sunt toți ca el. Eu nu sunt ca el când beau. Pur și simplu... nu pot, nu voi atinge vreodată chestia aia.

Niciodată. Jason privea fix sticla de parcă era a tatălui său, cu ură pură în ochii lui.

– Te rog, pune-o deoparte. Am niște bere în lada frigorifică dacă vrei să bei.

M-am mișcat repede, băgând sticla la loc în rucsac și trăgând fermoarul.

– Îmi pare rău, Jason. N-nu am ș-șt-știut.

Cam atât despre schimbarea subiectului.

Mă cuprinse cu mâinile și mă trase aproape de el până când genunchii ni s-au suprapus, s-au îngemănat.

– Sigur că nu ai știut. Nu fi supărată. Nu din cauza mea.

– Dar sunt supărată. Nu ar trebui să treci prin atâtea.

Îmi întoarse umerii, iar eu m-am întors cu totul, ca să-mi proptesc spatele de pieptul lui. Jason se sprijini de cabină și își încolăci brațele în jurul taliei mele, sub sâni, cu genunchii ridicați de o parte și de alta a mea. Mi-am așezat brațele pe genunchii lui și mi-am lăsat capul pe spate, ca să mi-l așez pe umărul lui și, dintr-odată, de la o suflare la alta, am fost cât se putea de satisfăcută. Mă

simțeam în siguranță. Simțeam cum îmi bătea inima imperceptibil, iar respirația lui îmi fremăta ușor în ceafă. Eram cât se putea de conștientă de corpul său, de mâinile lui atât de aproape de sânii mei, de gura lui pe care aș fi putut-o săruta dacă mă întorceam și dacă aș fi fost suficient de curajoasă, brațele lui puternice care mă prinseseră ca într-o colivie. Inima îmi bătea cu putere și a trebuit să mă concentrez să stau liniștită ca să nu intru în panică. Voiam mai mult, mai multă atingere, mai mult din căldura lui, mai mult din puterea lui. Apropierea lui era amețitoare și interzisă. M-am furișat din casă în miezul nopții, iar acum eram cuprinsă în îmbrățișarea unui băiat. Bărbat? Nu eram sigură. Era deja bărbat? Eu eram femeie sau fată? Eram blocați undeva la mijloc. Astfel de gânduri îmi bântuiau prin minte, cerând răspunsuri fără să primească vreunul, deoarece apropierea sa și duritatea sa erau amețitoare.

Respiram împreună în răcoarea nopții, cu cerul negru poleit cu argintiu deasupra noastră. Nu era nevoie să vorbim și numai acest lucru în sine era uimitor. Singurele sunete care se auzeau erau ale respirațiilor noastre, ale vântului care foșnea frunzele și ale unui cântec de la radio care se topi în vocea femeii DJ care anunță următorul cântec: *Bine, ați ascultat Montgomery Gentry, o piesă pe care a compus-o demult. Următoarea piesă e pentru voi, toți îndrăgostiții de la această oră târzie. Gloriana și (Kissed you) Goodnight*⁹.

Inima începu să-mi bată nebunește în timp ce ascultam versurile melodiei, cântat dulce și inspirând la romantism în întunericul și în răcoarea unei întâlniri furate la miezul nopții. Mi-am întors capul și l-am lăsat ușor într-o parte pentru ca umărul să se sprijine de platforma camionetei lui Jason. Ochii lui luceau verde închis în lumina stelelor și în strălucirea palidă a lunii. Cum stăteam într-o parte, sprijinită de pieptul lui, i-am simțit inima bătând cu putere și am știut că avea să mă sărute atunci. Așteptam, cu respirația întretăiată, uitându-mă fix în ochii lui și cu mâinile încleștându-se pe genunchii săi, pentru curaj. Nu mă temeam să îl sărut; nu, mă temeam că aveam să fiu atât de nerăbdătoare, încât îl voi săruta eu prima. Pofta pentru un al doilea sărut îmi fremăta în vene precum

⁹ Te-am sărutat de noapte bună.

disperarea, bubuindu-mi în mușchi și în inimă și învăpăindu-mi mintea.

– E în regulă? mă întrebă cu o voce ca o șoaptă blândă în liniștea nopții.

M-am uitat în sus și i-am zâmbit.

– Taci și s-s-s... am eliberat cuvintele în vânt și am închis ochii, lăsându-le să plutească... sărută-mă odată.

Făcu nerăbdător să dispară distanța dintre noi, acoperindu-mi gura cu a lui, iar tunetul inimilor noastre era răsunetul sincopat al luptei dintre nevoie și nervi. M-am risipit în emoții și am savurat din plin cu amestecul de simțuri, moale, umed și fierbinte, acidulat, sărat, iar sunetul crescând al pulsului în urechi și muzica pe care o auzeam între atingerile buzelor noastre... *și te-am sărutat... de noapte bună.*

Când ne-am îndepărtat unul de celălalt, ochii lui Jason mă devorau.

– Să te sărut e... Dumnezeule, e minunat!

– Atunci mai fă-o încă o dată.

Am fost uimită de îndrăzneala mea.

Așa a și făcut, dar, de data aceasta își coborî buzele peste ale mele într-un sărut mult mai adânc, în care buzele se căutau, iar limbile noastre se atingeau timid, libere. Palmele îi erau răsfirate peste abdomenul meu, iar una începu să alunece în sus, lateral, oprindu-se sub sân. Mi-am ridicat mâna și i-am cuprins cu ea gâtul, o mișcare pe care o văzusem în filme, și atunci a fost momentul în care am cunoscut puterea atingerii mele, frumusețea unui sărut, miracolul intimității. Când degetele mele îi atinseră ușor firele electrizate de păr de la ceafă, mă sărută și mai adânc, ca și cum mâna mea îi înțețea focul dorinței. Apoi, mâna lui se strecură ușor în sus, lateral, iar degetele îmi atinseră fin pieptul cu o mișcare ezitantă, ca o căutare, ca o întrebare. Nu știam care era răspunsul, replica potrivită. Voiam mai mult. Chiar voiam. Dar... era bine? Era greșit? Era prea mult, prea curând? Îmi plăcea să-i simt degetele pe piele, tachinând limitele bunei-cuviințe, la granița decenței. Să îndrăznesc să-l încurajez să meargă mai departe?

Înțelese ezitarea mea ca pe o împotrivire, iar mâna îi alunecă mai sus, departe de ispită. M-a durut îngrozitor de tare absența

mâinii lui de pe sânul meu, așa că mi-am pus mâna peste mâna lui și am oprit-o sub braț. Ne-am oprit din sărut și privirile ni s-au întâlnit. Ochii lui verzi îi căutau pe ai mei, apoi se măriră când am coborât mâna. Bluza de trening îmi căzu de pe umăr când m-am aplecat spre el, iar mâna lui se îndreptă spre umflătura pieptului meu. Chiar și prin pulover, bluză și sutien îi puteam simți căldura palmei, forța înverșunată a atingerii sale, gentilețea cu care mă mângâia. Nimeni nu îmi mai atinsese sânii până atunci, iar emoția provocată curgea ca un drog în corpul meu.

Pulovărul meu era încheiat cu nasturi până sus așa că am deschis primul nasture și i-am călăuzit mâna pe sub pulover spre celălalt sân. Degetele lui îmi cuprinseseră greutatea sânelui, testând, atingând, șovăitor, însă dornic în același timp. Mă simțeam atât de curajoasă, de îndrăzneță, atât de... cuvântul care îmi veni atunci în minte era nerușinată, indiferent cât de copilăresc ar fi sunat. Nu ar fi trebuit să îl las să mă atingă în felul acela, cu atât mai puțin să îl încurajez. Dar era atât de tulburător, atât de pasional. Am simțit că explodez în momentul în care îmi exploră sânii prin cele două straturi de material. M-am simțit adult, m-am simțit femeie, m-am simțit cu experiență atunci când mă frământa, mă mângâia, mă săruta.

După ceva timp, pe care nu l-am putut măsura, ne-am retras din îmbrățișare, iar mâna îi căzu de pe sân înapoi pe abdomenul meu, de data aceasta mai aproape de șold.

– Nu mi-ai citit nicio poezie, șopti el.

Am simțit cum mi se încinsese fața.

– Chiar vrei?

El încuviință.

– Nu o să râzi?

– Doar dacă este amuzantă.

– Nu scriu poezii amuzante, am spus adunându-mi curajul. Nu ai voie să spui nimănui și nici să mă tachinezi pe tema asta.

Se încruntă.

– Tu m-ai tachina cu fotografiile mele?

Am dat din cap.

– Niciodată.

– Atunci de ce aș face-o eu că tu scrii poezie?

Mi-am scos din nou caietele din poșetă și am răsfoit grăbită, căutând poezia pe care să i-o citesc. Am găsit poezia perfectă, una care se adresa, într-un fel, sentimentelor mele actuale.

Știam că nu aș fi fost în stare să o citesc cu voce tare fără să mă simt penibil, așa că i-am dat caietul și l-am lăsat să o citească singur. Vedeam cuvintele cu ochii minții, le simțeam pe măsură ce el le citea.

SĂRUTUL NĂLUCII

*Tu nu ești aici, eu nu sunt acolo
Sunt o fată singură, în camera ei
Iar tu ești un mit
Un viitor posibil
Nălucă a dorințelor ce va să vină
Respir încet și închid ochii
Privesc tavanul cu capul ușor înclinat
Și aștept sărutul
Buzelor nălucitoare pe trup
Gură de vis pe viu
Limbă imaginară gustând-o pe a mea
Provocatoare și iluzorie
Pentru că mă întreb
Ce este un sărut
Ce gust au buzele
Ce senzație îți dă limba
Voi ști ce am de făcut
Fără să mi se arate calea?
O altă întrebare îngrijorătoare se ivește însă
Unică
Te poți bâlbâi, într-un sărut?
Poți bâjbâi în chinuitoarele dureri ale dorinței
Nu ești decât o nălucă
O fracție neștiută vreodată a lui și-dacă
Și nu mă poți învăța ceea ce vreau să știu
Până când nu ești aieva
Și mă săruți, mă săruți, mă săruți*

Jason se uită la mine, apoi privi dosul paginii, iar în ochi i se putea citi uluirea.

- Dumnezeule, Becca. Este... nici măcar nu am cuvinte. Magic. Chestia asta nu este doar poezie, este magie din cuvinte.

Se uită din nou la caiet și părea că recitea.

- De unde știi cum să faci cuvintele perfecte să se potrivească? Cunosc toate aceste cuvinte, pe fiecare în parte, dar... dar nu le-aș putea alătura niciodată astfel, într-un poem.

Am lăsat capul în jos și căldura îmi năpădi obrazii.

- Mulțumesc. Eu doar... cuvintele curg, pur și simplu. Cred că scriu poezie deoarece pentru mine este un mod în care pot fi coerentă. Elocventă. Trebuie să fac eforturi ca să vorbesc clar. E nevoie de efort pentru fiecare propoziție rostită ca să nu mă bâlbâi. Poezia? Nici cel mai mic efort.

Tot timpul cât el îmi vorbise despre poezia mea mi-am planificat aceste cuvinte, am schițat, am format cuvintele în minte și le-am exersat. Începu să dea pagina, însă i-am luat caietul, delicat, dar ferm.

- Îmi pare rău, dar nu sunt pregătită să te las să... citești până la capăt gândurile intime. Citind aceste pagini este ca și cum mi-ai citi gândurile. Pur și-si-si simplu n-n-nu sunt pr-pr-pregătită pentru asta.

Am tras adânc de tot aer în piept ca să mă liniștesc.

Zâmbi într-un fel care mă liniști și nu arată niciun pic de nerăbdare sau jenă din cauza bâlbâielii mele stupide sau a blocajelor verbale.

- E în regulă, Becca. Înțeleg pe deplin. Îți mulțumesc că ai împărtășit acest lucru cu mine.

- Ai împărtășit cu mine pasiunea ta, era normal să o împărtășesc și eu pe a mea.

Am zâmbit ca să subliniez dublul înțeles a ceea ce spuseseam.

Jason rânji și el.

- Într-adevăr. Se zice că e cinstit să alegi roadele a ceea ce semeni.

I-am simțit din nou mâna urcând pe coaste, apropiindu-se ușor, îndrăznind mai mult.

- După faptă și... răsplată...

Abia mai puteam respira pe măsură ce el se apropia de sâni. Îi doream mâna din nou acolo.

Mă cuprinse cu palmele căuș prin pulover și am putut respira din nou. Apoi, ca și cum ar fi făcut eforturi să tragă la propriu de el însuși, își mută mâna și o așeză pe coapsă, iar pulsul meu reveni ușor la normal.

– Cred că ar trebui să plecăm, șopti.

– Da, și eu cred.

– Dar nu vreau, spuse, îngropându-și fața în părul meu și mirosindu-l. Miroși bine.

– Mulțumesc? am râs. Nici eu nu vreau să merg. Îmi place aici. Înțeleg de ce este locul tău preferat.

– Ar trebui să-l vezi pe lumină, când este soare. Tot drumul până aici, flutură mâna în fața camionetei, unde dealul se pierdea în câmpie, sunt numai flori. Este minunat.

– Poate că ar trebui să mă aduci și în timpul zilei cândva.

Încuviință cu un gest din cap.

– Așa o să fac.

Îmi zâmbi, iar mie îmi reaminti, doar prin acest zâmbet al lui, cât era el de frumos: fața cu trăsături bine conturate, unduiri puternice, unghiuri perfecte și ochi verzi, atât de verzi.

– Și apropo. Acesta nu mai este locul meu preferat.

Nedumerită, mi-am arcuit sprâncenele, cu toate că aveam idee ce avea să spună.

– Nu mai este?

Dădu din cap și mă strânse mai puternic în brațe.

– Acesta este. Tu, aici cu mine. În brațele mele.

I-am zâmbit deoarece nu eram în stare să articulez vreun răspuns în afară de-a mă cuibări mai bine în brațele lui.

După alte câteva minute, ne-am strâns picnicul fără prea mare tragere de inimă și m-am lăsat să alunec de pe platformă, în timp ce Jason fixa din nou în coarde lada frigorifică. M-am așezat pe scaunul din dreapta și am dat mai tare volumul la radio, de unde se auzeau ritmuri rapide, de discotecă. Săream în mașină, bucurându-mă de distracție, de muzica lejeră și de sentimentul de fericire care izvoră în mine fierbinte și atât de puternic.

Jason mă conduse acasă, oprindu-se din nou la intrarea în cartier.

– Mi-aș dori să te pot duce până acasă la tine. Să te conduc până la ușă și să te sărut de noapte bună.

– Poate într-o zi. Nici mie nu îmi place. Știi că nu e din cauză că mi-ar fi jenă cu tine sau altceva, nu-i așa? Dacă nu aș fi sigură că tata m-ar pedepsi pe viață și m-ar încuia literalmente noaptea în camera mea, i-aș spune despre noi. Te-aș prezenta.

Ridică din umeri.

– Știu. Ai grijă pe drum până acasă, bine? Aștept până ajungi în cameră. Trimite-mi un mesaj când ai ajuns, bine?

Am deschis ușa camionetei, dar mâna lui mă prinse de încheietură și mă trase înapoi. Mă trase aproape de el, tot mai aproape, mătură totul de pe consolă, sticla de Mountain Dew, rostogolindu-se pe podea. Mi-am încolăcit mâinile în jurul gâtului său, mi-am înfipt degetele în țepii din părul lui des și moale și m-am lăsat condusă în sărut.

Când am rămas fără aer și am amețit m-am retras din brațele lui.

– Dumnezeu, Becca. Să te sărut este... pe cuvânt, este cel mai grozav lucru.

Mi-am atins buzele, știind că sunt umflate.

– Cred că e periculos.

– Ce e periculos? Întrebă Jason.

– Noi doi, sărutându-ne.

– De ce?

M-am uitat în ochii lui, lăsându-l să-mi vadă torențele de emoții.

– Pentru că nu vreau să mă opresc. Te-aș putea săruta până mă sufoc.

El dădu din cap.

– Și eu la fel.

Îmi dădu drumul la încheietură, își plimbă degetele de-a lungul obrazului și pe bărbie.

– Ești frumoasă, Becca. Foarte frumoasă.

Mi-am zburliat capul la el.

– Ești un caraghios, dar îți mulțumesc.

Se încruntă în timp ce eu m-am dat jos din mașină și țineam de portieră, pregătită să o închid.

- De ce sunt un caraghios?

Am ridicat din umeri, nefiind pregătită să vorbesc despre nesiguranțele mele.

- Pur și simplu ești. Oricum, e drăguț din partea ta să-mi faci complimente.

- Nu e un compliment, e adevărul.

Brusc, privirea i se schimbă, ca și cum începea să înțeleagă despre ce era vorba.

- Stai așa. Doar nu ești nesigură pe tine, nu?

Mi-am răsucit o buclă pe deget și m-am concentrat să nu mă bâlbâi.

- Sunt sigură că fiecare fată de pe planeta aceasta este nesigură de ceva, Jason. Unele doar ascund acest lucru mai bine decât altele.

- De ce anume ai putea fi tu nesigură?

M-am zgâit la el, copleșită de uimire.

- De ce aș putea...? Pen-pentru început mă bâlbâi în c-c-caz că nu ai observat. E jenant. Apoi, sunt cea mai scundă tipă din clasă. În plus, am niște coapse late de un kilometru și pe deasupra mai sunt și lată în umeri. Am arătat spre claia mea de bucle elastice. Iar părul meu arată de parcă am înfipt o pereche de foarfece în priză.

Jason mă privea ca și cum l-am insultat pe el, nu pe mine. Împinse furios portiera, o lăasă deschisă cu alarma țiuind, trecu prin fața farurilor și se îndreptă spre mine. Nu mi-era frică de el în sine, dar privirea pe care o avea în ochi, intensă și hotărâtă, împreună cu pasul său mare, mă intimidară. M-am dat înapoi din fața lui, împiedicându-mă când portiera se închise în spatele meu. Mă țintui cu corpul de camionetă și își puse mâinile pe partea de sus a coapselor mele.

- Nu ai voie să vorbești așa despre tine, Becca. M-ai înțeles?

Privirea i se întunecă.

- Ești frumoasă. Ești sexi. Ești atât de senzuală, încât îmi tai respirația. Nici nu îmi dau seama cum de am putut avea ochi pentru altcineva până acum. Coapsele tale sunt perfecte și, pentru un tip, *lat în umeri* e un lucru bun, iar tu ești lată în umeri în cel mai frumos mod posibil. Becca, ai un corp minunat. Mi-nu-nat. Te bâlbâi? Nu e decât parte din ceea ce însemni pentru mine. Nu mă deranjează.

Mi-am ascuns fața la pieptul lui, fiind sigură că nu făcea decât să mă îmbărbăteze.

– Și părul meu?

Își trecu degetele prin părul meu, afundându-le în clauza de bucle ca și cum ar fi cules pumni întregi de monede de aur pe care le lăsa apoi să-i alunece printre degete. Apoi își răsuci degetele pe o jurubiță de bucle și îmi trase capul ușor pe spate, dar inevitabil, ca să mă pot uita în ochii lui.

– Îți iubesc părul.

Spusese cuvântul care începe cu *i*. Despre părul meu, dar nu mai conta.

Apoi mă sărută. Degetele de la picioare mi se strânseseră de plăcere în pantofii mei de sport mov pastel. Dumnezeuule, băiatul știa să sărute!

Îmi dădu drumul și mă privi cum am dispărut printre copaci. Am auzit hurelul jos al motorului său care mergea în gol și am văzut, uitându-mă în spate peste umăr, lucirea palidă a farurilor.

Stăteam jos lângă burlan, zgâindu-mă la geamul lui Ben de la etajul doi. Nici în ruptul capului nu aveam să reușesc să urc până acolo. Când am coborât nu făcusem decât să mă țin bine și să las gravitatea să-și facă treaba. Am inspirat adânc și m-am uitat atentă după primul loc pentru sprijinit piciorul, prins lateral în cuie de ceea ce era dedesubt. L-am înhățat cu amândouă mâinile și am tras cu toată puterea. Nici măcar nu m-am ridicat de la pământ.

Am tras, am sărit, m-am încordat, am înjurat și nu am reușit decât să transpir. Atunci mi-am dat seama că aveam încă pe mine bluza de trening a lui Jason.

În acel moment telefonul vibra în poșetă. L-am sos și am citit mesajul lui Jason: *A trecut ceva timp. Ai ajuns în cameră?*

Am scris răspunsul fără să mă gândesc: *Nu. Am coborât pe un burlan și nu mai reușesc să urc. Nu râde. NU E AMUZANT.*

Așteptam încă răspunsul lui Jason și încercam să mă lămuresc cum aș fi putut să intru în casă, când am auzit un vreasc pocnind în spatele meu. M-am răsucit pe călcâie ca să îl văd pe Jason cum se strecura printre copaci ca să ajungă la mine. Ajunse lângă mine și se holba și el la burlan, un adevărat Nemesis pentru mine.

– Asta ar putea fi o problemă. Cred că și mie mi-ar fi greu să urc pe aici.

Puse mâna pe burlan și îl scutură, testându-l, dând din cap mulțumit de stabilitatea lui.

– Te pot împinge de jos?

– Nu știu. După aceea mă poticnesc la jumătatea drumului. Pur și simplu nu sunt destul de puternică să mă cațăr.

– Ai cheia de la casă? Întrebă Jason.

– Da, dar tata setează noaptea alarma și nu știu codul.

– Și atunci cum ai ieșit fără să se declanșeze? Alarmerle includ de regulă și ferestrele.

Eram în încurcătură.

– Nu știu. Nu m-am gândit la asta. Poate și-a dezactivat cumva Ben fereastra.

– Acesta e geamul lui Ben?

– Mda. El a pus bucățile acelea de lemn ca punte de sprijin pentru mâini și picioare.

Jason se uită din nou cu atenție la burlan.

– Aha, nu le văzusem de la început. Deșteaptă treabă. Zâmbi șmecher. Cred că Ben o taie de acasă pe furiș destul de des, nu?

Am chicotit.

– Da, așa face.

– Și cum intră înapoi?

M-am uitat lung la Jason.

– Hm? N-am idee. Nici nu m-am gândit la asta. Nu prea mă pricep la chestiile acestea de delincvenți.

– Cred că nu, răspunse Jason zâmbind ștregărește. Am o influență proastă asupra ta, clar.

– Mda, poate că în mică măsură, am recunoscut eu. Dar îmi place. Mă simt liberă. Totul a fost nemaipomenit. Acum, măcar de-aș reuși să urc înapoi în casă.

– Fratele tău are telefon mobil? Nu i-ai putea scrie un mesaj să vezi dacă te poate ajuta?

Se uită din nou la burlan încercând parcă să găsească o soluție să mă urce pe el.

– Tot cred că ai reuși dacă te împing eu de jos.

– Nu vrei decât o scuză să-mi pui mâna pe fund.

M-am dus la burlan și m-am prins de bucata de lemn de la câțiva centimetri deasupra capului, întinzându-mă pe vârfuri ca să fac asta. Jason veni sfios în spatele meu și mi se tăie respirația când degetele lui începură să deseneze ușor conturul ferm al posteriorului meu ascuns de blugi.

– Am nevoie de scuză?

Mi-am întors capul ca să mă uit la el.

– Da, ai nevoie. Nu ai ajuns încă în etapa *pipăim fundul Beccăi atunci când avem chef*, amice, așa că ia mâna.

Am încercat să iau o față serioasă, dar nu am reușit.

Își așează mâinile pe partea bombată a șoldurilor mele, prefăcându-se bosumflat.

– Bine. Fie. Neagă-mi bucuria de a atinge fundul tău grozav.

I-am aruncat o privire sceptică.

– Grozav? Chiar crezi că e grozav?

Luă întrebarea mea drept o invitație, ceea ce oarecum și fusese, și reluă pipăitul obiectului în discuție.

– Hm. Ia să vedem. Își mișcă foarte ușor mâinile peste fundul meu, explorându-i întinderea prin blugi. Mda. Categoric este cuvântul potrivit.

Am simțit cum roșesc, dar nu i-am oprit explorarea.

– Mă bucur că așa crezi.

Vocea îi deveni serioasă, iar mâinile sale își reiau locul pe șoldurile mele.

– Sunt... prea nerăbdător?

M-am sprijinit de el.

– Da. Nu. Nu știu. Îmi place. Îmi place totul. Îmi place să te las să mă atingi, dar o parte din mine spune că nu ar trebui să te las. Cred însă că ăsta este de la felul în care m-au crescut părinții mei liber-conservatori. Îmi place să te sărut. Îmi place să mă furișez cu tine.

Am oftat.

– Nu am făcut niciodată ceva îndrăzneț, ceva împotriva regulilor. Am fost cuminte toată viața. Îmi place să fiu rea împreună cu tine.

Jason dădu din cap.

– Doar... Nu vreau să crezi că te oblig să faci ceva anume. Nu vreau decât... Vreau din ce în ce mai mult. Cred că, oarecum, mă simt lacom. Vreau să te sărut mai mult, să te ating mai mult. Așa cum ai

spus și tu, e periculos. Simt că ești ca un drog, iar eu devin dependent de tine.

Îmi dădu părul la o parte de pe obraz și de la ureche și mă sărută apăsând în locul unde se întâlnește linia bărbiei cu lobul urechii.

– Ar trebui să te urcăm cumva acolo sus.

Îngenunche și îmi făcu scărița cu mâinile împreunate. Am ezitat, dar apoi mi-am pus piciorul în mâna lui, ținându-mă cu o mână de umărul său și cu cealaltă de burlan. Jason numără în șoaptă până la trei și mă ridică. A fost nevoie să-mi înăbuș un strigăt deoarece fusesem propulsată în aer. Am sărit de primul punct de sprijin pentru picioare, dezechilibrându-mă periculos și sprijinindu-mă cu un picior în mâna lui.

– Stai în picioare pe umerii mei, mă instrui Jason.

Mi-am mutat greutatea cu mare atenție, apucând burlanul cu amândouă mâinile, după care m-am trezit că stăteam pe umerii lui Jason cu amândouă picioarele. Geamul era mai aproape acum, dar încă departe.

– Încă nu sunt destul de aproape, am spus. Celălalt punct de sprijin e la câțiva centimetri deasupra.

Jason veni sub mine, depărtându-și și mai mult picioarele. Mă apucă strâns de glezne și se uită în sus la mine.

– Bine. Vei sta pe palmele mele.

– Ești nebun? Nu-mi poți susține greutatea doar cu mâinile. Te voi rupe în două.

Jason pufni.

– Ești ușoară ca un fulg, hai. Nu te mai certa atâta și fă-o odată. Nu pățesc nimic. Nu te las să cazi. Promit.

Îmi ridică o gleznă și își strecură palma dreaptă sub piciorul meu, apoi își îndreptă brațul astfel că piciorul meu era flexat sub mine.

– Stai acum pe piciorul acela, apoi ridică-l pe celălalt cât poți de repede. Ține-te de burlan pentru echilibru. Dacă îți vine să cazi, lasă-te. Îți jur că te prind.

Am înghițit în sec, am simțit cum respirația se accelera, iar bătăile inimii mi se întetiră frenetic.

– Mi-e frică, Jason.

– Te țin bine. Nu las să ți se întâmple nimic. Îți promit. Și acum, la trei. Ești gata? Unu... doi... trei!

La trei m-am împins de pe umerii săi, i-am simțit brațele încordându-se, apoi mi-am îndreptat celălalt picior și el își puse mâna sub el, astfel încât stăteam pe mâinile lui, la peste trei metri și jumătate de pământ.

Inima îmi bătea ca nebuna în piept, sângele îmi pulsa în urechi. M-am clătinat și Jason își îndreptă poziția așa că acum eram din nou stabilă. Mă țineam de burlan și am găsit cel de-al doilea punct de sprijin, chiar acolo, în dreptul abdomenului. Am apucat burlanul cât am putut de sus și am tras cu toată puterea, râcâind pe perete ca să câștig avânt. Am avut un ușor moment de panică atunci unei când Jason își luă mâinile, iar eu eram pe cont propriu, agățată de perete. Apoi, ca prin minune, piciorul meu găsi bucata de lemn și am început să mă ridic, tremurând.

– La naiba, am respirat ușurată.

M-am uitat în jos la Jason, ceea ce a fost o greșeală.

– La naiba! Am făcut-o!

– Știam că poți, Beck. Acum încă puțin. Deschizi geamul?

L-am împins, dar am reușit să-l urnesc doar câțiva milimetri.

– E blocat.

Am ciocănit în geam cu unghia și, în câteva minute, fața lui Ben era la geam.

Așa cum stătea acolo, clipind confuz și uitându-se la mine, pareea șocat, pe jumătate adormit, dar intră curând în acțiune. Deschise geamul, mă înhăță de subraț și mă trase pe sub geam.

– Draci, Becca. M-ai speriat de l-am văzut pe Iisus făcându-și treburile și erau albastre.

Am alunecat pe parchetul gros cu fața înainte și cu picioarele încă atârând pe geam și cu presupusul meu fund minunat în aer. M-am îndreptat și mi-am scos capul pe geam ca să îi fac cu mâna lui Jason. Își agită telefonul în aer mimând din gură *sună-mă* înainte să se topească în pădure.

M-am întors spre Ben.

– Tocmai ai spus *Iisus făcându-și treburile și erau albastre?*

Rânji.

– Mda. Pare-se că Iisus face caca albastru. Ca să vezi.

Ridică din umeri de parcă un mare secret tocmai fusese demitizat.

Am râs și l-am împins în joacă.

– De ce naiba nu mi-ai spus că e atât de greu să urc înapoi?

Ridică din umeri.

– Nu m-am gândit, cred. Mie nu mi se mai pare greu. Dar și fac chestia asta de mult timp.

– Nu cred că aș fi putut să intru înapoi fără ajutorul lui Jason, am spus.

– Te-ai distrat?

Am dat din cap nedorind să spulber magia nopții mele povestind despre ea cu drogatul de frate-miu.

– A fost grozav. Sunt frântă însă, așa că mă bag direct în pat.

I-am aruncat rucsacul pe pat.

– Până la urmă nu am băut niciun strop. Ne-am distrat grozav și fără.

Ben pescui sticla din rucsac, apoi îi desfăcu dopul și trase o dușcă zdravă, înghițind fără să clipească măcar.

– A rămas mai mult pentru mine.

Aruncă rucsacul pe podea, se întinse pe spate în pat și mai luă o dușcă.

– Noapte bună, Beck.

În dreptul ușii am ezitat un pic, văzându-l cum lua a treia înghițitură, moment în care sticla era deja goală de la gât în jos până unde începea eticheta.

– Ești sigur că e cazul...

– Noapte bună, Beck.

Repetă cu mai multă forță, punând punct fără echivoc subiectului băutură.

Am plecat cu sufletul greu de îngrijorare. Trecuse de la fericire la tristețe atât de repede și dăduse pe gât un sfert de sticlă de whiskey în câteva minute, purtându-se ca și cum făcea acest lucru frecvent. Până m-am strecurat în vârfurile picioarelor în dormitor, mi-am dat jos tricoul și chiloții și am intrat în pat, l-am uitat pe Ben. În mintea mea era Jason, mâinile lui explorându-mi șoldurile, buzele lui atingându-le pe ale mele, devorându-le.

Ultimul meu gând era cum aveam să reușesc să mă furișez să-l văd cât de des voiam.

Jason
CAPITOLUL 5
Seara înfruntării
Lunea următoare

Becca îmi trimisese câteva mesaje în weekend, însă nu reușisem să ne vedem. Am invitat-o, dar îmi spunea încontinuu că tatăl ei era suspicios, așa că trebuia să stea cuminte. În ce mă privea, weekendurile erau cele mai îngrozitoare. De obicei tata era liber dacă nu se întâmpla ceva important, ceea ce însemna că trebuia să-mi fac de lucru ca să nu-i ies în cale. Stăteam în camera mea și învățam, sau în pivniță și făceam sport. Weekendul acesta nu reușisem însă să mă feresc suficient din calea lui. Trăsese un chef strașnic și se îmbătase groaznic, după ce amestecase un bax de doze de bere cu două sticle de Jack. Am făcut sport, mi-am făcut tema și am încercat să mă strecur în bucătărie ca să mănânc ceva la amiază. Proastă idee. Sunt sigur că i s-au învinețit câteva coaste și și-a pierdut un dinte, dar am ripostat doar cât să îl fac să se întoarcă la băutura lui și la maratonul *Camarazi de război*.

Nu am înțeles niciodată de ce se tortura cu filme de război, dar în stările acelea era cel mai ticălos. Mi-am luat mâncarea în cameră. Cina nici nu intră în discuție decât după ora unu și jumătate dimineața, după ce leșinase.

Nu eram în cea mai grozavă stare de spirit când începu școala luni dimineața. Întreg weekendul mi se derulaseră în minte săruturile cu Becca și acesta fusese singurul lucru care m-a ajutat să fac față acelor zile. M-am întâlnit cu ea în pauze însă abia dacă îmi aruncă un zâmbet în treacăt, grăbindu-se să plece mai departe. M-am perpelit toată ziua întrebându-mă dacă nu regreta deja ceea ce se întâmplase între noi.

Mă găsi din nou, în fața dulapului, înainte de oră.

– Îmi pare rău că nu am putut să ne vedem weekendul acesta, spuse furișându-se ușor lângă mine.

Am ridicat din umeri.

– Ești bine?

Ea se încruntă.

– Da. De ce?

- Abia dacă te-ai uitat la mine când ne-am întâlnit mai devreme în pauză.

- Sunt doar stresată înainte de ore. Am ore în săli care se află în colțuri complet opuse ale școlii și trebuie să trec prin holul principal, care întotdeauna este foarte aglomerat, așa că mereu sunt pe fugă ca să ajung la timp.

M-am simțit mai bine.

- Aha, ai dreptate.

Își lăsa capul într-o parte și mă privi mai încruntată.

- De ce? Ce ți-a trecut prin cap? Că te ignor?

Am ridicat doar din umeri, știind că era stupid în acel moment.

- Hei, ce s-a întâmplat? Se pare că ești prost dispus? E din cauza mea?

Am trântit ușa de la dulapul meu și am prins-o de încheieturile mâinilor.

- Sunt bine.

- Pe naiba.

Am privit-o uimit.

- Becca, e bine. Serios.

Se opri și mă țintui cu spatele de dulap, fără să-i pese de mulțimea de elevi din clădire.

- Jason. Vorbește.

I-am simțit corpul lipit de al meu, sânii zdrobindu-i-se între noi și șoldurile peste ale mele și am știut că nu puteam să o mint.

- Am avut un weekend dificil. Tata s-a îmbătat foarte tare și s-a uitat la filme de război. El este... niciodată nu e de bine când e în toane din acelea.

Abia șopteam. Aș fi făcut mai degrabă un miliard de flotări decât să vorbesc despre rahatul ăsta.

- Sunt bine.

Ochii Beccăi se umplură de furie și de durere.

- Jason... Dumnezeu! Îmi pare rău! Eu...

Am întrerupt-o.

- Nu transforma chestia asta într-o problemă personală. Nu este. Este doar rahatul care mi s-a dat. Mă descurc. Sunt bine. Doar nu te supăra când mai sunt în stări de rahat, bine? Doar... zâmbeste, poate mă și săruți și voi fi bine.

Becca nu ezită, nici măcar o fracțiune de secundă. Își apăsă buzele peste ale mele și zâmbi, iar sentimentul pe care l-am avut când i-am simțit buzele curbandu-se peste ale mele într-un zâmbet îmi ridică norul care-mi întuneca gândurile, piatra de pe suflet, îmi îmblânzi durerea din coaste și pe cea din inimă. Am sărutat-o la rîndul meu, pierzându-mă în ea. Lăsă să-mi alunece mâinile pe șoldurile ei, să o trag mai aproape de mine, să o sărut mai apăsător, iar liniștea se așternu peste toată clădirea care începu să se golească. O sărutam și mă gândeam la poezia incredibilă pe care o scrisese despre nălucile care o sărutau și mă străduiam cât puteam să o sărut astfel încât să știe că sunt real, nu mai eram o nălucă. Poate că eram arogant și egoist, dar eram convins că poezia era despre mine; doar că ea nu știa acest lucru atunci când o scrisese.

– Voi doi, încetați. Nu trebuie să fiți la antrenament, domnule Dorsey?

Domnul Hanse, profesorul de biologie, se răsti la noi în timp ce trecea pe coridor cu mâna plină de ochelari de protecție, care-i atârnavă printre degete. Nu încetini și nici nu se opri ca să se asigure că ne dezlipisem unul de celălalt, ceea ce nici nu făcuserăm.

Becca chicoti și își sprijini fruntea de pieptul meu.

– Tocmai am fost certați pentru MAP¹⁰. Suntem unul dintre cuplurile acelea acum, hm?

– Care cupluri? am întrebat entuziasmat că se vorbise despre noi ca despre un cuplu.

– Cele care se sărută pe coridoare și la care se strigă din cauza asta.

Avea mâinile după gâtul meu și își trecu ușor un deget peste buza mea unde se mai vedea puțin o tăietură.

Am mușcat-o ușor de deget și ea izbucni în râs, apoi se cuibări mai bine la pieptul meu și ne sărutarăm din nou.

– Ar trebui să pleci, îmi spuse în timp ce ne dezlipeam unul de celălalt. Nu aș vrea să te influențez negativ.

Am râs și m-am minunat că fusese în stare să mă binedispună în câteva minute, cu puține cuvinte și săruturi.

¹⁰ Manifestarea Afecțiunii în Public; PDA, Public Display of Affection, în original.

- Da, ar trebui să plec. Antrenorul se va enerva tare dacă ajung din nou târziu.

Se îndepărtă de mine și își săltă rucsacul pe umăr.

- Te sun. O să încerc să scap în seara asta să te văd, dacă pot.

Antrenamentul s-a desfășurat ca prin ceață. Știu doar că am tras din greu. Corpul meu era în flăcări, aprins de săruturile Beccăi. Abia dacă am simțit plăcările, abia dacă am simțit arsurile de la picioare în timp ce mă străduiam să alerg metri de teren. Am ajuns acasă, am pregătit cina și am mâncat porția mea cât de repede am putut, lăsând-o pe a tatei deoparte, acoperită. Mama șezu lângă mine, tăcută ca de obicei. Era slabă ca un băț, cu păr lins, lung și blond, prins de obicei într-o coadă de cal dezordonată. Constatasem că moștenisem ochii de la ea, verzi strălucitori, uluitori, atât erau de vii. Ai ei erau obosiți și goi, oarecum triști. Am hăpăit puiul *cacciatore* pe care îl făcusem, gândindu-mă la lucrurile pe care le-aș fi putut face cu Becca, dacă ne puteam vedea, apoi mi-am amintit întrebarea ei despre mama și mi-am dat seama că nu știam nimic despre ea.

M-am oprit din mâncat și am început să mă zgâiesc la mama, pus pe gânduri.

- Ce este?

Vocea ei era liniștită, ușor răgușită din cauză că nu o mai folosisese de mult.

- Am ceva pe față?

Se șterse la gură.

Am dat din cap.

- Vreau doar să știu cum ai ajuns să fii cu tata.

Mama rămase cu furculița în aer.

- Cum am ce?

Mă privi de parcă îmi ieșiseră coarne.

- De ce?

Am ridicat din umeri.

- Sunt doar curios. Mi-am dat seama că nu știi, pur și simplu.

- De unde îți mai veni și ideea asta?

Am ridicat din nou din umeri. Mama terminase ce avusese în gură și luă o înghițitură de ceai cu gheață. Se lăsă cu spatele pe scaun și privi lung pe geam.

- Mi-a fost pacient. Tocmai revenise din prima misiune în Irak. Chiar și în haine civile, era soldat din cap până-n picioare. Purta o șapcă de baseball, o știi, aceea veche cu Tigers¹¹. O avea pe cap și, când m-a văzut, și-a dat-o jos și o ținea în fața lui, în poziție de drepti, de parcă eram general.

Prinsă de amintiri, fizionomia i se schimbase, se împlânzise, prinsese viață. Mi-am dat seama atunci, pentru prima dată, că fusese drăguță la un moment dat. Ciudat.

- Era frumos pe vremea aceea. Înalt, cu mușchi. Părea un om bun. Nu știam nimic despre război sau despre cum avea să fie după ce se întorcea. Am fost împreună cele două luni pe care le avusese între misiuni și cred că lucrurile deveniseră serioase. I-am spus că îi voi scrie. I-am spus că o să-l aștept. Așa am și făcut.

Își mută privirea în jos, spre mâna stângă, spre micul diamant de pe inelul subțire de aur. Blândețea, viața de pe fața ei se topiseră și brusc redeveni mama pe care o știam, obosită, rezervată.

- Nu mi-am dat seama că avea să se transforme într-un... în ceea ce este azi. S-a întâmplat treptat, nu dintr-odată. Întâi o cină arsă, apoi o întrebare stupidă sau o zi proastă sau un vis urât. Stres post traumatic, doar că el nu s-a tratat, nu a cerut ajutor. Doar s-a făcut rău.

Nu prea știam ce să spun.

- L-ai iubit?

- Dacă l-am iubit?

Își răsuci diamantul pe deget, fără să se uite la mine.

- Poate. Nu știi. E greu de spus. Vreau să-ți spun că nu a fost ca în acele filme de dragoste.

Apoi mă privi direct în ochi, cu o privire șireată, cea mai sinceră emoție pe care i-o văzusem în ani de zile.

- Ești îndrăgostit de vreo fată, Jason?

Împingeam buchețelele de pui din farfurie.

- Este o fată. Nu știi dacă e dragoste, dar îmi place mult de ea.

Habar n-aveam de ce îi spuneam toate astea, nu știi ce-mi venise.

¹¹ Detroit Tigers, echipă de baseball din Liga Americană. Clubul a fost înființat în 1894, în cadrul Ligii de Vest.

Tăcu un timp.

– Ei bine, să fii atent. Poate deveni complicat.

Se uită în ochii mei.

– Aș vrea să o cunosc, dar înțeleg de ce nu vrei să o aduci aici.

Am privit în altă parte.

– Mda. Nu ar fi o idee bună. Tata nu ar înțelege.

– Știe? Despre tatăl tău.

M-am foit în scaun, stânjenit, dorindu-mi să fiu în camionetă, departe de toate lucrurile acestea, dorindu-mi să nu fi deschis acest subiect.

– Mda.

– O să spună ceva?

Vocea mamei era blândă, dar tăioasă.

Am dat din cap.

– Probabil că nu.

Mama nu mai spusese nimic, se ridică, își curăță farfuria, termină ceaiul și își puse paharul în chiuvetă, apoi vorbi în timp ce privea pe geam peste chiuvetă.

– Îmi pare rău că te-ai născut în toată mizeria asta, Jason. Ești un copil bun.

Habar n-aveam ce să spun.

– Te-ai gândit vreodată să pleci de acasă?

Întrebarea răsări pe nepusă-masă.

Mama își scutură capul.

– Oricum nu rezolvă nimic. Știi cum e el. Unde să pleci. Nu am locuit nicăieri altundeva, nu aș fi știut unde să mă îndrept, mai ales cu un băiețel de care trebuia să am grijă.

Își dădu peste umăr coada cu o mână, uitându-se la mine.

– Ești aproape adult acum. Vei pleca în curând și toate acestea nu vor fi decât amintiri urâte.

– Tu rămâi după ce plec eu?

– Bineînțeles, răspunse ca și cum ar fi fost de la sine înțeles. Nu-ți face griji pentru mine. Tu doar... concentrează-te pe note și la meciuri.

Un secret îndrăzni să iasă la iveală.

– Și dacă nu o să mai vreau să joc fotbal?

Ea se răsuci pe călcâie și mă privi cu groază.

- Nu spune așa ceva. Du-te la facultate. Câștigă cu sportul o bursă. Te hotărăști mai târziu. Nu-l supăra acum, Jason. Au mai rămas mai puțin de doi ani.

Teama păli și fu înlocuită de curiozitate.

- Și ce-ai vrea să faci în schimb?

Am ridicat din umeri.

- Îmi place fotografia.

- Chiar?

Dădu din cap.

- Ei bine, nu i-aș spune tatălui tău acest lucru. Știi cum e el.

O expresie care justifica în continuare. *Știi cum e el.*

Niciunul dintre noi nu-l auzi venind din garaj.

- Ce să nu-mi spună?

Vocea lui era joasă, dură și ușor bolborosită. Se opri la bar. Îi deslușeam alcoolul printre cuvinte, îl vedeam în strălucirea privirii lui.

Stăteam în picioare cât puteam de calm, am apăsat butonul pentru încălzire de la cuptorul cu microunde unde îi puseseam farfuria cu mâncare și mi-am curățat locul de la masă. Mă uitam după mama, dar plecase, ușa de la atelierul ei închizându-se cu un sunet ușor care se auzi tare în liniștea aceea. Căutam ceva să-i pot spune.

- A, nimic. Doar... eu... un test la biologie. Am luat opt. Dar nu contează la medie, așa că nu e important.

Era o minciună. Luasem zece la acel test, dar era mai bine așa decât alternativa.

Făcu pași în direcția mea și m-am forțat să rămân pe loc, mi-am ridicat bărbia și i-am înfruntat privirea. Încercam să mă conving pe mine că ceea ce spusese era adevărat, pentru ca el să poată vedea așa în ochii mei. Aveam eu ochii mamei, dar eram tot tata la constituția fizică, lat în umeri, cu păr blond tuns scurt, ochi mari și adânciți, căprui pe când ai mei erau verzi, dar eram construiți la fel. Eram mai scund și mai îndesat decât tata, mai lat la piept și pomeții erau mai ridicați și mai ascuțiți decât ai lui, mulțumită moștenirii ereditare din partea mamei, care era pe sfert Cherokee.

Mă privi de sus, de la înălțimea mai multor centimetri, unu optzeci și șapte ai lui la un metru optzeci ai mei.

– Nu ai altceva mai bun de făcut decât să minți un polițist, fiule?
Încă un pas, de data aceasta doar pentru amenințare.

– Ce crezi că sunt eu?

Știam că nu era cazul să răspund. Îmi țineam gura închisă și îl priveam fix în ochi, speriat ca naiba, dar fără să arăt asta. Întotdeauna îmi fusese frică, mai ales la început, chiar și după o viață întreagă de așa ceva. Cuptorul cu microunde țiui în fundal, de trei ori în liniștea plină de tensiune.

Mă lovi tare și repede, lăsându-mă fără respirație cu două lovituri fulgerătoare la rinichi. Le-am încasat, am așteptat până s-a retras ca să mă mai lovească o dată și am ripostat. Am țintit să-l lovesc în falcă, dar el se feri în direcția greșită și încasă lovitura în nas, care se sparse într-un șuvoi de sânge. Nu mai făcusem niciodată asta, să-l fac să sângereze. Se dădu poticnit înapoi și-și șterse nasul fără să-i vină să creadă. Cu toate acestea nu l-am lăsat să-și recapete echilibrul. L-am lovit din nou, de data aceasta nimerind maxilarul, dar se ridică și nu am mai avut nicio șansă. Nu se reținu de data aceasta. Îmi mută falca, îmi dădu un croșeu de dreapta de îmi sparse obrazul, apoi încă o lovitură în față în dreapta, de îmi dădu sângele șuvoaie pe nas. M-am lovit cu spatele de bufet, ștergându-mi fața cu brațul. Veni spre mine pregătit să dea cu stânga, eu m-am ferit și l-am blocat în stomac de l-am făcut să se îndoiaie.

Am țâșnit pe lângă el, am înhățat cheile de la mașină de pe dulap și am fugit pe ușa din spate. Ușa de la verandă se închise trântindu-se în spatele meu, doar ca să se deschidă apoi cu un scârțâit când tata ieși clătindu-se după mine. Am reușit să ajung la mașină, m-am răsturnat înăuntru și am pornit motorul. Pietricele țâșniră de sub cauciucurile din spate care derapară lateral, orientându-mi capota spre drum. Mi-am aruncat privirea în oglinda retrovizoare, urmărind cum silueta tatei, cu o mână pe stomac și cu cealaltă ștergându-se la nas, se făcea tot mai mică.

M-am surprins făcând același lucru, încheietura dreaptă în jos și dosul brațului alunecând pe sub nas. La fel ca el. Am înjurat în barbă, am dat la maximum volumul la radio și am țipat, lovind volanul. Pieptul meu deveni lipicios, bărbia mi se încălzi și se umplu de sânge. Nu îmi păsa. Conduceam. Nu eram sigur încotro mă

îndreptam, dar nu m-aș fi mirat să mă opresc la intrarea în cartierul Beccăi.

Poți să scapi acum?

Am trimis mesajul înainte să mă gândesc de două ori.

Dă-mi câteva minute. Voi încerca.

Mi-am șters bărbia, dar am văzut că pe brațul meu se formase deja o crustă de sânge vâcos, așa că m-am lăsat păgubaș. Nu își îngăduia prea des să mă lovească la față, deoarece acest lucru ar fi ridicat tot felul de întrebări. Mi-am mișcat falca, să văd cât era de inflamată. Mă lovise zdravăn în maxilar, așa că durea destul de tare, dar, din fericire, nu era nimic rupt. Nu am avut niciodată maxilarul rupt, dar nu cred că ar fi fost ceva amuzant sau ușor de explicat.

Mă holbam pe geam la întunericul care se așternea tot mai profund și nu am observat-o pe Becca, apropiindu-se de locul din dreapta. Am tresărit când deschise larg portiera și sări înăuntru. Nici nu m-am gândit cum avea să o afecteze faptul că mă vedea însângerat până ce nu m-am întors spre ea ca să o întâmpin cu un zâmbet.

– Dumnezeule, Jason! Ce s-a întâmplat?

Împinse consola din mijloc, ridicând-o, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, și degetele ei îmi atingeau cu gingășie fața, iar cu un șervețel de hârtie Kleenex, apărut de nu știu unde, îmi tampona ușor tăietura de pe obraz și sângele întărit de pe nas.

– M-am bătut cu tata.

Am ridicat din umeri, alegând să mă port nonșalant, deși nu mă simțeam așa.

Becca era cu ochii în lacrimi.

– Doamne. Ești plin de sânge.

Îmi inspectă nasul, iar eu am tresărit din cauza durerii năprasnice.

– Cred că ai nasul spart.

– Voi fi bine.

Ea dădu din cap.

– Sunt sigură că ai nevoie de c-c-ccc-copci pe obraz.

O lacrimă i se scurse pe nas, în timp ce mă curăța de sânge cu degete tremurânde.

– Trebuie să mergi la Urgențe.

Nu-mi puteam da seama de ce plângea. Știam doar că nu-mi plăcea de loc lucrul acesta.

- Nu plânge, Beck. Te rog. Sunt bine. Arată mai rău decât e de fapt.

Era o abureală, din moment ce abia vedeam din cauza durerii.

Ea dădea din cap și lacrimile îi curgeau și mai repede.

- Nu ești bine deloc. Nu începe să mă minți n-n-naibii acum, Jason.

- Îmi pare rău. Ai dreptate, mă doare ca naiba, dar nu pot să merg la spital. Mă cunosc ăia de-acolo. Ar pune întrebări.

- Întrebări c-care ar trebui să primească ră-ră-ră-răspunsuri.

Clipea când se bâlbâia, ceea ce, începusem să-mi dau seama, era un semn că ea era extrem de nervoasă.

- Nu e în regulă, J-J-Jason. Nu ar trebui...

M-am tras din brațele ei.

- Nu pot. Nu vreau. Știu că nu poți înțelege, dar nu voi spune. Ar fi rău pentru mine. Pentru tine. Pentru mama. Pentru persoana căreia îi spun. Am săpat adânc și am scos adevărul. Mi-e prea frică să spun, Becca. Te rog. Las-o baltă. Voi fi bine.

Scutură din nou capul, ștergându-se la ochi.

- Nu pot s-o las baltă. Mă doare prea mult să te văd așa.

Am înjurat, un lung șir de înjurături sănătoase.

- Mai bine mă plimbam cu mașina în loc să vin aici. Îmi pare rău că te-am implicat în rahaturile mele.

Mă apucă de braț, strâns ca într-o menghină; m-am uitat la degetele ei care parcă săpau în bicepsul meu, fiecare unghie vopsită cu o dungă de oală albă în vârf, un fel de manichiură elegantă.

- Păi, m-ai implicat deja. Sunt implicată acum și nu ai cum să mai d-d-d-ddd-ai în-înapoi. Ești iubitul meu și îmi pasă de ceea ce se întâmplă cu tine.

- Și ce vrei să fac?

Vorbeam cu fața spre geam, răstindu-mă iritat la ea, fără să fiu în stare să mă liniștesc.

- Nu spun. Este viața mea și, într-adevăr, e al dracului de nasoală. Dar sunt cărțile cu care am fost servit și nu mai am decât doi ani până la absolvire. După aceea am plecat naibii de aici. Dacă

nu poți accepta că nu spun, atunci... nu știu. Atunci noi nu mai putem fi împreună... Pentru că nu voi spune.

– De ce? Nu înțeleg.

– Nu. Știu că nu înțelegi. Vrei să știi ce e în spatele motivului pentru care îmi este atât de frică de ceea ce ar face tatăl meu dacă aş spune cuiva? Nu pot să-ți spun asta. Nu sunt la fel de deștept ca tine, bine? Știu doar că mă sperie. Un nas spart, coaste învinețite, o tăietură pe ici pe acolo nu este ceva la care să nu fac față. Dacă spun ce se întâmplă, voi fi luat de Protecția Copilului și plasat într-un centru de plasament. Din câte știu, șansele unei astfel de vieți sunt proaste și foarte proaste. După care el se va îndrepta împotriva mamei, deoarece eu nu mai sunt acolo și nici ea nu va spune nimic și nici nu va pleca. Ar fi putut pleca înainte să mă nasc eu, dar nu a făcut-o pentru că este o lașă nenorocită, la fel ca mine. Nu îl cunoști, Beck. Ne descurcăm așa. El va nega totul și se bucură de credibilitate. Nimeni nu vrea să-l supere pe Mike Dorsey. Vrei să știi de ce sunt azi plin de sânge? Pentru că am ripostat. De aceea. M-a lovit și l-am lovit la rândul meu. De obicei se termină mai repede așa. Totuși, niciodată nu a degenerat așa. Presupun că din cauză că nu era la fel de beat cum este de obicei când se ia de mine. Nu știu.

Între noi se lasă o liniște apăsătoare, extenuantă și pentru prima dată incomodă.

– Îmi pare rău, Jason, șopti Becca.

Mi-am pus degetele îndoite pe frunte, la fel cum, pe vremuri, oamenii își arătau respectul.

– Nu-ți cere scuze. Mie îmi pare rău. Îmi pare rău că te-am implicat în așa ceva. Îmi pare rău că am strigat la tine. Meriți ceva mai bun decât rahatul ăsta. Decât mine.

– Pornește mașina.

Am privit-o uimit.

– Cum?

– Pornește mașina, te rog. Du-ne oriunde. Doar pornește odată.

Părea furioasă și nu înțelegeam de ce.

Am plecat. Repede și departe. De data aceasta radioul era oprit și fiecare eram absorbiți de propriile gânduri, ale ei de nepătruns, ale mele, un amestec de vină, rușine, confuzie și durere. La un moment dat, am ajuns pe autostradă și conduceam fără oprire, în

timp ce seara se transformă în noapte. Nici acum nu vorbeam unul cu celălalt.

În cele din urmă, nu am mai suportat.

– De ce ești furioasă?

– De ce crezi că știi mai bine decât mine ce merit eu? Ce e în neregulă cu mine de nu ai încredere că știu ceea ce vreau?

Mi se învârti capul.

– Ce? Cum?

Mă holbam la ea dintr-o parte, apoi mi-am îndreptat din nou atenția la drum.

– De ce ai face-o problema ta? Sunt într-un rahat atât de mare. Nu ai nevoie de așa ceva. Ești deșteaptă, ești frumoasă, ești talentată, poți deveni tot ceea ce-ți dorești. Eu nu sunt decât un sportiv care are probleme cu tatăl lui. Ar trebui să fii cu cineva care... nu știu... care nu are atâtea probleme ca mine.

Ea clătină din cap, nu ca să nege, ci mai degrabă să-mi arate că nu credea sau că nu putea exprima ceea ce credea.

– Vezi? Exact asta vreau eu să spun. Este alegerea mea dacă vreau să fiu cu tine. Este alegerea mea faptul că sunt prietena ta, în ciuda faptului că, da, ai probleme acasă, pe care eu nu le pot înțelege sau căroră nu le pot face față.

Vorbea de parcă își făcuse notițe înainte, turuia ca și cum învățase pe dinafară, monoton, dar știam că vorbea serios și că acesta era modul în care ea se comporta când avea emoții mari și se străduia să vorbească fluent.

– Ești cine ești datorită lucrurilor care ți se întâmplă. Îmi place cine ești. Vreau să te ajut. Vreau să vorbești cu mine. Vreau să ai încredere în mine.

– Nu ți-aș fi spus absolut nimic din viața mea dacă nu aș fi avut încredere în tine, am spus.

– Știu. Dar trebuie să ai încredere în mine ca să o rezolvi.

– Atunci trebuie să încetezi să mă mai presezi să spun cuiva, bine? Știu că nu prea are sens. Pare că-i simplu: fie fug de el, fie îl opresc, dar nu funcționează așa. Nu-mi place, dar... nu știu. Pur și simplu nu pot, bine?

Ea încuviință dând din cap.

– Nu-mi place deloc și faptul că îngădui să se întâmple, e împotriva a tot ceea ce cred.

– Nu îngădui să se întâmple nimic. Nu poți face nimic ca să oprești ce se întâmplă.

– Ar trebui să fie, șopti ea vehement și frustrată.

– Dar nu e.

Becca ridică din umeri și am alunecat din nou în tăcere. Apoi îi sună telefonul. Îl scoase din geantă, se uită să vadă cine o suna și se făcu palidă.

– E tata.

– Nu poți să-l ignori?

Dădu din cap.

– Va fi mai rău.

Inspiră adânc, cu ochii închiși, apoi răspunse la telefon.

– Alo? Nu, sunt... aha. E-e-eu... da, tată. Îmi pare rău. Vin acasă imediat.

Închise și începu să se ciupească la baza nasului.

– Ce s-a întâmplat?

– Știe că am plecat cu tine.

– Cum așa? Ce i-ai spus când ai plecat?

– Că ies cu Nell. Aveam de gând să o sun și să îi spun să mă acopere, dar când am urcat în mașină, te-am văzut și am uitat. Cred că și-a dat seama cumva. E de rău.

– Ce se va întâmpla?

I-am luat mâna și ne-am împletit degetele, ignorând durerea ascuțită când degetele ei îmi atinseră tăietura de pe încheietura degetelor.

– Nu știi. Probleme.

Se retrase în ea, așa că doar o țineam de mână în timp ce ieșeam de pe autostradă ca să reintru pe celălalt sens de mers.

Ne îndepărtaserăm mai mult decât ne dăduserăm seama și trecu mai bine de o jumătate de oră până am ajuns la ieșirea spre partea noastră de oraș. Am oprit într-o parcare de la McDonald's și i-am spus Beccăi să stea liniștită și să mă aștepte până fugeam să mă spăl. O jumătate de rolă de prosoape de hârtie mai târziu, fața mea era curată, nasul mi-era puțin strâmb, dar nu mai sângera, despicătura de pe obraz însă era mare și urâtă. Am tras camioneta

lângă o farmacie care era peste drum, am luat niște leucoplast și am lipit unul peste tăietura de pe obraz. În rucsac aveam un jerseu de schimb, așa că am dat jos de pe mine tricoul pătat cu sânge și m-am îmbrăcat cu jerseul, nu fără să observ privirea Beccăi ațintită asupra pieptului și abdomenului când dădusem jos tricoul.

Când am ajuns în cartierul în care locuia Becca, nu am oprit la intrare, ca de obicei.

– Unde mergi?

Părea nedumerită.

Am ridicat din umeri.

– Oricum știe, așa că de ce să ne mai obosim să ne ascundem?

Am tras mașina pe aleea din fața casei ei și am ieșit cu ea. Un aveam de gând să o las să înfrunte totul de una singură, nu atunci când fusese provocat de mine. Se uita încontinuu la mine pieziș în timp ce ne apropiam de ușa de la intrare, ca și cum se aștepta să o iau la sănătoasa. Ea nu-și dădea seama că indiferent cât de rău era tatăl ei, nu putea fi mai înfricoșător decât al meu. Am așteptat la ușă în timp ce ea o deschidea și am urmat-o apoi înăuntru.

– Nu trebuie să faci asta, Jason, șopti ea în timp ce treceam pragul.

– Ba da, trebuie.

Tatăl ei era un om bine făcut, cu pieptul bombat și cu puțină burtă, păr mai mult grizonant, aranjat peste cap și avea ochi mici, negri, aspri.

– Cine ești? De ce ești în casa mea?

Am făcut un pas în față și i-am intins mâna.

– Numele meu este Jason Dorsey. Sunt iubitul Beccăi.

– Pe naiba ești. Fiica mea nu are iubit. Pleci acum.

Privirea lui mă ardea. Se vedea că era obișnuit să intimideze oamenii și nu îi plăcea că la mine nu funcționa.

– Tu ești beleaua care o distrage pe fata mea de la învățătură și o forțează să se furișeze noaptea din casă. Nu se va mai întâlni cu tine.

– Poate dacă i-ați oferi puțină libertate, ea nu ar mai pleca pe furiș, v-ați gândit la asta? Chiar doresc să vă spun unde suntem și ce facem, domnule. Cu tot respectul, nu am o influență proastă. Îmi place de fata dumneavoastră foarte mult, domnule De Rosa.

Singurul motiv pentru care a plecat pe furiș a fost pentru că dumneavoastră nu ați fi lăsat-o altfel să iasă din casă.

El deschise gura ca să mă contrazică, dar am continuat să vorbesc.

– Nu este intenția mea să vă spun cum să vă faceți datoria de părinte, domnule, însă vă pot spune doar atât: cu cât încercați să controlați și cel mai mărunț lucru pe care îl face fata dumneavoastră, cu atât mai mult ea se va răzvrăti. Dați-i puțină libertate și ea nu va mai încălca regulile.

Mă privi, vizibil înfuriat.

– Eu sunt tatăl ei. Eu voi decide. Tu nu ești nimeni.

Becca mă atinse pe braț.

– Jason, apreciez ce faci, dar te rog, las-o baltă.

Domnul de Rosa mai făcu un pas spre mine.

– Acum pleacă. Nu te vei mai întâlni cu fata mea. Niciodată.

Becca veni între noi și îl privi pe tatăl ei direct în ochi.

– Tată, te rog. Are dreptate. Nu facem nimic rău. Învăț, iau în continuare note bune. Dă-ne o șansă.

Mama ei, care până atunci șezuse tăcută la masa din sufragerie se ridică și traversă încăperea ca să vină lângă soțul ei. Am recunoscut în ea mult din Becca, păr negru, cârlionțat care încadra trăsăturile unei versiuni mai în vârstă a Beccăi. Vorbi încet într-o limbă străină, despre care cu întârziere mi-am dat seama că era arabă. Becca era atentă la discuție, deoarece tatăl ei replicase în aceeași limbă, certându-se aprins, surescitat. La un moment dat, în timpul discuției aprinse, tatăl Beccăi începu să vorbească în italiană și, atunci când mama ei răspunse, o făcu în aceeași limbă. Am prins chiar și câteva cuvinte în engleză, aruncate în dialog. Era amețitor să-i urmărești.

După câteva minute de duel verbal între părinții ei, domnul de Rosa își întoarse privirea spre Becca și spre mine.

– Este împotriva principiilor mele, dar mama ta a reușit să mă convingă să vă dăm o șansă să dovediti că sunteți responsabili. Amândurora. Își fixă privirea asupra mea. Nu îmi place de dumneata, domnule Dorsey. Pari un personaj dur și nu sunt convins că nu ai o influență negativă asupra fiicei mele.

- Ei bine, am început să spun, alegându-mi cuvintele cu atenție. Sunt sigur că putem fi de acord că Becca are o influență bună asupra mea. Dar nu sunt un copil rău. La școală am media maximă și sunt titular al echipei de fotbal. Nu beau și nu fumez.

- Ce ai pățit la față?

Am înghițit și apoi m-am concentrat ca să cred minciuna pe care aveam de gând să i-o torn.

- O partidă spontană de fotbal cu amicii. O placare s-a terminat prost și am primit o frunte în față.

Mă privi încruntat printre gene.

- Ești sigur că nu a fost o bătaie?

Am încuviințat dând din cap.

- Domnul antrenor este foarte strict cu chestiile astea. Aș sta pe bancă o jumătate de sezon dacă mă suspendă pentru că m-am bătut.

Ceea ce era adevărat, doar că nu în cazul de față.

- Dacă ai probleme cu conducerea școlii, stai pe bancă. Dacă notele scad sub media opt, stai pe bancă. Sper să obțin burse pentru facultate atât pentru meritele sportive, dar și pentru cele de la școală.

Tatăl ei dădea din cap, părând mulțumit.

- Îți acord o singură șansă cu fiica mea. Dacă ajunge târziu acasă o dată, dacă nu ajunge la ora la care i s-a spus sau nu este unde a spus că este, s-a terminat. M-ai înțeles, domnule Dorsey?

Am dat din cap, încercând să-mi înăbuș sentimentul triumfător.

- Da, domnule. Am înțeles.

Ezită, dar îmi strânse mâna încă o dată.

- Pe ce poziție joci în echipa de fotbal?

- Prințător în adâncime, am spus. În prezent dețin recordul pentru cele mai multe recepții de minge într-o partidă și pe cel pentru cei mai mulți metri alergați pentru receptarea mingii într-un sezon.

Păru destul de încântat. Mă simțeam bine să știu că recordurile acelea erau bune la ceva.

- La ce oră trebuie să ajungă Becca acasă? am întrebat.

- Zece...

Doamna de Rosa îl întrerupse cu un singur cuvânt, iar el își înăbuși un suspin de iritare.

- Bine, unsprezece în timpul săptămânii. Miezul nopții în weekend. Dar dacă notele încep să scadă...

- Nu se va întâmpla asta, tată, promit.

Becca sălta discret în vârful picioarelor, copleșită de valurile de bucurie care o năpădiseră, dar totuși reținută.

- Deci putem pleca din nou?

- Unde?

- La o plimbare cu mașina, poate ne oprim să luăm și un milkshake, am sugerat eu.

- Ai puncte de penalizare în carnet? vru să știe.

Am scuturat din cap.

- Nu, domnule. Nu am puncte de penalizare și nu am făcut nici accidente. De fapt camioneta este a mea personală.

Nu eram sigur cât de relevant era ce-i spuneam, dar voiam să-l impresionez. O tâmpenie, poate, dar, dacă tot nu puteam obține aprobarea propriului tată, eram al naibii de pornit să o obțin pe a oricui altcuiva.

Dădu din cap și apoi ne făcu semn cu mâna să plecăm.

- Bine. Plecați. Acum este ora nouă, așa că aveți două ore.

Am luat-o pe Becca de mână și ne-am îndreptat spre camionetă cât de calmi am putut. Am dat înapoi cu grijă, simțind în ceafă privirea critică a domnului de Rosa. Doar când am ajuns pe șoseaua principală Becca izbucni și chiui de bucurie, ceea ce mă surprinse și mă făcu să râd.

Își desfăcu centura de siguranță și se strecură pe banchetă ca să se lipească de mine, agățându-se și îngropându-și fața în brațul meu în timp ce râdea exaltată.

- Cum ai făcut asta? mă întrebă cu ochii sclipind de fericire așa cum nu-i mai văzusem niciodată.

Am ridicat din umeri.

- Nu știu. Nu m-am gândit că va funcționa, dar am crezut că merită să-l înfrunt direct. Majoritatea bărbaților respectă franchețea.

Mă sărută pe maxilar și dintr-odată îmi era tare greu să mă mai concentrez la drum. Apoi mă sărută pe obraz și mai jos, aproape de colțul buzei și trebui să mă prind bine de volan și să pretind că nu eram în flăcări. Cu toate acestea ea nu se opri. Mă sărută pe bărbie,

pe linia maxilarului încă o dată, pe gât. Sfinte Dumnezeule! Inima îmi bătea să îmi iasă din piept și speram din tot sufletul să nu privească în jos și să vadă ce efecte avea atingerea buzelor ei de pielea mea.

În cele din urmă a trebuit să mă dau înapoi.

– Beck, nu pot să conduc când faci asta.

– Atunci trage pe dreapta și sărută-mă.

Dumnezeule, cu siguranță asta nu avea cum să mă ajute în situația în care eram. Nu aveam altă soluție decât să mă supun. Am găsit o parcare goală, undeva în fundul unui cartier. Leagănele stăteau nemișcate în liniștea nopții, scăldate în strălucirea palidă alb-gălbuie a singurului bec de pe stradă. Un carusel ruginit și căzut într-o parte, o construcție pentru joacă ce arunca umbre prelungi, un gard prins cu lanțuri, iar în depărtare un teren de baseball și unul de fotbal.

Abia am apucat să parchez mașina când ea îmi și desfăcu centura de siguranță și mă trase spre ea într-un sărut fierbinte, umed. Mi-am încolăcit brațele în jurul ei, trăgând-o mai aproape, iar inima începu să vibreze într-un ritm frenetic la minunata apropiere a sânilor ei care se striveau de pieptul meu, a genunchiului care se strecură între coapsele mele când ea se ridică ușor ca să adâncească sărutul. Am simțit că nu mai puteam să respir când i-am simțit degetele strecurându-se la ceafă, mângâindu-mi părul, strângându-mă aproape, de parcă aș fi încercat să scap.

Mi-am pus mâinile pe șoldurile ei și nu-mi venea să cred că mă lăsa să o ating așa. Își unduia șoldurile, cerând parcă mai mult, așa că am riscat și mi-am luat libertatea să-mi las mâna să alunece și să îi cuprind fundul. Dumnezeule, sunt sigur că putea simți cât de tare mă înnebunea. Nu știam ce avea să se întâmple, dar îmi plăcea. Mă și speria însă, deoarece mă simțeam mistuit de ea, copleșit de dorința pentru ea. Hormonii o luaseră razna, dar nu era vorba doar despre hormoni. La nivel rațional, știam ce avea să se întâmple, dar am refuzat să mă gândesc exact la acel lucru. Știam doar că nu mă puteam opri să o sărut, nu mă puteam opri să o ating.

Apoi, degetele ei începură să rătăcească pe sub tricou și să îmi mângâie abdomenul. Ah, Dumnezeule. I-am pus mâna pe spate și i-am atins pielea, mângâind-o la rându-mi pe șira spinării. Atât de

moale, atât de caldă. Am început să o dezmierd mai sus, lângă breteaua de la sutien, furând atingere după atingere.

Însă ea mi le oferea, nu? Așa că nu erau furate.

Tricoul mi se ridicase în zona diafragmei, iar mâinile ei îmi acopereau pieptul așa cum stătea, cu spatele la parbriz. Ușor, atât de ușor i-am ridicat puțin tricoul, lăsând să se vadă mai mult din pielea ei măslinie. Îmi desena urme pe piept, apoi de-a lungul liniilor abdomenului, urmărindu-mi ochii și fixându-mi corpul. Privirea din ochii ei se potrivea perfect cu ceea ce simțeam în mine.

Apoi, un strop de roz răsări de sub tricoul ei, iar aerul îmi rămase în plămâni, dar ea nu îmi opri mâinile care continuau să îi ridice tricoul. Pielea, o rotunjime minunată de sân abia stăpânit într-un sutien roz. Ah, rahat. Eram atât de excitat, încât aș fi putut exploda la un singur gând. Aveam nevoie să îmi schimb poziția, dar nu îndrăzneau. Ochii ei erau asupra mea, plini de îndrăzneală, teamă și emoție.

– Dumnezeule... la naiba, Becca.

Abia dacă eram în stare să scot cuvintele pe gură.

– Ești atât de excitantă. Atât de sexi.

– Și tu.

Își trecu ușor degetul mare peste buzele mele, privindu-mă în ochi de la doar câțiva centimetri.

Mi-am apăsat palmele întinse exact sub sutien. Era o întrebare, o cerere mută. Își înăbuși o răsuflare și dădu din cap, o pereche de tresăriri speriate și pline de emoție ale bărbiei. Mi-am strecurat în sus mâinile, am cuprins în căușul lor greutatea sânilor, țesătura de bumbac roz atât de fină în mâinile mele, apoi i-am simțit mugurii tari în mijlocul țesăturii sutienului, în podul palmei și am știut ce sunt și eram uimit că se întâmpla așa ceva, că ea mă lăsa să fac așa ceva.

Ah, Doamne! Rahat! Atât de perfect! Sus, mai sus și mâinile îmi alunecară pe linia unduitoare a sânilor ei, piele pe piele și nu puteam respira, dar nu era nevoie deoarece ea mă săruta, dându-mi din propria ei respirație, explorându-mi pieptul și părțile laterale al corpului, până jos la cureaua blugilor.

Apoi brusc coborî de pe mine, alunecând în cealalt capăt al camionetei, spre ușă.

– Dumnezeule, Jason. Trebuie s-s-să o luăm mai ușor. Totul se petrece prea re-re-repede.

Își trase tricoul ca să se acopere și respirația îi era neregulată.

M-am frecat cu o mână pe față, fără să fiu în stare să-mi opresc un șuierat provocat de durerea stârnită pentru că mi-am lovit nasul cu degetul mare.

– Becca, îmi... Îmi pare rău. Cred că m-a luat valul. Îmi pare rău.

Se apropie încă o dată de mine.

– Nu, pe noi ne-a luat. Am fost și eu aici. Nu doar te-am lăsat să mă atingi, ci te-am dorit și eu. Am vrut să te ating. D-dd-ddd-dar...

A tras adânc aer în piept și s-a liniștit.

– Trebuie să o luăm mai încet. Nu avem decât șaisprezece ani. Am ieșit împreună doar de trei ori.

– Știu, știu. Ai dreptate.

Mă simțeam responsabil, deși recunoscuse și ea că fusese vinovată în egală măsură de faptul că ne lăsasem purtați de val.

– Eu ar trebui să fiu cel care să ia lucrurile mai încet.

Ea râse când auzi așa ceva.

– Hm, ești cumva tip?

Am privit-o direct în ochi.

– Și acest lucru mă face incapabil să mă controlez?

Ea chicoti din nou.

– Nu, nu. Doar că, de obicei, nu tipii se gândesc să ia lucrurile mai ușor. Chiar dimpotrivă, dacă ceea ce am auzit e corect.

Deveni serioasă.

– Ai mai... ai mai fost cu cineva până acum?

Nu eram sigur ce mă întreba.

– Nu m-am mai întâlnit cu nimeni până acum.

Ea scutură din cap.

– Nu, nu asta am vvvv-vrut să spun.

De data aceasta nu se bâlbâi, doar prelungi consoana inițială până recâștigă controlul.

– Voiam să știu dacă ai mai fost cu cineva.

Mă holbam pur și simplu la ea.

– Nu. Becca. Atunci în parcare, când te-am sărutat, a fost primul meu sărut.

Păru ușurată, dar nu știam de ce.

- Și al meu.

- Și nu. Nu am mai făcut așa ceva niciodată. Tot ceea ce fac cu tine este pentru mine prima dată.

- Și pentru mine.

Își lăsă capul în piept și apoi mă privi.

- Ești supărat pe mine că am întreat?

- Nu, doar surprins. Cred că am presupus că tu știi că nu am mai făcut nimic cu nimeni până acum.

Ea ridică din umeri.

- Doar că... mă săruți ca și cum ai ști ce faci. Mă întream și eu.

Ascultând-o am simțit un fior de plăcere.

- Deci îți place cum te sărut?

Îmi aruncă o privire plină de neîncredere.

- Ei bine... mda. Iubesc felul în care mă săruți. Mă înnebunește. Nu vreau să mă opresc niciodată.

- Exact așa simt și eu, am spus. Ar trebui să mergem să luăm milkshake înainte să încep să te sărut din nou și să fim din nou amândoi luați de val.

Ea rânji în egală măsură rușinată, bucuroasă, frustrată. Eu știam exact cum se simte.

Eram pe un teritoriu pe care niciunul dintre noi nu îl mai explorase până acum. Nu știam ce făceam. Știam doar că ne plăcea. Știam oarecum unde avea să ne conducă dacă nu ne opream, iar aceea era o linie mare, înfricoșătoare în nisip la care știu că mă gândisem, la care visasem cu ochii deschiși, dar care nu crezusem că avea să devină un motiv de preocupare atât de curând.

Preocupare? Nu era cuvântul potrivit. Știam că voiam să se întâmple, bineînțeles că îmi doream. Dar mă și speria. Am condus până la Big Boy să luăm milkshake cufundat în gânduri. De obicei mă simțeam mai mare decât cei șaisprezece ani și știam că Becca simțea la fel. Dar în acel moment, întrebându-mă cum să mă descurc într-o relație intimă cu Becca, mă simțeam dintr-odată ca un copil, cu adevărat imatur.

Am dus-o acasă la unsprezece fără cinci.

Becca
CAPITOLUL 6
Linii în nisip
Decembrie

Tata mă mai slăbise în ultima perioadă, cam de prin octombrie. Ben se puse și el pe picioare cât de cât, începu cursurile la facultatea de stat și părea să nu mai intre în atâtea buclucuri. Nu lua medicamente, așa cum ar fi trebuit, dar schimbările sale bruște de dispoziție păreau să fie cât de cât ținute în frâu, ceea ce însemna mai puțină tensiune acasă pentru noi toți. Jason începu să vină la mine după antrenamente și învățam împreună în camera mea, foarte adesea în liniște, exceptând muzica. Amândoi aveam așteptări pe care trebuia să le stăpânim, însă atâta timp cât țineam ușa de la cameră deschisă, pe tata părea să nu-l deranjeze prezența lui Jason. În ceea ce-l privea pe Jason, știam că pentru el era o mare ușurare faptul că nu trebuia să se ducă acasă până târziu. Nu mai adusesse vorba despre tatăl lui și, dacă se mai întâmpla să fie lovit, nu o arăta. Din când în când se mai crispa când îl îmbrățișam, dar nu mă lăsa să îi văd corpul și întotdeauna spunea că era de la fotbal. Scuza asta nu prea mai ținea după terminarea sezonului de fotbal, însă recunoscusem implorarea sa mută să las lucrurile să curgă de la sine și așa am făcut.

După ce terminam lecțiile, părinții mei ne chemau de regulă la masă. Mama părea să vadă ceva în Jason, o nevoie de apropiere maternă, și întotdeauna se asigura că mânca împreună cu noi. Nu-mi spusese niciodată nimic, dar mi-am dat eu seama. La rândul său, Jason se purta plin de recunoștință, era întotdeauna respectuos și niciodată nu a considerat că cina împreună cu familia mea era ceva ce i se cuvenea. Întotdeauna insista să strângă de pe masă și spăla vasele împreună cu mine, aproape în fiecare seară. Acest lucru îl impresionă pe tata foarte mult, nu știu din ce cauză.

Apoi, după lecții și după cină, săream în mașina lui Jason și cutreieram șoselele, uneori doar la o plimbare, alteori mergeam pe deal și ne sărutam până ajungeam la acea linie în nisip unde amândoi știam că trebuia să ne oprim. Linia era, pentru mine, momentul în care mâinile lui începeau să rătăcească, atunci când

mă copleșea nevoia să i le simt pe pielea mea tot mai profund. De câte ori mă simțeam așa, mă retrăgeam, iar Jason înțelegea. Câteodată, el era cel care ne oprea, însă de obicei eu eram aceea.

Într-o sâmbătă după-masa, am mers cu Nell la cumpărături pentru Balul iernii, când Jason și Kyle făceau același lucru și plănuisem să ne întâlnim toți patru, la o întâlnire dublă, după cumpărături. Eram împreună în aceeași cabină de probă și ne îndesam în tot felul de ținute de gală, aruncând înapoi rochie după rochie, fără măcar să ne mai deranjăm să închidem fermoarul de la spate.

Nell îi aduse prima în discuție pe iubiții noștri, din fericire, pentru că eu încă nu știam cum să fac să pun propriile întrebări.

– Deci, de cât timp te vezi cu Jason, de trei luni?

Am dat din cap.

– Mda. Din septembrie. Din octombrie suntem împreună oficial sau cum i-o spune.

Îmi zâmbi șmecherește, iar părul ei blond-căpșună i se revărsă în cascadă peste față când se aplecă să îmbrace o rochie verde mulată.

– Și cât de departe ați mers tu și Jason?

– Cât de departe? am repetat, prefăcându-mă că nu știam la ce se referă.

Îmi trase una peste umăr.

– Hai că știi ce vreau să spun. V-am văzut cum vă sărutați în camioneta lui după ore. Așa că, spune tot. Cât de departe ați mers?

– Adică până unde a ajuns cu mâinile?

Nell pufni, un sunet deloc grațios care mă luase prin surprindere deoarece nu-i era caracteristic.

– Of, Doamne, Becca! Ar fi atât de caraghios. Spune odată.

Am ridicat din umeri.

– Doar ne sărutăm. Asta e tot. Am...

Vorbele îmi rămăseseră în vânt deoarece mă chinuiam să îmbrac o rochie albastră fără bretele, foarte decoltată. Dar chinul nu-mi venea numai de la efortul de a încăpea în rochia aceea strâmtă, ci în mare măsură și de la conversația stânjenitoare.

– Ne-am at-t-t-tins unul pe celălalt puțin. Peste haine. Dar aici ne-am oprit.

- Deocamdată.

Nell îmi aranjă corsajul rochiei și trase fermoarul în timp ce eu îmi îndesam sânii în jos.

- Ți-a atins sânii. Pe pielea goală?

M-am înroșit și am scuturat din cap, întorcându-mă într-o parte și în cealaltă ca să văd cum îmi venea rochia. Era strâmtă, scurtă și îmi ridica sânii, care și așa ieșeau în evidență, atât de mult, încât credeam că aveau să iasă cu totul de acolo dacă aș fi respirat greșit.

- Nu, nu a fă-făcut-o.

Nell chicoti, acoperindu-și gura, apoi se aplecă mai aproape de mine.

- Mă întreb oare cum e?

Ne-am dat cap în cap și râdeam împreună cu ea, în timp ce încercam să-mi imaginez cum ar fi.

- Nn-n-nu știi. Probabil extraordinar, cred. M-a atins peste sutien și am simțit că iau foc când a făcut-o. Nici nu mă pot gândi cum ar fi să facă asta pe piele g-goală.

Nell roși la fel de tare ca mine.

- Te provoc să îl lași.

Mă privi serioasă în ochi, dar înăbușindu-și râsul.

Am dat din cap.

- Nu! Nu vreau să fac asta ca provocare. Și așa este destul de greu să ne oprim.

Râsul îi pieri din ochi, apoi dădu din cap în semn că înțelegea despre ce era vorba.

- Și nouă ne este greu. Trebuie să ne tot reamintim că trebuie să ne oprim, altfel nu ne-am opri niciodată. Crezi că o să mergi până la capăt cu el?

Am ridicat din umeri.

- Nu pot să spun că nu m-am gândit la asta. Vreau, dar îmi este frică.

Nell încuviință și conversația continuă pe alte subiecte în timp ce probam mai multe rochii. După șase magazine, amândouă aveam rochiile perfecte. A mea era maro închis, fără mâneci făcută din mătase fină care se despica între sâni și urca peste umeri în formă de bretele, lăsându-mă descoperită de la buric până la gât, și deasupra, pentru ca pielea să nu fie complet dezgolită, era un

material subțire ca voalul. Tivul era chiar deasupra genunchiului și aveam o pereche de pantofi negri cu toc asortați la o haină pe care o luam peste rochie când eram afară. Era o ținută sexi, îndrăzneță, fără să fie vulgară și să-l facă pe tata să înnebunească. Știam că lui Jason avea să-i placă și asta era tot ce conta.

Rochia lui Nell semăna mult cu a mea, dar era bleumarin, o nuanță care îi accentua tenul deschis la culoare. A ei lăsa să se vadă mai mult pentru că nu avea acel material subțire semi-transparent, iar tivul era cu cinci centimetri peste genunchi. Nu-mi imaginam că tata m-ar fi lăsat să mă îmbrac cu așa ceva, nici măcar nu aș fi îndrăznit să încerc.

Am mers la Balul iernii toți patru, iar Nell a împrumutat SUV-ul tatălui ei ca să putem merge împreună. Jason îți tăia respirația într-un costum negru, croit strâmt pe mușchi. Avea o cămașă neagră și o cravată subțire maro în nuanța perfectă care se asorta cu rochia mea. Părul era proaspăt tuns, cu țepii atent aranjați, iar maxilarul bărbierit cât să se vadă doar o umbră.

După ce se termină dansul, noi patru și încă niște prieteni ne-am dus la restaurantul Ram Horn¹², care era la câțiva kilometri de centrul pentru banchete, unde se ținuse balul. Nu-mi puteam lua ochii de la Jason, chiar dacă ne amestecasem printre prieteni, toată școala punând practic stăpânire pe salonul de nefumători al restaurantului. Din când în când îi mai simțeam privirea asupra mea și mă uitam la el, mereu uimită de culoarea ochilor lui de un verde intens. Obținusem, doar de data aceasta, o prelungire a orei la care trebuia să ajung acasă și puteam sta până la ora două noaptea, dar pe la miezul nopții toată lumea se risipi, plecând în cupluri.

Camioneta lui Jason rămăsese parcată în fața casei mele, așa că Nell ne lăsa acolo, iar noi ne-am așezat pe scaunele reci, tremurând și povestind până când sistemul de încălzire creștea temperatura în mașină.

– Așadar, unde să mergem, domnișoară sexi? mă întrebă Jason dând cu spatele.

Am ridicat din umeri.

– Pe deal?

¹² Corn de berbec.

Aceste cuvinte deveniseră un fel de cod al nostru pentru *hai să mergem să ne sărutăm*.

Zâmbi spre mine cu nerăbdare, iar eu începusem să simt cum ardoarea începea să-mi fiarbă sângele înainte să ajungem acolo. A condus până acolo în timp record, chiar dacă ninsese. Opri farurile, lăsă motorul pornit, dădu drumul la radio în surdină, după care își desfăcu centura, așteptându-mă și pe mine.

Din nu știu ce motiv aveam emoții mari. Am dat din umeri până am reușit să-mi dau haina jos și mă simțeam nervoasă din cauza privirii lui care rățăcea pe tot corpul meu. Apoi mi-am desfăcut centura și am alunecat pe scaunele tapisate până când coapsa mea o atinse pe a lui. Rochia mi se ridicase puțin când mă mișcasem pe scaun, iar tivul îmi ajungea pe la jumătatea coapsei.

I-am simțit ochii lui Jason ațintiți pe un șold și apoi cum degetele lui atinseră genunchiul meu. Până acum, explorările trupurilor noastre nu fuseseră decât de la talie în sus, dar acum, deoarece rochia lăsa să se vadă prea multă piele, nimic nu mai era sigur. În magazin nu-mi dădusem seama că era chiar atât de decoltată, nici măcar în timpul balului. Dacă mă gândeam bine, era chiar conservatoare în comparație cu ținutele *mai mult guleras decât rochițe*, purtate de alte fete. Cu toate acestea, pentru că eram atât de aproape de Jason și pentru că știam cât de greu ne era să ne oprim când ajungeam la acea linie, mă simțeam aproape goală.

– Tremuri, șopti Jason. Ți-e frig?

Am dat din cap.

– Nu. Sunt doar agitată.

– Agitată? De ce?

Am ridicat din umeri, nefiind sigură cum să exprim în cuvinte.

Am tăcut mult timp, plănuiind ce să spun, iar Jason așteptă răbdător, cu o mână pe genunchiul meu și cu un deget desenând cercuri care mă zăpăceau exact în locul în care genunchiul începea să pară mai degrabă coapsă.

– Sunt agitată în legătură cu noi, am spus. Sunt neliniștită pentru că atunci când încep să te sărut îmi este foarte greu să mă mai opresc.

– Putem pleca dacă vrei.

Am scuturat din cap.

- Nu, nu vreau. Am sugerat să venim aici pentru că așa am vrut. Sunt neliniștită doar din cauză că nu știu spre ce ne îndreptăm.

Jason dădu din cap.

- Ne oprim când vrei.

- Dar dacă... dar dacă... câteodată nu v-vreau să mă opresc? Dar alteori mi-e teamă de ce se v-v-va întâmpla dacă nu ne oprim.

- Știi ce vrei să spui. Nici eu nu vreau să ne oprim, niciodată. Dar nici nu vreau să te grăbesc.

Într-un sfârșit am fost în stare să mă uit în ochii lui.

- Ai emoții legate de... mersul până la capăt?

- Vreau să fie așa cum trebuie. Vreau să fie perfect.

Mă luă de mână, dar pe cealaltă o lăsă pe genunchi.

- Da, și eu am emoții. Dar nu trebuie să vorbim chiar acum despre asta, nu-i așa?

Am ridicat din umeri.

- Poate ar trebui? Nu putem... ignora subiectul la nesfârșit.

L-am privit fix în ochi și am spus cuvintele pe care le repetasem în minte.

- Nu vreau ca ceea ce se va întâmpla să fie ca un accident. Vreau să fie pentru că așa am vrut.

El încuviință.

- Și eu. Ești pregătită pentru asta?

- Tu ești?

- Eu te-am întrebat primul.

Rânji.

Eu am ridicat din umeri.

- Da? Ba nu. Nu știu cum să-ți explic. Iubesc să te sărut. Iubesc să te ating și să te las să mă atingi. Vreau mai mult. Dar chestia asta... mersul până la capăt este... ceva foarte important, nu-i așa?

Dădu din cap.

- Mda, așa este, bănuiesc. Și eu cred la fel. Îmi zâmbi șmecherește. Poate că ar trebui... să forțăm ușor limitele, să vedem cum ne simțim?

Am pufnit și am izbucnit în râs.

- Numai tipii ar putea propune așa ceva!

- Păi, eu sunt tip.

Își privi mâna, care urcă un pic mai mult pe coapsă.

- Sau mă înșel?

La naiba cu el, cât de bine mă cunoștea! Era exact ceea ce îmi doream, să ne acomodăm ușor cu ideea. Să ne obișnuim cu ea, oarecum. Dar o parte din mine mă avertiza încontinuu, insinuând că, poate, nu era o idee bună.

Am ignorat vocea și am așteptat ca Jason să mă sărute. Ah, Doamne, băiatul acesta știa să sărute! Limba lui mă luă cu asalt, iar mie îmi plăcu foarte tare. L-am tras mai aproape de mine, iar el s-a conformat, strivindu-mă complet de el și, cu toate acestea, eu voiam să fiu și mai aproape. De obicei mă urcam călare pe el, pe scaunul șoferului, însă de data aceasta nu am mai făcut-o. Am simțit că trebuia să mă las pe spate, până când spatele meu deveni una cu țesătura scaunului de mașină, iar corpul lui Jason, fierbinte, excitat și imens, era deasupra mea și Dumnezeule... voiam mai mult. Gura lui era peste gura mea, dar mâinile... ah, Doamne, mâinile lui. Mă tachinau și mă incitau. O mână se juca pe coapsa mea, atingând, trasând urme, sculptând, alunecând în sus și în jos, dar niciodată intrând mai mult sub rochie. Cealaltă mână era pe fața mea, pe obrazul meu, cuprinzându-mă și coborând de la gât într-o parte, arcuindu-se acolo unde era umflătura pieptului meu.

M-am dezlănțuit, timid la început. I-am dat haina jos, apoi cravata, trăgând de nod până se desfăcu. Urmă cămașa lui, da, i-am descheiat cămașa. Mă făcu să mă simt atât de matură, atât de îndrăzneată. La fel ca în filmele pe care le urmărisem cu Nell. Chestia asta, descheierea cămășii, cred că a fost pervertirea mea. Păru un act atât de... atât de seducător. Respirația lui devenea neregulată pe măsură ce ne sărutam, pe măsură ce îi dezgoleam pieptul, pe măsură ce mă jucăm pe de-acum familiarele terenuri de pe abdomenul și pectoralii săi.

Mai mult. Voiam mai mult de la el.

Mi-am desfăcut ușor coapsele și m-am grăbit să mă mai las un pic pe scaunul șoferului astfel încât tivul rochiei se ridică. A fost o mișcare temătoare, mai degrabă de manipulare, în loc să îl rog cu îndrăzneală să mă atingă. Se dezlipi de buzele mele și mă privi stăruitor.

- Ești atât de... atât de frumoasă, Becca.

Respirația i se opri un moment și își umezi buzele.

- Te... te iubesc.

Suflul mă părăsi șuierând dintr-odată. Nu mă așteptam la așa ceva. Am închis ochii și am înghițit în sec, repetând cuvintele în gând astfel încât să le spun lin.

- Ș-ș-ș-și eu t-t-te iubesc.

Am închis ochii umilită, deoarece, și cu pregătirea din minte, tot nu fusese suficient. Nu mă mai simțisem niciodată atât de penibil. Singura dată din viața mea când nu voiam să mă bâlbâi, iar eu ruinasem momentul.

Am simțit cum ceva fierbinte începuse să se scurgă pe obraz.

- Hei, de ce plângi?

Vocea lui Jason era blândă, iar el își mută greutatea ușor într-o parte. I-am simțit mâna mișcându-se și radioul se opri.

Am deschis ochii, dar îl vedeam în ceață din cauza lacrimilor.

- Am... vrut doar să îți pot spune și ție același lucru fără să stric totul. Dar nu am putut.

Am inspirat adânc și am încercat să-mi dau la o parte lacrimile, dar nu voiau să mă asculte.

- Îmi p-p-pare atât de rrr-rău.

I-am simțit buzele pe obraz, ștergându-mi lacrimile cu săruturile sale, iar inima mi se umplu de sentimente pentru el. De dragoste pentru el.

- Hei, Becca, uită-te la mine.

Îmi sărută bărbia, vârful nasului, buzele.

- Uită-te la mine.

M-am străduit să deschid ochii și i-am șters cu o mână, știind, dar fără să îmi pese că îmi întindeam și stricam machiajul.

- Nu mă interesează. Nu îmi pasă.

Privirea lui era serioasă, plină de compasiune și de multă, atât de multă tandrețe.

- Mă auzi? Vorbesc serios. Nu trebuie să-ți ceri niciodată iertare. Te bâlbâi câteodată. Și ce dacă? Te știi de când eram copii mici și nu m-a deranjat niciodată. Îți mai amintești când i-am dat un pumn lui Danny pentru că râdea de tine? Aș face același lucru oricui îți face necazuri.

Respiram greu, încercând să mă adun, dar fără succes.

- Jason, eu doar.

Am inspirat adânc și am început din nou.

– Știi doar că a fost un moment foarte important când tu mi-ai spus că mă iubești. Nu am vrut decât... Am vrut să pot spune și eu, la rândul meu, același lucru, fără să stric totul cu bbb-âlbâiala mea stupidă și jenantă.

Jason își trecu degetele prin părul meu, lângă ureche și mă sărută blând și dulce.

– Nu este deloc jenantă. Nu pentru mine. Nu ai ruinat nimic.

Își trecu degetul mare ușor peste obrazul meu.

– Înseamnă mai puțin pentru că te-ai bâlbâit puțin?

Am dat din cap cu hotărâre.

– Nu, înseamnă atât de mult.

Am ezitat, alcătuiind cuvintele în minte.

– Te iubesc, Jason.

Îmi zâmbi, apoi îmi alungă toate grijile cu un sărut. Îmi puse mâna din nou pe coapsă și eu i-am întâmpinat mângâierea ridicând piciorul, în semn de încurajare tacită. Acum mâna lui îndrăzni mai mult, ajungând la mijlocul coapsei și oprindu-se la tivul rochiei. Cu o mână i-am îndepărtat fața de lângă a mea ca să se uite la mine. În timp ce mă privea, mi-am așezat mâna peste a lui și am început să i-o conduc mai sus. Făcu ochii mari și își umezi buzele. Mi-am pus mâna pe brațul lui, pe ceafă și îl priveam cum îndrăznea mai mult. Ah... se apropia de șoldul meu, foarte aproape de cel mai intim loc al meu. Trupul meu vibra, fremăta de atâta așteptare și dorință. Puteam comunica ce simțeam pentru el fără să vorbesc, îi puteam spune cu mâinile mele, cu buzele mele, cu picioarele și cu șoldurile mele.

– M-mai mult.

Nici nu îmi mai păsa de blocajul din voce.

– Te rog.

Am împins mânecile tricoului și am tras de el până când i-am dezgolit partea de sus a corpului și mi-am lăsat mâinile să simtă în voie pielea, abia respirând în timp ce el îmi cunoștea tot mai bine coapsele, șoldurile goale. Gura lui o atinse pe a mea, se retrase, apoi se aplecă să mă guste din nou. Nu știam spre ce ne îndreptam, dar știam că nu voiam să se oprească. Da, îmi era teamă, o simțeam în mine, încolăcită în jurul dorinței nebune. Nu mai era chip să dăm

înapoi. Acum că îi simțisem pielea, nu mai puteam să trăiesc fără să îl ating. De acum înainte, săruturile ne vor conduce aici. Era ca și cum am fi căzut: odată ce ți-ai pierdut echilibrul și ai început să te clatini, nu ai cum să mai oprești căderea.

Știam asta și totuși am întins o mână și, în timp ce Jason mă privea cu ochii mari, am făcut să alunece întâi o mânecă de la rochie, apoi cealaltă. Nu mai era nevoie decât să trag ușor ca să îmi dezgolesc sânii pentru el. Înghiți în sec, iar ochii mei urmăreau ușoara mișcare de pendul a mărilor lui Adam. I-am dezmiertat cu o mână linia bine conturată a maxilarului, iar cu cealaltă m-am dezbrăcat sub privirile lui.

Dumnezeule, voiam să mă acopăr. Pielea mi se strânse, inima o luă la galop, iar eu clipeam des încercând să-mi alung emoțiile și stinghereala. Nările îi fremătară, făcu ochii cât cepele și își încleștă degetele în șoldurile mele. Nu mai puteam decât să stau acolo să-i aștept reacția, să văd ce spune, ce face.

– Dumnezeule... Becca.

Vocea îi era profundă, joasă, răgușită.

– Cum să respir când tu ești atât de frumoasă?

Spunea că nu se pricepe la cuvinte, însă putea fi foarte poetic când voia.

Aș fi putut să plâng de ușurare. Voiam să fiu frumoasă pentru el. Voiam ca lui să-i placă felul în care arătam, să-i placă trupul meu, chiar dacă mie nu îmi plăcea întotdeauna.

Își retrase mâna de pe șolduri și o urca ușor spre abdomen, peste coapse și se opri puțin peste grămada de material adunat sub sâni. Ochii lui îmi cercetară tot corpul, apoi se întâlniră cu ai mei, căutând în ei vreo urmă de ezitare sau regret. Mi-am arcuit spatele și mi-am trecut degetele prin părul lui spre ceafă, trăgându-l spre buzele mele. Simțeam nevoia să îl sărut. Săruturile lui îmi spulberară teama, grija că ceea ce se întâmpla între noi era prea mult, prea devreme. Urcă ușor palma de dedesubtul sânelui meu și mi se opri respirația. Apoi... Dumnezeule! Dumnezeule! Degetul său mare îmi atinse ușor sfârșul și l-am simțit cum se întărea, cum se umfla și aș fi putut să jur că puteam simți fiecare moleculă de aer, fiecare celulă din pielea sa care trecea peste sânul meu. Îmi prinse sânul în căușul palmelor, preaplinul revărsându-i-se în mâini, și cu

podul palmei îmi freca și îmi presa sfârcul. Am gemut, electricizată și i-am atras limba în gura mea.

Voiam să îl ating, să împing și mai mult limitele. În viața mea nu mai fusesem atât de îndrăzneță, de curajoasă. Mi-am lăsat mâna să-i alunece pe spate, în timp ce trupul meu rămăsese arcuit în mâna lui care-mi explora sânii cu tot mai multă încredere, și am început să-l mângâi la limita orizontală a taliei pantalonilor. Avea curea, una subțire, lucioasă, din piele neagră, dar era încheiată larg. Mâna mea se strecură ușor în pantaloni, sub țesătura moale de bumbac a chilotului și l-am apucat de cele două părți carnoase, grozave și tari, ale fundului său. Suflarea i se agăța de urechea mea în timp ce mă săruta pe linia maxilarului, apoi, se transforma din nou în respirație grea întreruptă, când îl dezmiardam de pe o parte pe alta.

Nu am putut să nu zâmbesc larg în timp ce îl atingeam atât de îndrăzneț, iar buzele mi se arcuiiau pe barba lui țepoasă și pe pielea fină de pe gât.

– Ce e? mă întrebă mai degrabă murmurând din clavicula mea.

– Îmi place fundul tău, am chicotit în timp ce îi spuneam asta.

Am simțit că zâmbea.

– Bine. Și mie îmi place al tău.

– Încă nu ai apucat să îl atingi cu adevărat, am subliniat eu.

El dădu din cap serios.

– Foarte adevărat. Dar cum aş putea să fac acest lucru, dacă stai pe el?

Am ridicat din umeri, simulând nonșalanța.

– Sunt sigură că te gândești tu la ceva. Am rămas fără glas în momentul în care buzele lui îmi descopereau cu îndrăzneală sânii, fierbinți și umede pe pielea mea, apropiindu-se de sânul stâng, lăsându-mă fără gânduri, fără respirație.

– Dumnezeule... nu te opri!

Gura lui se apropie mai mult și mai mult de sfârc și cu cât se apropia mai mult, cu atât respiram mai adânc, până când buzele îi erau foarte aproape de vârful încordat, iar eu mi-am umplut plămâni cu aer și mi-am ținut respirația. Eu așteptam, el ezita, dar l-am dezmiardat ușor cu degetele pe ceafă, rugându-l în felul acesta discret să continue. Buzele lui îmi cuprinseră sfârcul și brusc am

eliberat tot aerul din plămâni, gemând prelung. Simțeam cum zvâcnea ceva adânc în mine, mai jos de abdomen, o apăsare, un soi de dorință fierbinte, insistentă, nu doar fizică, ci și afectivă.

Mi-am luat mâna de pe spatele lui, lăsându-i o urmă pe coloană și apucându-i strâns ceafă cu amândouă mâinile în timp ce el începu să mă sărute pe sânul drept. Deveneam tot mai conștientă de corpurile noastre și i-am simțit brațul ca un rug de fier lângă fața mea, susținându-și greutatea cu o mână, în timp ce o plimba pe cealaltă de-a lungul coapsei și șoldului meu. Apoi am simțit-o. O lungime tare de-a lungul coapsei mele. Știam ce era. Doar urmărisem *True blood* cu Jill și Nell. Rațional, știam cum funcționează lucrurile și ce înseamnă. Cu toate acestea, ceea ce știi la nivel teoretic nu te pregătește câtuși de puțin pentru adevărata realitate.

Să-l ating acolo? Aș putea să îndrăznesc? Mai știam, ca un adevăr teoretic, ce se întâmpla dacă atingeai acolo un tip, așa cum trebuia.

L-am împins ușor de piept pe Jason, iar el se ridică îngenunchind deasupra mea cu un picior sprijinit jos în mașină și cu celălalt genunchi între coapsele mele. Mi-am simțit sânii alunecându-mi fiecare într-o parte datorită gravitației așa cum stăteam mai mult goală sub ochii lui. Rochia mi se adunase deasupra șoldurilor și sub coaste, lăsând să se vadă chilotul roșu băiețesc. Am simțit acolo jos o umezeală stânjenitoare și știam că bumbacul chilotului meu era deja îmbibat. Mă întrebam, ușor îngrozită, dacă putea vedea pata umedă și ce credea despre asta.

Dar am văzut partea din față a pantalonilor săi, o umflătură mare în dreptul fermoarului. Jason roși când văzu că mă uit la el și mi-am dat seama că poate și el se simțea la fel ca mine din cauza umflăturii vizibile. Era ușor să-mi spun că așa ceva era natural și normal, însă nu era la fel de ușor să treci cu vederea sentimentul jenant care te încerca atunci când cealaltă persoană te vedea așa. Mă simțeam vulnerabilă stând aproape dezbrăcată în fața unei alte persoane. Brusca, am fost lovită de simțul realității.

Ar trebui să ne oprim?

Cu toate acestea, partea din mine prinsă în vârtoarea incitantă, năucitoare nu voia acest lucru. Acea parte din mine căreia îi plăcea corpul lui Jason, căreia îi plăcea să-i vadă pielea dezgolită, căreia îi

plăcea să-i atingă corpul și să-l simtă reacționând, acea parte nu voia să se oprească. Am vrut să îi desfac cureaua, așa cum văzusem la televizor, să-i desfac fermoarul și apoi să trag de nasture. Voiam să îl văd în întregime. Voiam chiar să îl ating acolo. Voiam asta. Voiam să văd cum arăta dacă îl atingeam acolo fără să mă opresc.

Voiam să merg până la capăt cu el.

Însă am devenit din nou vulnerabilă când mi-am dat seama că știam ce ar fi făcut părinții mei dacă aflau ce făceam. Dorința se lupta cu vulnerabilitatea și cu un sentiment torturat de bine și de rău. Era greșit? Cum putea să fie greșit? Știam că îl iubeam pe Jason. Eram sigură că oamenii aveau să-mi spună că nu puteam să știu ce e iubirea cu adevărat pentru că aveam doar șaisprezece ani, dar eu știam ce simțeam. Eram atrasă de persoana din mintea și din inima lui Jason, nu doar de corpul său. Eram îndrăgostită de ceea ce era el. Voiam să fiu tot timpul cu el. Voiam să îl ajut, sufeream când el suferea, eram fericită când el era fericit.

Nu era asta iubire?

Apoi, aproape accidental, degetele lui Jason trecură peste coapse și peste locul în care se uneau coapsele, peste intimitatea adâncului meu, peste organele mele genitale. Am simțit o fulgerare în momentul atingerii lui razante, mi se tăie respirația, mi se puse un nod în gât, iar sângele era în clocot.

Apoi, deloc accidental, mă sărută, iar eu m-am lăsat din nou captivată de moment, spunând adio gândurilor și ștergând din minte toate conflictele dintre argumente. Mâna i se opri pe abdomen, jos, chiar la elasticul chilotului croit scurt. Unghiile mele îi desenau urme pe piept și se agățară de catarama curelei. Am simțit cum abdomenul lui se retrase din cauza atingerii mele, ca și cum îmi făcea loc ca să îl ating mai mult.

Limba lui se freca de dinții mei, căutându-mi gura, îndepărtând orice ezitare. Ah, Doamne, urma ca eu să îl ating și el să mă atingă. Ah, Doamne!

Era un lucru bun. Ne iubeam și asta era parte din iubire.

Am tras capătul curelei din bridele beteliei și din cataramă, am scos acul curelei din gaura făcută în piele, iar apoi am desfăcut complet cureaua. Nu respira, nu se mișca, gura lui era lângă urechea mea și îi auzeam respirația sălbatică. Brațul îi tresări și își schimbă

mâna, sprijinindu-se acum cu cealaltă palmă. Degetele îi stăteau în continuare încovoiate pe pielea fierbinte de pe abdomenul meu, iar cu degetul mare îmi desena cercuri mici pe materialul chilotului, câțiva milimetri mai sus de organele mele genitale. Atât de aproape și totuși atât de departe.

Of, Doamne. Voiam asta. Voiam să îl ating mai mult. Voiam mai mult de la el. Totul mă subjugă atât de puternic, era de neoprit.

Nasturele se desfăcu pocnind și am tras fermoarul cu degetul mare și cu cel arătător. Privirea îmi coborî spre șlițul desfăcut al pantalonilor lui și am observat forma de cort pe care o luă boxerii săi și un punct umed pe bumbacul de culoare albastră. Umezeala imboldului erotic, ceva ce aveam amândoi.

Stătea ca o stană de piatră, cu ochii ațintiți asupra mea, privindu-mi sânii, apoi coapsele și chiloții și, în cele din urmă, privindu-mă în ochi. Și el își dorea asta fel de mult ca mine, dar am văzut reflectate și în ochii lui aceleași îndoieli. Își mută ușor greutatea, iar pantalonii îi alunecară pe șolduri. L-am atins pe talie, lângă abdomen, uitându-mă în ochii lui. Mi-am îndoit degetele sub elasticul gri și am ezitat. Inima îmi batea în piept ca o tobă tribală.

Degetele lui Jason se mutară pe o coapsă, între șold și genunchi și apoi începură să urce ușor. Mi-am relaxat picioarele, mi-am lăsat coapsele să se deschidă puțin mai mult și astfel, palma sa ajunsese să atingă pielea moale de pe interiorul coapsei mele, să apuce mușchiul de acolo, cu degetele în jos. Atât de aproape. Am tremurat din tot trupul și, pe măsură ce mâna lui se apropia de intimitatea adâncului meu, am tremurat și mai tare, simțind tot mai puternic umezeala dorinței.

Nu ne dezlipeam ochii unul de celălalt, acordându-ne reciproc permisiunea, comunicându-ne nevoile, dorințele și îndoielile.

– Vrei să facem asta? mă întrebă cu o voce ca o șoaptă în liniștea din mașină.

Am dat din cap.

– Da. Tu?

– Da. Dar tu crezi că ar trebui să ne oprim?

– De ce?

Nu răspunse imediat.

– Nu știu. Când ne oprim? Unde depășim linia? Nu vreau să se întâmple asta. Vreau să merg mai departe. Dar nu vreau... nu vreau să trecem linia și apoi să regretăm și să nu mai putem da înapoi.

Nu mi-am dat timp să mă gândesc la ce aveam să spun, ci pur și simplu am aruncat cuvintele, mai mult sau mai puțin bâlbâite, așa cum îmi veniră:

– Dacă ar fi s-s-să me-mergem până la c-c-ca-capăt, ai rrr-r-rregreta?

Degetele mele erau încă prinse de betelia elastică a lenjeriei lui, iar ale sale erau răsfirate pe pielea înfierbântată și tremurândă a coapsei mele, la niciun centimetru de punctul meu umezit.

El dădu din cap.

– Știi că te iubesc. Știi că vreau să fiu cu tine, doar cu tine. Nu aș regreta lucrul acesta. Tu?

Am scuturat din cap.

– Nu. În niciun caz.

Eram atât de sigură, că nici nu m-am mai bâlbâit.

– Și eu știu că te iubesc.

Mâna lui îndrăzni să se apropie mai mult și acum, vârful degetului său mare explora cuta organelor mele genitale prin bumbacul umed al chiloșilor. Nu am mai putut respira când făcu asta.

Apoi se opri și mă privi fix.

– Nu putem merge atât de departe în seara aceasta, spuse el. Nu avem destul timp și nu vreau ca prima noastră dată să fie în camionetă.

– De ce n-nu?

Am tras de lenjeriea lui, doar puțin.

– Este locul unde petrecem mult timp împreună, nu-i așa?

– Da, dar...

Părea stânjenit când vorbea despre acest subiect.

– Ar trebui să fie special. Într-un pat, într-un loc frumos. În plus... nu avem nici... știi tu... chestii. Protecție.

Ultimul cuvânt îl spuse șoptit de abia l-am auzit.

Am oftat.

– Da. Știi. Ai dreptate. Ar trebui să facem un plan. Ca să fie perfect.

Încuviință din cap.

– Și atunci cum rămâne cu asta? Cu seara aceasta?

Mi se puse un nod în gât.

– Păi, nu facem aia, dar mai putem... mai putem petrece timp împreună, până când trebuie să plec, bine?

Păru ușurat și bucuros.

– Bine. Adică nu înseamnă că se poate întâmpla accidental, nu-i așa?

Am dat din cap.

– Nu. Luăm deciziile împreună.

M-am simțit adult, discutând despre anumite lucruri și luând decizii legate de sex împreună cu iubitul meu.

Se aplecă să mă sărute, iar eu mi-am presat articulațiile degetelor în scobitura șoldurilor, acolo unde mușchii descriau acea nebunatică tăietură în V. L-am sărutat cu toată ființa mea, cu ochii închiși, cu inima plină. Îl iubeam pe Jason, îl iubeam cu adevărat. Era un lucru extrem de incitant de recunoscut, de spus, de simțit, de știut.

În timp ce ne sărutam cu foc, Jason se dădu ușor în spate, iar ochii lui mari, verzi și buzele întredeschise mă înnebuniră. Era atât de frumos, atât de chipeș, îl iubeam, pur și simplu. Mă uitam în ochii lui în timp ce trăgeam boxerii de pe el. Făcu ochii mari, respirația i se opri și era gol în fața mea.

Of! Of, rahat!

Mi-am mușcat buza de jos și mi-am mutat privirea în altă parte... nici măcar nu puteam să mă gândesc ce cuvânt să folosesc în minte și apoi i-am întâlnit ochii. Era emoționat, ușor stânjenit. Nu eram sigură ce să fac în continuare. Era un anume fel corect în care să-l ating?

Pieptul i se umflă după ce trase adânc aer în momentul în care cu îl cuprinsesem cu degetele. Uau. Pur și simplu... uau. O răvășeală complexă de contradicții. Tare, fin, gros, săltăreț în anumite locuri între degetele mele, piele încordată în altele. Mâna mea era închisă la culoare, în contrast cu pielea de acolo, străvezie, aproape roz. Mi-am mișcat pumnul în jos, apoi din nou în sus, dorind să-l ating în întregime, iar el icnea și tresărea în strânsoarea mea.

Închise ochii strâns și încercă să se îndepărteze de mine.

– Becca, Dumnezeu! Sunt... ar trebui să ne oprim.

Eram derutată.

– De ce? Nu vrei... nu vrei să te ating?

Încercă să râdă, dar nu-i ieși decât un sunet găuit.

– Ba da. Mai mult decât crezi. Dar... dacă nu te oprești, o să... o să... vreau să spun că se lasă cu mizerie.

M-am înroșit tare și aproape că mi-am străpuns buza cu dinții. În faza aceea, curiozitatea reprezenta deja un aspect important în ceea ce simțeam, alături de mirare, uimire, emoții... prea multe lucruri ca să le numesc, toate amestecate laolaltă. Îmi plăcea să-l ating. Îmi plăcea cum părea că abia se mai putea controla. Atingerea mea îl înnebunea. Îmi plăcea asta.

I-am atins vârful cu vârful degetului meu, iar el gemu. Am văzut că toți mușchi din corp îi erau încordați. Nu voiam să îi dau drumul. Îmi plăcea. Era un lucru îndrăzneț care nu mă caracteriza deloc, deoarece eu eram atât de atentă, cuminte, calmă, rezervată și respectam și cea mai neînsemnată regulă.

Am închis pumnul în jurul lui și mi-am lăsat mâna să alunece în jos pe lungimea lui, simțindu-i fiecare cută, fiecare undulare, privind cum i se încorda fața, cum fiecare venă de la tâmpile, gât și brațe i se tensiona, simțindu-i abdomenul transformat în stâncă.

Brațul îi cedă și el se prăbuși parțial peste mine, dar nu m-a deranjat deloc. Dacă mă gândeam bine, chiar îmi plăcea felul în care îi simțeam greutatea peste mine. Era întors pe partea lui, înțepenit între mine și spătarul scaunului. Șoldul său era lângă al meu, iar el mă prinse puternic de șold, cu degetele înfipite în carne, în timp ce fruntea lui se sprijinea pe umărul meu.

Am așteptat până s-a liniștit, apoi am alunecat din nou cu mâna în sus și în jos. Părea că mișcarea aceea îl înnebunea cel mai tare, deoarece corpul îi clocotea în strânsoarea mea. Apoi se încordă și mai mult, devenind aproape rigid.

– Dumnezeu, Becca! Nu știi... ce îmi faci. Cât de bine e. Ar trebui să te oprești înainte să...

Am scuturat din cap, deoarece era singurul răspuns la care mă puteam gândi. Nu aveam de gând să mă opresc. Mersesem prea departe ca să ne mai oprim acum. Voiam să văd ce se întâmpla și

voiam să îl fac să se simtă bine, la fel de bine cum mă simțisem eu când îmi sărutase sânii.

Se aruncă peste mine și înșfăcă un tricou care fusese abandonat pe jos, unul pătat de transpirație, negru și fără mâneci. Îi îndesă între el și pielea mea, rochia mea, iar apoi gemu profund și tare în timp ce eu îmi coboram ușor pumnul în jurul lui. Tresări în strânsoarea mea și își împinse șoldurile în sus spre mâna mea. Mi-am lăsat palma să alunecă în sus pe lungimea lui și în jurul vârfului său.

– Ah... rahat... respiră el.

Apoi l-am simțit tresărind, tremurând și contractându-se în spasme. Ceva fierbinte și umed se revărsă peste degetele mele și peste cămașă. L-am cuprins din nou cu mâna, alunecând în jurul lui, iar trupul său se crispă din nou și se prelinse un nou val de lichid alb. Era extraordinar de urmărit. Întregul său trup reacționează și o privire ce exprima extazul suprem i se citea pe față în timp ce se mișca în atingerea mea, acum alunecoasă și umedă.

– Ooo.

Mi-am auzit mirarea din voce.

– Într-adevăr s-a lăsat cu mizerie.

Râse ținând ochii închiși și fața îngropată între sânii mei.

– Ți-am spus. Îmi pare rău, nu a ajuns și pe rochia ta, nu-i așa?

– De ce îți pare rău? Mi-a plăcut să văd ce se întâmplă. Și nu, nu cred că a ajuns. În schimb ești tu plin pe cămașă.

El trase aer în piept și îi simțeam respirația fierbinte pe piele. Tânjeam oarecum. Undeva, adânc în mine, simțeam o dorință pe care nu o puteam exprima și nu o înțelegeam. Bineînțeles că mă atinsesem acolo, dar nu simțisem niciodată cu adevărat ceva zguduitor, așa cum povesteau fetele la școală.

El luă cămașa, o întoarse ca să strângă toată murdăria, se șterse pe el și apoi degetele mele. Se ridică în cot, iar degetele sale zgâriară ușor de-a lungul elasticului de la chilotul meu. Privirile ni se întâlneau și am răsuflat îndelung, la fel de nemișcată cum fusese și el. Ochii lui îmi cercetau sânii în timp ce își strecură degetele pe sub materialul de pe picior și am simțit flăcările cum îmi străbătura corpul pe măsură ce el îmi mângâia pielea și peticul de cârlionți

moi. Mă simțeam din nou stânjenită. Oare îl deranjau cârlionți!? Ar trebui...

Gândurile mă părăsiră în momentul în care el începu să-și plimbe degetul de-a lungul deschizăturii mele. Era într-un unghi ciudat și își scoase mâna. Aproape că am scâncit din cauză că nu îi mai simțeam atingerea. Era atât de bine, chiar dacă era doar un contact mic. Voiam mai mult. Își strecură degetele peste burta mea sub elasticul de la talie, iar eu mi-am ridicat șoldurile întâmpinându-i atingerea. Ah, Doamne! Chiloții se întinseră pe mână, în anumite locuri strângându-se neplăcut. I-am dat jos, rostogolindu-i pe picioare și Jason, care prinsese ideea, mă ajută să îi împing cât mai jos. Când ajunseră la genunchi, puteam lejer să îmi desfac mai mult picioarele și să mă simt nerușinată pentru că făcusem asta, pentru că doream mai mult atingerea lui pe mine... în mine.

– Ah, Doamne...

Abia mai respiram când mă atinse și mă simțeam înfiorată și fierbinte din cap până-n picioare, întinsă la maxim, ca o sârmă care stă să se rupă. Și nu făcuse decât să mă atingă ușor cu degetul. Mi-am arcuit spatele și mi-am depărtat genunchii, întinzându-mi lenjeria fără să îmi pese. Degetele lui mă atingeau, mă mângâiau ușor, mă alintau, iar eu nu puteam nici să inspir suficient aer ca să gâfâi, surprinsă de cât de sensibilă eram la atingerea lui. Nu așa mă simțeam când mă atingeam. Simțeam în mine ceva uriaș, plin de presiune, ca un balon care stătea să pocnească.

Intră cu vârful unui deget și am gemut mai tare decât atunci când îmi atinsese sânii. Alunecă ușor în sus, iar eu m-am străduit să deschid ochii ca să-i urmăresc degetul alb pe pielea mea măslinie în timp ce mă atingea. Era degetul mijlociu, lung, care se afunda tot mai mult. Apoi găsi grăuntele de piele tare și sensibil, de deasupra organelor genitale. Eram prea stânjenită, chiar și la nivel mental, ca să mai gândesc explicit în termeni sexuali. Nu eram sigură că el știa că era acolo și cât de sensibil era sau dacă își dăduse seama după cât de brusc am tras aer în piept și după mișcarea instantanee înspre el, dar continua să mă atingă acolo.

Mă mângâia și eu am început să mă mișc în ritmul atingerii sale. Degetul lui mă atingea și se mișca ușor, dar apoi alunecă puțin prea tare, iar eu am icnit.

– Nu atât de dur, am șoptit.

– Scuze, spuse pregătindu-se să ia mâna.

– Nu, nu te opri, am spus. Fii doar mai blând.

Îmi atinse locul cu degetul ca și cum m-ar fi atins cu o pană, iar eu am icnit, am gemut și am început din nou să mă mișc. Scoteam sunete ca o femeie adevărată. Ca Sookie din *True blood* când era cu Eric. Un cuvânt citit odată într-o carte îmi veni atunci în minte: destrăbălată. Scoteam sunete destrăbălate, indecente. Gândul mă făcu să chicotesc, dar râsul se evaporă brusc în momentul în care el începu să miște degetul în cercuri strâmte și atunci nu am mai putut decât să gem din nou. Mișcărilor lui erau încete și ușor stângace, dar nu îmi păsa. Un pic cam dure, dar nu era nimic. Balonul din mine creștea tot mai mult, întins până la o voluptate deplină ce nu mai putea fi stăvilită.

– Sărută-mă, am șoptit.

Își apropie gura de buzele mele, iar eu am zâmbit încercând să râd, dar nu aveam aer.

– Nu... acolo. I-am împins capul spre sâni. Sărută-mă iar acolo.

Se supuse bucuros și am simțit în mine acea smucitură, ca și cum un fir îmi conecta sâni de miez, iar gura lui care mă săruta, limba care mă atingea și buzele lui care le apucau pe ale mele parcă trăgeau de firul acela deșirând ceva în mine. Se mișca încet, constant și aveam nevoie de mai mult.

– Mai repede.

Abia dacă mă auzisem și nu credeam că el o făcuse. Așa că am rostit cuvintele mai tare, mai îndrăzneț.

– Mai repede. T-te rog.

Degetul lui începu să se miște mai repede, eu am icnit și am auzit cum îmi scăpă un scâncet, apoi am simțit cum spatele mi se arcui pe scaun, un val de căldură îmi năpădi trupul, transpirația se adună în picuri pe piele, inima îmi bătea cu putere. Nu mi-am putut opri încă un geamăt de pe buze și după aceea, mai repede nu mai era suficient, mai mult nu mai era suficient, iar eu mă mișcăm

nebunește la atingerea sa, răsucindu-mă disperată, pierdută în moment.

Ardoare, presiune, fulger, mișcare, expansiune... nu aveam cuvinte ca să descriu ce mă străbătuse. Gândurile înghețară, iar eu mă ridicasem ca un arc de pe scaun, încercând să mă apropii mai mult, mai mult, mai mult și nu îmi păsa ce sunete scoteam sau cum arătam. Nu mai era loc decât pentru bomba care abia aștepta să explodeze în mine, pentru steaua care stătea să se transforme în novă chiar acolo, în abdomenul meu.

Cred că scosesem niște sunete destul de puternice, după care am rămas fără vlagă și fără aer, uitându-mă în sus la Jason, care mă privea pătrunzător și senzual, cu ochii lui verzi și intenși.

- Dumnezeule... a fost... mmm-m-mi-minunat! m-am bâlbâit zâmbindu-i.

- Acum știi ce mi-ai făcut tu mie.

M-am uitat la ceasul de pe bord.

1:48 a.m.

- La naiba, trebuie să mă duci acasă! am spus ridicându-mă brusc, cu fiecare mușchi tremurând.

Mă adusese acasă la 1:59, iar tata aștepta. Din fericire, lăsase majoritatea luminilor închise, așa că nu observă strălucirea din ochii mei, nici strălucirea pielii mele sau răvășeala din părul meu. Cel puțin acestea fuseseră lucrurile pe care le observasem în timp ce mă dezbrăcăm înainte de culcare. Mă zgâiam în oglindă să-mi îmbrac trupul gol într-un tricou lung. Mă suceam când într-o direcție, când în alta, pozând, analizându-mă, încercând să văd ce văzuse Jason.

Mă vedeam doar pe mine: un metru șaiszeci și doi, cu greutatea fluctuând între cincizeci și patru și cincizeci și șase de kilograme. Sâni mari, cu areole mari, închise la culoare, pline, sfârcuri roz. Șolduri generoase, rotunde și coapse puternice, o zonă de mijloc plată, ten închis, de culoarea caramelului. Părul atât de negru încât părea albastru, trecea de umeri în șuvițe groase de onduleuri strânse, imposibil de împlânzit. Ochii aveau aproape aceeași culoare ca părul, un maro atât de închis încât părea negru, iar pupilele abia se distingeau de iriși. În spate aveam un soi de curbură care îmi făcea fundul să pară mai mare decât era de fapt.

De obicei, de câte ori mă uitam la mine nu vedeam decât o sumă de defecte; acum, mă vedeam puțin diferit. Acum îmi vedeam defectele ca o sumă a frumuseții.

Am dormit adânc și am visat la mângâierea lui Jason.

Jason
CAPITOLUL 7
Mă pierd în noi

Două săptămâni mai târziu, la sfârșitul lui ianuarie

Mă cocoșasem pe marginea canapelei din pivnița lui Kyle, cu controlerul alb, wireless, de la Xbox neted în mâna mea după patru ore de *Madden*, *Halo 3* și *Call of Duty: Black Ops*¹³. Fetele ieșiseră în oraș pentru săptămânala întâlnire manichiură-pedichiură-cumpărături-milkshake, lăsându-ne pe mine și pe Kyle singuri într-o sâmbătă după-masă rece și înzăpezită, fără să putem face altceva decât să jucăm jocuri video.

Tocmai mă pregăteam să-l snopesc pe Kyle la *Madden*, atacanții mei zdrobindu-i pe Vikingii lui cu 48-14, când se uită la mine cu o privire ciudată.

– Deci... tu și Becca.

I-am aruncat o privire de genul *da... și?*

– Ce e cu noi?

– V-ați, cum să zic, cuplat?

Nu se uita la mine și stătea cu limba scoasă în colțul gurii.

Am înjurat pentru că înscrisese un *touchdown*, aducând scorul la 48-21.

– Tu și cu Nell ați făcut-o? am aruncat înapoi.

– Te-am întrebat primul, fraiere!

Nu am răspuns până nu-mi alesesem jocul.

– Depinde ce înțelegi prin *cuplat*.

Râse șmecherește.

– Până la capăt. Lipeală, nu aiureală.

– Atunci nu.

– Dar ți-ai făcut de cap cu ea?

¹³ În traducere liberă: Furia, Efectul Halo și Chemarea la datorie: Operațiuni întunecate. *Madden* este un joc video sportiv inspirat de Liga Națională de Fotbal American, *Halo* este un joc video celebru deținut de Microsoft și care are ca temă centrală extraterestrii, iar *Chemarea la datorie* este un shooter first person, care simulează infanteria și armele din cel de-Al Doilea Război Mondial.

Se aplecă în față spre canapea și trase un șut cu piciorul în timp ce coordonatorul meu de meci aruncă o minge de interceptare, care se soldă cu încă un *touchdown* pentru Vikingi, aducându-l la 28 de puncte.

Mi-am șters palmele de genunchii pantalonilor și m-am uitat la el.

– Mda, ne-am făcut puțin de cap.

Puse jocul pe pauză și am știut că din acel moment conversația avea să devină serioasă.

– Și o să?

– O să ce?

Îmi dădu un pumn în biceps suficient de tare cât să piște.

– Te cuplezi cu ea?

Am pus dispozitivul de comandă a jocului pe măsuța de cafea, în fața mea, apoi m-am lăsat pe spate ca să-mi pun picioarele sus, gândindu-mă cum să-i răspund lui Kyle.

– Nu știi. Tot ce se poate.

Râse.

– Haide, Jase. Doar vorbești cu mine. Nu mă tromboni. Ai de gând să te culci cu ea sau nu?

M-am încruntat la el.

– Nu fi cretin! Vorbim despre Becca, nu de o tipă oarecare. Dacă o s-o facem nu o să o numesc cuplare. Pare atât de... nu știu... trivial. Becca nu e așa.

El își ridică mâinile în față.

– Nu am vrut să spun asta, prietene. Sunt doar curios.

– Cum rămâne cu tine și cu Nell?

Era rândul lui să se mute pe canapea, gândindu-se ce să răspundă.

– Ne facem de cap, cum să zic, destul de mult. Și la un moment dat, cred că va trebui să ne gândim să o facem.

– Ce simți pentru ea?

Pufni.

– Ce, urmează să vorbim despre sentimentele noastre acum? Ar trebui să ne facem și unghiile cu oă?

I-am tras una în gleznă.

– Nu fi cretin. Aici nu suntem la vestiar, e o discuție personală. Ne știm cam de tot atâta timp de când te știi cu Nell.

Oftă.

– Cred că sunt îndrăgostit de ea.

Trase de un fir de ață care ieșea din țesătura găurită în genunchi a blugilor săi de firmă.

– Dacă râzi sau îți bați joc de mine, te usuc în bătaie.

Se uită la mine avertizându-mă.

– Nu te-aș fi întrebat dacă aveam de gând să-ți fac zile fripte pe tema asta, amice.

Mi-am scos telefonul din buzunarul de la șold și am verificat dacă primisem vreun mesaj.

– Ei i-ai spus ce simți?

Dădu din cap.

– Nu. De ce ție pot să-ți spun rahatul acesta, dar când vine vorba să-i spun ei, simt că încremenesc?

Am răs.

– E înfricoșător, fără îndoială. Fetele reușesc să te facă să-ți pierzi complet judecata. Știi că ori te înțeleg, ori rîd de cât de fraier ești, caz în care vei încerca să mă usuci în bătaie...

– Nu e nevoie să încerc, te usuc, mă întrerupse.

– Mda, mă rog, fraiere. O să plângi ca un bebeluș după ce termin cu tine.

I-am tras una cu călcâiul, dându-i piciorul jos de pe măsuta de cafea.

– Ce vreau să spun e că nu poți decât să sperii că și Nell simte același lucru pentru tine. Nu ai de unde să știi cum va reacționa. Cred că și din cauza aceasta îți vine mai greu să vorbești despre asta cu ea decât cu mine. Mie îmi bătea atât de tare inima când i-am spus Beccăi că o iubesc, de sunt sigur că a auzit-o și ea.

– I-ai spus?

Am încuviințat printr-un semn făcut din cap, simțindu-mă prostește de mândru.

– Da, omule, chiar după Balul iernii.

– Ți-a zis și ea același lucru?

Am rânjit.

– Da.

Cred că se cam prinse după rânjetele mele cum stătea treaba.

- Ce făceați voi doi când i-ai spus?
- Știi locul acela sus, pe deal, sub stejarul uriaș, unde mergem să tragem în conserve cu 22¹⁴-ul meu?

El dădu din cap.

- Ne-am dus acolo după ce plecaseră cu toții de la Ram's Horn.

Ridică o sprânceană.

- Și?
- E tare bine să ai camionetă cu banchetă mare.

Știam că am pe față un zâmbet gen *mâncat rahat*.

- Hai, omule. Nu mă ține așa.
- Chestia asta rămâne între noi, Kyle. Vorbesc serios.
- Pe cuvânt.
- Îți amintești rochia cu care a fost îmbrăcată la Balul iernii?

Rânji și dădu din cap.

- Arăta sexi.
- Ei bine, am descoperit că nu purta sutien sub ea.

În minte îmi reveni imaginea cu Becca sub mine și am rezistat impulsului de a-mi schimba poziția.

- Purta, totuși, lenjerie intimă.

Zâmbetul prostesc de pe fața lui Kyle îmi spuse că și el avusese cu Nell o experiență asemănătoare la un moment dat.

- Îmi place mult genul acela de rochie.
- La fel de mult cât îmi plac mie pantalonii de yoga.
- Cine a inventat pantalonii de yoga trebuie să fi fost bărbat, spuse Kyle.
- Pe bune. Și deci tu cu Nell...?

Dădu din cap.

- La fel ca voi. Ne-am făcut de cap, ne-am apropiat destul de mult, dar nu am făcut sex încă.
- Dar veți face.

Dădu din cap fără să se uita la mine.

- Așa este. Nu sunt sigur când sau unde, dar da. Știu că ea vrea și evident că știu că vreau și eu.
- Evident, am răs eu. I-ai dat toate hainele jos?

¹⁴ Armă de foc de calibru 22.

Scutură capul.

– Nu pe toate, toate odată, nu. Am văzut-o goală, la un moment dat, dar de fiecare dată avea alte haine pe ea.

– Ai făcut-o să... știi tu...

Cuvintele rămăseseră suspendate neștiind cum să fac să nu par cretin sau mârlan.

Însă Kyle nu avea de gând să mă lase să scap atât de ușor. Voia să vadă cum mă zbugium.

– Dacă am făcut-o să ce?

– Ai făcut-o să aibă orgasm? am spus grăbit, holbându-mă la unghia de la degetul mare, știind că mă înroșisem ca un băiețel.

Rânjetul lui Kyle era pe jumătate *mănânci rahat*, pe jumătate stingher.

– Nu, nu am ajuns atât de departe încă. Cred că amândurora ne e frică de faptul că, dacă mergem prea departe, nu ne vom opri. Se uită curios la mine. De ce, tu ai făcut-o?

Am dat din cap, uitându-mă în jos la picioare.

– Mda.

– Și cum a fost?

Se ridică și se aplecă înainte.

– A fost al naibii de minunat, am spus râzând. A fost ca și cum o urmăream cum... își pierde controlul. A fost grozav.

– Cum ai... știi tu... de unde ai... cum ai făcut...

Era clar că nu putea spune cuvintele, ceea ce mă făcu să râd.

– Sincer, nu știu. Trebuie doar să o atingi în locul potrivit și îți dai seama că îi place. Continui să faci asta și, în cele din urmă...

Am ridicat din umeri și am zâmbit stângaci.

– O atingi... acolo, jos?

Părea nerăbdător și nepriceput. Mă simțeam ciudat să vorbesc cu el despre ceva ce eu făcusem și el nu.

Am dat din cap.

– Da.

Am râs, luându-mă peste picior.

– Să fiu sincer, habar n-aveam ce făceam. Încercam doar... să-mi dau seama ce-i plăcea și brusc a luat-o razna.

– A strigat? întrebă Kyle.

Amintindu-mi, nu am putut decât să dau din cap.

– Mda. Destul de tare. Nu cred că a vrut. Bine că eram în mijlocul pustietății.

Ridică o sprânceană.

– Și tu?

– Ce e cu mine? am întrebat, chiar dacă știam exact la ce se referea Kyle.

– Ea te-a făcut pe tine... să...

Se opri și luă de pe măsuta de cafea un suport de pahare și aruncă după mine.

– Știi la ce mă refer, fraiere.

Am râs și am aruncat suportul de pahare.

– Da, știu. Și da.

Asta a fost tot ce aveam de gând să spun.

– Și cu toate acestea nu ați făcut-o, nu?

Am dat din cap.

– Nu.

– Nu sunteți îngrijorați că mergeți prea departe?

I-am aruncat o privire încruntată.

– Nu e... nu e chiar așa, prietene. Nu e ceva despre care poți spune *hopa, am alunecat!* E adevărat, te ia valul, dar nu poți, de exemplu, să-ți dai hainele jos de pe tine din întâmplare sau să faci sex din întâmplare. Vreau să spun că, odată ce ai început să încalci limite fizice și cu cât mergi mai departe, e aproape imposibil să te mai întorci. Îți spun eu.

Mi-am pocnit încheieturile degetelor și apoi mi-am aruncat telefonul în aer și l-am prins.

– Vreau să zic că la început era excitant doar să o ții de mână și să o săruți, nu-i așa? Apoi, pentru că știi cât de grozav este să o săruți, nu mai vrei să faci altceva. Apoi, dacă te lasă să o atingi puțin, nu vrei decât să o săruți și să o atingi. Fără haine, nu? Apoi, odată ce i-ai simțit pielea, nu... să o atingi pe sutien nu mai e destul.

Kyle dădu din cap în semn că înțelege.

– Asta vreau să spun. Vrei să mergi tot mai departe.

– Da, dar de la să te săruți și să te, să zicem, pipăi, până la să faci sex? Eu nu cred că te *trezești* tam-nisam făcând asta. Părerea mea.

Am schimbat subiectul apoi, dar vedeam cum se învârteau roțițele în mintea lui Kyle, ca și cum ar fi fost în mintea mea. Și cu

toate că ceea ce îmi spusese lui Kyle era adevărat, Becca și cu mine cam ocolisem linia fină dintre *a-și face de cap* și *a face sex* și știam că ori trebuie să luăm lucrurile mai încet, ori trebuie să mergem până la capăt. Nu mai puteam să căutăm un echilibru între ele pentru mult timp.

De fapt, îmi imaginaseam cum avea să fie să mă culc cu Becca și voiam acest lucru. Rău de tot. Și eram absolut sigur că și ea simțea la fel.

* * *

Becca

Mă holbam la folia de pastile din mâna mea, măcinată de un tăvălug de emoții. O rugasem pe verișoara mea, Maria, să mă ducă la o clinică să îmi iau pastile anticoncepționale, ceea ce fusese, ca să fiu sinceră, una dintre cele mai îngrozitoare experiențe din viața mea. Statul în anticameră, apoi statul pe scaunul acela acoperit cu hârtie încrețită ca să pot fi examinată... pfui! Luată pe rând, nu au fost chiar atât de groaznice, dar faptul că știam că le făceam deoarece intenționam să fac sex cu Jason, iar doctorul știa acest lucru? Eram atât de agitată încât de-abia mai puteam respira, de-abia îmi mai puteam înghiți saliva.

Maria a fost un adevărat sprijin, deoarece mi-a explicat ce se întâmpla, ce avea să urmeze, tot... a fost de mare ajutor. Era cu mai mulți ani mai mare decât mine și fusese de acord să mă ducă la acea clinică în secret. Îmi spusese că era mai bine să aștept până aveam să fiu mai mare, că nici măcar măsurile contraceptive nu sunt sută la sută eficiente, dar preferă să mă știe pe pastile, dându-și seama, probabil, că oricum aveam să fiu activă din punct de vedere sexual. Mi-a mai spus să nu îl las pe Jason să mă oblige să fac ceva și să merg la ea dacă aveam vreo întrebare.

Nu-i puteam spune Mariei că mai mult eu mă obligam, nu Jason. Știam că voia să facem sex, dar și eu voiam. Îmi era greu, chiar și în minte, să explic ceea ce simțeam despre faptul că îmi doream să fac sex cu Jason. Îmi doream, rău de tot. Știam cum mă simțeam când îl atingeam, când mă atingea. Știam cum te simțeau când aveai un

orgasm, cum era când avea el unul. Știam toate aceste lucruri. Întrecusem cam orice linie ar fi existat, exceptând actul sexual. Îmi puteam imagina cu ușurință cum ar putea fi acesta și, de fapt, mi-l imaginaseam prea des.

Eram conștienți amândoi de direcția în care se îndrepta relația noastră fizică, că nu era decât o chestiune de timp. Așa că de ce să așteptăm? De ce să amânăm? De ce să ne torturăm? Jason îmi spunea încontinuu să nu ne simțim ca și cum ar trebui și să nu o facem decât atunci când suntem pregătiți. Ceea ce... pentru mine însemna presiune. O presiune neintenționată, dar totuși existentă. Nu știam ce să fac. Nu voiam să îl dezamăgesc. Nu voiam ca el să simtă că nu voiam să fiu cu el, dar exista un soi de teamă în jurul acestui subiect. Aveam șaisprezece ani și eram virgină; odată ce treceam de acel prag, nu mă mai puteam întoarce. Îl percepeam ca pe un ultim pas spre maturizare, spre a deveni cu adevărat femeie. Știam că aveam să rămân aceeași, în esență. Dar cum m-ar fi schimbat? Deja mă simțeam diferit doar după ceea ce făcusem împreună.

Am scos din folie prima pastilă și o țineam în palmă, o bulină mică, galbenă, care însemna atât de mult. După cum îmi spusese medicul de la clinică, deoarece îmi venise ciclul miercuri, puteam lua pastila astăzi, luni, și eram deja protejată. Medicul îmi făcuse o prezentare amplă, încâlcită, legată de motivele pentru care protecția este necesară și în ce măsură pastilele cu estrogen sunt diferite de cele care au doar progesteron, dar multe îmi intrară pe o ureche și ieșiră pe cealaltă. Ce am reținut a fost avertismentul categoric că era important să le iau la timp, dar cam atât.

Am aruncat pastila în gură, am dat-o pe gât cu niște apă din sticla de Fiji de pe noptieră. Gata, eram oficial pe contracepție. Am pus folia de pastile în cutia de farduri din plastic roz, care era de fapt o pudrieră, dar se potrivea cu forma circulară a foliei de pastile. Căutasem pe Google cum să-ți ascunzi de părinți pastilele de contracepție și pudrieră era cea mai bună soluție pe care o găsisem. Am ascuns pudrieră în poșetă, într-un buzunar interior cu fermoar și am încercat să-mi potolesc sentimentul de panică ce mă cuprinsese. Nu-i spuseseam lui Jason că urma să iau anticoncepționale, dar asta doar pentru că nu-l mai întâlnisem până

am plecat. Fusese o decizie de moment. Maria sosise pe nepusă-masă de la facultate, într-o vizită de weekend, și plecasem la cumpărături. Bârfa despre băieți se transformă repede într-o conversație despre Jason și imediat după aceea încep să mă bată la cap dacă suntem *activi* sau nu. Ceea ce a condus la târâțul de mână din mall până la cea mai apropiată clinică. Refuzul nu intrase în discuție.

– Becca, nu te purta prostește. Poate că deocamdată nu te culci cu el, dar o vei face. În felul acesta, dacă e să se întâmple, vei fi protejată. Maria era extrem de practică și realistă. Nu ai decât șaisprezece ani și nu ar trebui să faci sex, dar eu am făcut-o, așa că nu pot să comentez.

Mi-am pus căștile și am căutat pe iPod o piesă care să se potrivească stării mele de spirit: *First day of my life*¹⁵, Bright Eyes.

Caietul era deschis, în mână era creionul, în așteptare. Îmi era deja familiar acel sentiment, afluența precipitată din inimă și din minte, fluxul și șuvoiul de cuvinte incoerente din mine. Am pornit muzica, am închis ochii și am așteptat, ascultând. Urmă *We are going to be friends*¹⁶ de la White Stripes și, Doamne, cât îmi plăcea melodia aceea. Auzisem întâi versiunea cântată de Jack Johnson, apoi am auzit pe Pandora versiunea celor de la White Stripes și m-a cucerit. Încă nu eram sigură care înregistrase întâi piesa și nici nu îmi păsa. Începu apoi *Falling slowly*¹⁷ de Glen Hansard și Marketa Irglova și îmi veni să plâng. Nu eram sigură ce anume provocase acel torent de emoții, dar ceva din cântecul acela scosese la iveală totul din viața mea cu care mă confruntam.

Creionul începu să se miște și am lăsat izvorul cuvintelor să curgă.

MĂ PIERD ÎN NOI

Cum să rezist nevoii blânde din ochii tăi?

Nu o fac

*Nu când adânc în inimă și străpungându-mi sufletul zace
în rădăcinată aceeași disperare*

¹⁵ Prima zi din viața mea.

¹⁶ Vom fi prieteni.

¹⁷ Mă pierd pe nesimțite.

*Lujeri de astru fierbinte vor să-mi învăluie sufletul
Precum iedera un zid de cărămidă
Dumnezeule, ochii tăi
Mai verzi decât iarba vara
Mai verzi decât mușchiul și jadul scăldat de soare
Mai pătrunzători decât obsidianul
Mai blânzi decât norii și atingerea unui fulg
Mă ard când ne sărutăm
Mă pârjolesc când îți creștez în piele urmele unghiilor mele
Și știi, știi, știi,
Prea bine
Spre ce ne îndreptăm
Am văzut întâmplându-se în visurile mele
În intimitatea încununată de aburi a băii mele
Unde îmi ating trupul fierbinte, tremurând
Și-mi imaginez că ești tu
Ai fost tu
Dar nu așa cum ne dorim
Și acolo ne îndreptăm
Dansăm pe lama unui cuțit
Și vreau să cad de pe ea
Cu tine
Însă nu-mi pot stăpâni teama
De maturitate de dincolo
Mă tem de ceea ce nu mai putem lua înapoi
De renunțarea la ultima fărâmă de puritate
Chiar dacă e pentru tine
Și da, știi, te iubesc
Și da, știi, mă iubești,
Dar da, știi, suntem doar niște copii
Suntem la fel de aproape de intrarea în liceu cât suntem de
facultate
Apropiți de douăzeci de ani cât și de doisprezece
Și nu vreau să regret nimic
Dumnezeule, sunt atât de derutată
Și singurul moment în care nu am incertitudini
Este atunci când mă săruți*

*Atunci totul este dat uitării cu ușurință
Mai puțin
Ceea ce simt pentru tine
Cum te simt când ești aproape de mine
Și nu pot să nu mă întreb
Dacă acesta este cel mai bun moment pentru astfel de decizii
Tocmai pentru că mă simt atât de pierdută
Pentru că simt că mă pierd
În iubire
În tine și în mine
Iubirea poate provoca atâta teamă
Ca și cum ai pierde calea
O rătăcire terifiantă
Într-o frumoasă nebunie
Da, tu și cu mine
Noi
Ne pierdem în noi
Și nu mă încumet să mă opresc
Pentru că am nevoie prea mult de rătăcirea aceasta.*

Am pus creionul jos și m-am lăsat pe spătarul scaunului de la birou, privind pe geam perdeaua de ceață a zăpezii scârțâitoare, lăsând fluxul cuvintelor să se domolească. *Comes and goes (in Waves)* de Greg Laswell îmi cânta în ureche, iar eu eram recunoscătoare că acele versuri nu se potriveau, nu erau țesute pe emoțiile mele. Prea des muzica pe care o ascultam se potrivea vieții mele, ca o coloană sonoră a sufletului. De obicei îmi plăcea acest lucru, așa îmi alegeam artiștii și piesele, dar pentru că poezia încă îmi trepida în vene, aveam nevoie de muzică, doar de muzică, frumusețe sonică de dragul sunetului.

O bătaie în ușă mă scoase brusc din lumea propriilor gânduri.

– Cine e?

– Ben.

– Nu e încuiat.

Am închis caietul și l-am băgat în poșetă.

Ben intră și se prăbuși pe pat, așa cum făcea de obicei. Din fericire, de data aceasta nu aprinse nimic.

- Deci, cum îți mai merge, Becca.

Am ridicat din umeri.

- Teme, școală, Jason.

Ben rânji.

- Și cum mai stau lucrurile între tine și domnul Fotbal?

L-am împuns pe Ben cu o privire.

- Bine. Îmi place de el.

- I-ai convins pe mama și pe tata să te lase să te întâlnești cu el pe față, hm.

Am zâmbit.

- Da, ca să fiu sinceră a fost mai mult el. Am fost prinși, așa că Jason a stat față în față cu tata și l-a făcut să înțeleagă că dacă ne lasă să ne vedem va avea o oarecare formă de control.

- Tare șmecher. Tata te poate băga în sperieți.

Am dat din cap.

- Jason nu se sperie așa ușor.

Ben mă privi inchizitor.

- Pari... mai bine. Fericită. Nu te bâlbâi deloc.

Am ridicat din umeri, încercând să-mi ascund zâmbetul.

- Sunt. Sunt fericită. Jason e nemaipomenit.

- Deci lui trebuie să-i mulțumim, atunci?

Ben băgă mâna în buzunar și scoase un telefon mobil pe care îl începu să-l joace printre degete.

- Are grijă de surioara mea mai mică? Nu te presează, nu? Îl snolesc în bătaie dacă trebuie.

Am râs.

- Te iubesc, Benny. Dar nu ai putea să-l snopești în bătaie. Și da. E grozav. Nu mă presează cu nimic. Pe cuvânt.

I-am aruncat apoi o privire foarte serioasă.

- Și asta e tot ce îți spun. Nu vom avea acea conversație.

Ben lovi ușor ecranul telefonului și am auzit semnalele muzicale de la Angry Birds.

- Crede-mă, nici eu nu vreau să purtăm acea conversație, dar ești sora mea mai mică și știu că mama și cu tata nu sunt suficienți de deschiși încât să-ți spună despre viață. Nu-ți spun decât să ai

grijă, bine? Te rog? Nu vreau să te văd pe la *Teen moms*¹⁸ sau mai știu eu pe unde.

Nu-și ridică ochii din telefon, dar știam că vorbea cât putea el de serios, așa cum știa el mai bine.

M-am ridicat de pe scaun și m-am lăsat să alunec în locul meu obișnuit de pe pat, lângă perete, cu Ben la margine. Cămașa îi mirosea a țigări, dar nu a iarbă sau alte chimicale. Iubeam aceste momente, când Ben era fericit, lucid și treaz. Așa ne petreceam timpul, așa fusese de când eram copii. Intra neanunțat în camera mea, la intervale neregulate și povesteam, stăteam împreună. Se întindea pe pat, iar eu mă întindeam lângă el și stăteam împreună, pur și simplu. Făcea asta însă doar atunci când era fericit. Când era deprimat lipsea zile la rând sau când era acasă, stătea închis în el, tăcut, ascuns în camera lui de unde bubuia muzica rap.

L-am urmărit o vreme jucând Angry Birds înainte să-i spun la ce mă gândeam.

– Nu pari să te fi drogat.

Nu reacționează imediat.

– Nu sunt, spuse el.

– Nici măcar un pic?

Ridică din umeri.

– Încerc să învăț cum să fac față stărilor mele schimbătoare fără droguri, fără medicamente.

– Te gândești să te întorci vreodată la facultate?

Ridică din umeri.

– Poate. Poate nu. Nu-mi place școala. Nu mi-a plăcut niciodată. Acum lucrez la Belle Tire. Schimb uleiuri și cauciucuri. O porcărie, dar e un serviciu și mă ține departe de necazuri.

– Mă bucur că lucrezi.

Ben se uită la mine în timp ce se încarcă nivelul următor de joc.

– De ce?

– Păi, așa cum ai spus și tu, te ține departe de necazuri. Știi ce părere am că fumezi iarbă. Ar trebui să-ți iei medicamentele, Ben. Știu că nu-ți place, dar te ajută cu adevărat.

– Ești sora mea mai mică sau mama?

¹⁸ *Mame adolescente*, un proiect de reality TV difuzat de MTV între 2009-2012.

Părea dezgustat.

– Țin la tine. Îmi fac griji pentru tine. Uneori...

Mă străduiam să gădesc cuvinte care să nu-l jignească.

– Uneori am sentimentul că... nu îți pasă. De viitorul tău. De tine.

– Uneori nici nu-mi pasă. Nu voi fi niciodată în stare de nimic,

Beck.

Părea dureros de realist.

– Nu spune asta, Ben. Nu e adevărat.

– Și la ce sunt bun? Ce pot eu să fac să merite osteneala?

Nu aveam un răspuns. Nu prea avea hobby-uri de care eu să fi știut.

– Ești un om bun, Ben. Ai talente. Toată lumea are. Trebuie doar să ți le găsești pe ale tale.

– Parcă ai fi consilier de carieră. Nu am niciunul, Becca. Mă pricep să fumez iarbă. Mă pricep să o vând. Mă pricep să fiu un dezastru bipolar afurisit, la asta mă pricep.

Apăsă butonul de sus al telefonului ca să îl blocheze și îl vârî furios în buzunar.

Am oftat.

– Îmi pare rău, Ben, nu am vrut să te supăr. Am vrut doar să-ți spun cât de mult mă bucur că nu fumezi iarbă.

– Păi... încerc, bine? E tot ce pot să fac. Se ridică și făcu nervos trei pași prin cameră.

– Ben, stai. Nu te înfură. Î-îmi pare rău.

Umerii îi căzură brusc, iar el se întoarse ca să se ghemuiască lângă pat, cu fața spre mine.

– Nu sunt furios, sor'. Știu că îți pasă. Îmi zâmbi blând. Dar nu ar trebui să-ți pierzi vremea făcându-ți griji pentru mine. Voi fi bine. Pot să am grijă de mine. Fă-ți griji pentru tine, bine?

M-am încruntat la el.

– Ești fratele meu. Te iubesc. Bineînțeles că îmi fac griji pentru tine. N-am încotro.

Dădu din cap.

– Nu ai nevoie să te încarci cu problemele fratelui tău dezzechilibrat.

Își puse o mână pe umărul meu și o scutură.

– Sunt bine, ai înțeles? Am o perioadă bună. Lucrez. Stau departe de substanțe, am chiar și prietenă. E o relație bună pentru mine, așa cum este a ta cu Jason. Kate nu mă lasă să fumez nimic în afară de țigări obișnuite, ceea ce e o motivație bună. Se ține tare dacă află că m-am drogat.

– Se ține tare? mi-am încrețit nasul nedumerită.

Ben își ridică sprânceana.

– Știi tu, nu vrea să fie activă sexual.

Am țipat oripilată și mi-am ascuns fața în pătură.

– Pfui, Ben! Nu trebuia să știi asta.

Râse și îmi trase una peste umăr înainte să se ridice.

– Hei, funcționează, nu?

Ben plecă, iar eu mi-am îndreptat atenția spre tema de la cursul intensiv de biologie. Jason venea să mă ia la șapte jumătate, așa că trebuia să termin până atunci, ceea ce însemna că mai aveam trei ore ca să termin o temă de patru ore.

Jason
CAPITOLUL 8
Prima noapte dintotdeauna
Două zile mai târziu

Mi-am trecut degetele peste cheia din buzunar în timp ce stăteam în camionetă, așteptând-o pe Becca. Făcusem planul și acum urma să ne ținem de el. Nu mă puteam auzi din cauza emoțiilor și mă întrebam dacă și Becca se simțea la fel. Eram sigur că da. Conectasem un CD player la locul brichetei de mașină și la casetofon, un aranjament de modă veche pe care îl făceam doar atunci când aveam chef de ceva special. Astăzi era ziua pentru Johnny Cash, iar cântecul care se auzea în acel moment era *God is gonna cut you down*¹⁹, ceea ce părea din nefericire ironic, ținând cont de circumstanțe, cu toate acestea, însă, era un cântec grozav.

Becca ieși când se termină cântecul, iar eu am oprit aparatul. Se urcă în camionetă și închise ușa, lăsând să intre o pală de aer rece. Era o zi cumplit de rece, cu cer albastru senin, soare îndepărtat și palid, iar aerul era atât de încremenit și rece, încât fiecare respirație dura. Îmi zâmbi, iar eu am rămas înmărmurit de cât era de frumoasă. Părul era desfăcut, avea trasă pe cap o căciulă albă, împletită, care era în contrast puternic cu pielea ei arămie și părul negru cu reflexii albastrii. Avea pe ea o jachetă de stofă neagră care-i ajungea pe la mijlocul coapselor și o pereche de pantaloni mulați gri.

– Gata? am întrebat-o.

Dădu ușor din cap și îmi întinse mâna. Ne-am împreunat degetele, ale ei fiind înghețate după plimbarea din casă până la mașină.

– Da, să mergem.

– Unde i-ai spus tatălui tău că mergem?

– La mallul Great Lakes Crossing.

– Și ar trebui să mergem acolo mai întâi?

Dădu din cap.

¹⁹ Dumnezeu o să-ți vină de hac.

– Da. Chiar ar fi câteva lucruri pe care vreau să le cumpăr, îmi zâmbi criptic.

După ce am ajuns la mall, ne-am plimbat puțin, am povestit, ne-am uitat prin vitrine, dar când am trecut pe lângă un magazin, Becca plecă brusc de lângă mine și-mi spuse că ne întâlnim în zona de restaurante și fast-food-uri într-o jumătate de oră. Știam că pune ceva la cale, dar i-am cântat în strună și am stat cel mai mult timp la magazinul de articole sportive. Mi-am cumpărat în cele din urmă o pereche de pantofi de sport pentru la primăvară și o așteptam în față la Aunt Annie's cu cinci minute mai repede. Apăru afixându-mă zâmbet larg pe toată fața, dar fără pungă de cumpărături.

– Nu ți-ai cumpărat nimic? am întrebat.

Ridică din umeri.

– Ba da, mi-am luat.

M-am încruntat.

– Ce ți-ai luat?

Mă luă de după talie și se lipi de mine.

– Vei vedea. O să-ți placă. Sper.

Din cauză că privirea mea rămăsese confuză, râse șmecherește.

– Poftim un indiciu: e pe mine.

Am început să am o mică bănuială. Am înghițit în sec, întrebându-mă cum de am putut să mă înșel și să o cred pe Becca o timidă.

– De ce rânjești? mă întrebă în mașină în timp ce ne îndreptam spre hotelul unde închiriasem o cameră.

– Pentru că te crezusem o timidă.

Râse.

– Sunt timidă. Dar nu cu tine.

– Așadar... ce culoare are?

Își lăsă capul în piept, iar obrajii i se întunecară puțin.

– Nu-ți spun. Trebuie să afli.

Curând am ajuns la hotel, dar am rămas în mașină cufundați într-o tăcere încordată. Apoi am coborât.

Becca nu se uita la mine și se scărpină obsesiv pe genunchi.

– Nu vreau să crezi... am oftat și am luat-o de la capăt. Ce vreau să spun e că nu trebuie să facem asta chiar acum. Ne putem întoarce

la mall sau putem merge la un film. Ori am putea merge direct acasă.

Ea își scutură capul, dar tot nu se uita la mine.

– Nu, vreau. Dar... am emoții.

Am răsuflat ușurat.

– Și eu, Beck. Și eu.

– Crezi că asta înseamnă că nu suntem pregătiți? mă întrebă, ridicându-și, în sfârșit, ochii și uitându-se la mine.

Am clătinat din cap.

– Cred că am avea emoții indiferent cât de mult am aștepta. Cred că ar fi fost ciudat să nu avem emoții.

Dădu din cap în semn că era de acord.

– Să intrăm deocamdată. Le luăm... pe rând.

M-am dat jos din mașină, am înconjurat-o ca să îi deschid ei portiera, iar ea își desfăcea centura de siguranță. Mă luă de mână, degetele ei reci alunecându-mi în palmă. Dinții ei albi se dezvăluiră într-un zâmbet pentru mine, un zâmbet intim, strălucitor, frumos, doar pentru mine. Receptionerul, un bătrân mohorât, ne aruncă o privire aspră, dezaprobatoare, în timp ce trecurăm pe lângă el, îndreptându-ne spre lifturi. Stăteam în fața ușii de la camera 425, ținând cartela în mâna care, dintr-odată, începu să transpire și să tremure, uitându-mă la ea și întrebând-o din priviri dacă voia să mergem mai departe. Se lăsă pe mine, punându-și brațul pe după talia mea și așezându-și mâna pe bazin.

Am trecut cartela prin fanta încuietorii, împingând ușa după ce se aprinse beculețul verde. Camera era cufundată în întuneric, umbrită de draperiile trase prin crăpătura cărora se întrezărea o rază de lumină. Am bâjbâit în întuneric și am găsit întrerupătorul ca să fac lumină în cameră. Era un singur pat, mare, enorm chiar, care ocupa aproape toată camera. Mi-am permis să ne răsfățăm la un hotel drăguț, într-una din cele mai bune camere.

După ce am aprins lumina, m-am întors și am văzut-o pe Becca dându-și haina jos, lăsând la vedere un tricou alb, strâmt, decoltat în V, care îi scotea formele în evidență, V-ul coborând suficient de adânc cât să-mi ofere o privire fugară, de îmi lăsă gura apă, asupra decolteului. Pantaloni mulați și tricou strâmt? Of, Dumnezeule! Observă că privirile mele numai că nu îi devorau corpul și îmi oferi

un zâmbet surprinzător de timid, după care se întoarse și începu să pozeze. Își încleștă mușchii fesieri, în timp ce pantalonii îi îmbrăcau șoldurile generoase și fundul precum un alt rând de piele, iar eu nu voiam decât să ating acele forme. Mi-am înăbușit pornirea pentru aproape șase secunde până mi-am amintit de ce eram acolo, singuri, într-o cameră de hotel, într-o seară de sâmbătă.

Am mai făcut câțiva pași ca să vin mai aproape de Becca. Dădu să se întoarcă, dar am oprit-o punându-mi blând mâinile pe umerii ei. Își întoarse capul ca să se uite la mine cu bărbia sprijinită pe umăr. Mi-am coborât palmele pe lângă corpul ei, simțind cum i se tăiase respirația în timp ce îi sculptam cu mâinile șoldurile în formă de pară, apoi le-am ridicat ușor ca să îi cuprind spatele. Răsufală, închizând pentru o secundă ochii.

– Îți iubesc fundul. Mai ales în pantaloni mulați, am murmurat.

Își ridică ochii brun-negri spre mine.

– Știu. De aceea îi port pe aceștia. A trebuit să mă furișez pe lângă tata, ca să nu vadă cât de strâmți sunt.

Mâinile mele îi explorau formele încordate și suple ale fundului, când în jos spre coapse, când sus spre șolduri. Am prins mai mult curaj și am alunecat cu degetul peste cuta unde materialul textil se întindea peste fese. Icnii când am făcut asta, așa că am făcut-o din nou, de data aceasta, lăsându-mi degetul să pătrundă mai adânc, până când ea se îndepărtă râzând vesel.

Se îndepărtă de mine și se întoarse, dându-și jos căciulița croșetată și scuturându-și buclele.

– Așează-te pe pat, Jason.

În voce i se citea o notă ciudată de poruncă și nu am putut decât să mă supun.

– Nu mă întrerupe și nu râde, spuse. Vreau să fac asta pentru tine, dar știu că am să mă simt stupid.

– Ce vrei să faci?

Mi-am aruncat din picioare adidașii și mi-am scos șosetele.

Își lăsă capul pe spate și, cu ochii închiși, își trecu mâinile prin mulțimea de bucle elastice.

– Asta!

Își lăsă părul să cadă și își coborî mâinile spre talie, mai mult decât făcusem eu, apoi își încrucișă mâinile în față ca să apuce marginea tricoului.

Mi se puse un nod în gât și am simțit cum sângele se grăbi să-mi părăsească creierul ca să-mi inunde alte părți ale corpului. Vizibil chiar, eram sigur de asta.

Apoi, ah, Doamne Dumnezeule, îmi aruncă o privire profundă, printre gene și, încetișor, își ridică tricoul. Când ajunse sub sâni se opri, prelungind momentul. Nu dansa, nu încerca să facă striptease, era doar... sexi într-un mod cât se putea de firesc. Făcea spectacol. Și Dumnezeule, ce mai spectacol. Am observat că mâinile îi tremurau pe marginea tricoului. Am observat că îi tremurau și genunchii, doar puțin.

Trase de tricou mai în sus, iar țesătura albă era atât de strâmtă pe piele, încât sâni, ridicați și striviți de pieptul ei, au căzut eliberați, într-un salt senzual. Mă întărisem și mai mult după acel salt. Mi se opri respirația când am văzut ce avea pe ea. Era fără bretele, de culoare roz, cu dantelă neagră încrețită în partea de jos și cupele despărțite una de cealaltă, abia cuprinzându-i carnea bronzată. Mă luptam să-mi înghit nodul din gât, ca să pot respira măcar la vederea Beccăi îmbrăcate doar în sutien și în pantaloni mulați. Stătea cu mâinile pe lângă corp, trăgând adânc aer în piept, fiecare respirație ridicându-i și mai mult sâni. Nu mai puteam și a trebuit să-mi aranjez puțin pantalonii în față, iar ochii ei îmi urmăriră mâinile.

– Vrei să mai vezi?

Am dat din cap.

– D-da!

Mă privi râzând.

– Cine se bâlbâie acum?

– Eu. Doamne, Becca. Ce vrei să-mi faci?

Era de fapt o întrebare retorică, însă ea îmi răspunse.

– Încerc să te excit.

Se învârti pe călcâie, prezentându-mi o imagine frumoasă a fundului ei și a spatelui cu acea curbură lină în interior, breteaua sutienului încrețindu-i pielea suplă.

- Nu trebuie decât să fii tu ca să mă exciți, am spus. Sunt excitat și dacă doar respiri. Asta? Ce faci tu acum? Mă omoară. O să explodez. Ești prea sexi pentru mine și nu rezist.

- Ei bine, n-am terminat.

Își plimbă mâinile peste spatele arcuit și apoi își agăță degetele mari de bentița pantalonului mulat.

- Vrei să vezi chiloțeeii pe care i-am cumpărat ca să se asorteze?

- Dumnezeule, mă mai întreb?

- Nu ai de gând să leșini, nu?

Aproape că nu o recunoșteam pe Becca aceea. Era... sigură pe ea, sexi, ademenitoare... nimic din fata pe care o cunoscusem, îmi trecu razant prin minte întrebarea dacă nu cumva compensa în acest fel pentru emoțiile, temerile sau grijile ei. Știam că ar fi trebuit să o întreb de ce făcea asta pentru mine, să se dezbrace așa, dar nu am făcut-o. M-am simțit cam din topor din cauză că nu spuneam nimic, dar pur și simplu... nu puteam să o opresc.

Își întoarse fața de la mine, dar suci capul ca să-mi urmărească reacția. Își lăsa pantalonii ușor la genunchi, deși pantalonii erau atât de strâmți că părea mai degrabă că îi decojește de pe ea. Presiunea pe fermoarul meu deveni considerabil mai mare la priveliștea ce mă întâmpină de sub pantalonii ei. Erau croiți în așa fel încât bentița de la spate să despartă cele două fese și să dispară între coapse. Sus și jos aveau dantelă neagră, iar între aveau un material în dungulițe roz și albe.

Nu mai rezistam. Stătea în fața mea, doar în sutien și în chiloți, cu spatele la mine, nemișcată, urmărindu-mă. M-am ridicat din pat, tremurând din toate mădularele, nevenindu-mi să cred că eram atât de norocos. Stăteam în spatele ei, gâtuit de emoție și cu gura uscată.

- Becca, Iisuse!

Abia dacă eu mă auzeam, dar știam că ea putea.

- Ești... ești cel mai minunat lucru pe care l-am văzut vreodată.

Obrajii i se înroșiră, iar ea coborî privirea.

- Mulțumesc, Jason.

Se învârti pe loc și se lipi de mine ridicându-și buzele spre mine.

- E rândul tău.

- Rândul meu?

Dădu din cap, desfăcându-mi fermoarul jachetei pe care uitasem că o aveam pe mine.

– Vreau să te văd și eu.

Becca ne învârti pe amândoi, așa că acum eram cu fața spre pat, apoi se întoarse și se așeză pe pat, serioasă, picior peste picior, cu mâinile puse una peste alta pe coapse.

Nu puteam și nici nu voiam să să-mi iau ochii de la ea, scăldată în propria frumusețe. Nu știusem până atunci că o fată putea fi atât de frumoasă. Da, într-adevăr, văzusem tot felul de rahaturi la televizor și în filme, am răsfoit cataloage Victoria's Secret. Dar nimic nu se compara cu iubita mea reală, adevărată, pe care să o ating, să o sărut, să o strâng în brațe.

Nu eram nici pe departe atât de sigur pe mine cum părea să fie Becca. Habar n-aveam cum să mă dezbrac pentru ea și să arăt și bine făcând asta. Cu toate acestea eram convins că aveam să dau ce era mai bun din mine.

* * *

Becca

Stăteam cocoțată pe marginea patului, înfiorată de teamă, stinghereală, griji și emoție. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum de Jason nu observase cum tremuram din cap până-n picioare. Nu-mi venea să cred că mă aflu acolo, făcând asta. Nu-mi venea să cred că tocmai făcusem așa ceva, că mă dezbrăcasem de haine precum o boarfă. M-am simțit stupid, parcă eram o prefăcută, o fată urâtă care se străduia prea mult să pară o femeie sexi. Genunchii mi se loviseră tot timpul unul de celălalt, iar mâinile îmi tremuraseră atât de tare, încât abia reușisem să scot tricoul peste cap. De fapt nu am putut decât să rămân blocată cu el peste sânii, pentru că se umflaseră ca niște baloane uriașe din cauza sutienului pe care l-am cumpărat de la Victoria's Secret și pe care l-am luat pe mine în magazin, după ce mi-am îndesat în poșetă sutienul și chiloții vechi. Cred că lui Jason i-a plăcut cum au sărit sânii mei după ce am reușit, cu greu, să trag tricoul peste ei.

Fiecare respirație era tremurată, pielea era electricizată, fierbinte și apoi rece. Jason stătea în picioare, în fața mea, îmbrăcat într-o pereche de blugi decolorați, strâmți, pantofi de sport, cu o dungă roșie jos, lângă talpă, cu un tricou cu mânecă lungă, cu cinci nasturi la gât, descheiați și lăsând să se vadă o bucățică de piele bronzată. Îl priveam fix, așteptând să-și scoată hainele.

Doamne, cât de bine arăta băiatul ăsta. Eram deja îndrăgostită de el, iar acum sentimentele se transformau în iubire adevărată, iar el era mai sexi ca niciodată cum stătea lăsându-și greutatea ușor într-o parte, cu bicepsii întinzând la maxim țesătura tricoului și cu umerii largi și puternici. Mă cerceta cu ochii lui verzi, două fise verzi pe chipul său parcă lucrat cu dalta, îi urmăream mărul lui Adam legănându-se lin în gât, mâinile puternice strângându-se în pumni și apoi eliberându-se. Se descâlță și mi-am amintit că citisem undeva că nu era nimic mai sexi decât un bărbat îmbrăcat în blugi și desculț. Văzându-l pe Jason, nu puteam decât să fiu de acord.

În cele din urmă își luă inima-n dinți și zâmbi, dezlipindu-și ochii de pe formele mele ca să-mi întâlnească privirea. Am ridicat o sprânceană într-un fel de *hai odată*, deși nu era exact ceea ce simțeam în acel moment. Jucam teatru ca să ascund faptul că îmi era teamă. Nu eram sigură că eram pregătită pentru asta, însă știam că nu mai puteam și nici nu voiam să dau înapoi. Ba nu, nu era cu totul adevărat. Aș fi putut da înapoi. Jason ar fi fost cât se putea de înțelegător, m-ar duce oriunde i-aș cere, fără să se plângă, dacă i-aș spune că nu sunt pregătită. Problema era că voiam să fiu pregătită. Voiam să fac asta cu el. Doar că nu eram în stare să scap de tremurat, de teama că aveam să fac ceva greșit, că cineva avea să afle, că aveam să greșesc cu pastilele și să rămân însărcinată.

Apoi Jason apucă tricoul de margine și îl ridică, încordându-și mușchii de pe abdomen în timp ce se dezbracă într-o singură mișcare fluidă. Când l-am văzut, mi-am umezit buzele. Da, pur și simplu mi le-am umezit. Era un zeu, așa îmi părea, un atlet din Grecia Antică, blond, cu mușchi puternici, perfect. Stătea fără tricou, doar în blugi, din care se vedea doar o dungă din banda de elastic a chilotului. Stăteam picior peste picior și a fost nevoie să-mi apăs mâinile puternic peste coapse ca să nu sar de pe pat și să-mi

încolăcesc picioarele în jurul lui. Dorința se dezlănțuia, în conflict cu nelipsitul sentiment de teamă.

Își duse încet mâna la fermoar și își descheie blugii, după care se opri.

– Încordează-ți mușchii pentru mine, am șoptit. Arată-mi mușchii.

Își scutură capul și râse.

– Să îmi încordez mușchii? Ca un culturist?

Se purta de parcă era cel mai absurd lucru pe care-l auzise, dar el nu vedea ce vedeam eu.

Arăta minunat și dacă stătea nemișcat, cu o mână în buzunar și cu cealaltă pe spate, ca să se scarpine pe umăr. Brațele lui erau lungi și puternice, cu bicepsi bine lucrați, cu linii și vene vizibile, dar preferatele mele erau pieptul și abdomenul. Avea niște mușchi pectorali mari, grei, care îi ieșeau în evidență pe piept, despărțiți de o linie fină, bine cizelată, care se îndrepta spre lumea minunată și unduitoare a abdomenului său. Nu avea acel abdomen ultradefinit ca al lui Kyle. Categorie, stomacul lui Jason era puternic și cu pătrățele, lucrat un pic diferit de al lui Kyle. Nu că aș fi încercat să-i compar pe cei doi, dar observam diferențele. Îi văzusem pe amândoi băieții fără cămăși de nenumărate ori, înotând vara la plajă, după antrenamentele de fotbal... Kyle avea acea definire șlefuită pe care eu o vedeam ca pe o *tăietură*, în timp ce constituția lui Jason era mai musculară, mai compactă, mai puternică, mai puțin definită, dar cu mai mult volum.

Se strâmbă la mine, după care luă o poză exagerat de ridicolă de mă făcu să râd până am început să fornăi, chiar dacă apreciam ceea ce vedeam. Știam că se prostea, aplecându-se înainte cu palmele strânse una peste cealaltă, dar în această poziție toți mușchii superiori îi erau încordați, iar efectul era incredibil.

Îmi veni o idee și am acționat imediat, până nu îmi pierdea de tot curajul. M-am ridicat în fața lui și am întins mâna spre fermoar, atingându-i organul viguros și vioi din spatele boxerilor. Tremuram din nou, trecându-mă fiori prin tot corpul, cuprinsă de răceală și speriată de ce urma să fac, dar hotărâtă să merg până la capăt. I-am desfăcut fermoarul, i-am tras jos blugii, aplecându-mă și eu ca să-l ajut să-și ridice, pe rând, picioarele. Apoi am îngenunchat în fața

lui, cu ochii în dreptul organelor lui genitale. Vedeam cum bumbacul de culoare gri al lenjeriei intime se deforma tot mai mult, devenea tot mai întins. În genunchi fiind, mi-am prins degetele de marginea elastică a chilotului, apoi, privindu-l direct în ochi, i l-am dat jos, lăsându-l complet gol.

Văzându-l din nou am tras adânc aer în piept. Oh, Doamne! Oh, Doamne! Atât de mult. Pot face asta?

M-am aplecat înainte, deschizându-mi gura și simțindu-i gustul sărat și de mosc, după care am simțit cum eram ridicată.

– Nu, Becca! Nu. Îmi ținea fața în mâini, forțându-mă să mă uit la el. Nu asta, nu acum, nu așa.

Nu eram sigură dacă să mă simt ușurată sau supărată că mă oprise, mai ales după cât m-am îmbărbătat ca să o fac.

– Nu vrei?

Se încruntă, evident încurcat de ce răspuns să dea.

– Nu cred că există tip care să spună *nu, nu vreau așa ceva*. Dar nu... nu de data aceasta. Nu de asta suntem aici. Suntem aici ca să împărtășim ceva. Îmi căută privirea. Ți-e frică?

Priveam în jos, ferindu-mi ochii de el, și am fost întâmpinată de bărbăția lui, în toată splendoarea ei, semeață și viguroasă. L-am privit în ochi și am dat din cap.

– Da, am șoptit. Sunt îngrozită.

Mă trase înspre el și dintr-odată m-am simțit vulnerabilă și goală, chiar dacă eram eu încă în sutien și în chilot și el era dezbrăcat complet.

– Nu trebuie să facem asta. Nu era nevoie... nu era nevoie să faci asta. Să cumperi lenjerie nouă și să faci toată chestia aceea cu dezbrăcatul.

– Nu ți-a plăcut.

Simțeam cum mă copleșesc emoțiile, falsa mea stăpânire de sine părăsindu-mă.

Râse.

– Becca, iubita mea. Am iubit fiecare secundă. Dar... sunt îngrijorat că ai făcut-o pentru că te-ai gândit că eu... nu știu, că poate eu mă așteptam să o faci? Sau ai crezut că nu te-aș dori dacă nu o făceai? Ori asta ori... compensai faptul că îți era frică.

– Ție nu ți-e frică?

Dădu din cap.

– Cum naiba să nu-mi fie? Nu mi-e teamă să recunosc că mi-e frică. Am emoții. Nu știu ce facem... nu știu ce să fac. Am auzit că s-ar putea să te doară și nu vreau asta. Vreau doar... vreau doar să fie perfect, deoarece este prima dată pentru fiecare și pentru noi, împreună. Și... te iubesc, nu vreau să stric nimic.

Mi-am așezat palma pe pieptul lui și simțeam cum mâinile îmi dezmierdau umerii. Îmi plăcea să-i simt mâinile pe piele, era liniștitor, relaxant, calmant și... erotic. În felul acesta avea acces complet. Un simplu gest și aveam să rămân goală. Mâinile lui mă făceau să-mi uit temerile și în același timp mi le intensifica. Era atât de derutant.

Mă ținea în brațe, mângâindu-mă ușor pe spate, pe umeri, pe brațe. Respiram și mă forțam să mă relaxez.

– Vrei să plecăm, Becca? mă întrebă pe un ton blând, îngrijorat.

Am dat din cap, așa cum stăteam cu el sprijinit de pieptul său.

– Nu, nu vreau.

– Ești sigură?

Am dat din nou din cap.

– Atunci sărută-mă, îmi spuse, atingându-mi bărbia.

Mi-am ridicat capul, apăsându-mi ușor buzele de ale lui. Era un sărutând, ezitant, aproape cast la început. Apoi am simțit cum mâinile îi alunecară pe spate, urmărind linia sutienului meu, continuând să coboare. Am gemut sărutându-l, simțindu-i atingerea tot mai avidă. M-am lipit și mai tare de el simțind cum mă strivesc de pieptul lui. Mâinile îi alunecară spre curbura spatelui și pe fund, cuprinzându-l, mângâindu-l, făcând ca totul să fie... Doamne, perfect. Am simțit o ezitare în sărutul lui, apoi își strecură un deget pe sub țesătura lenjeriei mele, pe piele, furișându-se întâi pe șolduri și împingând chilotul în jos. M-am oprit din sărut, dar nu mi-am dezlipit buzele de ale lui, am deschis ochii și m-am pierdut în privirea lui cu luciri verzi.

Îmi împinse mai jos chiloții și îmi mângâie carnea dezgolită, iar eu am închis ochii, clipind prelung. Mâinile mele îi stăteau pe umeri, în locul în care gravitaseră în timpul sărutului. Am făcut și eu ce făcuse el, sculptându-i cu mâinile corpul începând de la brațe, coborând spre talie, spre șolduri și apoi spre partea din spate, atât

de fermă, pe care am încleștat-o, am frământat-o și am explorat-o, în timp ce și el îmi făcea mie același lucru.

Ne obișnuiam unul cu celălalt, cu atingerile noastre, cu felul în care ne simțeam pielea de pe corpurile dezgolite. Era, de fapt, o introducere pentru goliciunea completă. Nu îi atinsesem decât partea bărbătească... aproape pufnisem în râs când mi-am dat seama ce expresie stupidă, de fetișcană, îmi venise în minte. Mă întrebam cum să o numesc. M-am îndepărtat puțin de el, mi-am pus o mână pe pieptul lui și am trasat o linie în jos, oprindu-mă puțin deasupra ei.

Apoi am apucat-o într-o mișcare îndrăzneță și bruscă și i-am întâlnit privirea uluită.

– Cum îi spui?

– Ce vrei să spui?

Era derutat de întrebarea mea.

Mi-am alunecat puțin palma în jos și din nou în sus.

– Asta... ce cuvânt folosești?

El ridică din umeri.

– Nu prea mă refer la ea. Privi în sus și în stânga în timp ce se gândea, apoi se uită la mine. Dacă ar fi să folosesc un cuvânt, cred că de obicei folosesc cuvântul *sculă*. De ce?

– Sunt doar curioasă. Nu mă pot hotărî. Nu-mi prea place niciun cuvânt folosit pentru ea.

Râse.

– Nici mie. Ca să fiu cinstit, de cele mai multe ori e *ea*. Mă prinse de mână și o îndepărtă de el, de *ea*. Trebuie să îi dai drumul, altfel totul se va termina înainte să înceapă.

Am început din nou să îi dezmierd fesele.

– Aici pot să te ating, așa-i?

Se îmbujoră și era adorabil.

– Sigur, dacă vrei. Îmi place.

– Îți place?

Ridică din umeri, ținându-și mâinile pe șoldurile mele.

– Da.

Își roti palmele în jurul meu până acestea ajunseră pe șezut.

– Ție îți place asta?

Am dat din cap fără să-mi dezlipesc privirea de a lui.

- Da, îmi place. Mult.

Chiloții mai erau, parțial, pe mine, ceea ce mă făcea să mă simt destul de prost, așa că m-am strecurat afară din ei.

- Și acum ce facem?

- Mergem în pat?

L-am lăsat să mă ghideze cu spatele până când picioarele mele au lovit marginea patului. Și m-am așezat, lăsându-i corpul să-mi despartă picioarele. Privirea lui verzuie mă urmă fără ezitare în timp ce mă grăbeam să îmi găsesc un loc cu spatele pe saltea, cu Jason după mine. Întinse mâna pe după mine, apucă de pături și de cearșaf și le trânti cât acolo și, imediat după aceea, spatele îmi era sprijinit pe o grămadă de perne, Jason era deasupra mea, inima îmi bătea să-mi iasă din piept, nervii erau întinși la maximum, pulsul vibra în tot corpul și pielea cânta, iar mâinile lui urcau spre coapsele mele.

Am înghițit în sec în momentul în care el veni asupra mea. Totul în mine era în stare de război. Îmi doream asta atât de mult. Eram îngrozită, eram nerăbdătoare, mă simțeam sexi și dorită și, în același timp, mă simțeam bizar și nesigură. Jason se opri și înjură în barbă. Nu mai era în pat înainte să apuc să-l întreb care era problema, începu să scotocească în buzunarul blugilor și scoase de acolo o folie de prezervative.

Of. Of, Doamne. Chestia asta făcu lucrurile să pară și mai reale. Chiar urma să se întâmple, dacă nu dădeam înapoi pe ultima sută de metri.

Le puse pe noptieră și se așeză pe pat, lângă mine, nu deasupra mea. Îi desenam cu degetul conturul mușchilor săi pectorali.

- Am început să iau pastile anticoncepționale, am spus.

Păru șocat.

- Serios?

Am dat din cap.

- Da. Verișoara mea, Maria, m-a dus săptămâna trecută la o clinică. Așa că... sunt protejată, chiar și fără alea.

- Să le folosim, totuși.

Am ridicat din umeri.

- Nu știu. Poate? Ca să fim extra-siguri?

Dădu din cap, după care degetele lui începură să-mi alunece pe șold, peste abdomen și în sus, între sâni.

– Înainte să mergem mai departe, vreau să-ți spun... că te iubesc. Am zâmbit, iar mormanul de nervi și de temeri se topi puțin.

– Și eu te iubesc. De unde ai știut că aveam nevoie să aud asta? Degetul lui arătător îmi contura sâni.

– Cred că voiam să auzi asta, ca să știi ce simt pentru tine, înainte să se încingă lucrurile, ca să știi că nu am spus-o doar într-un moment de pasiune. Să știi că așa simt cu adevărat. Te iubesc cu adevărat.

Mișcându-mă lin dintr-o parte în alta, mi-am apropiat corpul de al lui, încercând cu disperare să mimez confortul său față de propria goliciune. Voiam să mă acopăr, să trag păturile peste trupul meu, să-mi încrucieș brațele peste sâni și picioarele peste părțile intime. Cu toate acestea nu am făcut-o. Îmi cerceta cu privirea fiecare părticică din corp, de la sâni și șolduri, picioare, până la V-ul dintre coapse.

Încercam să-mi amintesc cum m-am simțit atunci când l-am lăsat să mă atingă acolo, cum am simțit acea detonare în interiorul meu. Ar merita toată stânjeneala ca să mai simt încă o dată așa. Eram sigură de asta.

– Sărută-mă, Jason.

Se aplecă spre mine, buzele lui găsindu-și lin drumul spre buzele mele, căutând tandru răspunsul meu. Mi-am întredeschis buzele, lăsându-mi limba să-i exploreze buzele, dinții, îngăduind dorinței mele nestăvilite să mă subjuge. Nu a fost destul ca să șteargă toate îndoielile și temerile mele, dar a fost suficient să pot să le ignor. Îmi cuprinse șoldurile în palmele sale, mă așeză cu spatele lipit de pat și veni deasupra mea dintr-o parte, fără să-și dezlipească buzele de pe mine nicio secundă. Coapsele mele erau strâns lipite de ale lui și atunci când degetele lui începură să treacă încet peste adânciturile de pe picioare și șold, le-am strâns involuntar. Mâna îi alunecă ușor pe coapsă, peste cvadriceps spre genunchi, coborî între picioare și începu apoi să urce ușor, lăsându-mi pe piele urme de foc. Mi-am forțat coapsele să se destindă în momentul când atingerea lui începu să urce mai aproape și mai aproape. Am rechemat în minte amintirea atingerii sale și am alungat îndoiala. Mi-am făcut curaj să îl ating și m-am rătăcit în căldura trupului său, în forța mușchilor

săi și am savurat felul în care corpul îi vibra în mâinile mele. L-am atins peste tot unde am ajuns, mai puțin acolo. Întinsă pe pat, cu corpul lui dezgolit aproape de al meu... realitatea unui act sexual iminent deveni copleșitoare și nu mai eram sigură dacă eram pregătită. Totuși, nu voiam ca atingerile lui să se oprească. Vârfurile băttătorite ale degetului mare și al celui mijlociu ajunseră în punctul în care se uneau coapsele și tremuram din tot corpul, răsuflarea-mi era întretăiată și sărutul ruinat. Am simțit că se uită la mine și am știut că picioarele erau prea strânse ca el să mă poată atinge cum trebuia. Trebuia ori să mă destind, ori să pun punct la tot ce se întâmpla.

– Ești sigură de asta, Becca? Ne putem opri. Tonul său era coborât și vorbea aproape în urechea mea.

Vorbele sale, atât de îngrijorate, atât de sincere, m-au făcut oarecum să mă hotărâsc să duc experiența până la capăt. Nu voiam să îl dezamăgesc. Nu voiam să îl fac să creadă că nu voiam asta. Nu eram sigură, nu sută la sută. Eram aproape sigură și asta trebuia să fie de ajuns.

Mi-am relaxat întâi genunchii, apoi coapsele. I-am întâlnit privirea, ochii săi verzi blânzi și atât de plini de iubire. Mi-am forțat mușchii să se relaxeze și atunci mi-am dat seama că tot corpul meu era încordat și tensionat, până și degetele de la mâna înțepenită între corpurile noastre se strânseseră în pumn.

– Sunt sigură. Sunt doar... agitată, am spus.

– Și eu la fel.

– Nu pari să fii.

Trase cu degetul o linie imaginară pe o coapsă, apoi urcă pe cealaltă, fiecare atingere făcându-mă, pe rând să mă încordez și să mă relaxez.

– Și totuși așa e. Încerc să par calm, dar... și eu am emoții.

– Speriat sau agitat?

– Amândouă? Dar nu vreau să mă opresc. Dar nici nu vreau să te simți presată de asta.

– Dar vrei.

– Categorie.

În vocea lui nu se simțea deloc ezitare.

Mi-am desfăcut picioarele, iar atingerea lui alunecă înăuntru, un singur deget atingându-mi deschizătura care îmi gădila pielea sensibilă. Am răsuflat cu focul provocat de senzațiile oferite de degetul său care aluneca în sus și în jos și mi-am depărtat și mai tare picioarele unul de celălalt. Mi-am dat seama că aveam ochii închiși, dar i-am deschis repede ca să îl pot privi pe el. Se uită în ochii mei căutându-mi un eventual refuz în timp ce degetul său aluneca în mine, iar eu am gemut, ridicându-mi ușor șoldurile. A fost suficient ca să îl încurajeze.

Ah... găsise locul perfect în care să mă atingă și nu m-am putut abține să nu gem din nou, să trag aer în piept și să-mi las capul pe spate, să-mi ridic șoldurile, să-mi despart și mai mult coapsele și să-l invit în tăcere să continue. De unde știa exact de ce am nevoie? De unde știa că mă făcea să mă simt atât de bine? Oare mă mințise atunci când mi-a spus că nu o mai făcuse cu nimeni altcineva până acum? Nu, știam că nu o mai făcuse, dar gândul îmi trecuse prin minte deoarece degetul lui se potrivea perfect pe clitorisul meu, exact de ce aveam nevoie ca să las dorința să mă străbată din cap până-n picioare.

În câteva secunde eram gata să explodez, câteva cercuri descrise de degetul lui fiind suficiente ca să mă facă să mă zvârcolesc. Mi-am dat seama că nu era nevoie de mult. Le auzisem pe celelalte fete despre cum nu puteau să-l facă să se întâmpile, că se prefăceau de față cu iubiții lor sau își exagerau reacțiile. Eu nu puteam să înțeleg nicicum așa ceva. Nu era nevoie decât de atingerea lui, de degetele sale care să mă atingă acolo, iar eu eram pierdută, incapabilă să-mi stăpânesc scâncetele care abia așteptau să plece de pe buzele mele. Cum ar fi putut cineva să simuleze așa ceva? Cum ar fi putut cineva să simuleze o asemenea încântare minunată. Gemeam în timp ce îmi desfăceam picioarele, respirația mea deveni neregulată, iar corpul se cutremura nu de emoții, ci de extaz.

Am auzit ceva foșnind, iar el îngenunche peste mine, cu mâinile de o parte și de cealaltă a capului. Am deschis ochii la timp ca să îl văd coborându-și buzele peste sânii mei, apucându-mi sfârcul între ele, smulgându-mi un geamăt. Apoi am simțit-o.

O presiune blândă între coapse. Îi vedeam amândouă mâinile, așa că știam ce era.

Ochii lui îi căutau pe ai mei.

– Becca, e totul în regulă? Ești pregătită?

Lumea din jurul meu încetă să mai existe și nu mai rămăsese decât Jason și ochii lui ațintiți asupra mea, respirația lui domoală, buzele lui aproape de mine... și prezența fierbinte și tare dintre picioarele mele. Am ezitat, dintr-odată nesigură din nou. El îmi simți ezitarea și începu să se retragă, atât de dulce, atât de grijuliu încât mă ajută să mă hotărâsc. Am întins mâna, cu inima bătându-mi atât de puternic încât eram sigură că el putea vedea cum aproape îmi spârgea pieptul. L-am prins cu putere, atât de fin și cald și totuși tare ca o bară de fier. Gemu când l-am atins și închise prelung ochii. L-am așezat între cutele fierbinți ale părților mele intime și am inspirat adânc.

– Sunt g-ggg-gata!

Era prima dată când mă bâlbâisem după săptămâni întregi. El și-a dat seama, bineînțeles, și a ezitat. L-am mângâiat cu palmele pe spate și l-am tras aproape de mine.

– Pe cuvânt, sunt gata.

M-am asigurat că vocea îmi era puternică, sigură și încrezătoare.

Dar nu mă simțeam așa pe de-a-ntregul. Ah, Doamne! Intrase doar puțin și era mult mai mult decât atunci când îi simțisem degetele. Refuzam să mă gândesc la poveștile pe care le auzisem de la celelalte fete despre cum a fost prima dată. Doar asta mai conta. Voiam asta. Mă convingeam doar pe jumătate.

Mă uitam fix la el, după care am închis ochii și m-am ridicat ușor ca să îl sărut. El alunecă ușor înainte și am gemut sărutându-l când am simțit cum mă umplea puțin câte puțin. M-a durut. Nu am putut să nu deschid brusc ochii și să împiedic trupul să se încordeze. Simțeam totul ca pe o invazie. Fusese atât de, atât de tensionat. Jason înmărmuri.

– Ești bine?

Părea îngrijorat.

Am dat din cap.

– Da, așteaptă... doar puțin.

Era încordat. Am simțit cum mușchii i se contractară și se transformară în piatră în mâinile mele. Încet, corpul meu se obișnuie cu prezența sa și am făcut un semn din cap.

- Sunt bine. Ceva mai bine.

- Doare? întrebă el.

- Da, am răspuns știind că ar fi dorit să îi spun adevărul. Dar e în regulă. Nu e chiar atât de rău. Dimpotrivă, e tot mai bine. Mergi puțin mai adânc.

Își potrivește poziția și își mișcă șoldurile spre ale mele, pătrunzându-mă mai adânc. Atunci am simțit presiunea unui blocaj și am știut ce avea să urmeze. Nu știam dacă o simțise și el, dar știam că nu mai trebuia decât să îl las să împingă, să treacă de el. Mă țineam de el, cu o mână după gât și cu cealaltă după talie, și apoi, ținându-l de fund, l-am tras în mine. Am simțit o pișcătură scurtă, puternică și nu mi-am putut opri un icnet de durere. Sentimentul de plenitudine, de tensionare încordată se accentuă pe măsură ce el pătrundea tot mai adânc și se transformă treptat din ceva supărător în plăcere. Durerea devenea tot mai neînsemnată, iar șoldurile lui erau strâns lipite de ale mele. Mi-am apăsat buzele de umărul lui și m-am concentrat pe senzațiile fizice. Acum că trecuse ce fusese mai rău, senzația de plenitudine nu mai era atât de bizară. Părea că... așa trebuia să fie și, cu fiecare clipă, sentimentul devenea tot mai puternic. El era încă lipit de mine, tremurând. Mi-am dat seama că nu avea să mai dureze mult, dar îmi doream să fie așa. Fără să spun nimic mi-am pus o palmă peste obrazul lui și mi-am rotit șoldurile strâns lipite de ale lui, vrând doar să-l încurajez, însă această mișcare micuță de răsucire a corpului meu strâns lipit de al lui... o rachetă înfierbântată care mă săgetă, un fulger care mă lovi jos, sub pânțele.

- Ah, am gemut cu gura larg deschisă.

Am mai făcut-o o dată, rotindu-mi șoldurile frecate de ale lui, însă mai tare de această dată.

- Ah, ah, Dumnezeu!

Corpul lui Jason era tare ca de piatră, fiecare mușchi fiind încordat la maxim. Se trase înapoi, încercând să încetinească puțin ritmul.

- Ce se întâmplă e... uimitor, murmură răgușit.

- Mișcă-te odată cu mine, am șoptit.

Respiră ușurat și se trase înapoi doar ca să se avânte din nou înainte, iar eu am scâncit copleșită de ce simțisem. Trimisese în

mine o altă emoție decât atunci când îmi rotisem trupul strâns lipită de el, dar amândouă erau minunate. El se dădu înapoi și, de data aceasta, m-am mișcat și eu în întâmpinarea lui, aruncându-mă în el, și am gemut împreună, aproape la unison.

– O să... nu pot să mă opresc.

Vocea lui Jason era o șoaptă gravă în urechea mea.

Știam ce voia să spună.

– E în regulă, mi-am șoptit răspunsul la fel de grav, ca și cum, dacă am fi vorbit mai tare am fi ruinat momentul. Nu... nu te opri.

Se mișca în ritm, fiecare înaintare fiind tot mai disperată.

– Nu m-aș putea opri și să vreau, murmură.

Parcă mă cuprinseseră flăcări peste tot și, cu toate că nu mă așteptam să mai am un orgasm, eram pe aproape. Mă mișcăm cu el, căutându-mi propria eliberare, știind că el simțea plăcere și atunci eu mi-o procuram pe a mea. Mi-am zdrobit trupul de al lui, dorind să mă apropii mai mult, jinduind după mai mult, mai mult, mai mult. Mi-am amintit ceva ce văzusem în *True blood* și mi-am ridicat picioarele ca să mi le încolăcesc în jurul taliei lui.

– Doamne, ce bine e! spuse Jason.

– Atât de bine, a fost tot ce-am putut să zic.

L-am tras cu picioarele în mine, iar presiunea creșcu mai mult, arșița pe care o simțeam în mine ridicându-se în valuri la dimensiuni aproape de insuportabil. Se mișca repede, din ce în ce mai repede, și m-am gândit că m-ar putea dura când se izbea de mine așa cum o făcea, dar nu era adevărat. Îmi plăcea. Fiecare avântare a lui mă apropia tot mai mult de extaz și știam că, în curând, și el avea să piardă controlul, iar eu asta îmi doream.

Degetele mele îi prinseră umărul ca între gheare și l-am strâns aproape ca să fiu sigură că nu se va opri.

Apoi pământul se deschise sub mine. Trupul mi se cutremură, se încordă și explodează. Ce simțisem înainte nu fusese decât o zguduitură de pământ comparativ cu acest cutremur trepidant care mă înfiora în acel moment. Am gemut, iar el se prăbuși peste mine, strigând, am simțit tensiunea eliberându-se în mine și am auzit un strigăt care îmi plecă de pe buze atunci când am atins punctul suprem de voluptate, la câteva momente după el.

Mișcărilor noastre se sincronizau perfect, respiram greu, întretăiat și gemeam.

– Ah, la n-naiba, am spus. N-am știut că mă voi sss-simți așa.

Râse când auzi că foloseam din nou cuvântul *naiba*.

– Nici eu, spuse fără să se miște de deasupra mea.

Și apoi se încheie totul. Nu durase decât cinci minute, mai puțin de cinci minute, dar fuseseră cinci minute care ne schimbaseră viețile, care cutremuraseră pământul.

Jason se lăsă să lunece de pe mine și se duse la baie. Am chicotit privindu-i spatele gol în timp ce se îndepărta. Apoi se întoarse și se strecură în pat lângă mine.

– Ți-a curs sânge?

Am împins cearceafurile și m-am ridicat. Când am văzut punctul roșu de pe pat m-am trezit brusc la realitate. Nu mai eram virgină. Ceva în legătură cu acel punct sângeriu descătușa porțile potopului. Am simțit cum îmi ardeau ochii și, deși nu voiam să plâng, mă simțeam atât de copleșită încât nu mă puteam stăpâni.

Jason mă strânse repede la piept, înainte să-mi curgă prima lacrimă.

– Becca, de ce plângi?

Am avut impresia că îi era frică și știam că se gândea la ce era mai rău, dar mai știam că eram pe punctul să o iau razna și nu puteam să scot o vorbă, atât de tare tremuram, și lacrimile îmi șiroiau pe față.

– Of, Doamne, Becca! Îmi pare rău, nu ar fi trebuit...

Îmi scuturam capul, stând la pieptul său.

– Nu, lacrimile îmi înecară cuvintele. Sunt doar... doar copleșită. N-nu sunt supărată.

Răsuflă ușurat.

– Nu ești furioasă pe mine?

Am chicotit printre lacrimi.

– Furioasă? De ce aș fi furioasă?

Ridică din umeri.

– Nu știu. Ai văzut pata de sânge și ai început să plângi și m-am gândit... nu știu. M-am gândit că poate regreti că ai făcut asta... cu mine.

Mi-am încolăcit brațele în jurul lui și m-am așezat la el în poală, încă în lacrimi.

– Nu, Jason. Nu. Nu regret. Sunt doar copleșită. A fost mult mai bine decât mă așteptasem să fie, mai bine decât auzisem de la unele fete care povesteau despre cum a fost prima dată.

– Chiar?

Părea încrezător.

Am dat din cap.

– Da. Nu cred că multe fete au... orgasm când o fac pentru prima dată. Mi-am lăsat capul pe spate ca să-l privesc în ochi. Tu mi-ai oferit așa ceva.

Roși, dar era încântat.

– Te-a durut tare?

Am dat din cap.

– Un pic la început, apoi am simțit o pișcătură când... știi tu. Dar apoi nu a mai durut deloc și a început să fie bine. Foarte bine.

Se petreceau încă atâtea lucruri în interiorul meu că nu le puteam exprima. Nu regretam ceea ce făcusem, dar știam că nu mai eram aceeași. Era un moment cu care nu aveam să mă mai întâlnesc. Nu mai eram virgină, nu mai eram o fetiță. Eram femeie acum.

Am avut un alt orgasm, pentru a doua oară, chiar mai puternic decât primul, iar Jason rezistă mai mult decât prima dată, aducându-ne pe amândoi pe culmile încântătorului și cutremurătorului extaz. Am știut atunci, în momentul când stăteam să adorm în brațele lui după ce o făcuserăm a doua oară, că nu mă voi putea sătura niciodată de așa ceva. Voiam mai mult, chiar dacă mai simțeam încă valuri electrizante ce mă cutremurau.

Jason mă aduse acasă la unu fără cinci minute, ora limită în weekend și ne-am sărutat încet și tandru în camioneta sa înainte ca eu să cobor. Mi-am dat seama că ne sărutam diferit. Acum eram conștienți de ce urma după sărut.

I-am făcut cu mâna din prag și m-am dus în cameră unde am plonjat în pat cu un rânjel dement, pe toată fața și cu mintea plină de gânduri. Mă durea puțin între picioare și știam că avea să mă doară și în ziua următoare. Merita însă, chiar dacă, în adâncul sufletului mă întrebam dacă nu se întâmplase prea repede, dacă nu eram prea tineri, dacă fusesem cu adevărat pregătită.

Jason
CAPITOLUL 9
Cade un copac
August, doi ani mai târziu

Stăteam relaxat pe canapea așteptând să mă sune Becca. Telefonul era pe coapsă și televizorul era pornit pe canalul sportiv. Era ciudat să fii un absolvent nervos și nerăbdător. Primisem scrisori de acceptare de la Universitatea din Nebraska și Universitatea din Michigan, oferte pentru burse întregi, care acopereau toate cheltuielile, oferte pe care le primisem atât pentru merite sportive cât și academice. Aveam nevoie de burse, mai ales că nu mai acceptam bani de la tata pentru absolut nimic. Doborâsem toate recordurile naționale pe care mi le fixasem la mijlocul sezonului sportiv din clasa a zecea, iar tata încercă să-mi dea câte ceva, aproximativ două mii de dolari pentru fiecare record doborât. Am refuzat, el s-a enervat, ne-am bătut și a ajuns în spital. De atunci nici nu se mai uitase la mine.

Becca trebuia să mă sune după ce termina programarea la coafor și urma să mergem să mâncăm de amiază și să discutăm despre opțiunile universitare. Era atât hotărâtă să meargă la Universitatea din Michigan, că fusese singurul loc unde trimisese scrisoarea de intenție. Bineînțeles că fusese acceptată cu o bursă ce-i recunoștea pe deplin rezultatele extraordinare, mult mai avantajoasă decât celelalte burse și granturi pentru care aplicase anterior. Era șefa noastră de promoție cu media finală 4.26. Da, era acel gen de copil. Vorbirea ei evolua și era din ce în ce mai fluentă, reușind să nu se mai bâlbâie deloc. Chiar redusese vizitele la logoped de la două pe săptămână la una pe lună. Promise atâtea burse, încât costurile pentru anii de licență aveau să-i fie acoperite în întregime și nu știam absolut deloc cum reușise. Ba, dacă mă gândeam bine, știam. Petrecuse ore întregi în fiecare zi din ultimul an de studii pentru ele, scriind eseuri, trimițându-le prin poștă, căutând apoi alte burse. Eram absolut convins că părinții ei își permiteau să-i plătească studiile, deoarece aveau o groază de bani, chiar dacă nu prea vorbeau despre asta, dar Becca le refuzase

ajutorul pentru că fusese condiționat. Mai precis, fusese condiționat de faptul ca noi doi să nu ne mutăm împreună. Din cauza aceasta fata mea anulă orice înțelegere, Dumnezeu să o binecuvânteze.

M-am uitat la telefon, era ora 3:52 după-masă. Trebuia să mă sune la 3:30. Nu eram îngrijorat, nici nervos, doar curios. Era extrem de punctuală, așa că nu-i stătea în fire să întârzie atâta.

Am închis televizorul și m-am îndreptat spre masa din sufragerie unde stăteau aruncate grămadă facturile și scrisorile. Am ridicat de acolo două scrisori de acceptare și mă holbam la ele, fără să știu ce să fac. Chiar îmi plăcea echipa din Nebraska și în plus aveau un program extraordinar de studii în arhitectură. Nebraska fusese prima alegere a tatălui meu pentru mine, ceea ce era un punct în minus din punctul meu de vedere. Problema cea mai mare cu Universitatea din Nebraska era însă faptul că era în Nebraska. Nebraska naibii. La peste o mie o sută de kilometri de Ann Arbor, unde ar fi fost Becca.

Categoric, nu!

Bineînțeles că, pe de altă parte, Universitatea din Michigan ar fi însemnat mai mult timp petrecut cu Becca. Aveau câteva programe de licență care m-ar fi interesat, în plus, echipa lor de fotbal care a evoluat foarte bine în ultimii ani. Noul lor coordonator de joc avea potențial și eram sigur că stilul lui avea să se completeze cu al meu. Kyle și cu mine vorbisem de multe ori că vom merge la aceeași facultate ca să putem juca împreună, dar amândoi aveam în minte cariere diferite și nu ar fi mers. Nu credeam că el luase vreodată în considerare varianta să intre la profesioniști. Îi plăcea fotbalul și era un jucător al naibii de bun, însă... nu era ceea ce își dorea foarte tare. Cred că el voia să se facă antrenor. Nu eram sigur. Eu? Voiam să joc la profesioniști, dar în același timp voiam și o diplomă, în caz că era nevoie de o a doua carieră. Învățasem totuși ceva de la tata. El nu se gândise niciodată la nimic altceva în afară de fotbal. Pentru că toată viața nu avusese în minte nimic altceva decât mingea, trecuse prin școală ca găscă prin apă și avea o diplomă în limba și literatura engleză egală cu zero când era vorba să-ți găsești un loc de muncă.

Nu-mi doream așa ceva. Știam că sunt deștept. Știam că aveam potențial pentru mai mult, nu doar pentru fotbal. Nu vorbisem

nimănu-i despre asta, nu-i spusese nici măcar Beccăi, dar mă uitasem pe site peste programele oferite de Universitatea din Michigan și primul care-mi sărise în ochi a fost cel de la departamentul de artă și design. Cel de fotografie.

Aveam pregătit un portofoliu uriaș. Becca mă ajutase să îl pregătesc, spunând că îl făcea pentru ea ca să-mi poată frunzări pozele în voie în formă fizică. Dar eu știam de fapt despre ce era vorba. Îmi iubea fotografiile. Întotdeauna mă încuraja să urmez acest drum. Avea să fie în al nouălea cer dacă ar fi știut că mă gândeam să obțin diploma în fotografie.

Indiferent cât de stupid ar fi putut părea, motivul cel mai întemeiat care mă ținea departe de această carieră era tata. M-ar fi dezmoștenit. Fotografia era o artă, iar arta era pentru fraieri. Eu trebuia să joc fotbal și cu asta basta. Indiferent cât de mult îl uram pe tata, undeva adânc, în sufletul meu, știam că voiam binecuvântarea sa.

Un motor de pe aleea din fața casei mele îmi distrase atenția. Nu era diesel-ul F-350 al lui tata, de asta eram sigur. M-am dus la geam și aproape că am leșinat când am văzut-o pe Becca dându-se jos dintr-un VW Jetta lucios, negru și nou-nouț. Părinții ei refuzaseră să-i cumpere o mașină, mai ales că o duceam eu oriunde trebuia să meargă și nici nu o lăsaseră să se angajeze ca să-și poată cumpăra ea una. Acesta fusese întotdeauna un subiect de ceartă cu părinții ei, deși relația dintre ei se îmbunătățise oarecum în ultimii ani.

Am împins ușa de la intrare ca să o întâmpin. Îmi sări în brațe, încolăcindu-și mâinile în jurul taliei mele, rânjind cu gura până la urechi.

– Mi-au cumpărat o mașină.

Mă sărută apăsând, ținându-mi capul cu amândouă mâinile. Cât îmi plăcea când făcea asta.

– Nu e minunată? Mi-au spus că voi avea nevoie de mașină ca să mă duc și să mă întorc de la școală.

Mi se strecură din brațe ca un viermișor și alergă înapoi la mașină, plimbându-și ușor mâinile peste capota ei.

Am râs când am văzut cât era de entuziasmată și mă bucuram pentru ea.

– E marfă, iubito! Mă bucur tare mult pentru tine.

Ea își îndreptă spatele și începu să sară în sus și-n jos pe vârfuri, să bată din palme, purtându-se atât de copilărește cum nu o mai văzusem niciodată.

– N-nu p-ppp-pot să cred! Am mașină!

Nu mă puteam abține să nu mă uit la sânii ei care se zgâlțâiau în timp ce ea sărea ca o minge. Îmi surprinse privirea și, în glumă, îmi aruncă o căutătură severă.

– Privirea la mine, iubi!

Am rânjit ca un prost.

– Îmi pare rău! Nu mă pot abține dacă ai niște balcoane de la care nu-mi pot dezlipi ochii.

Îmi veni în brațe.

– Nu te-ai săturat încă de balcoanele mele? Se strâmbă când spuse cuvântul pe care îl folosisem eu. Aniversarea noastră de doi ani este luna viitoare. Ai fi zis că te-ai obișnuit până acum cu ele.

Se uită la mine și zâmbi, pentru că știa adevărul.

Am scuturat din cap.

– Este imposibil. Doar sunt bărbat. Nu te sature niciodată de ceva ca lumea. Și, iubito, sânii tăi sunt ca lumea.

Mă trase de mână, dar nu era decât un protest în van.

– Te porți ca un animal cu rât.

– Dap. Guiț. Guiț.

Chicoti și Doamne, cât îmi plăcea râsul ei.

– Intră în mașină, sexosule. De data asta, eu te dau pe tine o tură.

– Îmi place când tu mă dai o tură.

Am zâmbit în timp ce mă așezam pe scaunul din dreapta.

Becca ignoră aluzia mea nu foarte subtilă.

– E hibrid, ddd-deci consumă 5,6 litri de benzină la suta de kilometri în oraș și 4,9 litri la sută pe autostradă...

Începu să dea înapoi pe alea din fața casei mele, dându-i înainte cu tot felul de specificații ale mașinii ei noi. Mă bucuram pentru ea și era atât de fericită, că nici măcar nu băga de seamă că se bâlbâie, așa cum se întâmpla atunci când era super agitată sau emoționată. Sau în timpul suferințelor pasiunii, cum s-ar spune. Avea tendința să se bâlbâie puțin când avea orgasm și asta mă făcea întotdeauna să zâmbesc. Mi se părea un lucru adorabil. Era o parte

din ceea ce era ea și faptul că știam că se simțea suficient de bine cu mine cât să nu se jeneze când se bâlbâia însemna mult pentru mine.

Trecuserăm pe lângă tatăl meu care parca pe alee și care ne aruncă o privire în treacăt, în bătaie de joc când văzu mașina străină a Beccăi. Din punctul lui de vedere era un păcat să cumperi lucruri străine. Faptul că Becca era pe jumătate arăboaică îl irita la culme și chiar ne luaserăm o dată la bătaie, exact din acest motiv. Folosise la adresa ei un termen murdar când eram în clasa a zecea și l-am pus la pământ fără să ezit. Rezistaserăm trei runde desfășurate în bucătărie, până când amândoi ajunserăm să fim plini de sânge și aveam nevoie de copci. Niciunul dintre noi nu se cususe și, la naiba, dacă nu semănăm din punctul acesta de vedere. Plecasem înfuriat de vedeam roșu în fața ochilor, cu sângele curgând, iar Becca mă așteptase la copacul nostru, cu trusa de prim-ajutor. Nu mă întrebasese de ce ne bătuserăm, din fericire. Nu cred că aș fi fost în stare să-i spun fără să îmi pierd din nou mințile.

M-am forțat să nu mă mai gândesc la tata și ascultam cât de vesel ciripea Becca. Pierdusem șirul și habar n-aveam despre ce vorbea, așa că trebui să mă prefac că prinsesem ideea, dându-mi seama că ea îmi povestea cum începuse deja să consulte lista cu lecturi obligatorii de la Universitatea din Michigan.

Era evident că Becca avea să se înmatriculeze și să aibă deja cărțile și lista de lecturi, în timp ce eu nici măcar nu mă hotărâsem la ce școală să merg. Becca refuza să-mi influențeze decizia. Nu deschisese niciodată acest subiect. Îmi spuse că voia să iau singur deciziile în ceea ce privea viitorul meu. Mă iubea și avea să mă sprijine indiferent de decizia pe care aș fi luat-o. Știam că în sufletul ei i-ar fi plăcut să merg cu ea la Universitatea din Michigan, dar nu îmi spusese niciodată asta. Îmi spusese că puteam face relația noastră să meargă și dacă eu alegeam Nebraska și știam că vorbea serios.

O țineam de mână în timp ce conducea, ascultând-o vorbind, lăsându-i cuvintele să mă împresoare. Nu era ca și cum nu i-aș fi dat atenție, știam doar că, din când în când, avea nevoie să vorbească, să spună toate cuvintele pe care nu le rostise în timpul zilei. Descoperisem că era unul dintre modurile în care își stăpânea bâlbâială. Tăcea în timpul zilei, spunând doar ceea ce era sigură că

spunea fluent, și apoi, când eram singuri, bătea câmpii fără să aștepte ca eu să răspund, se bâlbâia și lăsa lucrul acesta să se întâmple știind că nu îmi păsa.

Mi-am îndreptat din nou atenția la ea în timp ce ea cota la stânga, pe drumul principal spre oraș.

– D-deci, oricum, sunt foarte entuziasmată de cursul acesta de literatură. Este l-literatură englezească din secolul optsprezece. Ne v-vom concentra pe Defoe, Jonathan Swift și traducerea lui Galland a celor *O mie și una de nopți*, ceea ce este neobișnuit. Este un curs de nivel mai avansat, deoarece am fost deja la aproape toate cursurile de anul întâi.

Eu auzisem doar de Defoe, dar nu aș fi recunoscut acest lucru decât dacă eram constrâns.

– Cel mai încântată sunt de cursurile de specialitate. Bineînțeles că sunt chestii pentru studenți, dar Universitatea din Michigan este o universitate respectată, ch-chiar dacă nu este cotate în domeniul patologiei vorbire-limbaj. Pot continua apoi să lucrez undeva cum ar fi Universitatea din Iowa. Am auzit că sunt cei mai b-buni. Nu p-pot să spun că mă încântă foarte tare ideea să mă mut în Iowa, dar... e ceva destul de îndepărtat și nu trebuie să mă hotărâsc acum.

Am râs.

– Dar deja te gândești la asta?

Zâmbi.

– Doar știi cum sunt.

Am pufnit.

– Ești o persoană care știe să se afirme în carieră.

Mă privi încrunțată.

– Și ce vrea să însemne asta?

O-ho-ho.

– E un lucru bun, Becca. Ești întotdeauna pregătită și ești a naibii de uimitoare în tot ce faci. De exemplu, cred că indiferent ce ai face, nu vei da niciodată greș, chiar dacă ai încerca.

Își dădu ochii peste cap.

– Am luat odată un 6 la test.

Mă holbam la ea, nefiind sigur dacă glumea sau vorbea serios.

– Doamne, iubito, un 6? Când a fost asta? În clasa a doua? am tachinat-o eu.

Nu se uită la mine când răspunse.

– Era sfârșitul anului trecut. A acestui an, mă rog. Ultimul an. La ora de metodologie a redactării unei lucrări de cercetare. Până la urmă, scopul acestui curs era să învățăm cum să scriem o lucrare științifică, trecând de metoda schematizării informației. Nu ar fi trebuit să fie alte lucrări în afară de acea lucrare de cercetare. Și profa nu are altceva mai bun de făcut decât să scoată din buzunar testul ăsta idiot g-g-grilă, fără reguli, fără să ne anunțe. Nimeni nu a luat mai mult de șapte, deoarece nimeni nu învățase și nu avusese h-habar despre ce era vorba în întrebările acelea grilă.

Se enerva doar când își amintea episodul acesta.

– Dumnezeu! Doar acel test? Doar acel șase cu plus? Mi-a scăzut media cu patru zecimi de procent. Aș fi absolvit cu media generală 4.3 dacă nu era af-f-furista aia de profesoară.

La naiba, iar folosi un cuvânt care nu-i era în fire.

Nu m-am putut abține să nu râd puțin.

– Patru zecimi de procent? Ce femeie infamă!

Cred că în vocea mea se strecură doar o mică doză de sarcasm.

Becca își roti capul ușor în direcția mea, cu ochii mijiiți și cu maxilarul strâns.

– P-p-pentru m-mmme... contează.

Am oftat.

– Îmi pare rău, iubito. Am zis o tâmpenie.

Își smulse mâna din a mea și conducea fără să scoată un cuvânt, până când nu am mai suportat.

– Becca, îmi pare rău. Nu râdeam de tine. Spun doar că și așa tot ai absolvit cu una dintre cele mai mari medii din tot statul.

– Și acele patru zecimi de procent ar fi fost diferența dintre una dintre și cea mai mare.

Se uită la mine.

– E ca și cum tu nu ai mai fi doborât recordul dacă ai fi ratat o minge.

– Știi, Becca, am zis spăsit. Am fost un idiot.

– Păi, ești băiat.

Îmi râse în nas și am știut că mă iertase.

– Da, și băieții sunt idioți. Nici nu știu de ce mă mai suporti.

Ca să fiu sincer nici nu știam, dar o spuseseam ca pe o glumă, știind că Becca m-ar fi șicanat toată ziua dacă mi-ar fi simțit nesiguranța.

– Poate că are legătură cu ce ai făcut azi-noapte.

Își umezi buzele și îmi făcu lasciv cu ochiul.

– Care parte? am întrebat cu o față lungă.

Se prefăcea că se gândește serios.

– Hm. Probabil chestia aceea pe care ai făcut-o cu limba.

Am dat din cap cât se putea de serios.

– Ah, da, aceea. Păi va trebui atunci să ne asigurăm că o mai facem o dată, dacă acesta este motivul pentru care mă suporti.

– Așa ar trebui, băiat de fermă.

De când urmărisem *File de poveste* împreună anul trecut începuse să-mi spună *băiat de fermă*, pentru că, din nu știu ce motiv, i se părea simpatic. Am lăsat-o în pace deoarece nu avea niciun sens să ne certăm.

Mi-am lăsat mâna să-i alunece pe coapsă și i-am prins în palme sexul.

– Trage pe dreapta și o fac chiar acum.

Strânse din coapse și îmi prinse degetele, mimând șocul extrem.

– Nu! E ziua în amiaza mare!

– Asta nu te-a împiedicat ieri să mă lași să-ți fac sex oral pe platforma camionetei mele. Și atunci era zi.

– N-aș spune că era lumină. Soarele apunea. Și eram la copacul nostru. Nu era nimeni să ne vadă. Asta este o șosea aglomerată.

– Atunci hai să nu mai mergem să mâncăm și ne ducem direct la copac, am sugerat.

– Mi-ar plăcea, dar mi-e foame. Azi nu am mâncat de amiază.

Zâmbi șmecherește.

– Mergem după ce mâncăm.

Era la fel de nerăbdătoare ca și mine, la fel de dornică. Poate chiar mai mult decât mine. Îi auzeam pe ceilalți băieți plângându-se de faptul că iubitele lor nu voiau să facă sex la fel de des pe cât își doreau ei, dar eu nu părea să am această problemă. Deseori ea era cea care încerca să mă încălzească pentru runda a doua... și a treia. Era de neoprit în anumite zile.

Sună telefonul. Apelul n-ar fi putut fi decât de la mine sau de la părinții ei. Nell și Kyle erau împreună undeva prin nord, deci nu era Nell, iar părinții ei erau plecați la o gală de strângere de fonduri în Washington D.C, așa că nici ei nu puteau fi.

Becca privea fix ecranul telefonului.

– Hmm. E doamna Hawthorne. Oare de ce mă sună?

Bâjbâi după dispozitivul Bluetooth de pe consolă și-l potrivește în ureche și apăsă pe buton ca să răspundă la telefon.

– Alo? Bună ziua, doamnă Hawthorne, ce mai... Cum? Becca se făcu palidă. Vă bateți naibii joc de mine? El e... cum? Nu. Vă rog, nu!

Apăsă pe frână și derapă până la marginea drumului, cu mâna la gură, cu ochii mari, lacrimi curgând pe obraz și dând din cap încontinuu a negare.

– Becca? Am împins în locul ei schimbătorul de viteză în poziția pentru parcare și i-am pus mâna pe umăr. Ce s-a întâmplat?

Ea nu-mi răspunse.

– Nu, nu. Nu e adevărat.

Se întoarse spre mine cu ochii plini de groază.

– Și Nell. Ea este bine? Ah, Doamne! Ah, Doamne! Bine, venim acolo. Da, e cu mine, îi-și spun și lui. R-rahah! RAHAT!

Își smulse casca din ureche și o aruncă atât de tare că se făcu țandări de bord.

– Becca? Ce s-a întâmplat?

Era cu siguranță ceva rău și stomacul mi se strânse.

– De ce nu ar fi Nell bine? Spune-mi ceva!

Becca plângea în hohote, cu capul pe volan. Am sărit din mașină, am ocolit-o ca să ajung la locul șoferului și am tras de portieră ca să o deschid. Becca mi se prăbuși în brațe și a trebuit să o susțin cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi desfăceam centura. Am luat-o, cum stătea fără vlagă în brațele mele, și am dus-o pe iarbă la marginea drumului, împingând portiera cu piciorul ca să se închidă. M-am așezat cu ea în poală și am strâns-o în brațe.

– Becca, trebuie să-mi spui ce se petrece.

Își trase nasul și se sufocă în propria răsuflare. Își ridică ochii spre mine și puteam citi pe fața ei că se petrecuse o tragedie.

– A avut loc un accident în nord. E-e Kyle. A-a-a m-mm-murit!

Nu auzisem bine. Acesta fusese primul meu gând. Nu am auzit bine ce spusese.

– Cum? Ce vrei să spui? Kyle? Kyle Calloway?

– Da, Kyle! Kyle al nostru. A, a murit! Un c-copac a căzut peste el. Părinții lui Nell se întorc de la Traverse City cu Nell. Ea are o mână ruptă și... și nu vorbește.

– Cum se poate... nu înțeleg. Cum se poate să fie Kyle...

Nu eram în stare să înțeleg ce mi se spunea.

– Nu știi! Știi doar ce mi-a spus acum doamna Hawthorne. A fost o furtună puternică, a căzut un copac care l-a lovit pe Kyle și acum este mort.

Se luptă în brațele mele, chinându-se să se ridice în picioare.

– Să mergem. Trebuie să ne întâlnim cu ei acasă în jumătate de oră.

Rămăsesem stană de piatră. Nu era adevărat. Nu era posibil. Îmi... Îmi spusese că avea de gând să o ceară pe Nell în căsătorie. Îmi spusese doar joia trecută. Eu i-am spus că îl lovise trenul, că nu avea decât optsprezece ani, dar el o ține una și bună că era sigur că o iubește pe Nell suficient de mult ca să știe că nu e nevoie să mai aștepte să treacă ani.

Era o glumă, sigur era o glumă.

Am bâjbâit în buzunar după telefonul mobil și am format numărul lui ascultând cum suna, suna, suna... și cum intră căsuța vocală. *Hei, sunt Kyle. Probabil că am ieșit să mă dau mare pe undeva, așa că lasă un mesaj și te sun înapoi. Dacă am chef.* Sforăiturile de răs din fundal care se auzeau în timp ce el înregistra mesajul erau ale mele.

Am simțit o mână micuță, rece, care îmi luă telefonul. Am lăsat-o. Trase de mine ca să mă ridic în picioare, susținându-mi greutatea în întregime.

– Haide, iubitele. Nell are nevoie de noi.

M-am împiedicat, iar ea mă sprijini cu umărul sub braț. O priveam fix în ochii ei negri și umezi, unde am văzut compasiune, iubire și înțelegere. Tristețea ei se dădea la o parte ca să facă loc tristeții pentru mine. Nu știam ce să spun, ce să fac. Nu știam decât că aveam nevoie de iubita mea ca să pot trece peste ce se

întâmplase și nu puteam decât să sper că ea avea să rămână cu mine și să continue să mă iubească.

M-am trezit pe scaunul de piele al mașinii noi a Beccăi, mirosul de nou provocându-mi acum greață. iPhone-ul Beccăi era conectat la mașină și în momentul în care am pornit motorul se auzi *Your long journey*²⁰ a lui Robert Plant și Alison Krauss. Ochii îmi ardeau și gâtul mi se strânse. Becca vru să închidă muzica, dar am oprit-o. Îmi luă mâna în ale ei și începu să conducă, lăsând muzica să curgă. Urmă un cântec pe care nu îl știam și i-am luat telefonul în mână ca să văd cine era pe afișajul aplicației Pandora: Rosi Golan cu *Been a long day*²¹. Era un cântec liniștit, minunat, iar pe fundalul oferit de notele de pian se auzea o voce feminină încântătoare.

Am parcat pe alea din fața casei familiei Hawthorne, iar pietrișul scrâșni sub roțile noastre. Deja erau multe mașini acolo. Becca își împreună degetele cu ale mele imediat ce am coborât din mașină; practic trebui să mă târască în casă. Nu voiam să intru. Nu voiam să văd durerea altor oameni. Acest lucru ar fi transformat totul în realitate. Poate că, dacă mă prefăceam în continuare că nu era adevărat, nu era.

Doamna Hawthorne ne deschise ușa. Avea ochii roșii, dar uscați.

– Jason, Becca. Vă mulțumesc că ați venit. Nell e în camera ei.

– Ce face? întrebă Becca.

Doamna Hawthorne îmi strânse mâna, atingând apoi fruntea Beccăi cu a ei.

– Nu este bine. A... a murit... sub ochii ei. E complet apatică.

Becca trase ușor aer pe nas și am urmărit-o cum, pur și simplu, își îndreptă umerii și își contracarează emoțiile. Mă trase de mâini sus pe scări și se opri în fața ușii lui Nell. Apăsă pe clanță și, pentru că ușa era descuiată, intră cu mine pe urmele ei.

Nell stătea culcată pe o parte pe pat, cu ochii secați de lacrimi și cu un bilețel mototolit în mână. Privea în gol și nici nu observă că intrasem în cameră. Nu știam ce să fac, în ce direcție să mă duc. Avea pe ea o bluză veche, cu glugă, care fusese a lui Kyle, lenjerie neagră și stătea peste pături. Eu încercam să mă concentrez pe

²⁰ *Lunga ta călătorie.*

²¹ *A fost o zi lungă.*

afișul de pe perete cu Avett brothers, în timp ce o acoperisem până la talie cu pătura. M-am așezat pe scaunul ei de la birou, în timp ce Becca se urcă lângă ea, pe pat, dându-i de pe față o șuviță de păr.

– Nell.

Vocea Beccăi era nesigură. Era evident că nu știa ce să spună.

– Ce-ce s-ss-a întâmplat?

Nell nu răspunse mult timp. Când o făcu, vocea ei nu era decât o șoaptă răgușită, abia deslușită.

– A... murit.

Își ridică ochii spre mine.

– Nu mai e.

Am simțit că mă sufoc și dădeam din cap.

– Eu... la naiba. Cum?

Era evident că se închisese în sine.

– Ne... certam. O furtună, un vânt nebun. A... doborât un copac. Trebuia să cadă peste mine, dar el... m-a salvat. M-a împins. M-a salvat. Ar fi trebuit să fiu eu, dar a fost el.

Nici eu și nici Becca nu știam ce să spunem în așa situație.

– Nu este vina ta, spuse Becca, făcându-și curaj în cele din urmă.

Nell tresări, dar nu răspunse. Urmăream cum își înfigea unghiile în palme atât de adânc, încât am crezut că voi vedea cum începe să-i șiroiască sângele în palmă.

Stăteam învăluți într-o liniște oribilă și grea, până deveni clar că Nell nu avea să mai spună sau să facă nimic altceva.

– Suntem alături de tine, Nell. Eu sunt alături de tine. Te iubesc.

Dinții lui Nell i se încleștară pe buza de jos când Becca rosti ultimele două cuvinte și mușcară atât de puternic încât buza ei roz deveni albă.

Becca mă conduse afară din cameră, lăsând-o pe Nell în aceeași poziție în care o găsiserăm, cu ochii deschiși, privind în gol și cu o bucată de hârtie strânsă în pumn.

Doamna Hawthorne ne trase în bucătărie.

– Ce face?

Becca dădu din cap.

– A s-spus trei propoziții. Nu știu ce să spun, doamnă Hawthorne. Îmi f-fac g-griji pentru ea. E aproape cataleptică.

– Poate are doar nevoie de timp.

Doamna Hawthorne se uita pe geamul de la bucătărie.

– Poate, încuviință Becca, dar un ton bizar al vocii ei mă făcu să îmi dau seama că nu prea credea să se întâmple astfel, deși doamna Hawthorne păru să nu observe acest lucru.

– Înfirmarea este miercuri.

Oamenii veneau și plecau, aducând vase cu mâncare. I-am văzut pe domnul și pe doamna Calloway așezați pe canapea, brațul lui cuprinzând umerii ei slabi care tremurau. Domnul Hawthorne stătea și el pe canapea lângă domnul Calloway, oferind drept alinare o tăcere împietrită și stoică.

Becca mă duse acasă și se strecură în pat lângă mine. Nu mai fusesem niciodată cu ea la mine în cameră. Nu veneam niciodată aici, deoarece știam că taică-meu avea să fie un idiot și va face o scenă și nu voiam ca Becca să vadă așa ceva. În aceste momente, însă, nu eram în stare să-mi mai consum energie gândindu-mă la tata. Știam doar că aveam nevoie de ea lângă mine.

Nu eram sigur cât timp șezusem acolo în liniște, cu brațul Beccăi în jurul pieptului meu și cu fața lipită de spatele meu. Am simțit cum ceva ud se strecura prin bumbacul subțire al tricoului meu, dar nu scotea niciun sunet.

Ușa se deschise cu zgomot și se trânti violent de perete.

– A cui e afurisita aia de mașină străină care este parcată naibii pe locul meu?

Era mare cât ușa, uriaș, cu o privire sălbatică în ochi, fără să se clatine, dar evident băut.

Becca se făcu mică în spatele meu.

– Este a mea, domnule Dorsey. Îmi pare rău. O să o mut.

– A dracu câtă dreptate ai că o să o muți! mârâi spre mine. Scoate mașina afară și rămâi și tu acolo.

– Ea nu pleacă nicăieri, am spus eu fără să mă uit la tatăl meu. Și nici mașina ei.

– Ce naiba caută ea la tine în pat, băiete? Nu ai minte deloc?

– Kyle Calloway a murit.

Am rostit cuvintele și m-au distrus.

Din ochi mi se scurse o lacrimă, una singură, și n-am putut să mi-o opresc.

– Plângi cumva?

Becca se ridică în fund, în spatele meu.

– Kyle a fost prietenul lui cel mai b-bun, știți? Cel mai bun prieten al lui a murit.

Vocea ei era aspră, dar calmă, însă am simțit o undă de teamă. Era îngrozită de tatăl meu și pe bună dreptate.

– Lăsați-l în pace.

– Nu vorbeam cu tine, fată.

I-am observat buza arcuită batjocoritor în timp ce se uita la ea, iar asta mă scoase din sărite.

În mod normal, aș fi sărit deja cu pumnii pe el pentru asta, dar acum nu voiam să ne vadă Becca luându-ne la bătaie.

– Te rog, tată. Lasă-ne în pace. Nu face asta. Nu azi.

Nu-l mai rugasem nimiciodată.

– Taci naibii din gură, băiete. Nu-mi spune mie ce să fac în propria casă.

Făcu un pas spre mine, iar eu imediat am sărit în picioare, cu pumnii strânși, pregătit. Se opri, totuși, și îmi aruncă o privire dură, lungă.

– Știi câți prieteni am pierdut eu? Câți tovarăși am văzut murind? Crezi că am plâns naibii vreodată ca un fraier din cauza asta? Nu cred. Oamenii mor și e al naibii de aiurea. Fii bărbat și treci peste asta.

– Aici nu este vorba de niciun război. Nu sunt soldat. Eu nu sunt ca tine. Am voie să fiu supărat că prietenul meu a fost omorât. Îl știu de când eram la grădiniță. Așa că, ce-ar fi să taci naibii din gură și să mă lași în pace.

Am auzit respirația sonoră și îngrozită a Beccăi. Dacă nu ar fi trebuit să treacă pe lângă ticălosul de bătrân, i-aș fi spus să plece.

– Nu plec până nu se cară și ea.

M-am apropiat de el, înfruntându-i privirea fără teamă, gata să lovesc.

– Nu vreau să fac asta în fața prietenei mele, dar o voi face. Pleacă naibii! Ieși din camera mea. E tot ce te rog.

Nările îi fremătau.

– Da, nu vrei ca micuța ta prietenă să vadă cum îți învinețesc fundul, asta e.

– De ce ești așa un t-ticălos?

Asta era Becca, iar eu și tata ne-am oprit amândoi și ne-am uitat la ea.

– Ce ți-am făcut eu vreodată, în afară de faptul că îl iubesc pe fiul tău? Știi de câte ori i-am îngrijit fața însângerată după ce îl băteai? Care e p-problema ta? D-de ce îți urăști p-propriul f-fiu atât de mult?

Tata mă privi ca și cum nu-i venea să creadă.

– Și vrei să spui că tu chiar te întâlnești cu târfa asta arăboaică și bâlbâită?

Becca sughiță șocată și apoi începu să plângă când am început să-l lovesc. Am văzut roșu în fața ochilor. Îmi arse câteva lovituri bune, dar eram de neoprit. L-am lovit și l-am lovit și l-am lovit până când nu mai mișcă deloc și după aceea l-am lovit în continuare. Am simțit pe braț o mână care mă trăgea.

– Jason, oprește-te! Oprește-te!

Era isterică, aproape neinteligibilă.

– T-te rog! Te rog oprește-te odată!

Strigă ultimul cuvânt direct în urechea mea și reuși astfel să pătrundă prin zidul de furie.

Mi-am revenit, tremurând, simțindu-mă acoperit de ceva ud. Umezeală caldă și lipicioasă. Mâinile îmi erau pline de sânge. Stăteam pe pieptul lui tata care avea fața pocită. Simțeam cum sângele îmi șiroia pe față, simțeam cât de tare mă durea maxilarul, iar coastele protestau, învinețite. Becca trăgea de mine, sufocându-se în sughițurile de plâns.

Am sărit în picioare, am prins-o de umeri și am împins-o afară din cameră.

– Îmi pare rău că ai văzut asta. Îmi pare rău că te-am adus aici.

În timp ce vorbeam, un strop de salivă însângerată mi se scurse din gură și am scuipat-o pe covor, fără să-mi pese.

– Îmi pare tare, tare rău, Becca. Trebuie să pleci. Eu trebuie să rezolv aici.

– Nu te las singur, Jason.

Se smulse din brațele mele care o strângeau și se răsuci ca să ajungă în fața mea.

– Ce ai de gând să faci?

– Chem o ambulanță.

- Și nu vor pune întrebări?

Am dat din cap.

- Știi ei mai bine. Nu este prima dată.

Nu înțelese.

- Dar... ei nu trebuie să facă un raport dacă este vorba despre violență domestică?

- Să raporteze cui? Am făcut un semn spre insigna de polițist de pe masă și spre fotografia oficială a tatei îmbrăcat în uniforma lui de căpitan. El este poliția. Poate să facă raportul dispărut. În plus, de data aceasta eu voi fi cel arestat, ceea ce va provoca întrebări la care niciunul dintre noi nu vrea să răspundă.

- Dar, Jason...

- NU!

Am urât faptul că am strigat la ea. M-am forța să mă liniștesc.

- Îmi pare rău, dar nu. Nu e nimic de făcut. Oricum plec astăzi. Am terminat cu rahaturile lui.

- Unde vei l-locui?

- De unde naiba vrei să știu, Becca? În camionetă? La hotel? N-am nicio afurisită de idee! Nu-mi pasă în momentul acesta. Nu mai pot sta aici nicio zi...

Dădu din cap în semn că înțelegea, știind că nu voiam decât să o lase baltă.

- Lasă-mă să te curăț.

Se întoarse și rupse cu furie prosopul de mâini, după ce îl luă de pe mânerul cuptorului cu microunde, unde era agățat.

Îmi tamponă cu blândețe buza, șterse sângele, împăturind prosopul și ștergând din nou, apoi îl udă la robinet și îmi curăță bărbia. Sughita, respira pe nas, clipea des și își luă cu limba o lacrimă ce îi ajunsese în colțul gurii. Am oftat, supărat că îmi pierdusem firea cu ea.

I-am șters fața cu degetul meu mare și ea tresări.

- Beck, îmi pare rău. Știi că nu înțelegi. Ar trebui să reclam asta. Dar dacă ar fi fost să o fac, ar fi trebuit să se întâmple acest lucru cu ani de zile în urmă. Acum e prea târziu. Am optsprezece ani. Legal sunt adult și mă mut de aici. Nu o să-l mai văd niciodată după ziua de azi. Nu va mai trebui să vezi tu așa ceva vreodată, bine?

Ea dădu din cap, dar nu răspunse, ci freca sângele care stătea să se închege pe obrazul meu.

– Te rog, vorbește cu mine.

Am încercat să-i mai șterg o lacrimă, dar ea tresări din nou. De parcă... i-ar fi fost frică de mine.

– Ca să s-spun ce? Am fost atât de speriată. Pentru tine. De tine. Nu erai... nu erai tu însuși. Ai fost... atât de violent. Îl loveai și el nu riposta, dar tu ai continuat să-l bați. A fost atât, atât de înfricoșător.

– Ai auzit ce a spus.

Ea dădu din cap.

– Poate să spună ce vrea despre mine. Este un monstru și nu îmi pasă ce crede despre mine.

– Nu îl las să vorbească așa despre tine. Nu are niciun drept. Ultima dată când m-ai văzut tot așa, spusese ceva asemănător.

Primul lucru pe care îl făcea tata când venea acasă de la serviciu era să dea drumul la radio pe 99,5 FM unde era postul de country. Se auzea acum *Please, remember me*²² cântată Tim McGraw și mi-am adus aminte că prietenul meu Kyle murise. Aproape că reușisem să uit pentru un moment.

Mă lovi în vintre mai puternic decât oricare pumn al tatei. Kyle murise.

M-am prăbușit în mâini și în genunchi, plângând în hohote. Nu plânsesem niciodată. Nu mai plânsesem de când fusesem bebeluș, pentru nimic, niciodată. Nu mă puteam opri nici dacă aș fi încercat. Nu știu cât timp am plâns, dar o simțeam pe Becca lângă mine, încă alături de mine, atingându-mă pe umăr, lăsându-mă să plâng.

Am auzit o tuse umedă și înecăcioasă din dormitorul meu și m-am forțat să mă ridic în picioare.

– Rahat, se sufocă în propriul sânge.

M-am împiedicat alergând spre camera mea și l-am întors pe tata cu fața în jos, iar el începu să scuipe, să vomite și tuși din nou. L-am tras din mizeria pe care o făcuse și l-am lăsat pe podea, jumătate din el în cameră, jumătate în hol. Am observat rame de fotografii făcute zob, trofee sparte, biroul meu rupt în două. Nu-mi aminteam bătaia și nu îmi dădusem seama cât de rău se încinsese.

²² *Te rog să-ți amintești de mine.*

Era o gaură imensă în tapet, imediat lângă ușă, și încă una, în diagonală, pe peretele opus. Scaunul de la birou era doborât într-o parte, cu una dintre roțițe făcută praf.

– Iisuse, am șoptit.

M-am întors și am privit-o pe Becca peste umăr. Ea stătea în hol, privind fix la trupul însângerat al tatălui meu.

– Nu mi-am dat seama că a fost atât de rău.

– Am crezut că o să vă o-omorâți unul pe celălalt.

Vocea ei era cât un firicel.

– Nu ar trebui să faci ceva pentru el?

M-am uitat la el și el începu să geamă de durere.

– La naiba cu el. Lasă-l să sângereze. Nu moare.

Becca se holba la mine de parcă nu mă mai cunoștea.

– Știi de câte ori m-a lăsat el pe mine în halul acesta, zăcând pe podea? Stai să-mi pun în bagaj niște rahaturi și plecăm. Voi suna pe cineva când ieșim de aici.

Stătea și aștepta să împachetez. Am îndesat câte haine am putut într-un rucsac pentru echipamentul de fotbal. Am mai pus laptopul, încărcătoarele pentru el și pentru telefonul mobil, geaca de piele de care eram tare mândru și o minge de fotbal. Am aruncat niște articole de toaletă într-o pungă cu fermoar, după care mi-am scos de sub saltea rezerva de bani. În rest, am lăsat acolo totul. Cărți, trofee, colecția de carduri cu sportivi din școala generală, afișele cu Jerry Rice, Barry Sanders, O. J. Simpson și Emmett Smith, totul. Niciunul nu mai conta. Aparatul de fotografiat era în camionetă, iar Becca mă aștepta. Asta era tot ce conta. Mi-am aruncat geanta pe umăr și am pășit peste tata. Încercă să se urnească și apoi se rostogoli pe spate, gemu și se ridică în timp ce eu eram în dreptul ușii, pe picior de plecare. Se șterse pe față și mă privi încordat, printre gene cu ochii înțețoșați.

– Plec, am spus fără să mă uit la el.

Doar clătină din cap, fără să spună nimic.

– Nu mă mai întorc.

El scupă sânge.

– Foarte bine.

– Să chem salvarea?

– Nu. Du-te-n măta!

Se ridică în picioare cu chiu cu vai, apucându-se de cadrul ușii ca să-și mențină echilibrul și ștergându-se cu mâna la gură.

– Da, du-te tu-n mă-ta, am spus trântind ușa după mine.

Becca stătea pe trotuar și mă aștepta.

– Nu ai de gând să chemi o ambulanță?

Am scuipat sânge în iarbă.

– Nu. Nu vrea.

– Dar are nevoie de ajutor?

Am ridicat din umeri.

– Al naibii să fiu dacă îmi pasă. E problema lui.

Becca deschise portiera, dar nu intră în mașină.

– E tatăl tău. Dacă sângerează până moare?

– Nu se va întâmpla așa ceva. Era în picioare când am plecat.

Mi-am verificat cu limba buzele și am simțit un dinte care începuse să se clatine.

Ea închise ușa și se puse în spatele meu în timp ce îmi aruncam geanta în platforma camionetei și am fixat-o bine cu coarda elastică.

– Nu pot să înțeleg cum puteți fi amândoi atât de blazați de toată treaba asta. Tu ești rănit. El este rănit. Amândoi aveți nevoie de asistență medicală.

M-am întors urgent pe călcâie.

– Două chestii, am spus cu voce calmă, dar aruncând fulgere din ochi. Unu, să nu mă mai pui niciodată în aceeași găleată cu afurisitul acela nenorocit, rahat blestemat inutil de gunoi al omenirii. Eu nu sunt ca el. Și doi, am fost rănit mult mai grav de-atât. Am depășit recordul pentru cele mai multe receptări de minge într-un singur meci și am fost mai rănit de-atât. Sunt bine. Nu am nevoie de grija ta afurisită.

Se crispă.

– Îmi-îmi pare rău, Jason. Eu doar-eu-eu...

Îngrijorarea, frica, tristețea și extenuarea din ochii ei aproape că îmi frânseră sufletul din nou.

M-am aplecat în față, cu mâinile pe genunchi, adunat de spate, fiindu-mi silă de mine însuși.

– La naiba, Becca. Îmi pare rău. Îmi pare rău. Nu știu ce m-a apucat. Nu ar fi trebuit să vorbesc așa cu tine. Nu ai nevoie de rahatul ăsta.

Mi-am îndreptat spatele, dezgustat de propria mea persoană.

– Dumnezeu, Becca! Sunt un cretin! Meriți ceva mai bun decât atât. Mai bun decât mine.

I-am întors spatele, aranjând coarda elastică, deja prinsă bine, doar ca să îmi fac de lucru și să nu îmi văd expresia șocată de pe față.

– Du-te acasă, Becca. Găsește pe altcineva, cineva care să merite să fie cu tine.

– Te desparti de mine? Așa, pur și simplu? șopti cu vocea în lacrimi. Eu nu vreau să găsesc pe cineva care să merite să fie cu mine. Te vreau pe tine. Vreau să mă iubești tu. Vreau să mă lași să-mi fac griji pentru tine.

– Eu nu... Dumnezeu! Nu mă despart de tine. Doar te eliberez de rahaturile mele. Nu trebuie să fii cu mine. Nu te... nu te merit. Am urlat la tine. Dacă te răneai acolo, înăuntru?

Am arătat spre casă, sufocându-mă cu nodul care mi se pusese în gât, îngrozit că ea va face exact ce îi spusese eu să facă.

– Am îngăduit să se întâmple așa ceva. Dacă... dacă devin ca el? Dacă sunt ca el?

Am șoptit ultimele cuvinte, recunoscând, în cele din urmă, cu voce tare, una dintre cele mai adânci și întunecate frici din sufletul meu, o spaimă ce mă ține treaz noaptea, care îmi dădea coșmaruri. Am dat din cap, privind-o într-un final.

– Te iubesc. Dar nu ar trebui să fii cu cineva de care îți este frică.

Veni mai aproape de mine și, cu toate că mă trăsesem înapoi, mă urmă.

– Nu, Jason, oprește-te! Oprește-te chiar acum! Te iubesc. Nu te las să mă îndepărtezi pentru că tu suferi. Ți-e frică. Ș-tiu. Dar eu cred în tine. C-cred că tu ești mai bun de-atât, mai puternic de-atât.

Mai făcu un pas și căldura și blândețea ei se revărsară asupra mea, parfumul ei mă învălui, iar privirea ei limpede, de abanos mă împresură cu iubire. Vedeam cum își formula propozițiile în minte înainte să vorbească.

– Nu vreau să fiu eliberată de rahaturile tale. De unde ai scos chestia asta? De când gândești așa?

Am ridicat din umeri.

– Cam dintotdeauna, când și când.

Întinse mâna șovăind spre bărbia mea, parcă nesigură dacă aveau să o las să mă atingă sau nu.

– Ei bine, gata. Tu nu ești el, Jason. Nu ești. Aleg să fiu cu tine, știind că vii... de acolo.

Gesticulă spre casă cu cealaltă mână.

– Încetează să mai faci pe durul și vino cu mine acasă.

– Stau foarte bine în camioneta mea.

Mă fulgeră cu privirea.

– Ești un idiot atât de încăpățânat. Nu dormi în camionetă. Îl conving pe tata să dormi la noi la demisol pe patul rabatabil.

Am mers acasă la ea, iar ea își ținu promisiunea. Ba chiar se furișă jos pe scări în miezul nopții ca să stăm îmbrățișați câteva ore, până se strecură înapoi la ea în cameră, înainte să se trezească părinții ei.

M-am înscris la Universitatea din Michigan în ziua următoare și, în timp ce Becca mă urmărea, am adăugat pe lista cursurilor și pe cel de fotografie.

După-masă mă duse cu mașina la copacul nostru și apoi mă plimbă cu mașina, eu pe bancheta din spatele noii ei Jetta, iar părul ei era un nor răzlețit de bucle împrejurul pielii ei goale, măslinie.

Ziua următoare, ne-am îmbrăcat cu cele mai bune haine negre pe care le aveam și am mers să ne îngropăm cel mai bun prieten.

Becca
CAPITOLUL 10
Brațe care zgârie și uși încuiate
Noiembrie

Nell stătea în fața mea cu mâinile trase în mânecile hainei. Nu se uita deloc la mine, la fel ca în ultimele dați când ne întâlniserăm de la înmormântarea lui Kyle.

Atunci o luase la sănătoasa în mijlocul unui discurs, iar apoi, când am văzut-o din nou la groapă, era cu fratele mai mare al lui Kyle. Cel puțin așa am crezut eu. Nu eram sigură, deoarece nu-l mai văzusem de când aveam zece sau unsprezece ani. Era mai mare decât noi, cam cu cinci ani cred, și îi arăta. Era un dur și arăta ca un golan, chiar dacă era la costum, altfel, trebuia să recunosc că arăta grozav. Păr negru, lung și ușor zburlit și ochi albaștri pătrunzători, întunecați de o înțelepciune a vârstei mature și de umbrele a ceva profund.

Îl auzisem pe Kyle vorbind despre el doar de câteva ori în copilărie. Îmi amintesc că era foarte retras, ca un pustnic. Își petrecea cea mai mare parte din timp încuiat în cameră sau într-un hambar vechi, care acum era pe post de garaj. În liceu avusese doar probleme, cel puțin atât îmi aminteam. De fapt auzisem bârfele. Plecase din Michigan în ziua în care absolvise, lăsând totul în urmă. Kyle ne povestise despre asta și era foarte afectat și confuz, cum de altfel s-ar simți orice copil în vârstă de unsprezece ani. Plecase și cu asta se încheiase totul.

Apoi apăruse la înmormântare, iar Nell coborâse din camioneta lui uriașă. Ce căuta cu el? Încercam să mă lămuresc stând sub marchiză, lângă mormânt, cu Jason de mână. De ce se întorsese acasă? Doar își abandonase familia, fratele mai mic și, din câte știam, nici nu se omorâse să îi caute de când plecase. Și acum Nell își petrecea timpul cu el în ziua înmormântării iubitului ei? Am încercat să nu mă simt trădată. Ea nu se uita la mine, nu se uita la nimeni. Stătea în fața sicriului din lemn de cireș cu decorațiuni de alamă de jur împrejur, pe iarba udă din jurul gropii acoperite cu genul acela de covor din gazon artificial. Arăta de parcă stătea să sară în groapa adâncă și întunecată și să rămână acolo cu Kyle.

Când Nell dădu să se prăbușească la pământ, mâna lui Colton o ajută să-și recapete echilibrul. Nu voiam să o atingă. Ea fusese a lui Kyle. Am simțit lângă mine cum și din Jason radia furia și am știut că trăia aceleași sentimente contradictorii derutante ca și mine.

Nell ședea pe un scaun și privea în gol, cu indiferență, în timp ce un preot rostea vorbe care nu însemnau nimic. Plângeam încet, ca mama lui Kyle, ca doamna Hawthorne, ca atâția oameni... exceptând-o pe Nell. Nell nu plângea și, din câte îmi dădeam seama, nici nu plânse.

Când cuvintele fuseseră rostite, aruncă o floare în mormânt, apoi se întoarse și o luă la fugă, poticnindu-se din cauza tocurilor, scoțându-și apoi pantofii din picioare, alergând cu ei în mână, lovindu-i-se de corp. Și cine se duse după ea? Colton. Am auzit șoapte, oameni care își puneau aceeași întrebare la care mă gândeam și eu.

Acum stătea cu o cană de cafea în față, amestecând în ea, în doru' lelii, cu o lingură uzată. Eram într-un restaurant mic din Ann Arbor. Venise ea să mă vadă atât timp cât eu eram ocupată până peste cap cu orele de curs și teme. Când o sunasem în acea dimineață să văd dacă putea veni să petrecem împreună câteva ore, fusese de acord, dar după voce mi-am dat seama că era apatică și resemnată.

Îmi beam cafeaua și o urmăream pe Nell holbându-se în vârtejurile adânci, de caramel, ale cafelei sale.

- Nell, ai... văzut pe cineva?

- Pe cine?

Mă privi în treacăt, după care începu să se uite din nou în cafeaua ei, din mâneca bluzei de lână gri deschis văzându-i-se doar vârfulurile degetelor.

Am ridicat din umeri.

- Nu știu. Un... psiholog? În legătură cu ce s-a întâmplat.

Dădu din cap, vârful cozii împletite larg tremurându-i peste umeri.

- Nu, sunt bine.

- Nu cred că ești.

Mă privi în cele din urmă, aproape furioasă.

- În regulă, bine, ar trebui să fiu? El a murit abia acum trei luni. L-am iubit. Ce-ar putea să facă un psiholog? Să-mi spună că nu sunt eu de vină? Să-mi spună despre acceptare și despre cele cinci etape ale durerii? Nu am nevoie de rahatul ăsta, Becca.

Privi în altă parte, pe fereastră, la frigul de afară, la după-masa înnorată de octombrie. Îl vreau înapoi.

- Știu.

- Nu... nu știi.

Ultimul cuvânt fusese articulat într-o șoaptă intensă și chinul cumplit pe care l-am văzut în ochii ei îmi străpunsese inima.

- Nell... am încercat să o ajut, să o fac să vorbească despre asta.

Nu voia. Nu spusese niciun cuvânt despre accident din ziua aceea, în camera ei. Rămăsese acasă cu părinții ei în loc să meargă la universitățile unde fusese acceptată. Urma cursurile Universității din Oakland și lucra la biroul tatălui ei. Practic făcea tot ce se aștepta de la ea, însă mie mi se părea că nu mai trăia.

- Trebuie să plec, spuse Nell terminându-și cafeaua și ridicându-se.

- Dar abia ai ajuns aici.

- Îmi pare rău, trebuie... eu trebuie să plec.

Am aruncat pe masă banii pentru cafea, iar mașele îmi chiorăiau deoarece sărisem peste micul dejun ca să mănânc mai devreme de prânz împreună cu Nell.

- Bine atunci.

Probabil că Nell sesiză iritarea din glasul meu.

- Beck, îmi pare rău. Însă chiar... nu pot să fiu o prietenă bună acum.

- Nu este vorba despre asta, Nell.

Am ieșit după ea în aerul rece de toamnă, încheindu-mi haina scurtă, de lână, până sus.

- Îmi fac griji pentru tine.

Se opri și se întoarse ca să se uite la mine.

- Știu. Toată lumea își face. Nu știu ce să spun. Trebuie să fac față, dar nu știu cum și nimeni nu mă ajută. Trebuie să ajung acasă acum. Am nevoie să fiu singură.

Se scărpină pe antebrațul drept prin mâneca bluzei de lână, aproape ca un tic.

M-am uitat lung la brațul ei.

– Nell, sper că nu... nu iei droguri, nu-i așa?

Ea tresări și-și lăsă mâna să cadă pe lângă corp.

– Nu. Bineînțeles că nu.

– Arată-mi brațul. Cel pe care îl scarpini.

Nell își încrucișă brațele peste piept.

– Nu. Nu îți mai face atâtea griji pentru mine. Jur pe mormântul lui Kyle că nu iau droguri.

Am simțit sinceritatea din vocea ei și nu am avut de ales decât să o cred. M-am aplecat să o îmbrățișez și am simțit iz de alcool în respirație ei.

– Dar ai băut, am strâns-o în brațe, refuzând să-i dau drumul.

Se uită în jos la mine.

– Un pic, când și când. Mă ajută, înțelegi? Mă ajută să fac față și am totul sub control.

Probabil că citi îngrijorare pe fața mea, deoarece continuă.

– Sunt adult, Becca. Pot să beau dacă așa vreau.

Am privit-o printre gene.

– Nu ai vârsta legală.

Îi sări muștarul.

– Nu mai fi atât de cârcotașă, Beck. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, aș fi început să beau oricum în facultate. Doar că în alte împrejurări.

Cotrobăi în poșetă după chei.

– Ne vedem mai târziu, bine?

– Ești suficient de bine ca să conduci? am întrebat.

– Dumnezeule, Becca! Da! Sunt bine! Iisuse! Ești mai rea decât părinții mei. Măcar ei mă lasă naibii în pace.

– Ei bine, poate nu ar trebui, Nell, am răbufnit eu. Poate că ar trebui să-și facă griji. Eu îmi fac. Mă sperii.

– Ești prietena mea. Se presupune că mă înțelegi și mă sprijini.

– Așa fac. Așa este. Dar asta nu înseamnă că trebuie să stau deoparte și să te văd cum te s-scufunzi.

Mi-am mușcat buza după ce m-am bâlbâit, am închis ochii strâns și m-am concentrat. Nu mă mai bâlbâisem de ceva timp, mai ales în public.

- Știu că au trecut doar câteva luni, dar pari... mai rău, nu mai bine.

Ridică din umeri.

- Nu știi ce vrei de la mine. Nu a fost doar iubitul meu, a fost cel mai bun prieten al meu. L-am știut toată viața mea. L-am văzut în fiecare zi în optsprezece ani.

Mâna începu să-i tremure, așa că strânse pumnul, unghiile fără oje lăsându-i urme adânci în palmă.

- Era totul pentru mine. Și acum nu mai e. Cum aș putea să mă simt mai bine?

- Nu știi, Nell. Chiar nu știi. Știu doar că nu pot să înțeleg prin ce treci acum.

- Atunci nu mai încerca.

- Dar eu...

Nell se aplecă și mă sărută pe obraz.

- Mă duc. Mersi pentru cafea. Ne vedem mai târziu.

Se întoarse și plecă fără să arunce vreo privire în urmă, urcându-se la volanul mașinii mamei sale, un SUV Lexus.

Am privit-o plecând, cu sufletul greu de prea multe griji pentru prietena mea. Nu părea să fi fost beată, dar eram îngrijorată că nu fusesem o prietenă bună, deoarece o lăsasem să se urce la volan după ce am simțit alcool în răsufierea ei. Și faptul că se scărpină pe braț? Îl mai văzusem înainte pe Ben făcând asta și știam sigur că încercase droguri serioase. Ea nu m-ar minți și jurase pe mormântul lui Kyle. O știam pe Nell suficient de bine ca să îmi dau seama de asta.

Nu-i așa?

* * *

L-am găsit pe Jason în sala de sport a echipei de fotbal, ridicând cu picioarele la un aparat ceea ce părea să fie o greutate foarte mare. Era fără tricou, trupul îi strălucea de transpirație, iar mușchii erau umflați din cauza antrenamentului. Cu toate că eram supărată, nu am putut să nu simt vuietul jos și puternic al dorinței care îmi traversă corpul. Îl urmăream cum cobora greutatea până când

genunchii îi erau îndoiți în dreptul pieptului, apoi expira lung și împingea picioarele până le îndrepta, încordându-se vizibil.

Era singur în cameră, așa că m-am strecurat pe nesimțite în spatele lui, clinchetul aparatului și respirația lui ascunzându-mi prezența. Am așteptat până când așeză greutatea ca să-mi pun mâinile pe pieptul lui.

– Bună, iubitule.

Își lăsă capul pe spate, ca să se uite la mine de jos în sus.

– Hei, frumoaso! Ce faci aici? Credeai că ieși cu Nell.

M-am aplecat să-l sărut, să-i simt gustul de transpirație de pe buze și de Gatorade de pe limbă.

– Sunt transpirat tot. Nu e scârbos?

– Mi-a fost vreodată scârbă de transpirația ta?

L-am mângâiat ușor cu degetele de-a lungul maxilarului.

– E sexi. E excitant să te urmăresc antrenându-te.

Îmi șoptisem vorbele, chiar dacă eram singuri.

Îmi zâmbi, dar cred că îmi văzu și preocuparea din privire.

– Ce s-a întâmplat, Beck? Unde e Nell?

Se roti ca o zvârlugă și se ridică în picioare.

Totuși nu l-am lăsat să mă îmbrățișeze. Doar pentru că îmi plăcea cum arăta când era transpirat și că nu mă deranja să mă sărute când era așa, nu însemna că voiam să mă umple de transpirație pe haine. Pare-se că știa lucrul acesta, pentru că mă prinse doar de brațe.

– A plecat.

– Deja?

Îmi desfăcea nasturii de la haina de lână, unul câte unul.

Am dat din cap.

– Da. Sunt îngrijorată din cauza ei, Jase. A întârziat o jumătate de oră, a stat doar cât să bem o cafea și a plecat.

L-am lăsat să-mi împingă haina de pe umăr și să o agațe pe un rastel de greutate.

– Ne-am certat. Noi nu ne certăm niciodată. Era atât de închisă în ea, atât de fără vlagă.

– Trece printr-un calvar, Beck. Știi asta.

Înșfacă un prosop din geanta sa de sport de pe jos și se șterse cu el pe față, pe gât și pe corp și după aceea l-am lăsat să mă tragă în brațele sale.

Am oftat la pieptul lui.

– Da, știu atât de bine lucrul acesta. Dar... se purta... ciudat. Se scărpină încontinuu pe braț și, în plus, mirosea ca și când ar fi băut.

Asta îl surprinse pe Jason.

– Să bea? La ora unu într-o amiază de duminică?

– Exact. M-a deranjat felul în care se scărpină pe braț. Ben făcea la fel când lua droguri. Droguri serioase.

Jason miji ochii.

– Fratele tău își injectează droguri?

Am dat din cap.

– Nu o mai face. Anul trecut a fost într-un program de consiliere, ca pacient extern, și de atunci nu a mai luat nimic. Și a făcut asta pentru că a vrut. Nell, pe de altă parte? Nici nu m-aș fi gândit că știe ce sunt drogurile, darămite să le ia.

– Ai întreat-o despre asta?

Buzele lui Jason îmi atinseră părul, tâmpla și urechea.

– Da, bineînțeles. A jurat pe mormântul lui Kyle că nu ia.

Se gândi un minut.

– Atunci nu știu. Poate era doar o eczemă.

Am dat din cap.

– Avea mânecele de la bluze trase peste degete tot timpul. Nu a vrut să-mi arate brațul.

– Și ce poți să faci? Să spui părinților? Are optsprezece ani. Nu o pot forța să facă nimic.

– Știu, am spus. Sunt doar îngrijorată. Nu mai e ea. E schimbată. Vreau să spun că, într-adevăr, știu că a trecut prin multe, l-a pierdut pe Kyle, dar... asta ni s-a întâmplat și nouă. Toți încercăm să trecem peste moartea lui.

– Crezi că a mers la vreun psiholog?

Mâinile lui îmi masau umerii și coborâră apoi pe spate, frământându-mă ușor.

– Eu așa am făcut și m-a ajutat. Iar tu știi ce părere am eu despre psihiatri.

A trebuit să îl necăjesc și să îl ameninț că nu vom mai face sex până când nu avea să meargă cu mine la un psiholog din campus ca să ne ajute cu moartea lui Kyle. Încă mergea acolo o dată pe lună și întâlnirile se transformară într-un proces de vindecare a problemelor cauzate de relația cu tatăl lui.

– Știu. Da, am întrebat-o și despre asta. Mi-a spus că nu are cum să o ajute cu nimic. Nu-l voia decât pe Kyle înapoi.

Jason oftă.

– Nu știu ce să-ți spun. Totul pare îngrijorător. Dar... ce putem face în afară de faptul că încercăm să o ajutăm și că suntem alături de ea dacă are nevoie de noi.

Am dat din cap și mi-am ridicat bărbia pentru un sărut.

– Mă duc să fac rapid de tot un duș și ce-ar fi, după aceea, să mergem să mâncăm de prânz? Aud ce răzmeriță e în stomacul tău.

– Acum, pentru că m-am giugiulit cu tine, Domnule mușchi transpirați, cred că și eu am nevoie de un duș.

Privirea i se încinse, iar degetele se îngropară în spatele meu.

– Colegul meu de cameră este plecat în weekend.

– Și colega mea, am spus îmbrăcându-mă cu haina de lână.

– Căminul meu este mai aproape, spuse el câștigând disputa verbală.

Aruncă pe bustul său gol o bluză cu glugă și luă într-o mână geanta de sport, trăgându-mă cu cealaltă lângă el. Căminul lui era la zece minute de mers pe jos, dar noi ajunserăm în doar cinci. Brațul lui Jason se sprijinea jos, pe talia mea, împingându-mă înainte. Mi-am pus fața pe umărul lui ca să-mi înăbuș chicotitul. Se grăbea și el, mă grăbeam și eu.

Brațul meu făcu întocmai ca al lui, alunecând jos, în jurul taliei sale și îi simțeam sub mâna mea mușchii mișcându-se în timp ce mergeam. Aveam în minte imaginea lui de imediat după ce aveam să închidem ușa camerei de la cămin: fără bluză, mușchii săi puternici, umflați provocându-mă, părul blond, cu țepi și ciufulit, ud din cauza transpirației, pantalonii scurți de sport alunecând, lăsând la iveală tăietura sa în V.

L-am împins prin ușă în timp ce el o deschidea, apoi mi-am lipit spatele de ea, imediat ce se încuie. Am răsucit încuietoarea și

stăteam cu picioarele lipite unul de celălalt, cu mâinile așezate pe ușa și cu capul lăsat ușor pe spate. Așteptam.

Odată ușa încuiată, Jason intră în joc. Își așeză geanta pe jos lângă pat, apoi își scoase din buzunarul de la pantaloni cheile, telefonul și portmoneul și le puse pe birou. Nu se uită la mine, nici măcar nu se întoarse. Mișcărilor lui erau cât se putea de lente, așteptând să vadă cât mai răbdam până să sar pe el.

În ultimii doi ani descoperiserăm că în relația noastră sexuală eu eram agresorul. Lui îi plăcea acest lucru, la fel și mie.

Își deschise laptopul, se logă și își verifică e-mailul, răspunzând rapid unui coleg. Apoi, într-o încetineală agonizantă, se dezbracă de bluză și îmi oferă priveliștea spatelui său ridicol de bine făcut, uriașii deltoizi, marele dorsal, trapezii care se unduiau delicios, în timp ce își scotea bluza pe cap și o aruncă într-un coș de nuiele din colțul camerei. Apoi, doar ca să mă tachineze, își încordă și își întinse brațele; știa prea bine ce părere aveam eu despre spatele lui. Apoi se întoarse ușor și eram sigură că își încorda abdomenul, deoarece știa ce efect avea asupra mea.

Ce să spun, sunt o fată norocoasă.

Își ridică o sprânceană, iar eu i-am răspuns tot ridicând din sprânceană. M-am descheiat la haină și am lăsat-o să-mi alunece pe umeri la pământ. Apoi, ca o glumă a noastră, mi-am mușcat colțul buzei și mi-am dat părul pe spate ca un fotomodel într-o reclamă pentru șampon. Jason se strădui să nu râdă de mine și reuși, într-o oarecare măsură, colțurile buzelor ridicându-i-se pe neașteptate într-un zâmbet controlat cu greu.

Ne aruncarăm amândoi din picioare pantofii și șosetele, ridicând un picior, provocându-ne reciproc, ca să vedem care dintre noi face prima mișcare. Am cedat. Degetele îmi apucară marginile tricoului și-l traseră încetișor. Privirea lui Jason se fixă imediat pe sâni mei, ridicați de un sutien roșu care se închidea în față. L-am tachinat din nou, lăsând să-mi alunece pe umăr una dintre bretele apoi cealaltă. Am ezitat la clemă, apucând marginile cu vârful degetelor astfel încât doar mâinile mele îl mai țineau închis. Țineam marginile cu o singură mână, mi-am scos mâna prin bretea și apoi am schimbat. Într-o mișcare rapidă am lăsat să cadă sutienul, mi-am acoperit sânii cu mâinile, iar Jason oftă adânc.

- Mă omori, Mărunțico.

Se apropie de mine, uitându-se flămând la revărsările trupești abia controlate de mâinile mele.

Rămăsesem pe loc, dându-mi capul pe spate, în timp ce el se apropia.

- Îmi las mâinile jos când îți dai tu pantalonii jos.

- Dar atunci eu voi fi dezbrăcat complet, în timp ce tu ai în continuare pantalonii pe tine.

Am ridicat umărul într-un gest nonșalant.

- Sunt sigură că mă poți ajuta cu asta.

Ieși din pantalonii săi scurți și rămase în fața mea într-o pereche de boxeri strâmți, cadrilați, albastru cu verde, cu culorile mai întunecate din cauza transpirației. Am făcut cu el un compromis și mi-am mutat mâinile astfel încât tot ceea ce îmi mai acoperea sfârcurile erau cele două degete ale mele din mijloc. Trase adânc aer în piept, apoi parcurse și ultimii centimetri care ne mai despărțeau, se lăsă ușor în genunchi în fața mea, cu mâinile pe șoldurile mele, deasupra blugilor. Se uita doar în ochii mei când îmi desfăcu nasturele și coborî fermoarul, apoi îmi lăsă pantalonii, pe coapse, în jos, unde rămaseră blocați.

Se încruntă la pantaloni, apoi la mine.

- La naiba, iubito. Pantalonii ăștia sunt strâmți de tot. Cum naiba ai intrat în ei?

- Grăsimi vegetale la greu și o alergare bună de dimineață.

Râse cu poftă, sprijinindu-și fața de abdomenul meu.

- Dumnezeule, asta chiar a fost amuzant. Acum serios. Cum îi dai jos?

- Trage-i de manșete.

Îmi ridică piciorul și-mi trase pantalonii de pe un picior, apoi de pe celălalt și rămăsesem aproape goală în fața lui, cu doar un chilot tanga pe mine.

- Rahat! Când i-ai cumpărat pe ăștia?

Mă prinse de șolduri și mă întoarse cu spatele la el și cu fața la ușă.

- La naiba, Beck. Parcă ar fi ață dentară și leucoplast.

Mâinile îi alunecară pe fesele mele, apoi se adunară ca să le cuprindă mai bine, frământând lacom carnea și mușchii.

Am râs până nu am mai putut respira.

– I-am cumpărat ieri. Erau reduceri la Victoria's Secret, așa că am cumpărat câteva perechi.

Mi-am arcuit spatele, scoțând pieptul înainte și fundul în spate, un picior înainte și întinzându-l pe celălalt, o poză stupidă, dar care, evident, îl scotea pe Jason din minți, dacă era să judec după mormăitul care i se auzea din piept și după felul în care mâinile lui îmi acopereau coapsele și fundul.

– Nu prea acoperă multe, nu-i așa?

– Să acopere multe? Abia dacă acoperă ceva. Fundul tău e aproape gol.

– Atunci e bine că doar tu îl vezi, hm? Poate cu excepția colegei de cameră.

– Nu e lesbiană, nu-i așa?

Am ridicat întrebător din sprânceană.

– Te-ar deranjat dacă ar fi?

– Nu în general, nu. Dar dacă e vorba despre tine, da. Ești a mea. Bărbat, femeie, nu contează. Nimeni altcineva nu te poate avea.

Am oftat.

– Nu, nu este. De fapt este cam destrăbălată. Vine în camera noastră cu tot felul de tipi aproape în fiecare noapte și fac sex, indiferent dacă sunt sau nu în cameră. Adică, uneori, nici măcar nu se deranjează să-și tragă pătura peste ei. E scârbos.

Mi-am înclinat capul, ca și cum tocmai îmi venise o idee.

– Credeam că pe băieți îi excită ideea că o fac două fete.

Jason își agăță un deget de ața chilotului meu tanga și-l trase ușor în jos, apoi îl duse la nas și-l miroși, spre marea mea repulsie.

– Cred că e mai degrabă o chestie vizuală, spuse el, alunecând în sus pe lângă mine până când erecția lui se adăposti între fesele mele, iar mâinile lui îmi înconjură talia ca să se așeze pe șold. Sunt convins că pentru majoritatea tipilor nu ideea că două fete fac sex îi incită cu adevărat, nu din punct de vedere homosexual. Cred că e mai degrabă imaginea cu două fete goale, împreună, știi, toate acele linii curbe? Și nu, nu m-ar incita să te văd cu o altă femeie. Aș fi la fel de posesiv și de gelos în legătură cu asta, cum aș fi și dacă ar fi vorba despre tine și un alt bărbat.

– E bine de știut, am inspirat eu.

Degetele lui se apropiau discret de locul în care se unesc coapsele, iar eu mă străduiam să rezist, să nu-mi desfac picioarele și să încep să-l implor să mă atingă. În loc de asta, mi-am lipit spatele de pieptul său și am început să alunec în sus și în jos, atingându-i lungimea tare deja ca o piatră. O doream, dar nu voiam să capitulez. El trebuia să cedeze primul, altfel numai despre asta aș fi auzit.

Mâinile mele îmi acopereau încă sfârcurile și Jason încerca să mi le dea la o parte.

– Hei, hei, tipule! Știi regulile. Lenjeria intimă și după aceea ai voie să atingi.

– Aha, acestea sunt regulile, ha. De când?

– Exact de acum.

Își apăsă buzele de umărul meu într-un sărut apăsător, coborând apoi pe spate, fiecare sărut provocându-mi emoții puternice, înfiorându-mă din cap până-n picioare. Îmi săruta coloana în timp ce își dădea jos lenjeria intimă, pe care am simțit-o imediat după aceea pe cap. Am țipat și i-am aruncat.

– Scârbos! Nu-ți vreau chiloții plini de transpirație în cap, fraiere!

M-am răsucit pe călcâie ca să mă uit direct în ochii lui.

El râse și folosi neatenția mea de o secundă ca să-și întindă mâinile și să-mi cuprindă sânii în palme, dar pe care i-am eliberat și apoi mi-am înfipt mâinile în șolduri, ca să se vadă mai bine cât eram de iritată.

– Am câștigat, zise el.

Am încercat să nu scot niciun sunet când mă mângâie cu degetul mare peste sfârcuri.

– Nu... nu ai câștigat, am gemut eu. Te-am lăsat...

– Ce m-ai lăsat?

Îmi prinsese vârfulurile înălțate și întărite între degetul mare și arătător și le învărti până când nu mai eram în stare să judec nimic.

– Te-am lăsat să... câștigi.

Trebuia să-mi recapăt controlul, știam că o făcusem, dar mâinile lui știau mult prea bine ce să facă să-mi distragă atenția, apoi, gura lui coborî pe sânii și săruturi fierbinți începură să mi se scurgă precum lava pe piele, iar eu eram deja pierdută, fără să mai fiu în stare să mă opresc să mă arcuiesc spre buzele lui.

- Ah, Dumnezeuule, nu te opri!

- Nu? Îți place?

Făcu o pauză din atenția orală pe care mi-o acorda și mă privi zâmbind șmecherește, știind că cedasem.

- Da, știi că îmi place.

- Vrei mai mult?

Nu am fost în stare decât să dau din cap și să-mi reamintesc să respir.

Fuseserăm amândoi atât de prinși cu școala și cu temele, încât acum era prima dată când făceam dragoste după mai bine de o săptămână și amândoi eram disperați. Voiam mai mult, iar el știa asta, dar voia să o audă din gura mea.

- Da, vreau mai mult, am șoptit ținându-i capul la pieptul meu, cu degetele încurcate în părul lui.

- Ce altceva mai vrei?

Am inspirat adânc în momentul în care îmi prinse scurt sfârțul între buze și îl trase, dându-i apoi drumul dintr-odată. Trebuia cumva să recapăt controlul asupra situației. Mi-am chinuit creierul și apoi am zâmbit în sinea mea, deoarece îmi făcusem deja un plan.

- Ia-mă, am murmurat.

Începu să se miște pe nesimțite pe lângă mine, iar erecția lui, după ce se poticni între coapsele mele, nimeri fierbinte și viguroasă pe abdomen. Mă trase spre el, mă sărută și se aplecă cu intenția să mă ia în brațe și să mă ducă în pat.

L-am împins.

- Nu, nu acolo.

Se încruntă încurcat.

- Și atunci unde?

M-am răsucit din nou cu fața spre ușă, mi-am așezat palmele pe ea, mi-am despărțit picioarele și m-am aplecat ușor înainte, cu capul întors ca să-l privesc printr-o cortină de bucle brune.

- Așa.

- La naiba! Vorbești serios?

Mâinile lui îmi apucară strâns șoldurile, făcu o pauză după care se aplecă și se undui după forma trupului meu.

- Așa, acum.

Întinse mâna printre picioarele mele ca să mă mângâie ușor cu degetul între cutele mele umede, înmuindu-și în mine degetul mijlociu și alunecând cu el în jurul clitorisului.

– Am mințit, spuse luându-și în mână erecția și pregătindu-se să mă pătrundă. Tu ai câștigat.

– Să nu uiți asta, am spus, după care mi-am pierdut capacitatea de a mai vorbi în timp ce el aluneca tot mai mult în mine, îngropându-se adânc, tot mai adânc, până când șoldurile lui ajunseră strâns lipite de fundul meu.

Cu o mână pe șoldul meu și cu cealaltă mângâindu-mă pe spate, se trase ușor afară, după care mă pătrunse din nou, gemând cu putere. Se avântă de două ori, de trei ori și deja din momentul acela nu mai știam de mine, îmi pierdusem orice control din cauza extazului provocat de faptul că el era în mine, dar m-am străduit să rezist. Voiam să continuăm împreună, voiam să-mi simt pereții interiori cum se încleștează în jurul lui când se elibera.

Începu să se miște mai repede și, deși asta era exact ceea ce voiam în acel moment, l-am încetinit cu o șoaptă.

– Nu atât de repede, Jason. Mai încet. Cât se poate de încet.

Se opri pe jumătate înăuntru, continuând să mă pătrundă cu o mișcare aproape glacial de încetă.

– Așa?

Se trase înapoi păstrând același ritm, atât de încet că de-abia dacă mai puteai percepe mișcarea.

– Da, am gemut. Exact așa. Atât de încet.

– De ce?

Mi-am ciupit sfârcul cu o mână trimițându-mi un fulger în tot trupul, în timp ce el înainta în mine, din nou.

– Ca să îți pot simți fiecare centimetru, cât mai mult timp posibil.

Se întinse să-mi cuprindă sânii în palme, răsucindu-mi sfârcurile între degetele sale mijlocii, aproape prea tare exact în momentul în care mă străpunse adânc. Am gemut, coborându-mi bărbia în piept, deoarece eram pe punctul de a atinge culmile extazului care deja îmi copleșise corpul cu senzații din ce în ce mai puternice. Am simțit că și el se apropia de orgasm, după alunecările tremurătoare, spasmodice al fusului său în mine. Nu își mai putea controla ritmul, apucându-mă cu amândouă mâinile de șolduri, conducându-se

înăuntrul, ieșind brusc și gemând în timp ce aluneca în mine din nou. Iubeam aceste momente în care își pierde controlul. Îmi plăcea că puteam să-i fac asta, să-l fac să se simtă atât de bine încât să nu mai poată să se rețină. În momentul acela a trebuit să mă mișc, ridicându-mă pe vârful degetelor ca să vin în întâmpinarea avântărilor sale, aplecându-mă mai mult și împingându-mă din ușă cu mâinile, lăsându-l să mă conducă înainte cu mișcări tot mai puternice. Curând, camera se umplu de sunetul loviturilor de carne pe carne și de gemetele și suspinele noastre îngemănate, apoi am simțit cum trupul se contractă plin de spasme, cum se eliberă un flux fierbinte de vibrații, extazul fremătător detonând în mine. Mi-am mușcat brațul în timp ce trăiam sentimentul suprem de voluptate și îl simțeam pe el, în spatele meu, tensionat și cu degetele săpând parcă în șoldurile mele.

- Dumnezeule, Becca. Te simt atât de bine așa, gemu el.

Nu am putut să-i răspund, doar să scâncesc și să mă arunc spre el în timp ce el se lovea de mine cu putere, înnebunit de-acum și avântându-se mai puternic decât o făcuse vreodată. L-am auzit gemând, apoi se retrase ușor, se opri puțin, apoi se avântă din nou, cu mai multă putere, iar eu nu am putut opri un strigăt ce îmi ieși de pe buze în timp ce el se îngropa în mine, aruncându-se în mine puternic și aproape dureros, dar fără să fie așa. Nu îmi trebuia mult ca să mă înflăcărez, însă când l-am simțit cum își pierduse controlul complet, izbindu-se de mine fără încetare, gemând la fiecare avântare, făcându-mă a lui... toate mă făcură să mă înflăcărez pentru a doua oară. Sunetul de piele plesnită, felul în care se îngropa adânc, atingându-se de mine exact așa cum trebuia, degetele lui înfipite în șoldurile mele, trăgându-mă în el... am mai avut un orgasm și, de data aceasta, nu mi-am putut înăbuși strigătul.

- Ah, Doamne! Iisuse! am scâncit fără să mai fiu în stare să-mi simt mâinile, picioarele sau vreun os în tot corpul, trupul și mâinile lui fiind cele ce mă mai susțineau, dar încă mișcându-mi cu înfocare posteriorul peste șoldurile lui Jason în timp ce el continua să se avânte, pierdut în iminența propriului său orgasm. Te apropii acum?

- Dumnezeule, da! Chiar acum, gemu el.

Se mai avântă o dată, apoi am simțit eliberarea sa fierbinte și am strigat în timp ce el presa mai adânc și mai adânc, fără să se mai avânte, ci zdrobindu-se de mine în timp ce era cuprins de voluptate, suspinându-mi numele fără întrerupere.

Când rămase nemișcat, m-am îndepărtat de el și m-am îndreptat împleticindu-mă spre pat unde m-am prăbușit trăgându-l și pe el după mine. Căzu și el lângă mine, îngropându-și fața în sânii mei și oftând. Îl țineam acolo, simțindu-i atingerea aspră a bărbii nerase pe piele, simțind cum pulsurile noastre bubuiau în tandem.

– Chiar ți-a plăcut în felul acesta, nu-i așa? am întrebat după câteva minute de tăcere liniștitoare.

El încuviință cu un gest din cap.

– Dumnezeuule, da! M-am cam pierdut spre final, nu-i așa?

Am chicotit.

– Cam așa ceva.

Se răsuci ca să se uite în ochii mei, pe față citindu-i-se îngrijorarea.

– Nu te-a durut nimic, nu?

Am scuturat din cap.

– Nu, iubitul. Mi-o poți trage cât poți de tare când vrei tu.

Râse și se rostogoli peste mine.

– Pot? Serios? M-am gândit că am fost puțin mai dur, dar nu m-am putut opri, îmi...

– Nu te scuza. Ți-am spus că nu m-a durut. Mi-a plăcut. Vorbesc serios.

L-am scărpinat pe spate și am început să îl frec cu picioarele pe fund, trăgându-l aproape de mine.

– Data viitoare te vreau în mâini și în genunchi, zise el.

Am ridicat din sprânceană.

– Așa vrei, carevasăzică. Precum câinii, hm?

Lăsă bărbia în pământ.

– Urăsc termenul acesta. E atât de degradant.

Am ridicat din umeri.

– Nu îmi pasă cum îi spune, dar așa o să facem data viitoare.

Rânji și se strecură lângă mine. L-am simțit cum se întărise deja și am întins mâna între noi, luându-l în mână și mângâindu-l până când erecția deveni completă. Încercă să se împingă în mine, dar am

dat din cap rânjind. Mi-am apăsât vârful lui pe clitoris și am început să-l încercuiesc, folosind bucata lui de carne fierbinte ca să mă stimulez, mai încet la început, dar crescând frecvența până când mi-am arcuit spatele și am început să gem. Printre ochii întredeschiși l-am văzut cum se încorda, controlându-se cu greu, deoarece mișcarea mâinii mele în timp ce îmi ofeream plăcere cu penisul lui îl aducea în pragul disperării.

Orgasmul a fost puternic și l-am mușcat de umăr ca să-mi înăbuș strigătul golit de suflare provocat de atâta extaz. După ce trecuse primul val, i-am înghesuit carnea fierbinte în mine și mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui atât de strâns că nu se mai putea mișca. Îmi roteam șoldurile, mișcându-le lipite de ale lui, atrăgându-l cât mai jos și cât mai tare cu contracțiile mele vaginale, corpul meu alunecând lângă al lui, transpirația mea amestecându-se cu a lui, gura mea căutându-i buzele și șoptind *te iubesc* în timp ce el gemea, iar eu eram pregătită să obțin un nou orgasm. Când emoțiile se mai liniștiră, mi-am relaxat strânsoarea și l-am lăsat să iasă parțial, apoi l-am oprit în loc, sărutându-ne, zâmbind. Și el era aproape, dar eu nu eram pregătită să îl las să se elibereze. Eram dornică de încă un orgasm și eram hotărâtă să-l obțin de la el înainte să îl las să termine. Știa deja ce voiam și, în loc să se afunde adânc imediat, se avânta abia simțit, ridicându-și șoldurile că să alunece apoi în mine, simțindu-i organul întărit apăsându-mi clitorisul cu fiecare mișcare lină. Am gemut în gura lui, simțind cum un al doilea orgasm se zvârcolea în mine.

– Parcă ai spus că data următoare te pot avea altfel, murmură rânjind.

Am ridicat din umeri, zâmbindu-i obraznic.

– Am mințit. Va trebui să aștepți.

– Nu-i frumos.

– Mă port frumos în restul timpului, i-am spus. Nu e nevoie să mă port frumos și cu tine în pat. Am și eu ocazia să fiu rea.

Se împinse în mine, dar m-am ferit ca să-l împiedic să se avânte prea adânc.

– Ce faci? mă întrebă.

– Mișcă-te și tu la fel de lin.

– De ce?

Am ridicat din umeri.

– Nu știu. Ca să ne simțim bine. Ca să te fac să aștepți.

Își strecură brațele sub capul meu, sprijinindu-și greutatea pe coate.

– Atunci cred că trebuie să aștept.

Zâmbetul său jucăuș deveni serios.

– Vreau să fac totul ca tu să te simți bine. Orice vrei tu, iubito.

I-am prins strâns fesele tari și l-am forțat să se miște.

– Și de asta te iubesc. Mă rog, este unul dintre motive.

Ne găsisem amândoi ritmul, întâlnindu-ne la jumătatea fiecărei avântări line.

– Care ar fi celelalte motive?

– Cerșim complimente, carevasăzică.

Zâmbi, dar fața i se încordă trădând concentrarea.

– Mda. Cu nerușinare.

– Ei bine, te iubesc pentru cum faci dragoste cu mine. Te iubesc pentru corpul pe care îl ai. Te iubesc pentru că ești posesiv și ai grijă de mine.

M-am oprit ca să închid ochii, deoarece în timp ce își schimbă poziția corpului, mă atinsese din întâmplare exact în punctul vulnerabil cu vârful erecției sale nerăbdătoare, dar blândă.

– Ah, Doamne, da, exact așa, exact acolo! Nu te opri... ah, la naiba, cât poate să fie de bine.

Intră în mine cu mai multe mișcări înflăcărate, rapide, dar abia simțite, care mă făcură să mă arcuiesc și să mă prind de el cu disperare, degetele mele lăsându-i urme adânci în mușchii spatelui.

– Alte motive?

Am izbucnit în râs, rămânând fără aer.

– Hmmm. S-ar putea să te iubesc pentru că ai talent la fotografiat. Te iubesc mai ales pentru ceea ce faci cu limba. Categorie te iubesc pentru că mă iubești în ciuda defectului meu de vorbire.

– Care nici nu prea mai există.

Am dat din cap, nemaifiind în stare să vorbesc, trupul meu fiind cutremurat parcă de un seism. El nu grăbi ritmul și nici nu pătrunsese mai adânc și l-am iubit pentru asta, dar nu eram în stare să-mi adun cuvintele ca să îi pot spune. Mă pătrundea aproape

imperceptibil și cu mișcări rapide, transformând valurile orgasmului în adevărate piscuri de fericire extatică, rezistând, crescând intensitatea cu fiecare înaintare a erecției sale spre acel punct pe care îl găsisese. Am simțit cum mi se comprima pieptul, cum inima mi se umplea și i-am întâlnit ochii, unde, în lucirea lor de jad, am văzut o iubire profundă, iar acest lucru m-a purtat de la un simplu orgasm fizic la uniunea înlăcrimată și disperată a iubirii coplesitoare.

Trecuseră momente îndelungi și orgasmul continua să crească în intensitate, iar eu aproape că înnebunisem în așteptarea lui, gemând în brațul său, scâncind când se aplecă să-mi dezmiereze cu buzele un sân. Doar de atâta fusese nevoie, atingerea umedă și fierbinte a gurii sale coborâte pe sfârcul meu întărit. Am strigat cu putere, fără să-mi pese că mă auzea cineva.

– Acum, Jason. V-vreau acum!

M-am bâlbâit gâfâindu-i în ureche.

Gemu de ușurare și se avântă adânc, cu putere, lăsându-și greutatea corpului pe mine și prăbușindu-se adânc în mine.

– Ah, Dumnezeu, Becca, ah... va fi atât de puternic!

– B-B-ine... d-d-ă-mi totul!

Singurele momente în care mă mai bâlbâiam erau atunci când aveam orgasm cu Jason și se părea că el făcuse din asta un obiectiv personal, trebuia să am un orgasm atât de puternic încât să-mi pierd fluenta.

Buzele lui rămăseseră pe sânul meu, tachinându-mi sfârcul cu dinții, ușor, împingând adânc, dar blând, tandru, în mișcări sinuoase, lungi și perfecte.

Am atins punctul culminant și l-am savurat cu nesaț, o lacrimă îmi căzu pe obraz, iar corpul meu se eliberă de orice control, zbatându-mă în brațele lui Jason în timp ce el se dezlănțuia înăuntrul meu, șoptindu-mi numele incontinuu, ca într-un imn al eliberării.

Ne-am ținut în brațe, lăsând școala, alte jocuri departe de casă și orice altceva să dispară în timp ce noi ne lăsam cuprinși de somn. Cu toate acestea, ultimul meu gând înainte să adorm cu bătaia inimii lui Jason în urechea mea a fost pentru Nell și cum aș fi putut să o ajut.

Jason
CAPITOLUL 11
Liniștea dinaintea furtunii
Aprilie

Am scris în grabă ultimele paragrafe al eseului meu de la test în caietul de examen, l-am închis, am verificat să aibă scris numele în colțul de sus și apoi mi-am pus rucsacul pe umăr. Am lăsat testul pe catedra profesorului, răspunzându-i la gestul de salut tot printr-o înclinare a capului. Era ultimul meu examen din sesiunea de primăvară și știam că încheiasem și capitolul acesta. Evident, Becca fusese de mare ajutor și m-a ajutat să învăț, la fel cum căuta să se facă utilă, și se dovedea, în fiecare aspect al vieții mele. Ea încă era în examen, știam, pentru că era genul de student care termina primul, dar care relua răspunsurile, unul câte unul înainte să predea lucrarea. Nu avusesem niciodată genul acesta de răbdare. De obicei, cum dădeam ultimul răspuns, mă și repezeam să predau nenorocitul de test, în timp ce Becca era ultimul om din sală care făcea acest lucru. M-am oprit la camera de cămin să-mi las geanta de școală, am înșfăcat sacul de marinar deja pregătit și am sărit în camionetă. Stăteam în parcare, aproape de locul în care era sala unde Becca dădea examen, cu iPhone-ul conectat la aparatul stereo cumpărat de Becca din piața de accesorii și pe care mi-l făcuse cadou de Crăciun. Se auzea *Ten cent pistol* cu Black Keys, pe care am început și eu să improvizez, după care urmă unul dintre cântecele Beccăi, *The blower's daughter* de Damien Rice. Nu mă omoram după prea multe dintre piesele pe care le asculta Becca, acustice, folk, genul de rahat artistic, dar erau câteva care îmi plăceau, iar cele ale lui Damien Rice erau deja și pe gustul meu, în special cântecul de față, mai ales când îl cânta Becca. Susținea că nu știe să cânte și nu voia să-mi cânte niciodată, dar eu dădeam mai tare piesele care știam că-i plac și o ascultam pe ascuns, în timp ce fredona.

Atunci am văzut-o, îmbrăcată într-o bluză mai veche de-a mea, decoltată în V, lăsând să se vadă doar o dungă de piele arămie, cu părul strâns lejer la ceafă, pantaloni negri mulați care mă incitau numai când o vedeam cum merge și când îi vedeam acel loc ca o

gaură de cheie dintre coapse. Nu se uita la mine încă, fiind atentă la telefonul pe care îl avea în mână, cel mai probabil făcând planuri cu Nell. Am luat rapid din geantă aparatul de fotografiat, l-am deschis, am strâns cadrul pe ea și am prins-o în cel mai grozav instantaneu. Mi se tăie respirația când am văzut fotografia pe care i-o făcusem. Fața, încadrată de o șuviță arcuită de păr, îi era luminată de un zâmbet discret, ca și cum ar fi amuzat-o un gând secret. Soarele îi venea din spate, din partea stângă, razele răsfirându-se pe lângă ea, scaldând-o în lumină aurie de după-amiază târzie. Bluza mea îi era largă, dar sânii tot stăteau înghesuși de materialul de culoare gri, iar unduirea unui șold ieșea mai mult în evidență deoarece făcuse un pas legănat. Blitzul aparatului îi conferi un aer palid și deja știam ce filtre aveam să folosesc în Photoshop ca să fac fotografia să pară mai vintage.

Am pus aparatul foto deoparte, deoarece știam că nu-i plăcea să i se facă poze din nu știu ce motiv stupid. Știam lucrul acesta și în general respectam faptul că nu-i plăceau pozele cu ea, dar, din când în când, îi mai făceam câte una în secret, din simplul motiv că nu mă puteam abține. De fapt aveam în dulap un album întreg dedicat fotografiilor pe care i le făcusem în secret. Nimeni în afară de mine nu le mai văzuse și voiam ca lucrurile să rămână așa. Era una în mod special, făcută când ieșea de la baie. Probabil era fotografia mea preferată. Avea un prosop alb prins strâns peste piept și care atârna, dar care abia dacă îi acoperea partea din față. Curbura generoasă a fundului său se vedea din profil, în timp ce ea se arcuise pe spate, cu pieptul în afară și cu mâna liberă își aranja părul pe spate. Își lăsase greutatea pe un picior, în timp ce pe celălalt îl îndoise ușor într-o poziție bine cunoscută. Gâtul îi era gol, spinarea arcuită și ochii închiși, iar eu nu credeam ca ea să fi fost vreodată mai frumoasă ca atunci, în momentul acela.

Sări în camionetă și se aplecă să mă sărute înainte chiar să mă salute.

– Cum a fost examenul, iubito? am întrebat.

Ea ridică din umeri.

– Bine, presupun. Era pentru cursul de anatomie pe care oricum l-am trecut, dar nu s-au transferat creditele. Sunt bucuroasă că s-a terminat. Tu?

- De nota zece, datorită ție.

Ea își aruncă rucsacul pe jos, la picioare, și își prinse centura de siguranță.

- Noo, eu doar te-am ajutat să înveți. Deja știai toate rahaturile de care aveai nevoie.

Am dat cu spatele ca să ies din locul de parcare și am plecat din campus spre Ann Arbor, oprindu-ne la căminul ei ca să își ia și ea sacul de marinar, pe care i l-am prins în spate cu coarda elastică, lângă al meu.

- De ce luăm întotdeauna camioneta mea, când mașina ta e mult mai frumoasă decât rabla asta veche? am întrebat, din senin.

Becca ridică din umeri.

- Presupun că din obișnuință. Îmi place camioneta ta. Am atâtea amintiri în ea, încât cred că o să plâng când îți vei lua alta, în cele din urmă.

- Sunt de acord cu tine. În mașina asta am tras prima dată cu ochiul la corpul tău.

Ea pufni.

- Doar la asta te gândești?

- Știi că și tu ești la fel de rea, indiferent cât ai încerca să negi lucrul acesta.

Ne-am împletit degetele și am strâns-o tare de mână.

- Deci la ce amintiri te gândești tu?

Nu răspunse imediat.

- Ai dreptate, fir-ar să fie!

Zâmbi șmecherește.

- Mă gândeam cum mă sărutam cu tine la copacul acela. Toate conversațiile pe care le-am avut în această camionetă? Am luat cele mai importante decizii din viața noastră aici.

Mă privi dintr-o parte și am știut că avea să urmeze ceva nerușinat.

- Altceva? am continuat eu.

Ochii îi fugiră spre fermoarul meu și înapoi.

- Mă gândeam la Balul iernii, clasa a zecea? Cum ne-am făcut de cap și tu ai rămas îmbrăcat într-un tricou?

M-am lăsat pe spate în scaun și am început să râd, amintindu-mi episodul.

- Arătai atât de sexi în rochia aceea, Becca. Practic am fost excitat toată seara.

- Ce-ai făcut până la urmă cu cămașa aceea?

Am rânjit timid.

- De fapt, am oprit la un McDonald's și am aruncat-o.

Ea chicoti.

- M-am întrebat ce s-o fi întâmplat cu ea, atâta timp cât nu te-am mai văzut îmbrăcat cu ea.

Am vorbit verzi și uscate până am ieșit de pe șosea și am intrat pe autostrada care ne ducea acasă.

- Avem program? am întrebat.

- Iarăși nu te poți înțelege cu Nell. Vreau să ne mai întâlnim cu ea, dar... nu colaborează. Măine ne întâlnim la masă la amiază cu Ben și Kate.

- Kate?

- Prietena lui.

Am dat din cap.

- Și în ce fel nu colaborează Nell?

Becca îmi răspunse pe un ton calm, dar stătea cu fața la geam, vorbea rar și enunța cu grijă fiecare cuvânt, ceea ce era un semn clar despre cât era de supărată.

- Se pare că nu prea vrea să iasă cu prietenii. De câte ori îi scriu un mesaj, este *ocupată*.

Becca desenă ghilimele cu degetele în aer. Ultima dată când m-am întâlnit cu ea era sigur beată.

- Când s-a întâmplat asta?

- De sărbători. Tu erai la sală și am reușit să o conving să treacă pe la părinții mei. Era atât de băută, Jason. Puțea atât de tare a whiskey, de era să mi se facă rău. Și se s-scărpina încontinuu pe braț.

- Era la volan?

Becca dădu din cap.

- Nu. O adusese mama ei.

- Mama ei nu a observat?

Becca își acoperi gura cu mâna.

- Cred că n-nu.

Eram sigur că bâlbâielile precedau lacrimile. Am tras în parcare un bar de cartier care nu era încă deschis la ora trei după-masă.

– Nu știi c-cum de n-nu și-a dat seama totuși. Vreau să spun că am mirosit-o de cum Nell a intrat în cameră. Nu știu ce au de gând părinții ei să f-facă, Jason. De fiecare d-dată când o văd e tot mai rău. Parcă se ofilește pe picioare, nu altceva. Se închide tot mai mult în ea și părinții ei nu fac n-nimic ca să o oprească. Îi iubesc pe domnul și pe doamna Hawthorne, știi prea bine. Au fost alături de mine când am fost furioasă pe ai mei, dar acum Nell are nevoie de ei, iar ei... ei își îngroapă capul în nisip. Iar eu... pur și simplu nu știu ce să fac.

Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am lăsat să alunec pe banchetă, lângă ea, să o îmbrățișez.

– Nici eu nu știu, Beck. E fiica lor și te-ai gândi că fac ceva. Dar... are optsprezece ani, știi. Ce pot să facă? Să o pedepsească? Să-i ia mașina? Din ce îmi spui tu, abia dacă iese din casă. Dacă nici măcar nu vrea să meargă la un terapeut, cum ar putea ei s-o ajute?

Becca încuviință printre suspine.

– Ai dreptate. Ai într-adevăr dreptate. Vreau să spun că dacă nu face gesturi nesăbuite, de genul să încerce să se sinucidă, nu o pot forța să meargă la un psihoterapeut și nu sunt sigur dacă acest lucru nu ar face mai mult rău decât bine.

Se străduia atât de mult să nu o ia razna și mă durea când o vedeam cât de mult suferea.

– E cea mai veche prietenă a mea, Jase. O iubesc și îmi fac multe griji pentru ea. Scărpinatul pe braț mă sperie cel mai mult.

– Ce crezi că ar putea fi?

O țineam la piept în timp ce ea plângea liniștit. Într-un final, se ridică, își trase nasul și se șterse sub ochi cu un deget.

– Nu știu. Drogurile ar fi cea mai evidentă concluzie, dar nu are ticuri nervoase sau toane. Am văzut la Ben, așa că știu după ce semn să mă uit. Nici nu este exagerat de slabă, ca Ben, așa că nu cred că ia droguri. Chiar nu știu, dar mă sperie.

– Ei bine, poate vara aceasta reușim să-i dăm de cap, am sugerat eu.

– Poate. Sper.

Becca inspiră adânc și apoi lăsa tot aerul să iasă afară.

– Bine, sunt bine. Așadar, unde vei sta vara aceasta?

Locuisem la familia ei în timpul vacanței de Crăciun și am dormit în camera de la demisol în cel mai incomod pat rabatabil cunoscut în univers. Nu eram nerăbdător să repet experiența.

– Nu știu, am răspuns. Poate îmi găsesc ceva de lucru, un serviciu cu jumătate de normă sau așa ceva și reușesc să închiriez un apartament pe termen scurt.

Becca își ridică privirea spre mine.

– Nu știu ce părere ai avea despre asta, dar Ben și prietena lui, Kate, stau împreună într-un apartament. Știi că au două dormitoare și nu folosesc decât unul. A stat cu ei o prietenă a lui Kate, dar s-a mutat. Dacă îți găsești ceva de lucru, cred că te-ar lăsa să stai cu ei dacă poți să contribui la chirie. Ar fi mult mai bine decât în demisolul părinților mei, asta e sigur.

Părinții ei se înmuiaseră destul de mult în ce mă privește, de când și-au dat seama că sunt responsabil și o iubesc pe fiica lor. Nu stricase nici faptul că tatăl ei era fan al echipei Universității din Michigan și îi puteam face rost de bilete cu preț redus la toate partidele care se desfășurau pe teren propriu. Încă nu mă acceptaseră în totalitate sau, mă rog, nu se împăcaseră cu ideea că ea se întâlnea cu cineva, cel puțin așa credeam, dar măcar își deschisera suficient mintea cât să vadă că nu aveau cum să ne interzică să fim împreună și că, dacă ar fi încercat să facă ceva, ar fi îndepărtat-o pe Becca. Mă lăsa să stau la ei acasă de câte ori ne întorceam din excursii sau din vacanțe, dar trebuia să stau la demisol, la două etaje depărtare de Becca. Cred că știau că aveam viața grea acasă și, în cele din urmă, la ultimul Crăciun, le-am explicat că nu mai voiam să mă întorc niciodată acasă la ai mei, datorită unor *neînțelegeri cu tata*. Lăsasem lucrurile așa, dar eram sigur că domnul de Rosa înțelesese contextul celor nespuse de mine.

M-am gândit serios la ideea de a locui împreună cu Ben și Kate pe timpul verii și mi-am dat seama că era demnă de luat în considerare. Becca ar fi venit acolo și puteam face ce voiam într-o libertate relativă, pe când la părinții ei acasă ocaziile erau puține sau deloc. Nu-l știam pe Ben atât de bine, dar părea un tip

cumsecade. Știam că suferea de bipolaritate într-un grad destul de serios și că în trecut luase multe droguri, dar era curat de un an de zile și avea același serviciu de doi ani, așa că era bine.

– Dacă Ben și Kate mă lasă să stau acolo, voi sta cu ei. M-ar scuti de niște bătăi de cap.

Becca rânji.

– Știi că nu vrei decât să poți să te culci cu mine fără să-ți faci griji în privința părinților mei.

Am dat din cap cât se putea de serios.

– Categoric. E prioritatea mea absolută. Sunt cu totul dependent de tine, Becca. Dacă nu primesc regulat o doză din corpul tău, am toate șansele să intru în sevraj.

Ea nici măcar nu clipi.

– Este o situație medicală extrem de serioasă. Poate ar trebui să vă lecuim de acest viciu.

Am scuturat din cap.

– Ah, nu. Sunt cât se poate de fericit așa. Știi, nu am prea multe vicii. Nu prea beau, nu fumez, nu merg la petreceri sau alte evenimente sociale. În ce te privește, însă? Sunt cât se poate de atras de tine. Nu aș renunța la tine pentru nimic.

Becca încuviință din cap, atingându-și bărbia ca și cum s-ar fi gândit foarte serios.

– Ei bine, în acest caz, ar trebui să ne asigurăm că vă primiți doza, domnule Dorsey. Nu aș vrea să intrați în sevraj.

Am început să-i trasez cu degetul o linie în sus, pe coapse, pielea suplă reacționând imediat la atingerea mea.

– Nu, nu am vrea să se întâmple așa ceva. Ar fi rău de tot.

Se întoarse ușor pe scaun.

– Care sunt simptomele sevrajului, ca să știu la ce să fiu atentă?

Mi-am întors mâna cu palma în sus și am început să o plimb de-a lungul cusăturilor pantalonilor ei mulați în sus spre pânțele. Pantalonii erau atât de strâmți că îi puteam simți prin bumbacul subțire buzele organelor genitale. Își înăbuși un geamăt deoarece am găsit acel loc pe care îl căutasem și pe care am început să îl masez prin pantaloni.

– Păi, am spus eu, în primul rând, încep să am toane. Mă excit foarte tare și îmi este greu să mă concentrez.

Ea își îndepărtă ușor coapsele și stătea cu ochii întredeschiși și cu spatele sprijinit de portieră.

– Înțeleg. Și care ar fi cea mai bună metodă de administrare a dozei?

– Nu am vreo preferință.

– Deci dacă m-ai atinge chiar aici, în acest loc de parcare, te-ar ajuta?

Am dat din cap într-un gest de genul *da și nu*.

– Păi, m-ar ajuta pentru puțin timp. Ce pot să spun, câte zile au trecut de când te-am avut ultima oară? Să fie trei? Am fost atât de ocupați cu învățatul că nu am avut timp. Iar acum, te-am adus unde am vrut. S-ar putea să am nevoie de mai mult.

– Dar ar fi un start, nu-i așa?

Mă luă de mână, se răsuci în scaun ca să se așeze cu spatele pe partea laterală a trunchiului meu și își strecură mâna mea pe abdomen în jos, pe sub elasticul pantalonilor ei mulați.

– Și dacă promit să mă revanșez mai târziu așa cum vrei tu?

– Cum vreau?

Îmi împinse mâna mai aproape de centrul imboldului ei erotic și i-am făcut pe plac lăsându-mi degetul să alunece în ea.

– Da, da. Orice. Doar spune.

Am tras adânc aer în piept, pentru că era deja umedă.

– Dumnezeu, Beck. Ești deja pregătită pentru mine, nu-i așa?

Își umezi buzele și își arcui spatele când mi-am îndoit cele două degete mai lungi în ea, găsindu-i locul sensibil și masându-i clitorisul cu degetul mare într-o manevră oarecum bizară, dar eficientă.

– Da, sunt gata, într-adevăr. M-am gândit la asta toată dimineața. Nu m-am putut concentra la examen, pentru că m-am gândit încontinuu la chestia aceea pe care ai făcut-o cu limba miercuri.

– Ți-a plăcut, nu-i așa?

În cei doi ani de când eram împreună nu experimentasem sexul oral decât de curând. Când am făcut-o prima dată, a fost puțin stânjenitor, dar până la urmă m-am prins cum stătea treaba și am făcut-o să strige atât de tare, încât vecinul meu de sus începu să bată în perete ca să facem liniște. Pe Becca o îngrozise propriul ei

comportament, în schimb eu eram tare mândru că reușisem să obțin o asemenea reacție de la ea.

Da, iubita mea era gălăgioasă. Îmi plăcea la nebunie. Era ceva complet diferit de cum era ea, de cum era de obicei. De regulă era sfioasă, liniștită și retrasă, dar odată ce îi dădeam hainele jos și începeam să-i tachinez simțurile, își pierdea orice inhibiție. Când era vorba de orgasm, reacționa la cea mai mică stimulare și părea să nu existe vreo limită a numărului lor, dacă aș fi avut rezistența, auto-controlul și răbdarea ca să-mi concentrez atenția asupra ei. Nu v-ar fi trecut prin minte, dar iubita mea liniștită, super-inteligentă, ambițioasă, care respectă regulile, era o amantă avidă și vorace. Câteodată nici nu puteam să țin pasul cu ea, cel puțin așa părea.

Așa probleme să tot ai.

Acum, într-o parcare publică, vinerea la ora cinci după-masa, reușisem să o fac să se zvârcolească disperată, în timp ce degetul meu o apropia tot mai mult de orgasm. În câteva minute, degetele mele erau acoperite de seva ei alunecoasă și caldă, iar ea abia mai respira agățându-se de brațul meu și rotindu-și șoldurile înspre atingerea mea.

Își mușca buza în încercarea de a nu scoate niciun sunet, dar știam că nu avea să dureze mult. Buclele începură să-i iasă din coadă, iar picături de transpirație îi împodobeau fruntea. Mi-am strecurat mâna pe gâtul ei în jos, peste claviculă și pe sub bluză. Mi-am vârât degetele în sutienul ei și i-am eliberat sânul din cupa de mătase, răsucindu-i sfârcul până ce se transformă într-un diamant. Țipă strident, iar eu i-am întors fața spre mine, consumându-i în sărut strigătele orgasmice.

Erecția mea era evidentă și știam că o simțea în spate, dar nu dăduse de înțeles nimic deoarece se concentra să-și recapete respirația.

– Dumnezeule, Jason. A fost intens.

Își îndreptă spatele, aranjându-și după ureche șuvițele de păr rebele.

– Da, așa e, am fost de acord. Nu sunt multe lucruri pe care să le iubesc mai mult decât să te privesc când ai orgasm. Știi, nu?

Își lăsă capul în piept, privind prin parcare goală, uitându-se, cu întârziere, dacă ne-ar fi putut vedea cineva.

– Mi-am dat seama de asta. O faci atât de des încât ai zice că-și pierde tot farmecul.

Am dat din cap.

– Nu. Niciodată. Nu are cum să-și piardă vreodată farmecul. E al naibii de incitant de fiecare dată. Mă excită.

Se răsuci în scaun și în ochi începu să-i joace o licărire obraznică.

– Zău? Carevasăzică acum ești excitat, nu-i așa?

– Oh, da, am răspuns aranjându-mă în pantaloni. Tânjesc după tine.

– Atunci, ce-ai spune să conduci, iar eu înapoiez favoarea?

Nu eram prea sigur ce voia, dar aveam o mică bănuială. Am pornit mașina și am ieșit în șosea, după care am virat de pe autostradă pe un drum lateral de țară, care se continua într-o curbă mare. Destul de sigură pe ea, Becca îmi desfăcu centura de siguranță, apoi fermoarul și îmi trase pantalonii în jos pe coapse, împreună cu boxerii. M-am ridicat în scaun ca să o ajut să-i treacă de fund și după aceea am simțit mâinile Beccăi de jur împrejurul meu, așa că a trebuit să pun amândouă mâinile pe volan ca să păstrez direcția și am încetinit la 50 de km la oră. Mă dezmierda blând, privind cum atingerea ei mă întărea și mai tare, apoi lăsă degetul mare să-i alunece peste vârful meu, în timp ce se iviră picături de lichid incolor. Mă cuprinse în pumn, sus și jos, sus și apoi în jos, schimbând mâinile în timp ce își căuta ritmul, încetinind ca să mă maseze la bază, presându-mi apoi vârful. Curând am început să împung cu șoldurile fără să mă pot controla, întrebându-mă dacă avea să mă lase să fac mizerie peste tot sau dacă avea să facă ceea ce nu îndrăznisem să o rog niciodată.

– La naiba, Becca! Sunt... sunt aproape!

Îmi zâmbi, își conduse pumnul în jurul organului meu până la bază, apoi se lăsă pe banchetă peste mine.

– Presupun atunci că ar trebui să fac ceva în legătură cu asta.

– Da, poate că... poate ar trebui. Am atins-o pe obraz ca să o opresc. Numai dacă vrei tu.

Mă privi cu dragoste și își împinse fața în mâna mea.

– Vreau. Pe cuvânt. Nu aș face-o dacă nu aș vrea.

Apoi mă învălui cu gura ei și eu am gemut.

– Iisuse, e incredibil! am murmurat.

Mă mângâia insistent la bază cu o mână, în timp ce își plimba limba peste vârful, apoi mă cuprinse cu gura adânc, se retrase, după care se aplecă brusc, încă o dată. Mâna mea era încurcată în părul ei și mă asiguram că atingerea mea era blândă, fără nicio presiune, pentru ca ea să știe că nu se întâmpla decât ceea ce voia ea. Cobora asupra mea, primindu-mă în gura ei tot mai adânc cu fiecare mișcare și, indiferent cât mă străduiam să rezist, să nu mă avânt înspre ea, nu reușeam. M-am lăsat pe spate, pe scaun, înclăștându-mi mâinile pe volan, cu o putere disperată în timp ce ea își încetini mișcărilor, păstrând în gură doar vârful meu pe care îl cuprinsese cu poftă, în timp ce îmi masa baza.

– Ah, Doamne, am murmurat. Sunt... sunt aproape... te rog, nu te opri. Acum... ah, Doamne...

În acel moment a trebuit să opresc mașina.

Când i-am spus că mă apropiam de final mă cuprinsese cu gura mai adânc ca niciodată, atât de adânc încât îi simțeam mușchii gâtului contractându-se în jurul organului meu și mă întrebam cum de nu se îneca, apoi am simțit cum mă eliberam într-un torent de căldură și uimire. Primi totul, iar mușchii gâtului ei se mișcau în acceptare, provocându-mi contracții și mai puternice. Orgasmul a fost atât de intens încât îl simțisem ca pe o explozie nucleară interioară, iar ea mă storsese și de ultima picătură de vlagă, cuprinzându-mă profund cu gura și mișcându-se până când trecu și ultimul fior devastator.

Se ridică și-și șterse gura cu palma, zâmbindu-mi sfioasă. M-am aplecat asupra ei și am sărutat-o atât de lung și apăsător, încât după câteva minute, amândoi ne-am retras gâfâind și trăgându-ne respirația.

– Asta înseamnă că ți-a plăcut?

Nici nu eram sigur cum să răspund.

– Dacă mi-a plăcut? Dumnezeuule, Becca, a fost... uimitor. Mai mult decât uimitor. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta.

– Nu știam ce fac, așa că sper că a fost bine pentru tine.

Am râs la ideea că ea nu ar avea încredere în ea.

– Iubito, a fost cel mai grozav lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Serios. Îți mulțumesc.

– Cel mai grozav lucru? Se încruntă, adunându-și buzele într-un botic simpatic. Mai grozav decât să faci dragoste cu mine?

– Nu, Doamne, sigur că nu. Doar că a fost... diferit. I-am mângâiat obrazul cu degetul mare. Tot ce faci tu e cel mai grozav. Tot ce este legat de tine. Te-a deranjat să faci asta? Te-a făcut să te îneci, de exemplu?

Își coborî jenată capul în piept.

– Puțin. Nu cât să mă deranjeze.

Mi-a făcut plăcere să văd cât de tare ți-a plăcut! Își puse centura, iar eu am început să conduc din nou.

– Poate o să o fac din nou când sunt la ciclu și nu putem face sex.

– Ar fi minunat, dar depinde de tine.

– Ce vrei să spui?

Am ridicat din umeri.

– M-aș simți ciudat să-ți cer să faci așa ceva.

Ea își lăsă capul pe spate și îmi zâmbi.

– De ce? Dacă nu mă deranjează să o fac și dacă îmi place să te fac să te simți bine, de ce te-ai simți prost să-mi ceri să fac ceva pentru tine? Dacă nu o să vreau, o să spun nu. Nu am nicio problemă să-ți ofer sex oral, crede-mă. Dacă vrei sex oral, nu trebuie decât să mă rogi. Mi-a plăcut să fac asta. Serios.

Nu-mi puteam lua ochii de la ea.

– Cum de ești atât de minunată? Serios. Sunt absolut convins că nu există un tip mai norocos decât mine.

– Eu sunt cea norocoasă, spuse ea cu o voce liniștită.

Am dat din cap, știind că nu avea rost să încep să mă contrazic cu ea.

Din oarecare motiv îmi veni în minte cântecul lui Beyonce despre *If you liked it, you should've put a ring on it*²³. Știam că nu eram pregătiți pentru asta deocamdată, dar sămânța fusese plantată. Nu mai exista nicăieri în lume o altă femeie ca Rebecca de Rosa și eram mai mult decât hotărât să nu risc să-mi scape. Nu era vorba doar despre cât era de nerăbdătoare și dornică sexual, totuși. Era vorba despre faptul că mă iubea, că mă suporta, că mă susținea. Mă încurajase când eram pe cale să renunț și nu acceptase să mă dau

²³ Dacă ți-a plăcut, ar trebui să-i dai un inel.

bătut. Iar motivația mea în viața asta era acum să fiu un bărbat care să se ridice la nivelul ei, să fie demn de calitățile ei extraordinare.

* * *

Becca

Jason se mută în apartamentul fratelui meu, ceea ce era ciudat, dar convenabil. Părinților mei le fusese cât se putea de clar de ce Jason nu dorise să locuiască în demisolul lor, dar nu prea aveau ce face. Eu aveam grijă să mă port cu multă atenție față de ei, deoarece încă îmi dădeau bani pentru cheltuielile zilnice și-mi plăteau mașina. Era adevărat că puteam trăi și fără aceste lucruri dacă ar fi trebuit, însă era atât de bine să le ai. Nu voiam să-mi stric relația încă fragilă cu părinții mei, așa că știam că trebuia să trag o linie foarte subțire când era vorba de relația mea cu Jason, pe care era mai bine să nu le-o flutur pe sub nas. Lucrurile se mai îmbunătățiseră cu ei în ultima perioadă și datorită faptului că lui Ben îi era mai bine. Kate chiar părea să fie o alegere bună pentru el. Pe Jason îl plăcea la fel de mult ca pe oricare alt tip. Nu credeam că erau în stare să fie fericiți pentru mine, dar nu arătau că nu erau de acord și nu făceau nimic ca să ne despartă. Încă erau de părere că ar trebui să mă concentrez asupra studiilor decât să *îmi fac de cap cu un băiat*, după cum spusese tatăl meu odată, ceea ce avusese ca rezultat un râs pe înfundate din partea mea și o privire aspră din partea lui. Știam că îmi voiau binele, însă nu păreau să înțeleagă că ceea ce își doreau ei pentru mine nu era ceea ce îmi doream eu.

Jason era la sală, la Powerhouse Gym, primul loc unde mersese după ce își lăsase geanta cu haine. A obținut imediat postul de antrenor, așa că toată vara avea să se antreneze și să câștige bani. Pentru că sala de sport nu era nici la trei kilometri de apartamentul lui Ben, Jason decise să meargă pe jos până acolo, ceea ce însemna că îmi rămânea mie camioneta. Știam că pentru el era mare lucru să mă lase să-i conduc mașina. Nu era cine știe ce, camioneta aceea veche, însă era singurul lucru pe care îl avea, pe lângă aparatul de fotografiat.

Am parcat pe alea din fața casei familiei Hawthorne, sperând ca de data aceasta Nell să fie mai receptivă. De sărbători, fusese tăcută și retrasă și devenise și mai distantă când am încercat să pomenesc despre moartea lui Kyle și felul în care ea încerca să se împace cu ideea. Cred că nici măcar nu fusese atentă la ceea ce spuneam, ci îmi auzea doar vocea, ceea ce declanșă o reacție automată calculată de respingere a mea. Funcționase, pentru că atunci o văzusem ultima oară. În semestrul de primăvară mă înscriisesem la șase cursuri și de-abia dacă mai apucam să mă văd cu Jason, darămite să merg acasă cu mașina, să o vizitez pe Nell.

Mă simțeam vinovată că nu făceam mai multe eforturi, dar știam și că indiferent ce aș fi făcut nu ar fi contat prea mult.

Am bătut la ușa mare, din lemn masiv, maro, deschisă prompt de doamna Hawthorne. Avea pe ea un șorț de bucătărie cu model negru cu alb, murdar de făină, iar în bucătărie mirosea a fursecuri de ovăz cu stafide.

– Bună, Becca. Ai venit acasă în vacanța de vară?

Mă îmbrățișă cu un singur braț, cealaltă mână ținând-o departe de mine, deoarece era murdară de aluat.

Am îmbrățișat-o și eu, adulmecând în aer.

– Da, Jason și cu mine tocmai am ajuns. Miroase grozav aici.

Doamna Hawthorne îmi zâmbi cu căldură.

– Mulțumesc. Am o porție pe bufet la răcit. Vrei una?

– Credeți că e nevoie să mă întrebați?

Am înșfăcat un fursec uriaș, moale, perfect, de pe șervetul pus pe blatul de marmură și am mușcat din el.

– Ah, doamnă Hawthorne, faceți cele mai grozave fursecuri.

Flutură din mână.

– Fursecurile cu ovăz și stafide sunt slăbiciunea mea.

Luă și ea un fursec și începu să gesticuleze cu el.

– Și știi, Becca, acum ești adult, așa că poți foarte bine să îmi spui Rachel.

I-am zâmbit, vorbind cu gura plină.

– Voi încerca, deși sunt foarte obișnuită să vă spun *doamna Hawthorne*.

– Ei bine, vei învăța. Ce mai face Jason?

– Foarte bine. În sezonul următor va fi prințător în adâncime.

Mă hotărâsem să arunc o nadă.

– Și Jason și eu mergem la un medic din cadrul serviciilor de sănătate ale universității. Știți, legat de ce s-a întâmplat cu Kyle.

Zâmbetul îi pieri ușor și în privire i se strecură o umbră chinută.

– Mă bucur să aud asta. Ne făcusem griji pentru voi toți.

– Mi-a luat ceva timp să-l conving pe Jason, am spus eu, dar acum merge o dată pe lună. Spune că îl ajută.

– Și cu alte lucruri, sunt sigură, adăugă ea.

Am dat din cap.

– Îl ajută să treacă peste ce s-a întâmplat... în copilărie, am spus evaziv, știind că Rachel, era ciudat să mă gândesc la ea așa, adult și altfel decât prietena mamei mele, știa ceva despre trecutul lui Jason, dar nu ceva clar. El nu prea vorbea despre asta în general, așa că nu știam exact ce să îi spun ei.

– A avut o copilărie dificilă, știu asta, zise ea. Nu ne-a spus niciodată nimic, mai ales mie, dar, știi, locuim într-un oraș mic și auzi tot felul de lucruri. Am văzut unele cu ochii mei. Mă bucur să aud că primește ajutor.

– Și eu.

Dacă Jason nu-i spusese nimic, cu atât mai puțin aveam să zic eu ceva.

– Și Nell? Ce mai face?

Rachel se întoarse cu spatele la mine, ronțâind din fursec și uitându-se la ușa de la curtea interioară.

– Nu reușesc să comunic cu ea, Becca. Am încercat. Tatăl ei a încercat. Nu vrea să vorbească cu noi. Se închide în ea și pleacă. Este foarte supărată, iar noi nu vrem să înrăutățim lucrurile, stârnind o confruntare. Nu știm cum să o ajutăm. Nu lasă pe nimeni să se apropie de ea.

Mă privi cu speranță.

– Cu tine a vorbit?

Am scuturat din cap.

– Nu. Nici cu mine nu vrea.

– Bea, spuse Rachel, cuvintele ieșindu-i brusc pe gură. Știu asta. O miros, dar nu am prins-o niciodată bând și nu am găsit nimic în cameră. Nu sunt sigură de unde își procură, unde bea sau când. Ce

pot să fac? Când o întreb despre asta se înfurie și neagă, în plus merge și lucrează cu tatăl ei, nu întârzie...

- Am mirosit și eu când am venit aici de sărbători.

Întotdeauna spuneam *aici* când mă refeream la acasă, deși știam logic că Ann Arbor nu era chiar atât de departe ca să zic *acolo*.

- M-am întrebat dacă știi...

- Știu...

Mă privi atunci și fața îi fu străbătută fugar de o expresie, un amestec de disperare și rugă stăruitoare.

- Să nu crezi că suntem în negare, Becca. Nu suntem. Știm că nu este... în regulă. Dar nu știu ce putem face. Cum obligi un copil ajuns la vârsta legală să meargă la psiholog? Ar fi putut să meargă la facultate când voia. Are încă multe scrisori valabile de acceptare de la universități, să știi. Dacă o forțăm, s-ar putea să fugă și atunci nu vom fi suficient de aproape de ea să o ajutăm dacă ceva iese prost. Măcar așa suntem aici. Dacă ar fi în California sau în New York, am fi la mii de kilometri depărtare, dacă s-ar întâmpla ceva.

Rachel se ridică și mă îmbrățișă tandru.

- Dacă e să lase pe cineva să se apropie de ea, tu ești aceea, Becca. Dar mai întâi și întâi trebuie să ai grijă de tine.

Am dat din cap.

- Voi încerca. Moartea lui Kyle ne-a afectat rău și pe mine și pe Jason. El a fost deprimat săptămâni în șir. Singurul lucru care se pare că l-a ajutat cu adevărat a fost fotbalul și, ei bine... relația cu mine.

M-am înroșit, jenată să vorbesc despre sex în fața mamei lui Nell.

- Imediat ce l-am convins să mergem împreună la doamna doctor Malmstein, situația s-a îmbunătățit. A învățat cum să trăiască cu asta, la fel și eu. Ca să fiu sinceră, cred că cel mai dificil aspect al morții lui Kyle, în afară de faptul că l-am pierdut, a fost să vedem cum se deteriorează starea lui Nell. Nu mai este ea însăși. Nu mai este prietena mea. Pur și simplu... a dispărut.

Rachel își trase nasul și clipi des, întorcându-se să deschidă ușa la cuptor și să scoată de acolo o tavă cu fursecuri cu o mânășă de bucătărie.

– Știu, crede-mă că știu. Tuturor ne lipsește Kyle. Avea atâta potențial. Era atât de tânăr. Prea tânăr ca să moară într-un mod atât de dramatic. Pentru Nell însă, cred că a însemnat totul. Iar acum ea este pierdută.

M-am ridicat de pe insula din bucătărie unde stăteam așezată.

– E aici? Mi-ar plăcea să o văd.

Rachel dădu din cap.

– Da, e în camera ei.

Am urcat scările și am văzut că ușa de la camera lui Nell era închisă, însă am auzit muzică. Am apăsat pe clanță, am deschis ușa și am intrat.

Ce am văzut mă făcu să îngheț pe loc.

Nell stătea pe pat, picior peste picior, îmbrăcată într-un tricou cu mânecile lungi, dintre care una era suflecată peste cot. Avea în mână o lamă de ras și eu am surprins-o exact când își trecea lama peste încheietură. Stăteam acolo, în picioare, terorizată de-a binelea, privind cum în linia fină, albă, pe care și-o cioplise în piele începu să bolborosească sângele de un roșu aprins.

Becca
CAPITOLUL 12
O linie subțire roșie

O lacrimă mi se scurse pe obraz. Nu puteam să mă mișc, nu puteam să respir.

– Nell? Ce, c-ce faci?

Sări în picioare și începu să se tamponeze pe încheietură cu niște prosoape de hârtie. Trecu precum furtuna pe lângă mine, închise ușa și o încuie, apoi se așeză din nou pe pat. Nu se uita la mine și apăsa prosoapele de hârtie pe linia sângerândă.

M-am așezat lângă ea pe pat. Avea o adevărată trusă. Într-o cutie goală de tampoane avea lame de bărbierit, șervețele antiseptice și leucoplast. Îmi luă cutia, scoase un șervețel, trecu prin el lama de ras, împături șervețelul și se șterse pe încheietură, apoi își puse un leucoplast pe incizia mică pe care și-o făcuse. Nu se uitase la mine, nu îmi vorbise. Aruncă șervețelul, cutia goală și resturile de la leucoplast într-o sacoșă de plastic de la magazinele Meijer pe care o scoase de sub pat și care era plină de astfel de resturi. Legă plasa și o înfundă în poșeta ei, plănuiind evident să o arunce undeva unde nu ar fi atras atenția.

– Nell?

Ea oftă.

– Ce e, Becca?

– Ce e... ce e asta? Ce faci?

– Tu ești cea deșteaptă, Beck. Tu să-mi spui.

Se ridică și își scoase din birou iPhone-ul pe care îl conectă la boxe. Începu să cânte Eddie Vedder, *Longing to belong* și alăturarea neașteptat de uimitoare a vocii lui Eddie Vedder cu sunetul de ukulele umplu camera.

Am rămas câteva clipe în liniște, ascultând muzica și luptându-mă să-mi potolesc lacrimile și sentimentul de furie.

– Se pare că te tai.

– Bingo.

Nell se așeză la biroul ei, frunzărind niște pagini ce păreau să fie niște succesiuni de acorduri de chitară dintr-o carte groasă.

– De ce?

Îmi aruncă o privire de parcă nu-i venea să creadă.

– De ce? Pe bune? Tu de ce dracu crezi că o fac?

– Nu știi, Nell!

Făceam mari eforturi ca să nu strig la ea.

– Habar n-am de ce ai vrea să te tai cu o lamă de ras.

Pufni și scutură din cap.

– Nu ai înțelege.

– Atunci încearcă să-mi explici.

– Mă ajută, bine?

Închise brusc cartea și sări peste o piesă, așa că acum se auzea *City* a lui Sarah Bareilles.

– Nu mă aștept să înțelegi, dar mă ajută. NU vreau să mai sufăr. Am obosit de atâta suferință, iar asta... Își ridică brațul stâng, acum acoperit cu mâneca tricoului, asta mă ajută să mai simt și altceva în afară de faptul că mi-e dor de el.

Mi-am tras nasul, știind că nu aș fi făcut decât să o enervez dacă începeam să plâng.

– Dar nu există... nu există o cale mai bună? Nu e sănătos, Nell. Știi că nu e. Trebuie să te oprești, te rog!

Scutură din nou din cap.

– Beck, ascultă-mă. Este viața mea. Este felul în care încerc eu să fac față! Tu nu ai văzut ce am văzut eu. Tu nu ai pierdut... Ascultă. Știi... știi că a fost și prietenul tău, dar pentru mine a fost bărbatul pe care l-am iubit și care acum nu mai este. Doare atât de mult în fiecare zi și tu nu poți, nu ai cum să înțelegi. Nimeni nu poate. Nu încerc să mă omor. Promit. Și mă voi opri într-o bună zi.

– Cum crezi că pot să stau cu mâinile în sân și să te las să îți faci așa ceva?

Începu să se joace cu un fir de ață dintr-o gaură de la blugi.

– Nu ai de ales.

Se uită la mine fix, cu o privire provocatoare.

– Ce ai de gând să faci? Să le spui alor mei?

– Dacă e nevoie. Nu poți continua să faci așa ceva. E greșit!

– Ceea ce mă face să mă simt cu atât mai bine, Beck! Mulțumesc!

Se răsti la mine, enervată.

– Dacă le spui alor mei, jur că nu voi mai vorbi cu tine niciodată, Rebecca! Vorbesc cât se poate de serios. Ei nu înțeleg nici măcar cât

înțelegi tu, evident! Nimeni nu mă poate ajuta! Nu sunt în pericol să mă sinucid! Nu am astfel de tendințe. Nu este așa. Așa că nu spune la nimeni... dacă ești prietena mea.

Nu mă puteam opri din plâns.

– Nu e cinstit, Nell! Știi că sunt prietena ta. Știi că te iubesc și că sunt... sunt speriată și derutată.

– Știu, ai înțeles? Știu.

Veni să se așeze lângă mine și-și puse un braț în jurul meu, ca și cum ar fi vrut să mă aline.

– Îmi pare rău. Nu vreau să mă port ca și cum nu ți-ar păsa. Dar eu trebuie să mă lupt cu problema asta. Doare atât de tare, Beck! Nu ai idee. Sper să nu aflu vreodată. Faptul că mă tai... Îmi distrage atenția, deocamdată!

Își trase brațul, iar vocea începu să-i tremure. Am văzut cum prinsese cu degetele încheietura de la mâna stângă, apăsând cu degetul mare locul în care se tăiasse. Se albise din cauza durerii, dar cumva reuși să se liniștească emoțional.

– Îți promit că mă voi opri, Becca, o voi face! Doar... păstrează-mi, te rog, secretul, bine? Deocamdată. Mă voi ocupa de asta în felul meu.

Am dat din cap înăbușindu-mi lacrimile.

– Promit, deocamdată.

Tremuram din cap până-n picioare.

– Mă urăsc pentru asta. Nu este deloc bine. Ai nevoie de ajutor; Nell, ajutor profesionist.

Nell mă îmbrățișă.

– Nu vreau ajutor. Nu vor putea să-l aducă înapoi și nici nu vor putea să facă nimic ca să nu mă mai doară atât de mult.

– Jason și cu mine mergem amândoi la psiholog. Chiar ajută.

– Nu o să fac așa ceva. Las-o baltă.

Am stat fără să vorbim până când liniștea deveni stânjenitoare.

– Ar trebui să plec, am spus eu.

– Hai să ne vedem în weekend, bine? Sâmbătă? zise Nell.

Am dat din cap.

– E o idee bună. Ne facem manichiura și pedichiura ca în vremurile bune.

Mă uitam la ea, dar nu vedeam nimic altceva decât acea imagine a ei cu lama pe încheietura mâinii.

– Mă simt vinovată că ți-am promis că nu spun nimănui nimic.

– Dar nu este cazul. Voi fi bine, ai înțeleș?

– Promite-mi un singur lucru, bine?

Mă privi nesigură.

– Dacă pot.

– Sună-mă sau scrie-mi un mesaj când mai simți nevoia să te tai. Sunt prietena ta. Nu voi spune nimic dacă îmi promiți că doar despre atât este vorba. Că nu vrei să te sinucizi...

– Îți jur că nu vreau, Becca. Ți-am mai spus-o deja. Nu vreau să mor... am nevoie doar să nu îmi mai simt dorul atât de mult... măcar pentru o secundă.

– Bine, te cred. Dar vorbește cu mine despre asta, da? Nu îmi pasă când, la ce oră, unde sunt. Ies de la curs cât ai clipi.

Nell dădu din cap.

– Așa am să fac.

Am dat din cap fără să fiu în stare să o cred, dar neștiind ce altceva să fac. Am plecat în momentul acela ridicând impasibilă din umeri când Rachel mă întrebă cum decurse întâlnirea. Adevărul îmi ardea buzele: Nell se taie. Cineva ar trebui să știe. Dacă din greșeală se tăia prea adânc? Nu ar fi fost vina mea că ținusem totul secret? Nu aș fi fost o prietenă mai bună dacă aș ajuta-o știind că avea nevoie?

Dar Nell spusese chiar ea... nu voia să fie ajutată. Dacă aș fi spus cuiva, ar fi însemnat să o pierd pe Nell și chiar am crezut-o când a spus că nu vrea să se sinucidă. Am văzut cum se calmase vizibil atunci când își apăsase degetul mare pe tăietura de la încheietură, ca și cum tăietura o așezase în linie dreaptă, îi îndepărtase tot chinul emoțional. Nu înțelegeam, dar văzusem că funcționa.

Uram secretele. Uram să fiu păstrătorul adevărilor întunecate. Păstrasem secretul lui Jason timp de doi ani de zile când vedeam cum suferea în fiecare zi. Mă trezeam noaptea, chinuită de vină, întrebându-mă dacă tăcerea mea nu îi intensifica durerea. Acum mai adăugasem o povară. Mă simțeam ca și cum aveam de-adevăratelea sângele lui Nell pe mâinile mele.

Stăteam în camioneta lui Jason și ascultam *Dream* al Priscillei Ahn și mă întrebam dacă așa se simțea și Nell, dacă dorea să părească această viață, simțindu-se bătrână și cu părul alb. M-am dus la apartamentul fratelui meu și m-am întins pe patul neatins al lui Jason, plângând încet. Vedeam, pe măsură ce mă lăsasem în voia gândurilor în lumina difuz-aurie a după amiezii, linia roșie, subțire de pe încheietura ei strălucitor de purpurie.

M-am trezit cu capul vuind de atâtea cuvinte. Era seara devreme și primisem în urmă cu zece minute un mesaj de la Jason în care îmi spusese că avea să ajungă în curând acasă. Mi-am scos caietul din geantă și am lăsat gândurile să curgă.

O LINIE SUBȚIRE ROȘIE

Păreai atât de vinovată

Când am intrat

Privirea îți era bătuită

Mâinile tremurânde

Și vedeam cum pe încheietură îți înflorește o linie subțire roșie

O floare purpurie diabolică

Alai de jurubițe de durere scursă pe brațul tău

Atât de ușor înlăturate

Acoperite

Ascunse

De bandaje și minciuni și mâneci

Spoite de promisiuni blazate

Care au ajutat

Oarecum

De parcă revărsările dăltuite în pielea ta

Ar putea spăla durerea

Păreai atât de vinovată

Când am intrat

Sărind în sus pentru că te răneai singură

Și mă întreb

Dacă tăcerea mea cumpărată

Nu este cumva moartea ta

Și mă întreb

Dacă beciul sufletului meu

*Poate să mai păstreze multe secrete
Mai multe păcate tănuite
Toate acestea îți izvorăsc în încheietură
Sângerează dintr-o
Linie subțire roșie
Tăiată în încheietura ta.*

Jason intră în momentul în care am închis caietul. Doar se uită la mine și își aruncă rucsacul în prag, se strecură în pat lângă mine și mă trase la pieptul său. Nu fusese nevoie să mă întrebe ce se întâmplase; știa că fusesem să o văd Nell.

– E rău, Jason.

– Da?

– Se taie.

Jason se trase înapoi, cu ochii mari de uimire.

– Ce face?

– Am surprins-o în camera ei. Se tăia pe braț cu o lamă de ras. Spunea că nu face asta ca să se sinucidă, ci pentru că e ceva ce o ajută să... treacă peste durere.

Mi-am îngropat fața în tricoul lui, mirosind transpirația uscată care dubla mirosul de parfum.

– M-a făcut să jur că nu mai spun nimănui. Mi-a promis că se va controla.

– Dumnezeule. Sărmana Nell. Nu-mi vine să cred că ar putea face așa ceva.

– Mama ei știe că bea, dar pentru că nu a prins-o niciodată bând și pentru că nu a găsit nimic în camera ei, mi-a spus că nu poate face mare lucru. Ce mă fac, Jason? Cum țin asta în mine?

– N-am nici cea mai mică idee.

– Mi-a spus că nu mai vorbește cu mine dacă spun cuiva. Și dacă aș fi simțit că ar vrea să se sinucidă, aș risca asta ca să o ajut.

– Dar nu crezi că are de gând să se sinucidă, nu?

– Nu, chiar nu cred asta. Când am intrat în cameră, a reacționat ca și cum am prins-o fumând iarbă. T-totul e atât d-de aiurea! Dacă greșesc? Dacă nu o cunosc atât de bine pe cât consider eu că o cunosc și face ceva să se rănească sau mai rău? Dacă face ceva aiurea din întâmplare?

Mă zguduiam de plâns în brațele lui.

Mă strânse mai tare în brațe și mă luă pe sus ca să mă așeze apoi ghemuită la el în poală.

– Nu încerc să-i caut scuze pentru ceea ce face, însă cred că înțeleg, oarecum.

Jason expiră lung și-și aranjă un smoc de păr, după care continuă.

– Când tata obișnuia să mă nenorocească în bătaie, aveam dureri toată ziua. Urinam cu sânge, însă nu eram în stare să recunosc. Apoi trebuia să joc fotbal cu coastele rănite sau mai știu eu cu ce răni. Apoi, după o perioadă, durerea își câștigase propria identitate. Ca și cum ar fi ceva separat... ca o bestie sau o altă creatură. Nu are legătură cu faptul că te bate tatăl tău, este vorba despre durere și despre faptul că te poți baza că e acolo. Este acolo și nu pleacă nicăieri. Când suferi o perioadă lungă de timp, durerea devine obișnuiță. După o vreme, începi să ai nevoie de durere pentru că este ceva familiar cu care ești obișnuit. În ce mă privește, joc fotbal și fac sport. Pot să îmi fac mușchii franjuri și după aceea mă simt bine. Și totuși, în cazul meu nu cred că este vorba neapărat despre durere. Acum cel puțin. Cred că acum este mai mult vorba despre adrenalina pe care ți-o provoacă antrenamentul, endorfinele sau cum le spune. Ideea este că înțeleg de ce Nell a recurs la durerea fizică pentru a scăpa de cea emoțională. Asta nu înseamnă că este bine, totuși.

– Dar c-ce s-să fac?

– S-ar putea să nu poți face nimic, iubito. Nu știu. Dacă nu vrea să fie ajutată, atunci nu o putem ajuta. Cui ai putea să-i spui? Din câte se pare, părinții ei știu că ceva nu este în ordine, dar până nu face ea ceva grav, ei nu pot să facă nimic. Să anunți poliția? Nu încalcă nicio lege. Dacă ești sigură că are tendințe suicidale, trebuie să faci ceva drastic, fără să îți mai pese ce consecințe va avea acest lucru asupra prieteniei voastre, atâta timp cât ceea ce faci îi salvează viața. Dar dacă ești sigură că nu vrea să-și ia viața... nu știu. Fii lângă ea dacă are nevoie de tine.

* * *

A doua zi era sâmbătă și am plecat de la ai mei de acasă imediat după ce am făcut duș și am mâncat de dimineață. Leșisem pe ușă înainte ca cineva să se trezească și băteam la ușa apartamentului lui Ben la ora șapte dimineața. Deschise Jason în boxeri, cu părul ciufulit și cu ochii cârpiți.

– Dumnezeule, iubito. Abia ce se crapă de ziuă și e sâmbătă, prima zi din vacanța de vară. Nu poți să dormi și tu mai mult de ora șase dimineața?

Mă lăsă să intru și închise ușa în urma mea după care își târî picioarele înapoi în dormitor și trase ușa după noi.

Am răs și mi-am lăsat geanta pe podea în timp ce mă cățăram la el în pat, ghemuindu-mă lângă el și trăgând păturile peste noi.

– Ca să fiu sinceră, nu pot. Mă trezesc la șase dimineața din clasa a noua și acum mă trezesc la șase indiferent ce zi e. M-am gândit că dacă tot sunt trează să vin să te văd.

– Pot să mă culc la loc? spuse el pe jumătate adormit.

– Sigur că poți, iubire. Dar dacă aș avea altceva în minte?

Am început să-l mângâi la întâmplare, pe piept, pe abdomen, coborând apoi sugestiv.

Nu răspunse multă vreme și am crezut că adormise, dar apoi se rostogoli în brațele mele astfel că fețele noastre erau la milimetri una de cealaltă, cu ochii lui verzi grei de somn, dar strălucind plini de dorință și amuzament.

– Aha, acum am înțeles adevăratul motiv pentru care ești aici atât de dimineață.

– Să știi că nu ești singurul care are vicii.

Și acesta era purul adevăr. Eram până peste cap dependentă de corpul lui Jason, de iubirea lui, de căldura corpurilor noastre în uniune.

Era însă mai mult de atât, totuși și nu eram pregătită să recunosc acest lucru în gura mare. Aveam nevoie de Jason în aceeași măsură în care el avea nevoie să ridice greutate și Nell să se taie. Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenția. Aveam nevoie să simt și altceva în afară de grijile pe care mi le făceam pentru Nell, de greutatea puse pe suflet de secrete și de dezaprobările părinților mei. Cu o seară înainte, după ce ajunsese la ai mei acasă, totul decursese bine până la miezul nopții, când

părinții mei începură să se poarte de parcă îmi trecuse ora de culcare, deși eram la facultate. Voiau să știe ce făceam la ora aceea și dacă îmi făcusem un obicei din a sta atât de târziu noaptea. Când le-am spus că nu aveam de gând să-i las să mă trateze ca pe un copil, începu cearta. Nu conta că fusesem șefa de promoție a liceului meu sau că obținusem șazeci și patru de credite în trei semestre cu media generală 4.0 la una dintre cele mai bine cotate universități.

La nivel rațional, eram conștientă de faptul că părinții mei nu erau decât vârful problemelor la scala dificultăților din viață. Dar problemele personale erau o chestie relativă. Uram să le simt lipsa de încredere. Uram dezaprobarea din ochii lor când le spuseseam că fusesem acasă cu Jason cu o seară înainte.

Jason îmi luă gândurile de la aceste lucruri în momentul în care își strecură un deget pe sub tricou ca să-mi mângâie spatele gol. M-am cutremurat și m-am aplecat să-l mușc de buza de jos.

– Afară cu el, spuse el în timp ce, foarte abil, mă dezbrăca de tricou.

– Afară cu ce? m-am prefăcut că nu știam despre ce vorbea, sperând să păstrez conversația pe un ton lejer.

– Afară cu ce te deranjează.

M-am strecurat afară din tricou și mi-am aruncat piciorul peste al lui, oftând de plăcere în timp ce el mă mângâia cu piciorul dinspre genunchi spre coapsă.

– Singurii care mă deranjează sunt părinții mei. Încă vor să ajung acasă la unu noaptea și să le spun unde mă duc și ce fac.

– Și încă nu sunt de acord că-ți petreci majoritatea timpului tău cu mine.

Îmi dădu sutienul jos în câteva secunde și îmi împingea chiloții peste genunchi agățându-i cu degetele de la picioare ca să-i dea jos cu restul.

Am dat din cap.

– Nu, și mă întreb dacă o vor face vreodată.

– Probabil că nu.

– Așa că mai e cazul să mă mai strofoc să le respect regulile?

Jason făcu o pauză cu buzele între sâni mei.

– Asta tu hotărăști, iubito. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este să creez probleme între tine și părinții tăi. Nu pot să-ți spun ce să

faci cu ei. Aș vrea să accepte că suntem adulți, tineri, dar adulți. Depinde de tine însă dacă vrei să te conformezi sau nu.

– Nu mă aștept să le placă faptul că suntem împreună... așa cum suntem. Nu am de gând să defilez cu viața mea intimă în fața lor, dar nici nu am de gând să îi las să îmi dicteze viața. Dacă am chef să stau aici cu tine până la patru dimineața, așa fac.

– Și dacă ai fi stat aici?

– Adică dacă nu aș locui la părinții mei în vacanța de vară?

Dădu din cap.

– Da, de ce nu? Vor trebui să se obișnuiască până la urmă cu asta, nu?

– Îmi vor tăia orice subvenție. Îmi vor lua mașina și nu îmi vor mai da banii de buzunar din fiecare lună.

Jason nu îmi răspunse imediat și am știut că nu îmi va plăcea ceea ce voi auzi când îmi va răspunde, deoarece se strecură peste mine, ca să mă privească în ochi și toate atingerile jucăuse se opriseră.

– Să nu... să nu înțelegi greșit, iubito, dar poate ar fi cazul să lași să se întâmple asta.

M-am încruntat.

– Ce înseamnă asta?

El oftă.

– Poate ar trebui să te ocupi tu singură să obții lucrurile astea.

– Pentru că nu știi ce înseamnă să muncești? Pentru că întotdeauna am avut lucrurile oferite de-a gata?

– Cam așa ceva? Ascultă, știu că te vei supăra pe mine pentru că îți spun asta și nu o să te iau cu binișorul.

Mă cuprinse cu amândouă mâinile de ceafă și îmi dădu la o parte o buclă rebelă din ochi.

– Ai nevoie de un serviciu. Nu ai avut niciodată o slujbă. Dacă îi lași să plătească totul pentru tine, întotdeauna vor avea influență asupra ta. Dacă obții tu însăși anumite lucruri, vor fi forțați să vadă că ești în stare să iei singură deciziile.

– Câte slujbe ai avut?

Se încruntă.

– Nu încerc să... te subestimez sau să spun că sunt mai bun. Dar eu nu mai primesc bani de tatăl meu...

- Da, când ți-a convenit să nu mai faci asta. După ce ți-ai cumpărat o mașină, un aparat de fotografiat scump și ai pus bani de-o parte.

Îl împungeam cu degetul în piept.

- Nici măcar nu ai serviciu. Ai o bursă completă ce acoperă casa și masă, manuale și taxele de studii, dar și o dispensă pentru costurile curente.

Se strâmbă. Bursa oferită de Universitatea din Michigan fusese cel puțin generoasă.

- Nu vreau... ascultă, iubito. Nu spun decât că poate ar fi momentul să încerci să te rupi de ei puțin. Nu că lucrurile nu ar fi bune așa cum sunt acum, dar... părinții tăi te vor iubi întotdeauna, nu-i așa? Crezi că te vor dezmoșteni și nu vor mai vorbi cu tine niciodată dacă vei locui cu mine aici?

Am dat din cap, înțelegând ce voia să-mi spună.

- Nu, nu le va plăcea asta sub nicio formă, dar nu vor face așa ceva. Vor fi supărați multă vreme, dar vor înțelege. În cele din urmă, sper.

- Nu ai nevoie de banii lor sau de mașina lor, dacă vin cu condiții. Știi că poți merge unde vrei cu camioneta mea. Și bursa ta acoperă cheltuielile de casă și masă și taxa de studii, așa că nu ai nevoie de bani decât pentru cărți și alte rahaturi, nu-i așa? Așa că ne vom găsi de lucru. Amândoi. Poți să-ți iei semestrul viitor doar patru sau cinci cursuri și să lucrezi cu jumătate de normă. Îmi iau și eu un serviciu și punem banii la comun. Dacă ajungem la momentul în care ai nevoie de mașina ta, vom lua una.

Mă sărută pe obraz, apoi sub ochi, apoi în colțul gurii.

- Nu fi supărată, te rog. Pur și simplu nu vreau să ai aceleași discuții cu ai tăi de fiecare dată când ne întoarcem acasă.

Am oftat, acoperindu-mi ochii cu o mână.

- Nu. Ai dreptate, nu sunt furioasă. Doar că nu îmi place conflictul. Nu îmi plac confruntările. Ne-am certat aseară și ei... au avut tupeul să se uite la mine ca și cum i-aș fi dezamăgit, de parcă le-am înșelat așteptările doar pentru că am venit acasă la unsprezece jumătate fără să anunț. Cum cred că este la cămin? Au senzația că sunt în cameră la nouă seara în fiecare zi? Că sunt o fecioară nevinovată?

– Cred că ei vor să rămâi veșnic fetița lor. Bucură-te că țin la tine atât de mult.

Tonul său melancolic puse toată discuția într-o perspectivă cu totul nouă.

L-am împins pe spate și m-am așezat peste el, cu picioarele desfăcute.

– Ai dreptate. Bineînțeles că ai dreptate. Sunt prostuță și egoistă. Mă mângâie pe solduri și dădu din cap cu afecțiune.

– Nu, iubito. Ești cea mai puțin egoistă persoană din câte cunosc.

– Dar îmi fac griji pentru problemele mele stupide, în timp ce tu și Nell sunteți...

Îmi atinse buzele cu degetul, făcându-mă să tac.

– Nu suntem într-un concurs aici.

Îmi masă adânciturile soldurilor cu degetele mari și, pe nesimțite, îmi schimbă poziția corpului pentru a avea acces în locul unde îmi doream cel mai mult să fiu atinsă.

– Sunt alături de tine, indiferent ce decizie iei. Te ajut cum pot. Ce-i al meu e și al tău, bine? Dacă ai nevoie de ceva, mă voi asigura că vei avea, indiferent ce trebuie să fac pentru asta.

Cuvintele lui mă făcură să mă topesc.

– Nu ești responsabil pentru mine. Suntem împreună în situația asta.

Râse.

– Ești femeia mea. Bineînțeles că sunt responsabil pentru tine. Să am grijă de tine și să te protejez sunt cele mai importante lucruri pe care le am de făcut.

– Cam demodat. Pot să am și singură grijă de mine.

Oftă dramatic.

– Știu. Nu asta voiam să spun. Nu ziceam să stai relaxată și să fii Suzy Gospodina. Îți spun doar că nu ești singură.

Am chicotit și m-am aplecat peste el ca să îl fac să tacă printr-un sărut.

– Știu asta, Jason. Acum taci și distrage-mi atenția odată. Am nevoie de doza zilnică.

Rânji și îmi cuprinse sânii în palme și am simțit cum căldura din abdomen se transformă în umezeală între coapse. El își strecură o mână între corpurile noastre și își lăsă un deget să alunece în mine.

M-am tras mai în față ca să adâncesc sărutul, lăsându-mi greutatea pe genunchi și pe picior. El mă trase înainte și îmi prinse un sfârc între buze, iar eu am icnit, arcuindu-mi spatele spre gura lui, simțindu-mă deja năpădită de fiorurile primului val.

Îmi masa clitorisul în timp ce eu eram pe culmile extazului, așteptând orgasmul până când am început să mă zvârcolesc deasupra lui. Îi simțeam erecția în mine, dar avea încă lenjeria pe el. I-am ridicat și am început să trag ca nebuna de chiloți, luptându-mă cu ei până când el mă ajută să scap de ei. I-am aruncat în cealaltă parte a încăperii, cu coapsele tremurând în timp ce mă mișcăm deasupra lui, cu părul meu acoperindu-i fața precum o cortină. M-am zbatut până am reușit să îmi mai cobor șoldurile, înfigând cu putere vârful lui între cutele mele, ghidându-l spre deschiderea mea printr-o mișcare a șoldurilor. Am ezitat și m-am ridicat în genunchi, stând deasupra lui cu mușchii tremurând, savurând momentul, pauza de dinainte de scufundarea adâncă în mine împreună cu el. Mă ținea de șolduri și se uita fix în ochii mei, cu respirația fremătândă. I-am luat mâinile în ale mele, ne-am unit strâns degetele și m-am lăsat înainte, ținându-i mâinile deasupra capului. Mă lăsă să fac asta cu un rânjet pe față. Știam că îi plăcea când preluam controlul.

Am prelungit momentul, ridicându-mi ușor șoldurile până când el aproape ieși, fără să respirăm și lăsând ceea ce ne umplea inimile să ajungă de la unul la celălalt prin priviri, fără niciun cuvânt. M-am lăsat în jos scâncind, așezându-mi fruntea peste a lui, cu gura deschisă într-un strigăt sufocat. Mi-am strâns degetele în pumn, împreună cu ale lui, strângând cât puteam de tare, mișcându-mă într-un ritm nebunesc deasupra lui.

Era cu mine, mișcare după mișcare, fără să-și ia ochii de la mine, respirând odată cu mine, oftând odată cu mine, dându-mi exact ceea ce aveam nevoie.

Când sosi cel de-al doilea val, m-am prăbușit peste el, agățându-mă de gâtul lui cu amândouă mâinile, cu buzele la urechea lui și cu șoldurile zdrobindu-se unul de celălalt, în timp ce ne bucuram împreună de orgasm.

- Doamne, Jason... te iubesc. Atât... atât de mult.

Aproape că plângeam, copleșită de undele intense ale iubirii ce vibra în noi.

Am simțit, în acel moment, că sufletele noastre s-au prăbușit și s-au făcut unul, ca și cum orice ipostază a minților, inimilor, a corpurilor și a sufletelor noastre sângerău împreună. Știam ca nu aveam să mai iubesc pe nimeni așa cum îl iubeam pe Jason și mai știam că nici nu aveam de gând să încerc asta.

– Și eu te iubesc, Beck.

I-am luat fața în mâinile mele.

– Promite-mi că mă vei iubi pentru totdeauna. Indiferent ce se va întâmpla.

El sesiză disperarea din ochii mei, din vocea mea, dar nu puse nicio întrebare și nu ezită nicio secundă.

– Nu-ți pot promite pentru totdeauna, Beck.

Lacrimile începură să mi se scurgă pe fața la auzul a ceea părea să fie o respingere, dar le îndepărtă printr-un sărut, reducându-mă la tăcere acoperindu-mi protestele cu vorbele lui.

– Nu-ți pot promite pentru totdeauna, pentru că nu este destul.

Am răs sărutându-l, chicotind și fornăind la pieptul lui, agățându-mă de gâtul lui cu toată greutatea odihnindu-mă pe corpul lui puternic și bine-făcut.

– Bine. Cu asta pot să trăiesc.

Râse și mă strânse cu putere, brațele lui cuprinzându-mi spatele și fundul. Cu o smucitură a tras păturile peste noi, iar eu mi-am întors fața într-o parte având ca pernă pieptul lui. Am adormit în poziția aceea și în momentul acela am știu că nu mai voiam să adorm altfel niciodată.

Becca
CAPITOLUL 13
Când se rupe o ramură
Doi ani mai târziu

Timpul s-a pierdut în ceață. În acea primă vacanța de vară din primul an de facultate m-am mutat cu Jason în apartamentul oarecum dubios, cu două dormitoare al fratelui meu. După cum mă așteptasem, părinții mei o luaseră complet razna, dar pentru că mai mergeam pe acasă ca să spăl rufe și să petrec timp cu ei, asigurându-mă că e și Jason cu mine la toate adunările de familie, se dădură pe brazdă, în cele din urmă. Totul se transformă într-o situație de genul *nu întrebăm, nu răspunde* și funcționa bine. Ne întorseserăm la Universitatea din Michigan în toamnă și am stat în dormitoare diferite în primul semestru din anul doi. Jason a primit un post de administrator cu jumătate de normă la un liceu din zonă, iar eu am găsit ceva la centrul pentru meditații.

De sărbători mergeam acasă și stăteam cu Ben și Kate, care reușiseră să păstreze apartamentul în timpul anului școlar doar ca noi să avem un loc în care să stăm fără să ne facem griji din cauza tensiunilor. Fratelui meu îi mergea mai bine ca niciodată. Era asistent manager la Belle Tire, nu mai băuse de ceva timp și își controla stările emoționale fluctuante cu medicamente prescrise de medic, pe care le lua ocazional, în caz de forță majoră. Când venea vorba de Ben, Kate făcuse adevărate minuni și o iubeam ca pe o soră. La un metru optzeci și doi, era una dintre cele mai înalte fete pe care le cunoscusem vreodată. Era mlădioasă, subțirică, cu păr lung, castaniu-roșcat, ochi cenușii și o gură largă, mereu zâmbitoare. Nu adresase nimănui vreodată vreo vorbă urâtă și părea cu totul devotată fratelui meu. Era una dintre acele persoane care nu cumpărau nimic dacă nu era 100 la sută organic și își suplimenta dieta vegetariană cu o supraabundență de vitamine și shake-uri. Făcea yoga cu religiozitate și mă atrăsese și pe mine. Știa cum să reducă tensiunea în momentele de accese de furie ale lui Ben și îl putea scoate din cea mai adâncă depresie cu câteva cuvinte șoptite. Nu își pierduse niciodată răbdarea cu el, nu pusese la suflet răutățile pe care el i le arunca atunci când era în toane proaste.

Singura dată când am văzut-o pierzându-și cumpătul, fusese atunci când îl prinsese pe Ben cu o țigară de marijuana în pachetul de țigări. Își ieșise din pepeni, își făcuse bagajul și ieșise pe ușă fără măcar să se uite înapoi. Dar nu plecase de fapt nicăieri. Se urcase în mașină, dăduse câteva ture și apoi rămase în parcare așteptând ca Ben să-și ceară scuze. Ceea ce și făcuse, într-un mod josnic, implorând-o pe Kate să se întoarcă acasă și să nu îl mai părăsească niciodată.

Războinicul din mine văzuse în relația lor un element de co-dependență, deoarece nu credeam că Ben își va putea păstra acest stil de viață fără Kate lângă el. Iar cum ea era mereu lângă el, presupun că funcționa. Totuși, îmi făceam griji că atunci când ea avea să se sature de nebuniile bipolare ale lui Ben, el avea să regreseze la stadiul de dependent de droguri.

În ce o privește pe Nell? Părea să se simtă tot mai bine odată cu trecerea anilor. Obținuse diplomă pentru terminarea primilor doi ani de arte liberale la OCC²⁴, reușise prin eforturi proprii să ocupe o poziție intermediară de manager în firma tatălui ei și părea să-i fie bine. Nu mă abordase niciodată legat de tăiatul cu lama, iar eu nu am mai prins-o făcând acest lucru, chiar dacă îi făcusem câteva vizite inopinate. Mai vedeam urme pe încheietură și uneori avea un leucoplast pe braț, dar îmi spunea că fusese o scăpare și că se dezbarase în mare parte de acest obicei.

La începutul ultimului an de facultate, Jason și cu mine am decis să ne mutăm împreună și să nu mai stăm în campus. Găsisem un apartament cu un singur dormitor, la câțiva kilometri de campus, dar nu foarte departe de liceul unde lucra Jason. Serviciul meu era în campus, orarele ni se suprapuneau în mare parte, așa că ne descurcam doar cu camioneta lui Jason, care avea acum peste trei sute de mii de kilometri la bord. Acele prime luni împreună, în apartamentul nostru, fuseseră cele mai fericite din viața mea. Mă culcam în brațele lui și mă trezeam tot așa. Eu mă trezeam devreme de obicei, pe când Jason ura diminețile cu pasiune și nu era în stare să facă nici măcar conversație până nu bea cel puțin două cani de cafea. Mă considerasem întotdeauna o persoană îngrijită, însă

²⁴ Oakland Community College.

descoperisem că Jason făcea aproape toată curățenia. Îmi spunea că dacă nu făcea el curățenia la el acasă în copilărie, nu o făcea nimeni altcineva, atâta timp cât mamei sale nu îi păsa, iar tatăl lui era beat.

Aveam media generală 4.0 la începutul semestrului doi și trimiseseam scrisori de intenție la douăsprezece cele mai bune universități pentru cercetare în domeniul patologiei limbajului și vorbirii. Jason doboră în continuare recorduri la fotbal și la meciurile lui veneau o groază de descoperitori de talente din liga națională de fotbal.

Dacă ar fi trebuit să gădesc un cuvânt care să ne descrie viața până în anul doi de facultate în luna februarie, acesta ar fi fost idilică. Umplusem treizeci și șase de caiete cu poezii în anii aceia, Jason avea un album cu fotografii care îți tăiau respirația și începuse să se gândească tot mai serios să încerce să vândă unele dintre ele, așa cum îi sugerasem. Fotbalul era pasiunea sa, dar din punctul meu de vedere, talentul lui adevărat era fotografia. Putea să surprindă atâtea lucruri într-o singură fotografie. Făcea în principal fotografii macroscopice cu prim-planuri ale unor lucruri cotidiene, în special insecte sau flori. Avea unele prim-planuri care îmi aminteau într-un mod misterios de tablourile Georgiei O'Keefe, pentru că așa intenționase, spunea el. Cursurile lui de specializare în fotografie cuprindeau doze serioase de artă și de istorie a artei, iar el părea să absoarbă toate acele cunoștințe ca un burete.

Apoi, într-o duminică dimineața, în mijlocul lunii februarie, am primit un telefon de la Kate.

– Becca? Îmi fac griji pentru Ben.

Vocea ei, de obicei dulce și liniștită, era panicată.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Am pus cursul lângă mine pe canapeaua unde învățam și m-am ridicat în șezut.

– Nu-mi răspunde la telefon. Ne-am... ne-am certat rău. El a plecat și am crezut... am crezut că iese doar să se răcorească, dar au trecut trei ore și nu s-a întors, nu-mi răspunde la telefon și nici la mesaje. El știe că asta mă îngrijorează și de obicei îmi scrie imediat înapoi.

– V-ați certat chiar atât de rău încât să... cedeze? Adică să recidiveze? am întrebat.

- Nu știi. Sper că nu, dar sunt îngrijorată. Știi cumva unde s-ar fi putut duce?

Mi-am stors creierii.

- Nu știi. Îmi pare rău, nu-mi vine nimic în cap.

Am oftat mușcându-mi buzele de îngrijorare, încercând să mă gândesc la ce știam eu și Kate nu.

- Dacă îmi vine vreo idee, te sun. Vrei să vin la tine și să te ajut să dai de el?

Răspunse destul de ambiguu.

- Nu vreau să te îngrijorezi și știu că ești ocupată să înveți pentru examene, dar... nu. Nu încă. Dacă nu aflu curând ceva de el, te caut.

- Ben obișnuia să dispară zile în șir, i-am spus. Sincer, nu am știut niciodată unde. Presupun că avea un loc secret unde se întâlneau cei care se drogau sau ceva de genul acesta. De când e cu tine, nu a mai făcut așa ceva. Dar dacă s-a supărat suficient de tare încât să recidiveze, e posibil să meargă din nou într-unul din acele locuri. Nu știu unde ar putea fi un astfel de loc și nici pe cine să întreb. Din punctul acesta de vedere nu m-am băgat în viața lui.

Kate murmură.

- Nu s-a mai văzut cu cei cu care obișnuia să petreacă de, Doamne, cel puțin un an și jumătate. În afară de momentul în care i-am găsit știftul acela cu marijuana în pachetul de Pall Mall, singura ceartă serioasă am avut-o la câteva luni după ce am început să ne întâlnim. Nu mai băuse de ceva vreme, discutaserăm despre problema lui cu drogurile și i-am spus că dacă voia cu adevărat să evite tentația drogurilor, trebuia să rupă toate legăturile cu persoanele care luau droguri. Așa că nu s-a mai întâlnit cu prietenii lui din gașcă. Apoi a început să se vadă cu un prieten mai vechi despre care știam sigur că era un avid consumator de droguri și atunci m-am înfuriat pe el. El mi-a spus că nu fumase, dar nu despre asta era vorba, ci despre faptul că își petrecea timpul pe lângă persoane care fumau. În cele din urmă avea să recidiveze.

- Păi, atunci poate ar trebui să vorbești cu unul dintre ei. Am ezitat, apoi am întrebat pe nerăsuflăte. Din ce cauză v-ați certat?

- Din cauza țigărilor. L-am întrebat dacă are de gând să se lase vreodată de fumat și el s-a enervat. Mi-a spus că a renunțat pentru

mine la toate celelalte, așa că de ce ar renunța și la țigări? A ieșit valvârtej pe ușă când i-am spus că a renunțat la droguri pentru el nu pentru mine.

– Atâta tot?

– Asta e versiunea prescurtată. A fost mult mai mult. Kate oftă. Se va întoarce. Știu că se va întoarce.

– Ține-mă la curent, bine?

– Bine, așa o să fac. La revedere, Becca.

– La revedere.

Am închis și am așezat telefonul pe măsuța de cafea, dar nu am mai învățat.

Eram îngrijorată. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât simțeam mai tare nodul din stomac. În cele din urmă, m-am reapucat de învățat, dar mintea nu îmi era acolo pe de-a-ntregul.

În aceeași zi, mai târziu, când eram la cină cu Jason am primit un mesaj de la Kate. *A venit acum. Drogat. Spune că a fumat doar puțină iarbă ca să se liniștească. Sunt foarte furioasă și nu știu ce să fac.*

Am oftat și i-am arătat mesajul lui Jason. Îi povestisem și despre telefonul pe care îl primisem, imediat ce se întorsese de la alergat și fusese de acord că dacă nu primeam nicio veste de la Kate în seara aceea, trebuia să plecăm să-l căutăm pe Ben.

Am trimis un mesaj de răspuns: *Măcar s-a întors și nu a luat droguri mai tari.*

Da, dar pentru el, iarba nu e decât un prim pas spre ceva mai serios.

Știu, am răspuns, dar știu că te iubește și că nu va dori să riște să te piardă. Poate ar fi o idee să-i reamintești acest lucru, dar fără să sune ca o amenințare.

După o pauză, Kate îmi răspunse: *Bună idee. Voi încerca așa. Mersi.*

Trecuseră câteva săptămâni, iar lucrurile păreau să se fi liniștit oarecum, deoarece nu mai primisem nicio veste de la Kate. Am hotărât cu Jason să mergem acolo în weekend, să le facem o vizită. Și Ben și Kate erau la serviciu când am ajuns la ei, așa că ne-am despachetat niște lucruri și am plecat la o plimbare, oprindu-ne la bătrânul nostru stejar, unde am făcut dragoste în camionetă, de dragul timpurilor apuse. Când ne-am întors, Ben era acasă, așezat

pe treptele din fața clădirii, fumând o țigară, fumul țigării amestecându-se cu fumul pe care-l scotea pe nări.

I-am făcut semn din cap lui Jason să o ia înainte, iar eu m-am așezat pe scări lângă Ben. Îmi părea mai palid, mai slab decât ultima dată când îl văzusem, iar în ochi am regăsit vechea scânteie a unei furii înăbușite.

– Hei, cum ești? i-am spus împingându-l cu umărul.

– Super, Beck.

Nu se uita la mine, scuturând filtrul țigării cu degetul mare, astfel că o bucată de scrum căzu printre picioarele lui.

– Și, ce-ai mai făcut?

Nu știam cum să sparg gheața și să deschid discuția, acum că eram acolo. Arăta îngrozitor dar nu i-aș fi spus-o atât de direct.

– Te-a trimis Kate?

Părea irascibil și morocănos.

– Nu, nu am văzut-o pe Kate. E la serviciu încă, nu-i așa?

– Al naibii dacă știu. M-a părăsit.

Am rămas mască. Credeam că ea mi-ar fi spus dacă avea de gând să-l părăsească pe Ben.

– De ce? Când? De ce ar fi plecat?

– Pentru o chestie de rahat! Nu a înțeles niciodată cât mă ajută fumatul. Am încercat, Beck. Chiar am încercat. Dar niciodată nu a fost destul pentru ea. Indiferent ce aș fi făcut, nu era destul de bine pentru Domnișoara Perfecțiune întruchipată Kate Yearling.

– Deci fumezi din nou?

Mă străfulgeră cu o privire *păi, dah*, ridicând într-un gest țigara.

– Nu mă las, deci Kate a plecat.

– Nu, am vrut să spun... am vrut să spun iarbă.

– Ah! Nu... adică, da, dar asta a început după ce a plecat ea.

M-am încruntat derutată.

– S-a mutat și s-a despărțit de tine din cauza țigărilor? Nimic altceva?

– E al dracu de complicat, bine? N-am nevoie să mă freci și tu la cap.

– Dar nu... Îmi pare rău, nu vreau asta. Doar că sunt derutată.

– Ce te-ar putea deruta așa? Eu sunt beleaua bipolară. S-a săturat de rahaturile mele, așa cum am știut că se va întâmpla.

Termină țigara și-și aprinse alta cu chiștocul de la prima.

– Dar... nu prea are sens. Te iubește.

– M-a iubit. Accentul pe timpul trecut, sor'. S-a terminat. N-am mai văzut-o de două săptămâni. Îmi pierd apartamentul pentru că serviciul meu stupid de la Belle nu e suficient să plătesc un apartament cu două dormitoare și aici nu mai sunt apartamente cu un singur dormitor. Nu știu unde o să mă duc. Presupun că o să locuiesc în mașina mea. Nu va fi pentru prima dată. Așa că da, îmi pare rău, dar tu și Jason trebuie să vă găsiți alt loc în care să vă refugiați.

Simțeam că era mai mult decât atât și trebuia să aflu despre ce era vorba.

– Ben, te rog. Vorbește cu mine. Trebuie să fie mai mult decât îmi spui tu mie.

Tresări vizibil când l-am atins pe braț.

– Mda, păi... n-are rost, bine? Că e sau că nu e mai mult de atât la mijloc, s-a terminat. Ea nu se mai întoarce, iar eu sunt al naibii de pierdut fără ea.

Sări în picioare și se îndepărtă de mine, cu părul lung și negru lăsat pe umeri, evident nespălat. Era îmbrăcat cu o salopetă de mecanic de la Bell Tire, pătată de ulei, ceea ce mi se păru ciudat, deoarece înțelesesem ultima dată când vorbisem că era asistent manager.

Am sunat-o pe Kate care îmi răspunse la al patrulea sunet de apel.

– Salut, Kate. Am... am venit pe aici în weekend și Ben spune că l-ai părăsit.

Râse, dar era un râs amar și melancolic.

– Așa a spus? Și ce altceva a mai spus dragul nostru Benjamin?

Deja eram cât se putea de confuză și încercam să înțeleg ce se petrecea.

– Că a fost vorba despre țigări. Mi-a spus că ai plecat și că e pierdut fără tine. Mi-a spus că nu lua nimic când ai plecat.

Scosese un sunet care părea ori suspin ori râs.

– Asta e rahatul de minciună pe care ți-l spune? Nu ai destulă experiență cât să nu crezi un dependent de droguri, Becca? Folosește.

- Folosește? Ce ia?

- Am găsit cocaină la el în mașină. Dar bineînțeles că nu era a lui, o păstra pentru un prieten.

Era evident devastată.

- L-am implorat să-mi spună adevărul ca să putem trece peste asta. Dar... nu este suficient să nu mai ia droguri pentru mine. Trebuie să nu mai ia droguri pentru binele lui, altfel relația noastră nu va funcționa, indiferent cât de mult îl iubesc.

- E de nerecunoscut, Kate.

- Știi, hohoti ea. Crezi că nu știu asta. L-am văzut pe tata făcând același nenorocit de lucru acum zece ani. A luat supradoză de cocaină. A murit exact sub ochii mei. Ben știe acest lucru. Știe că nu pot și nici nu vreau să mai văd pe altcineva murind din cauza drogurilor. Eram dependentă de cocaină. Aproape am murit, știi? Trei ani de zile după ce-a murit tata am fost dependentă de rahatul ăsta. Am luat o supradoză, exact ca el, dar nu am murit. Am primit ajutor și nu am mai mers pe drumul acela. Nu mai vreau să o fac. Pentru nimeni. M-am gândit... m-am gândit că dacă făceam și eu ce făcuse el, aveam să înțeleg de ce tati mă părăsise. Aveam să înțeleg de ce nu a putut rămâne viu pentru mine, de ce m-a abandonat.

- Dumnezeu, Kate! Nu am știut.

- Bineînțeles că nu ai știut. Crezi că le spun oamenilor rahatul acesta? Nu, e deprimant. Sunt în viață. Dumnezeu mi-a dat o a doua șansă și, de data aceasta, nu am de gând să o risipesc. Nu vreau să îl văd pe Ben cum se sinucide, indiferent cât de mult îl iubesc.

Hohoti de plâns, dar apoi se adună, trăgând de câteva ori aer în piept.

- Îmi pare rău, Becca, dar trebuie să plec. Îmi începe tura la spital.

Veni tonul, iar eu am rămas zgâindu-mă la crăpăturile din ciment și la mucul de țigară care încă ardea mocnit.

- Iubito, ce se întâmplă? Unde e Kate?

Jason apăru pe neașteptate lângă mine, pe treaptă, apoi îmi văzu lacrima de pe obraz.

- Ce s-a întâmplat? Ce nu e bine?

- Kate a plecat. L-a părăsit pe Ben... pentru că ia din nou droguri.

- Rahat!

Jason se scărpină pe față.

– Asta nu e bine.

– Nu.

M-am lăsat pe el ca să mă sprijin.

– Ben spune că pierde apartamentul. Sunt... sunt îngrijorată din cauza lui. Nu l-am mai văzut niciodată atât de deprimat ca acum. E furios. Nu știu. Am... am un presentiment rău.

Jason nu oferea niciodată promisiuni deșarte; stătea lângă mine până când eram pregătită să înțeleg ce se întâmpla.

Rămăseserăm în apartament weekendul acela, dar în trei zile, Ben nu venise acasă decât o dată și rămase în camera lui tot timpul, umplând apartamentul cu izul acru de țigări cu marijuana. Am încercat să-l fac să iasă din cameră și să-mi vorbească înainte să plecăm, dar el crăpă doar ușa cât să mă îmbrățișeze de la revedere și asta fusese tot.

M-am întâlnit cu Nell să mâncăm de prânz înainte să plecăm spre Ann Arbor și măcar acela a fost un moment reconfortant al sfârșitului de săptămână. Părea stabilă, chiar dacă nu fericită și, de bună voie, îmi arătă amândouă brațele. Era îmbrăcată într-o rochie cu mânecă scurtă, încheieturile nu erau acoperite, iar urmele de tăieturi erau vechi și albe.

– Nu m-am mai tăiat de mult timp, mi-a spus sorbind dintr-un milkshake. Nu este ceva care pur și simplu dispare complet și nu pot să îți promit că nu mă voi mai tăia niciodată, dar sunt mai bine.

– Mă bucur atât de mult, Nell, am spus. Nici nu știi cât de fericită mă face asta.

Îmi zâmbi, mestecând cu paiul în milkshake.

– Așadar, mă mut la New York peste câteva săptămâni.

Am tușit, înecându-mă cu Coca-Cola din cauza surprizei.

– Ce... ce faci?

– În sfârșit îmi văd mai departe de viață. Mă duc la Universitatea din New York. Am de gând să încerc să intru la facultatea de arte interpretative.

M-am șters cu un șervet la gură, apoi mi-am tamponat ușor picăturile de suc care îmi pătasera tricoul.

– Facultatea de arte interpretative? Cum? Adică... la ce cânti?

– La chitară. Cânt din gură.

Ridică din umeri, ca și cum aceste lucruri pe care nu le știam despre prietena mea cea mai bună erau lipsite de importanță.

– Câți la chitară? De când?

– De fapt, tu mi-ai dat ideea să încep să cânt. Mi-ai spus că trebuie să existe o cale mai bună care să mă ajute să trec peste ce s-a întâmplat, așa că am găsit una. Am luat ore de la un tip din oraș de aproape doi ani deja. Cânt la chitară și din gură. Deocamdată doar pentru mine, dar o să încep să cânt pe străzile din New York pentru bani.

– Pe străzi, să strângi bani? Cum adică?

– Îi știi pe tipii aceia care stau pe stradă cu cutiile de la chitare deschise. Asta e.

M-am încruntat.

– Aha, bine. Dar... bine.

Rămăsesem fără cuvinte. Nu mă așteptasem la așa ceva.

– Deci pleci la New York? În cât timp, în două săptămâni?

Dădu din cap și mi-am putut da seama că era stăpânită de o mare nerăbdare, împlânzită, dar, totuși, mare.

– Mda. Dar nu e ca și cum aș intra direct la facultatea de arte interpretative. Trebuie să participi la tot felul de audiții și este concurență. Dacă nu intru, voi încerca alte chestii. Poate management muzical. Nu știu. Știu doar că de mult voiam să mă mut la New York și acum o voi face. Am sentimentul că, în sfârșit, sunt în stare să trăiesc altfel decât de la o zi la alta.

– Așadar, ești... bine?

Ridică din umeri.

– Nu știu. Așa cred? Presupun că mai bine de atât nu se poate. Încă mă doare, în fiecare zi. Mă gândesc la el... în fiecare zi. Mi-e dor de el. Mi-e tare dor. Însă... am obosit să mai stau pe aici. Poate o schimbare de peisaj ajută. De exemplu, dacă sunt într-un loc unde nu mă știe nimeni, unde nimeni nu știe prin ce am trecut, poate reușesc să o iau de la zero, înțelegi. Să fiu o persoană nouă.

Am vrut să-i spun că problemele au tendința, de obicei, să te urmărească, deoarece sunt parte din tine, dar mi-am ținut gura. Eu aveam să fiu o bâlbâită indiferent unde aș fi locuit și nu aveam ce face altceva decât să accept acest fapt și să fiu mulțumită de ceea ce eram în ciuda defectului de vorbire. Jason mă ajutase cu asta, deși

nu-i spusese niciodată. Mă acceptase, mă iubea în ciuda bâlbâielii și nu-l deranja când mă poticneam în propriile cuvinte sau fraze atunci când eram emoționată sau nerăbdătoare. Faptul că mă iubea în ciuda defectului de vorbire era unul dintre motivele care contribuiseră enorm la dezvoltarea abilității de a vorbi fluent. Aveam încredere în mine și știam că acel defect nu mă definea. Dacă mă bâlbâiam, vorbeam mai rar, depășeam momentul și mergeam mai departe și nu-mi îngăduiam să mă simt jenată. Îmi dădusem seama că acesta era secretul: dacă mă jenam din cauza unei bâlbe, totul se transforma într-un cerc vicios. Aveam să fiu jenată, ceea ce mă făcea să mă bâlbâi, ceea ce avea să mă supere și să mă facă să mă bâlbâi și mai rău.

– Nu-mi vine să cred că te muți la New York, am spus. Îmi vei lipsi atât de mult.

Îmi zâmbi cu fericire, tristețe și afecțiune în egală măsură.

– Of, Beck. Și tu mie. Ai fost mereu alături de mine și atunci când nu am fost o prietenă bună. Dar nu e ca și cum aş pleca definitiv. Voi veni și eu acasă în vacanțe, exact ca tine. Ne vom revedea cât de curând. Nu va fi cu mult diferit de cum este acum, exceptând faptul că nu mai poți să apari în vizită în weekenduri.

Deja terminaserăm de mâncat, așa că am plătit nota și am plecat, stând în fața mașinilor noastre, care erau parcate una lângă cealaltă.

Lovi cu putere în laterala camionetei lui Jason, chiar deasupra roții.

– Jason încă mai conduce chestia asta? O are de-un car de ani, nu-i așa? Ar trebui să fie la fiare vechi de pe-acum.

Am râs și am mângâiat mașina acolo unde o lovise.

– Fii drăguță cu mașina asta. O iubesc. O are de la șaisprezece ani. I-am spus că voi plânge când o vom înlocui. Dar, într-adevăr, e pe ducă. Tocmai a înlocuit frânele și acum are probleme cu cureaua de transmisie. Sau cum i-o zice. Curea? Ceva de la transmisie? Așa ceva. Nu știu. Altă piesă trebuie să fie înlocuită. La un moment dat nu va mai merita să cheltuim bani cu ea.

– Este cureaua de transmisie. Știu cum e...

Păli brusc și clipi repede, apoi se forță să scoată cuvintele pe gură.

– M-am uitat când a schimbat Kyle o curea de transmisie mai demult. La Camaro.

– Ei bine, indiferent cum s-o numi, va cheltui mulți bani ca să o repare, apoi se va mai strica ceva. Mă gândesc că va trebui să cumpărăm o mașină mai nouă în curând.

– Să cumpărăm. Noi, spuse Nell oftând și cu un aer nostalgic pe buze, nu chiar un zâmbet.

– Ce vrei să spui?

– Voi. Tu și cu Jason. Câți ani se fac de când sunteți împreună?
Am rânjit.

– Mai bine de patru ani.

– Aveți un *voi*, asta vreau să spun. Mă bucur pentru voi.
Am ridicat din umeri.

– Da, cred că sunt destul de norocoasă. Adică știu că sunt norocoasă. Sortii mi-au fost favorabili. El este minunat.

– Stați împreună?

Mi-am zgâlțâit cheile, lăsând-o liberă pe cea de contact.

– Da. Din august. E... ce să zic, e grozav.

– Te cred. Cum e? Ce părere au părinții tăi despre asta?

– Nu le place deloc. Spun că ne grăbim. Dar au învățat să accepte acest lucru, cum pot ei.

Am ridicat din umeri, știind că o făceam să se gândească la ceea ce ar fi putut avea și ea.

– E grozav. E și vorba de acomodare. Într-adevăr e... te face să îți dai seama că ești adult. Să stai la cămin nu e decât distracție. Nu îți faci griji pentru banii de chirie sau pentru facturi și ai tot timpul oameni în preajmă. Oameni pe care îi cunoști, cu care mergi la aceleași cursuri. Dacă locuiești într-un apartament, ai responsabilități. Jason și cu mine trebuie să plătim chiria, utilitățile, să cumpărăm de mâncare și toate astea. În plus, nu e în campus. Dacă ai întârziat, ai întârziat mult. Nu poți să ieși fuga din casă în haine comode și să te streкори la ore, trebuie să conduci până acolo și să găsești un loc de parcare... Și-apoi, să trăiești sub același acoperiș cu un tip e diferit. Știi, toată chestia aceea cu lăsatul-capacului-de-la-toaletă. E adevărată. Numai ieri ce am căzut în toaletă.

– Pfiu!

Nell izbucni în râs.

– Dar ești tot timpul cu el. Poți să faci ce vrei, cu el și oriunde.

Am chicotit.

– Asta este partea cea mai bună. Chiar dacă este vorba doar să mergem împreună la culcare și să ne trezim împreună dimineața... Nu cred că voi mai putea să dorm singură vreodată.

Nell își coborî bărbia în piept.

– Crezi că vă veți căsători?

Am înghițit în sec. Și eu mă gândisem la același lucru.

– Probabil, până la urmă. Nu știi. Nu am vorbit despre asta.

– Vrei? Să te măriți cu Jason?

– Păi, da. Vreau să spun, îmi doresc să fiu toată viața cu el, așa că presupun că ne vom căsători într-o bună zi, dar nu am deschis încă subiectul.

Nell mă privi jucăuș.

– Dar te-ai gândit la asta, nu-i așa? Bineînțeles că te-ai gândit. Ești cu el de când aveai șaisprezece ani.

Am dat din cap.

– Păi, da. Dar vreau întâi să termin facultatea. Suntem împreună și nu e nicio grabă să schimbăm lucrurile, știi? Abia am împlinit douăzeci și unu de ani. Poate când mă apuc de licență, vorbim și despre asta.

– Ce vrea Jason să facă după ce termină facultatea?

– Să joace la profesioniști. A fost văzut de observatorii din New Orleans, San Francisco, New York, Kansas și Dallas, care îl vor.

M-am încruntat, pentru că știam că mai erau unii de care îmi spusese.

– Aha, da, Patriots sunt ceilalți. Din New England.

Nell păru șocată.

– Chiar este urmărit de cei de la LNF?

Am bătut din gene.

– Nell, are recorduri la nivel național, atât la nivel de liceu, cât și de universitate. Este unul dintre cei mai buni jucători ai Asociației Naționale Sportive Academice și crede că are șanse să fie recrutat în prima tură de selecții. Am învățat multe despre fotbal în ultimii ani de când sunt cu el.

Nell nu părea prea impresionată.

- Și e de bine? Recrutatul în prima tură?

Am început să râd.

- Da, e foarte bine. Înseamnă că va fi printre primii jucători aleși să joace pentru o echipă anume.

- Deci e foarte bun.

- Este al naibii de grozav!

Eram mândră de bărbatul meu.

Pe Nell o amuză vehemența mea.

- Bine atunci, zise oftând și se aplecă să mă îmbrățișeze. Ar trebui să plec, Becks.

Am tras-o spre mine, îmbrățișând-o strâns.

- Îmi va fi dor de tine. Chiar dacă vei fi în New York, interpretând ceva, tot poți să o suni pe prietena cea mai bună dintotdeauna, nu-i așa?

Am început să o scutur în glumă.

- Ne certăm, să știi. Nu-mi vine să cred că ai început să cânti la chitară și nu mi-ai spus nimic.

Mă scutură și ea.

- Nimeni nu știe. Nu e un secret, ci doar ceva ce fac pentru mine, deoarece mă ajută să trec peste ce s-a întâmplat. Pot să cânt și să nu mă gândesc și să-mi adun toate emoțiile în cântec în loc să simt nevoia să mă eliberez de ele... altfel.

Am îmbrățișat-o și o urmăream cum se îndepărta știind că aveau să treacă luni de zile până când ne vom revedea.

* * *

Becca

9 aprilie

Am strigat din toți rărunchii un *bună* când am intrat în casă la ai mei. Nu-mi răspunse nimeni.

Deoarece locuiam cu Jason într-un apartament, nu mai veneam acasă în vacanțe după sesiune, ci ne căutam servicii ca să ne suplimentăm veniturile pentru ultimul an de facultate. Pentru Jason era al doilea serviciu, iar pentru mine era altceva decât meditațiile, atâta timp cât programul de meditații nu funcționa pe timpul verii.

Am acceptat postul oferit de o firmă de avocatură unde trebuia să răspund la telefoane, ceea ce era al dracului de plictisitor, dar se plătea suficient cât să merite. Jason căuta încă, dar avea un contact pentru un post la o firmă de arhitectură peisagistică.

Mi-am băgat capul în biroul lui tata, dar era gol, la fel și biroul mamei. Nu mă mira acest lucru, deoarece amândoi lucrau până târziu. Totuși Ben ar fi trebuit să fie acasă; mașina lui era pe alee. Se mutase înapoi la ai mei după ce pierduse apartamentul și auzisem de la Kate că încercau să-și repare relația, dar nu mergea prea bine. Era din nou îngrijorată din cauza lui, deoarece nu mai știa nimic de el de câteva ceasuri. El lucra în continuare la Belle Tire, dar își dăduse demisia din funcția de asistent manager și se întoarse la schimbatul uleiului pentru că avea mai puțină responsabilitate. O decizie înțeleaptă, m-am gândit. Problema era că sunasem la Belle Tire înainte să mă opresc la ai mei și aflasem că nu ajunsese la serviciu la ora nouă dimineața când îi începea tura, iar acum era trei după-masa. Kate îmi trimisese un mesaj în care mă ruga să îl caut la ai mei acasă.

Briza răcoroasă a aerului condiționat mă învălui și auzeam sunetul slab al ceasului bunicului meu dintr-o cameră îndepărtată, tic-tac-tic-tac. Mi se strânse pielea pe mine, dar nu știam de ce. Nu părea nimic nelalocul lui. Bucătăria era impecabilă, nu lipsea nimic, ușa de la intrare fusese încuiată, la fel și ușile de la curtea interioară și de la garaj. Mi-am umezit buzele și am încercat să-mi liniștesc respirația în timp ce mă uitam cu atenție prin încăperile de la parter, unde totul părea în ordine. Am urcat scările, evitând, din obișnuință, să calc pe a zecea treaptă care scârțâia. Ușa de la vechiul meu dormitor era închisă și am intrat. Mi-am revăzut vechiul pat peste care era o cuvertură matlasată, deoarece îmi luasem cu mine la facultate setul preferat de așternuturi. Comoda era golită de fleacuri, biroul la fel de gol, exceptând o cană de la Starbucks plină de creioane și pixuri. Dulapul era închis, dar când am verificat era și el gol. Nu mai erau afișe, nu mai erau fotografii, nu mai era nimic. Nu era nici Ben.

Am intrat și în camera alor mei, ceea ce mi se păru ridicol. Fusesem acolo doar de câteva ori în viața mea. Dormitorul lor era un sanctuar, conform unei reguli nescrise. Nu aveai voie să intri

acolo. Papucii de casă ai tatei erau aliniați, destul de ridicol, în poziția clasică pe care o vezi la televizor, corect așezați unul lângă celălalt lângă pat. Halatul de casă, albastru flaușat al mamei era așezat pe spătarul scaunului balansoar vechi. Piesa era o amintire de familie, trimisă din Liban când mama împlinise patruzeci de ani, acum câțiva ani.

Ultimul loc în care mai trebuia să verific era, evident, camera lui Ben. Sentimentul de groază se intensifică și se transformă în frică sesizabilă, ce se adună nod în stomac, inima îmi bubuia, mâinile îmi tremurau, respirația îmi era un șir de gâfâieli neregulate. Am atins mânerul sferic rece de argint, am răsucit și am împins...

Camera era goală. Și aici era curat lună, patul făcut frumos, nimic nelalocul lui, ceea ce nu era deloc în firea lui Ben, care era cam dezordonat. Nu cred să fi fost vreodată camera lui atât de curată. Pereții erau tapetați cu afișe cu rapperi și din Sports Illustrated și Playboy. Un raft de CD-uri acoperea un perete întreg, fiecare carcasă aliniată în aceeași poziție, cu scrisul în partea stângă. Chiar mirosea a curat în camera lui Ben, iar acolo mirosea, chiar și prin ușa închisă, a bețișoare de patchouli ca să acopere mirosul de iarbă. Singurul semn de viață era geamul deschis pe unde mă furișasem o dată ca să îl văd pe Jason. O adiere blândă flutură perdelele.

O singură foaie de hârtie dintr-un caiet era așezată drept în mijlocul comodei. Am început să dau din cap, negând rândurile încă dinainte de a o citi.

Becca,

Presupun că tu vei găsi biletul. Îmi pare rău. Ca să fiu sincer, tu ești singurul motiv pentru care nu am făcut asta mai demult. Nu am vrut să te dezamăgesc. Întotdeauna ai crezut în mine când nimeni altcineva nu a făcut-o. Însă nu mai este suficient. Nu am multe să le spun lui mama și lui tata, în afară de faptul că mi-aș fi dorit să vă fi străduit mai mult cu mine. Să mă fi iubit așa cum eram în loc să mă judecați și să încercați să mă reparați și apoi să vă pierdeți orice speranță cu mine. Cele mai multe păreri de rău i le datorez lui Kate. Nu o merit, nu am meritat-o niciodată și nu am putut să o merit. Am dezamăgit-o de atâtea ori și nu m-am

putut împiedica să o fac. Are nevoie de cineva mai bun decât mine. Acum îl poate găsi. O iubesc cu adevărat, dar nu e suficient.

Adio,

Benjamin

P.S. Becca, îți mai amintești copacul. Voi fi acolo.

Am atins bucata de hârtie, iar cerneala mi se luă pe degete. Dacă cerneala nu se uscaseră, poate că mai era timp. Copacul. Dumnezeu! Copacul. Casa noastră era la marginea îndepărtată a cartierului și în spatele ei erau acrii întregi de teren deschis cu pădure, tufişuri și întinderi de iarbă. În spatele casei, la aproape doi kilometri era un pin mamut cu ramuri drepte, care atârnavă în jos, cea mai joasă dintre ele fiind practic inaccesibilă. Obişnuiam să ne jucăm sub copacul acela ore întregi. Apoi, când Ben a crescut și schimbările de dispoziție au început să-l domine, obişnuia să meargă la acel copac ca să evadeze. Spunea că sub acel copac era liber să simtă ce dorea, nu faptul că ar fi trebuit să își controleze stările. Tot acolo mergea și când voia să se drogheze, până când realizase că părinții noștri fie nu-și dădeau seama, fie se făceau că nu vedeau.

Nici nu am mai stat pe gânduri. Mi-am trecut picioarele peste geam și am coborât pe pământ cu o viteză record. Alergam împiedicându-mă printre tufişuri și pe dealul acoperit de arbuști, bâjbâind în geantă după telefon. L-am sunat pe Jason deoarece eram prea panicată ca să mă pot gândi la altcineva.

– Ce s-a întâmplat, iubito?

Era cu răsuflarea tăiată și am auzit clinchetul de metal și zăngănitul greutăților în fundal.

– E B-Ben. C-cred că s-a... a lăsat un bilet, un b-bilet de sinucig-g-g-g-gaș.

Nu puteam respira, nu puteam vorbi.

– Cum? Vorbești serios? L-ai găsit?

– Nu, n-nu înc-c-că. În s-spatele c-c-casei noastre e un c-copac. Cred că e a-acolo.

– Pinul acelea uriaș, îl știi. Ascultă-mă, iubito. Nu merge acolo de una singură. Sunt la nici cinci minute distanță. Ajung imediat, așteaptă-mă, bine?

Prea târziu. Eu eram deja acolo. Un deal și o vale mă mai despărțeau de el. Vedeam vârful pinului legănându-se în vânt. Păsările ciripeau vesele, un contrast crud cu teroarea pe care o simțeam în vintre. Alergam cât puteam de repede și uitasem de telefonul pe care îl țineam strâns în mână. Auzeam sunetul mărunț, distant al vocii lui Jason, strigându-mi numele. Am ajuns în vârf, m-am împiedicat și am căzut, alunecând în râpa adâncă cu pietrișul frecându-mi-se de spate. Simțeam cum pietrele îmi săpau și îmi răzuiau pielea coapselor goale, pantalonii fiind prea scurți ca să-mi protejeze picioarele.

M-am ridicat în picioare și m-am îndreptat spre cealaltă parte a copacului, unde era creanga cea mai joasă. Țineam ochii închiși, de frică să nu văd ceea ce aveam să văd dacă îi deschideam. Lacrimile îmi curgeau deja pe obraji și îi auzeam vocea lui Jason la telefon sau poate că era în depărtare. M-am forțat să deschid ochii.

Am țipat.

Ben atârna de creanga cea mai joasă, legănându-se și cu picioarele zbătându-se liniștit. O găleată portocalie de la Home Depot era întoarsă sub el, rotindu-se încă. Ochii i se vedeau albi, gura era deschisă, fața vânăată.

Am simțit miros de excremente.

Am sărit repede înainte, strigându-i numele încontinuu. L-am prins cu brațele mele de picioare și l-am ridicat cu toată puterea mea, plângând în hohote. Am reușit să-l ridic suficient cât să mai slăbesc tensiunea frânghiei și am auzit un sunet slab, scrâșnit de sufocare și atunci picioarele mele cedară și gleznele lui alunecară din strânsoarea mea. Am căzut la pământ, sub el. Degetele de la picioare îi atârnav spre pământ, fără vlagă, legănându-se ușor în cercuri mici, fără să mai tresară.

BEN. Mi-am auzit vocea într-un țipăt strident, pătrunzător.

– Nu, Ben, nu, nu, nu.

M-am ridicat în disperare de jos, chinându-mă să stau în picioare și am încercat să-l ridic, știind că se dusese, știind că era prea târziu. Am simțit ceva fierbinte, lipicios și puturos pe mâini de acolo de unde-l apucasem din spate, de picioare și știam ce era și aia. Știam ce se întâmplă cu intestinele cuiva când se spânzura.

Am privit în sus la corpul care se răsucea în mâinile mele. Capul lui era lungit într-un unghi nefiresc, ochii dați peste cap și limba îi atârna.

– Ah, să-mi trag! Am auzit o voce în spatele meu.

Jason.

Am simțit cum m-a luat în brațe, trăgându-mă de acolo. Mă împotriveam. Trebuia să-l ajut pe Ben. Era rănit. Avea nevoie de mine. Întotdeauna a avut nevoie de mine și nu am fost lângă el. Nu am ajuns la timp. Trebuia să-l ajut. Mă luptam cu brațele care încercau să mă pironescă locului, îmi auzeam strigătele tot mai răgușite din cauza coardelor vocale care cedaseră, auzeam șoptele frânte ale lui Jason care mă implora să mă întorc cu spatele.

Nu te mai uita, iubito. S-a stins. S-a stins.

NU! NU S-A STINS. Fratele meu, fratele meu, Ben. Mă luptam chiar dacă nu mai aveam putere și Jason mă strângea în brațe. Nu mai vorbeam, ceea ce spuneam nu mai era inteligibil, plângeam în hohote, cu respirația întretăiată, bolborosind, forțându-mă pentru Benny. Se răsucea în adierea vântului, iar frânghia scârțâia.

O cioară croncâni undeva, anunțând sosirea morții. Creatura de culoarea cernelii negre, se săltă pe creanga unui copac învecinat și stătea cu capul înclinat și cu ochii scânteind. Fâlfâi din aripi, își înclină semeț capul în partea cealaltă și croncâni din nou. Direct spre mine.

– NU! Nu îl poți avea!

Erau ultimele cuvinte pe care aveam să le rostesc fluent pentru mult timp.

M-am smuls din brațele lui Jason, am scobit pământul de sub mine după o piatră și am azvârlit cu ea după cioară, care doar se feri și croncâni din nou, de două ori, aspru și batjocoritor. Apoi, dintr-o fâlfâire de pene și o plesnitură din aripi, se făcu nevăzută, iar eu am căzut fără vlagă, la pământ.

Am simțit cum am fost ridicată de brațe puternice și zgâriam neputincioasă pieptul de fier, iar mirosul de transpirație al lui Jason din nările mele făcea să nu mor exact în acel moment. Îl zgâriam, rănindu-i pieptul cu unghiile. Tocmai îmi făcusem manichiura cu o zi înainte, iar unghiile mele erau colorate într-un mov aprins, perfecte și ascuțite. Priveam cu oroare destinată cum unghiile mele

intrau în tricoul lui Jason și îl sfâșiau, zgâriindu-i apoi din nou pielea, lăsându-i în carne urme roz. Simțeam că rămân fără aer, simțeam în ochi particule de stele, iar plămâni îmi ardeau. Simțeam că rămân fără aer pentru că eram captivă într-un țișt continuu, mut, cutremurător.

Eram purtată pe brațe. Simțeam dealul sub noi. Mă zbăteam, gâfâiam, mă zbăteam.

- B-Ben! N-Nu! D-Du-mă îna-p-poi! Are n-nevoie de m-mine! T-te r-rogi!

Jason nu-mi răspunse, nu era nevoie. Auzeam voci trecând pe lângă mine, stații de recepție cârâind, sirene în depărtare. Lumini roșii-albastre îmi inundau pleoapele. O ușă se deschise, se închise. Scări scârțâiau. Altă ușă se deschise. Am simțit sub coapse porțelanul rece. Apa bolborosea și curgea furios, iar în curând, aburul mă învălui. Mirosul de excremente îmi persista în nări. Una dintre mâini mă ustura și când mi-am aruncat, apatic, privirile spre degetul mijlociu de la mâna stângă, am observat că îmi lipsea o unghie și sângeram.

Mâinile lui Jason îmi îndepărtară tricoul de pe corp, îmi desfăcură sutienul, mă ridicară în picioare și mă dezbrăcară de pantalonii scurți și de lenjerie. I-am simțit pielea pe a mea și voiam să mă cuibăresc în căldura lui și să uit totul. Dar nu mă lăsă. Îmi era atât de frig. Mă ajută să intru în cadă, sub duș. Inelele perdelei de duș hârșăiră pe bara de metal și m-am trezit acoperită de apă fierbinte, care se reglă rapid la o temperatură tolerabilă. Dar nu îmi păsa. Arderea îmi făcea bine.

O lufă pufoasă, roz cu portocaliu îmi trecea peste umeri, în jos pe spate, peste braț. Mă spăla cu râvnă, cu blândețe. Mă lăsă să mă sprijin pe pieptul lui, cu spatele. Îmi săpuni părul, îl clăti și puse balsam pe el. Mă spălă din nou și îl clăti. Am simțit o perie trecând prin bucelele ude, încălcite, delicat, fără să se oprească, descâlcindu-mi nodurile până când părul deveni neted.

Apa curgea potolit, iar el o opri de tot. Mă înveli într-un prosop, mă uscă, îmi răsuci părul ca să îl stoarcă, îl tamponă ca să se zvânte, apoi îl perie din nou. Am început să tremur la pieptul lui. Mă luă pe sus și mă duse pe brațe până în cameră, mă așeză pe pat, trase cearceafurile și cuvertura de sub mine și mă acoperi cu ele. Nu l-am

simțit lângă mine doar pentru o clipă și mă fulgeră un sentiment de panică.

– Nu! V-vino îna-p-poi!

Mă prindeam înnebunită de aer și mă zvârcoleam în pat.

Veni lângă mine într-o clipită, tot dezbrăcat, tot ud. Se strecură lângă mine în pat și mă acoperi cu trupul său.

– Sunt aici, iubirea mea. Sunt aici. Nu plec nicăieri. Sunt aici.

– B-Ben... m-am întors în brațele lui și mi-am lipit fața de pieptul său. D-De ce? Dumnezeuule, B-Benny...

– Nu știi, scumpo. Aș vrea să știi.

Mă mângâia pe păr și îi simțeam răsuflarea în ureche.

– Ben-Benny, plângeam în hohote și nu mă mai puteam opri odată ce începusem.

Am auzit patul scârțâind, iar Jason se ridică, după care reveni. Un gând îmi veni scurt în minte.

– K-Kate! Trebuie să-i spun lui Kate!

– Știe. I s-a spus.

Mă strângea la pieptul lui.

– Îmi pare atât de rău, Becca. Îmi pare atât de rău.

Am plâns cu hohote până am adormit și, după ce m-am trezit, am plâns iarăși, până am leșinat din nou. Fusesem îmbrăcată la un moment dat, iar Jason era plecat când mă treziseam a doua oară. Întunericul atârna greu la fereastră, brăzdat doar de o felie argintie de lună. L-am găsit în bucătărie, vorbind cu părinții mei, cu o cană de cafea în mână, în pantaloni de trening și cu o bluză gri, cu glugă, care avea pe spate numele lui.

Tata mă văzu primul. Traversă bucătăria în doi pași și mă strânse cu putere la piept.

– Rebecca, îmi pare atât de rău că ai văzut așa ceva. Dumnezeuule, *figlia*, îmi pare atât de rău.

Vocea i se înecă în lacrimi.

– L-am dezamăgit... l-am dezamăgit.

Nu am suportat mirosul lui de parfum, care îmi făcea greață și nici sentimentul neobișnuit pe care l-am avut când mă strânse în brațe. M-am tras din brațele lui și l-am căutat pe Jason. El mă luă în brațe și am început din nou să plâng. Se așeză pe scaunul înalt de

bar și mă trase la el în poală, dându-mi părul la o parte, ținându-mă în brațe.

Mama nu spunea nimic, dar îi simțeam tristețea. Am privit-o printre genele lăsate și i-am văzut lacrimile care îi brăzdau fața și ochii roșii.

L-am simțit pe tata în spatele meu.

– Rebecca eu...

Nu îl învinovățeam, nu eram furioasă pe el, dar nu îi suportam prezența. M-am crispat din cauza atingerii sale și m-am răsucit ca să mă uit în sus spre Jason.

– N-nu p-pot s-să f-iu aici. Ddd-du-mă de aici. Ddd-du-mă în altă p-parte. Oriunde în altă ppp-parte.

Se ridică în picioare, ținându-mă în brațe ca un pompier. Am auzit o ușă deschizându-se și am simțit parfumul mamei. Degete mici și reci mă atinseră pe frunte. Am deschis ochii și am văzut ochii ei bruni strălucind deasupra mea. Nu scotea niciun cuvânt, doar mă mângâia pe frunte, ținând buzele strânse într-o linie împietrită.

– Nu-nu mai e, m-mmm-mamă.

Strângeam în pumn bluza lui Jason în timp ce o ținuiam cu privirea.

– S-a s-sss-sinucis. S-a spânzurat de af-fff-furisitul acela de c-ccc-copac.

– Știu, știu, era tot ce spunea.

– De c-ce?

Ridică din umeri dând din cap.

– Nu am... niciun răspuns.

Jason mă purta pe brațe în adierea caldă a serii de vară, o pală ușoară de vânt îmi răvăși părul și simțeam mirosul de flori, de iarbă proaspăt tăiată și de noapte. Se auzi o broască orăcăind pe undeva, iar un greier își începu cântul strident. Mă lăsă în picioare și am auzit scârțâitul portierei care se deschidea, am sesizat strălucirea gălbuie, atât de familiară, a becului de interior, clinchetul cling-cling-cling al alarmei de portieră deschisă. M-am urcat în camionetă, fericită că eram într-un loc familiar. Porni motorul cu un zgomot asurzitor, iar muzica începu imediat. *To travels and trunks*²⁵

²⁵ *Călătoriile și geamantanele să trăiască.*

de Hey Marseilles. Mai degrabă muzica mea decât cea country a lui Jason.

Am simțit că Jason mă urmărea și mă cunoștea suficient de bine ca să lase muzica să cânte. Urmă *Rhythm of love*²⁶ cu Plain White T's și mi-am lăsat ochii să se închidă. Aproape că aș fi putut să uit, cum stăteam așa, cuibărită, în atmosfera familiară din camioneta lui Jason.

– Unde vrei să mergi, iubito?

Am simțit că o ia la dreapta, ca să iasă din cartier, apoi la stânga spre șosea.

– Oriunde. Doar... condu.

Civil Wars se auzeau acum cu *Kingdom come*²⁷, iar eu mi-am culcat capul în poala lui Jason în timp ce conducea. Simțeam sub noi noroiul și pietricelele țâșnind și pușcând, iar mâna lui era așezată pe mine.

A condus și a tot condus fără oprire. Am adormit și m-am trezit în brațele lui Jason, cu capul sprijinit de pieptul său, aerul rece al dimineții învăluindu-mă rece și lumina soarelui strălucind auriu-roșiatic prin parbriz. Am văzut ramurile stejarului nostru, fiecare în parte bine cunoscută. Știam câte ramuri avea copacul acela, știam de rana făcută pe trunchi de un topor, nodul unde o creangă joasă se îngemăna cu trunchiul, locul preferat de păsări în vârf, unde își făceau cuib.

M-am bucurat de un moment de pace, acolo, în frig, în brațele lui Jason, în camionetă, cu copacul și cu soarele. Apoi mi-am amintit, coșmarul punând din nou stăpânire pe mintea mea. M-am cutremurat, înghițindu-mi lacrimile. Jason mă strânse în brațe și am știut că s-a trezit.

– Te iubesc, șopti el. Te iubesc foarte mult și voi fi tot timpul alături de tine.

Am dat din cap la pieptul său.

– Și eu t-te iub-bbb-besc.

M-am crispat din cauza bâlbâielii.

– Îmi p-pare r-rău.

²⁶ *Ritmul dragostei.*

²⁷ *Precum în cer.*

-
- De ce îți pare rău?
 - M-mă tot bâl-bbb-bâi.

Bâlbâielile de la mijlocul cuvintelor erau cele mai groaznice. Nu mă mai bâlbâisem la mijlocul unui cuvânt din liceu.

Am auzit un sunet care semăna cu un oftat hohotit.

- Să nu îți mai ceri iertare niciodată. Știi asta. Te iubesc, întotdeauna. Pentru totdeauna. Indiferent ce se va întâmpla.

- P-p-prom-promiți?

M-am agățat disperată de el.

- Pe sufletul meu. Pe viața mea.

Aveam nevoie de el. Nu îmi era frică să recunosc acest lucru, niciodată. Cu atât mai puțin atunci. Știam că era singurul care mă va ajuta să trec peste această tristețe zdrobitoare, peste obsedanta imagine a lui Ben legănându-se și răsucindu-se în aerul de deasupra mea.

Mă luă în brațe și nu îmi mai dădu drumul.

Jason
CAPITOLUL 14
Elegie
După două zile

A trebuit să o susțin pur și simplu pe Becca în momentul în care am intrat în camera de priveghi de la salonul funerar.

De ce i-ar spune *salon*? Pare un cuvânt atât de ușuratic, atât de frivol. Saloanele sunt ca să bei ceai și să râzi la glume seci, nu să jelești pierderea unei persoane iubite.

Încercasem să o sun pe Nell și să îi spun, dar nu îmi răspunsese, nu mă sunase înapoi. Nu i-am lăsat nîciun mesaj, deoarece nu ai cum să lași o asemenea veste într-o căsuță vocală.

Becca era... pur și simplu devastată. Mă măcina îngrozitor să o văd în halul acela. Ea care fusese întotdeauna o persoană veselă, plină de viață și fermecătoare. Liniștită în public și, cu toate acestea, vibrantă. Acum însă? În zâmbetul ei nu mai răsărea soarele, iar privirea era goală. O țineam într-o parte, imobilizând-o în poziția aceea cu brațul meu. Se prinsese de coastele mele suficient cât să nu mai pot respira bine. Aproape o duceam pe brațe pe covorul cu iriși, pe lângă tablourile vechi englezești cu scene de vânătoare de vulpi, care nu își aveau acolo locul, dar care fuseseră acolo și când murise Kyle. Totuși nu era aceeași cameră, mulțumesc lui Dumnezeu. Nu cred că aş fi suportat așa ceva. Aceasta era mai discretă, cu lambriuri pe pereți, cu mochetă de culoarea cărbunelui, cu lămpi de bronz, cu grafică de vânătoare omniprezentă și trei rânduri de scaune pliante.

Și sicriul. De mahon sau altă esență de lemn maro, cu mânere de alamă pe margini. Prima jumătate a capacului era deschisă și, cum o conduceam pe Becca mai aproape de el, am văzut mai întâi părul lui Ben, negru și lucios. Becca începu să sughiță pe măsură ce ne apropiam și se agăță de mine. M-am îndreptat făcând ultimul pas. Ajunși în fața sicriului, Becca își ascunse fața în costumul meu.

– N-n-nu v-v-reau să mă uit, bâigui ea.

– Atunci nu te uita, am spus eu. Păstrează-l în memorie așa cum era când trăia.

Se zgudui de plâns în brațele mele, apoi își întoarse fața de la mine, își îndreptă spatele și stătea singură pe propriile picioare. Își îndreptă rochia neagră, lungă peste genunchi, netezind-o cu mâinile în dreptul șoldurilor și o observam cum, vizibil, își făcea curaj. Ținea spatele drept ca lumânarea, capul ușor pe spate, pumnii strânși și respira lung, adânc și repede. Stăteam lângă ea, apucându-i cu forța degetele, iar ea mă înșfăcă precum un colac de salvare, strângându-mă suficient de tare cât să mă doară.

O priveam. Deschise ochii și se uită fix spre mijlocul sălii peste sicriu, apoi aproape fiind de un atac de panică, se forță să-și coboare privirile asupra corpului fratelui ei. Era îmbrăcat într-un costum negru, simplu, cu cămașă albă și cravată neagră. Părul îi fusese aranjat pe spate și fusese atât de artistic machiat, încât abia dacă i se mai vedea cercul vinețiu din jurul gâtului.

– Dumnezeule! Ar f-fff-fi urât c-c-costumul ăsta, murmură ea, apoi își acoperi gura cu mâna. D-de c-ce f-f-facem asta? De ce n-ne t-t-t-torturăm în hal-halul acesta? Acesta n-nnn-nu e Ben.

Nu aveam răspuns pentru această întrebare. Eu doar o sprijineam, cu brațul în jurul taliei.

Domnul de Rosa veni lângă Becca și îi puse o mână pe umăr. Îmi spusese cu o seară înainte că nu dădea vina pe el, dar acum îi aruncă mână și gemu abia auzit.

– N-n-nu, tată.

Se îndepărtă de mine, împiedicându-se și aproape doborând colajul de poze cu Ben, de pe un stativ care se afla lângă sicriu.

O privi îndepărtându-se cu tristețe în privire. Apoi își ridică brusc ochii spre mine, în care se strecură o urmă de acuzare, de parcă făcusem ceva ca să îi îndepărtez. Ea spunea că nu îl învinovăța pe Enzo de Rosa pentru moartea fratelui ei, dar comportamentul ei o contrazicea. Nu era treaba mea, așa că am făcut singurul lucru pe care îl puteam face: m-am dus după ea, am luat-o de talie și ne-am așezat pe un scaun în spate, lângă ușă. S-ar fi răzvrătit din nou. Știam asta.

În fața mulțimii veni un preot.

– Dragii mei, începu să spună cu o voce guturală, flegmatică, ne-am adunat aici ca să plângem trecerea lui Benjamin Aziz de Rosa. Suntem cu toții de acord că viața i s-a sfârșit mult prea curând.

Probabil nu vom afla niciodată de ce Benjamin a ales să își curme viața, dar, cu toate acestea, îi deplângem moartea și alegem să îi celebrăm viața.

Becca se sufocă în lacrimi, tuși și se ridică poticnindu-se în picioare. Am pornit rapid după ea, în timp ce își îndrepta spatele și se așază în fața preotului, care se opri brusc și o privea pe Becca șocat și confuz. Ea se uită în ochii mei, dădu din cap și am știu că era complet conștientă de ce făcea, așa că m-am sprijinit cu spatele de zid, cu brațele încrucișate pe piept, provocând pe oricine să încerce să o oprească.

– A-asta nu este ceea ce și-ar fi dorit fratele meu.

Vorbea rar, cu cuvinte alese, artificiale.

– A-ar fi urât c-costumul acesta s-stupid. Nu i-ar fi plăcut deloc pozele acestea aiurea și florile acestea tâmpite. Nu i-ar fi plăcut deloc cuvintele seci pe care le spune acest preot, fără supărare, domnule. Ar... ar... ar fi vrut să ne drogăm cu toții pentru el. Nu a-am face acest lucru, ă... ă... evident. Știm cu exactitate de ce s-a s-a sp...spânzurat. Era tulburat. Era deprimat. Era furios. El n-nu a c-ccc-crezut că are ce-ceva de of-of-oferit.

Se opri, închise ochii și se adună.

Doar atunci am observat-o pe Kate, pentru prima dată, purtând în loc de rochie neagră, una verde închis care îi ajungea peste genunchi și atârna pe silueta ei zveltă. Avea părul ridicat într-un coc elaborat și era machiată puternic. Mi-am dat seama că se îmbrăcase pentru Ben, nu pentru ceilalți de acolo. Ochii îi erau roșii, plini de lacrimi și furioși.

Becca o zări și ea și începu să vorbească uitându-se la ea.

– Eu îl știam cel mai bine, pe lângă Kate. L-am iubit și nu mi-a plăcut deloc să-l văd... cum se l-lupta... cu el.

Becca se oprea des, făcând eforturi să pronunțe cuvintele, făcând eforturi să vorbească fluent. Nimeni nu respira.

– În b-b-bilet spunea că îi pare rău. Că a dezamăgit-o pe Kate... că a dezamăgit pe toată lumea. El nu a dezamăgit. N-n-nu... n-nu a făcut-o. Deloc. N-Noi l-am dezamăgit pe el. Noi toți.

Îl săgetă cu privirea pe tatăl ei și el tresări vizibil, cu privirea încordată și cu o singură lacrimă alunecându-i pe obraz.

– Toți l-l-am...judecat. Am încercat să-l re-reparăm. Doar Kate l-a iubit doar. L-a lăsat să simtă ce simțea și... l-a acceptat pe el-el-el.

Ochii i se zbătură la ultimele silabe bâlbâite.

La aceste cuvinte, Kate cedă, se ridică brusc în zgomot de scaun de metal prăbușit și fugi. Becca o privi, apoi își mută din nou privirea spre podium, privind fix lemnul. Se uită la mine și făcu un semn spre geanta de pe scaunul pe care șezuse. Am înșfăcat-o și i-am dat-o. Scoase de acolo o foaie de hârtie îndoită de opt ori, o desfăcu și o așeză netezind-o pe bucata de lemn.

Respiră adânc, iar gura i se mișca în timp ce citea, pregătind cuvintele pe care avea să le pronunțe cu voce tare.

– Am scris asta. Pentru Ben.

Știam cât îi era de greu Beccăi să împărtășească versurile pe care le scria. Era de fapt singurul lucru, cel mai bun lucru pe care i-l putea oferi.

*Nu te jelesc,
Frate.
Nu sunt îndurerată de moartea ta.
Dacă există rațiune
Sau durere
Sau iubire
După această viață,
Atunci ne vezi
Și ești supărat pe noi.
Ești furios.
Dar ți-ai găsit liniștea,
Nu te jelesc,
Frate.
Dar îmi e dor de tine.
Mi-aș fi dorit să nu pleci,
Să nu te fi rupt
Atât de violent
De noi toți.
De mine.
Mi-e dor de tine.
Te iubesc,*

*Frate.
Și îmi pare rău.
Îmi pare rău că nu te-am iubit
Mai mult.
Nu pot să spun că ești într-un loc mai bun.
Poate acesta nu este decât un mit pe care ni-l spunem
Ca să ne alinăm.
Sunt prea multe de spus,
Și nu am destule cuvinte
Ca să spun tot.
Dacă ești aici,
Dacă asculți,
Sper atunci să găsești,
Indiferent de locul în care ești,
Ceea ce cauți.*

Mototoli hârtia în pumn, alunecând brusc pe podium de parcă efortul de a spune totul atât de fluent îi consumase toată energia. M-am îndreptat spre ea, am tras-o la pieptul meu și m-am dat înapoi, ne-am îndepărtat. Atârna în brațele mele și am ridicat-o ușor în brațe, atent să îi așez decent rochia peste picioare.

Am dus-o pe brațe afară din camera de priveghi, afară din salonul funerar, spre copac, același copac spre care am văzut că Nell fugise de la înmormântarea lui Kyle. Cred că acolo l-a și întâlnit prima dată pe Colton sau, mă rog, l-a reîntâlnit, deoarece toți îl cam știam dinainte să plece.

Kate era acolo, sub copac, ale cărui ramuri aruncau o umbră deasă peste lumina strălucitoare de iunie fierbinte. Becca își puse picioarele pe pământ și se duse să se așeze lângă Kate, iar eu m-am prăbușit în fața lor.

– Eu nu... nu l-am iubit așa cum ai spus tu, izbucni Kate. Nu am făcut-o. Am încercat întotdeauna să-l repar. Să-l fac mai bun.

– Dar l-ai acceptat ori-oricum. L-la-i i-i-iu-iubit, chiar dacă era atât de dat peste cap.

– Nu era dat peste cap. Era doar Ben.

– Vezi? Becca zâmbi, abia perceptibil, trist. Ce-ceea ce s-sss-spuneam.

Urmă o tăcere adâncă. Kate ședea în stil indian și privea iarba dintre picioarele ei, smulgând firele verzi și făcându-le fărâmițe. M-am dus să stau lângă Becca, deoarece felul în care stătea Kate o lăsa descoperită și așa am putut observa că nu purta nimic pe sub rochie, un detaliu de care puteam să mă lipsesc.

– Sunt gravidă, șopti Kate.

Becca își ridică brusc capul.

– Cum?

– Din cauza aceasta s-a sinucis Ben. A crezut că îmi va distruge viața. Că ne va distruge viețile. Spunea că acest copil avea să fie ca el. Spunea că... nu poate să fie tată. El... Am aflat cu o zi înainte ca el să... Cu o zi înainte. I-am spus și el... a luat-o razna. S-a enervat tare rău, așa cum nu l-am mai văzut niciodată. Pe el însuși. Nu pe mine. A distrus totul în apartament și a fost la un pas să dea în mine. A fost groaznic. Parcă nu era el, parcă... înnebunise.

Vorbea tot în șoaptă, atât de încet că abia dacă o auzeam.

– Când și-a dat seama că a fost la un pas să-mi facă rău, s-a oprit. Asta a fost a doua zi dimineață. Apoi a plecat și nu am știut unde s-a dus. Îmi era atât de rău, vomam mult și de-abia puteam respira. Nu m-am putut mișca de pe podeaua băii ore întregi. Așa că ți-am trimis un mesaj ca să îl cauți tu. Dumnezeu, Becca, nu m-am gândit niciodată... nu m-am gândit că va... că va face așa ceva.

Începu să plângă în hohote, alunecă într-o parte, îngropându-și fața în mâini și se lăsă în jos până când își așeză capul în poala Beccăi.

Becca îi dădu la o parte părul de pe frunte și începu să plângă împreună cu ea, trăgându-și încet nasul și lăsând lacrimile să curgă. Am simțit o gheară în piept și un nod în stomac. Să o privesc pe Becca plângând atât de neajutorată era cel mai greu lucru pe care îl făcusem vreodată în viața mea. Știind că nu o puteam ajuta și că nimic din ce făceam nu îi putea alina durerea, înrăutățea lucrurile și mai mult.

Kate se opri după un timp și își șterse lacrimile cu mâinile și nasul cu brațul, lăsând o urmă transparentă pe pielea ei palidă.

– Ce fac? Cum să... cum să fac? întrebă Kate.

Becca mă privea implorându-mă tăcut din priviri să am un răspuns.

- Eu... pur și simplu îți continui viața. Trăiești fiecare zi. Doar asta putem face cu toții, nu-i așa?

Uram cât de banal sunau cuvintele mele.

- Faci parte din familie acum, Kate. Nu vei fi singură. Te vom... te vom ajuta cum vom putea mai bine.

- M-am... m-am gândit să fac un avort. Numai la asta mă gândesc. Să fac copilul acesta? Să nu-l fac?

Vocea i se sparse de durere și își dresе glasul, continuând să vorbească într-un murmur abia auzit.

- Dar... trebuie să fac copilul... El... sau ea... este tot ceea ce voi avea vreodată de la Ben. Doamne... el s-a dus și va trebui să fac asta de una singură.

Prinse iarba din jur cu pumnii și începu să o smulgă în smocuri, vorbind printre dinții încleștați.

- Sunt atât de furioasă pe el. Atât de nervoasă. M-a părăsit. Nu a murit într-un accident, nu a fost luat de lângă mine... el m-a părăsit... pentru că așa a vrut. Iar eu... eu îl urăsc al naibii de tare pentru asta. Asta mă face o persoană groaznică? Sunt atât de furioasă că m-a părăsit că aș putea să... nu pot să suport.

- Și-și eu sunt furioasă pe el, șopti Becca. Și-știi ce am s-sss-pus acolo înăuntru, dar... și-și eu sunt furioasă, Kate. A ales cea mai l-lașă cale de ieșire. Mă u-urăsc doar pe-pe-pentru că g-ggg-gândesc așa, d-dar e adevărat.

- Sunteți libere să simțiți ce vreți, le-am spus amândurora, simțind că iar arunc clișee.

După încă un moment lung de tăcere, Kate se ridică tremurând, își curăță brațele și își netezi rochia, se încălță cu pantofii negri cu toc și își prinse din nou părul său castaniu-auriu în coadă de cal. Și așa era din nou stăpână pe ea, cu ochii uscați de lacrimi, dar plini de tristețe.

- Trebuie să plec. Vă mulțumesc, amândurora.

M-am ridicat și m-am aplecat spre ea ca să îi ofer o îmbrățișare rapidă și castă.

- Să ne suni, bine? Indiferent pentru ce.

Ea dădu din cap.

- Așa voi face. Apoi plecă, niște picioare lungi care se plimbau prin iarbă.

Becca îmi întinse mâinile și am ajutat-o să se ridice din iarbă. Se agăță de mine și luă o gură zdravănă de aer, cu fața lipită de pieptul meu.

– Du-mă acasă.

O oră mai târziu eram la noi în apartament. Mi-am aruncat pantofii din picioare, iar blestematele de șosete elegante și subțiri mă făcură să alunec pe parchetul lucios, laminat din bucătărie. M-am dezbrăcat repede de haină și am tras de cravată ca să o desfac, după care am simțit o mână pe brațul meu, întorcându-mă.

M-am răsucit pe călcâie, iar mâinile Beccăi erau pe cravata mea, trăgând de ea ca să o dea jos, privindu-mă sălbatic, cu hotărâre și cu gura ușor întredeschisă. Încercă bătând să desfacă un nasture, apoi încă unul, după care urlă și smuci de cămașă. Primii câțiva nasturi se desfăcură pocnind, restul se deșirară și căzură la podea.

– Beck? Ce s-a...

Nu am mai avut ocazia să scot vreun cuvânt.

Mă atacă de-a dreptul, sărutându-mă cu o disperare pe care nu o mai simțisem până atunci la ea. Cămașa mea de costum zăcea distrusă la pământ, maioul zbura prin bucătărie, cureaua se deschise plesnind și m-am trezit cu pantalonii la glezne.

– Fă-mă să simt ce-ce-ceva, îmi șoptise în ureche cu o voce răgușită și aspră. Ori-orice altceva. Te rog.

N-am avut nicio șansă să răspund. Se dezbracă de rochie și de lenjerie mai devreme să îmi pot da seama ce se întâmpla, apoi eram amândoi dezbrăcați, iar eu mă împiedicam prin bucătărie cu Becca peste mine. Stătea atârnată de gâtul meu, cu picioarele încolăcite de talie și cu buzele lipite de ale mele. Gemeam în timp ce mă devora, mușcându-mă de limbă, apucându-mă de buze. Degetele ei îmi intraseră atât de adânc în piele, încât eram sigur că aveam să mă aleg cu niște urme, apoi ea băgă mâna între noi și mă ghidă în ea, ridicându-se cu coapsele în dreptul șoldurilor mele și începu să se arunce în mine cu atâta putere încât zgomotul de carne plesnită răsuna în toată bucătăria. M-am împiedicat din nou și m-am răsucit ca să o așez pe bufet, cu spatele sprijinit de ușa bufetului de pe care se cojea vopseaua.

– Nu, nu. Mai mult. Am nevoie... de mai mult.

Se avânta în mine, iar eu am luat-o în brațe și am purtat-o așa, clătînându-mă, prin bucătărie și ne-am trântit cu putere pe peretele de la hol.

– Da. Aș-așa.

M-am împins ușor spre ea, ținând-o pe perete și sărutând-o cu blândețe, încercând să o liniștesc. Mormăi frustrată, mă prinse cu brațele de după gât și coborî în mine cu putere, gemând de această dată cu satisfacție, luându-și buzele de pe gura mea și poticnindu-le pe obrazul meu.

– În pat. Te rog.

Se ridica și cobora înnebunită, într-un ritm care mie îmi era imposibil de ținut atâta timp cât eram în picioare.

Ne-am îndreptat spre camera noastră unde am căzut pe spate în pat. Nu am apucat nici măcar să mă așez pe pat cum trebuie, iar ea își împleti deja mâinile în părul meu, alunecând cu șoldurile peste mine. Își odihni fruntea pe a mea, într-un soi de eliberare disperată, în timp ce își reluă mișcarea în ritm frenetic, așezată deasupra mea.

Sâniile îi săltau lipiți de pielea mea, iar pulpele ei se mișcau moi ca mătasea peste ale mele. Gemea sărutându-mă în timp ce se mișca deasupra mea într-o uitare de sine sălbatică, furioasă. Acest lucru mi se părea deopotrivă sexi și înspăimântător, deoarece privirea nu-i era în totalitate a ei. Parcă era posedată. Ochii ei aveau o licărire sălbatică, feroce, se lăsa pe spate, peste mine, pentru ca apoi să se îndrepte și să-și ridice coapsele ca să se scufunde în mine pătimaș, fără milă, cu mâinile îngropate în părul ei, cu sâniile legănându-se și săltând cu fiecare ridicare și coborâre a ei.

Dumnezeule, era extraordinar de frumoasă, iar această stare de zeiță furioasă era pentru mine ceva nou, ceva ce nu mai văzusem până atunci la ea. Nu îmi dădea nimic. Lua. O țineam de șolduri și o lăsam să mă domine, oferindu-i tot ce aveam, fără să îndrăznesc să vorbesc, nici chiar să respir. Îi aparțineam cu totul, în întregime și continua să ia ducând totul spre o frenezie orgasmică, strigând printre dinții încleștați, gemând apoi cu capul aruncat pe spate și spinarea arcuită, cu sâniile ei grozavi săltând și, în cele din urmă, m-am lăsat dus de val, dându-i tot mai mult, tot mai tare, până la al doilea orgasm, la al treilea, pentru că iubita mea nu se mai putea opri și putea să ajungă pe culmile voluptății până când cădea

epuizată, fără să se mai poată mișca, iar eu bănuiam că de asta avea nevoie. Mi-am încordat mușchii și am închis ochii ca să îmi îndepărtez imaginea erotică a ei deasupra mea și mă concentram să rezist, chiar dacă mă avântam în ea cât se putea de adânc. Ea căzu în față, cu palmele pe pieptul meu, mișcându-se într-un ritm cu totul nou, fără să iasă deloc din mine, doar legănându-se și frecând-și clitorisul de mine, pierzând-se din nou în frenezie, cu gura pregătită pentru un geamăt răsunător, cu ochii închiși, cu sprâncenele ridicate și, da, nu-mi puteam lua ochii de la ea, deoarece Becca, cea mai darnică ființă, lua în sfârșit totul doar pentru ea, deoarece, dintr-un motiv pe care nu îl înțelegeam, avea nevoie de asta, așa că eu îi ofeream acest lucru la nesfârșit, până când se sătura.

Se rostogoli de pe mine pe spate, chinându-se să-mi aranjeze brațele și trăgând de mine să mă aranjeze într-o poziție, apucându-mă de fund și trăgând de mine, împingându-mă în ea, încolăcindu-și picioarele puternic pe spatele meu, strângându-mă cu putere, împingând, împingând, avântându-se în mine cu fiecare fibră a ei. Brațele ei erau aruncate în jurul gâtului meu și refuza să îmi dea drumul, așa că mi-am lipit buzele de umărul ei, mi-am plantat mâinile lângă urechile ei și am început să mă mișc într-un ritm alert, aproape răzbunător, puternic, lasciv, neobosit, iar ea voia mai mult.

Primea totul și îmi lăsă cu unghiile urme adânci pe piele în timp ce gusta din plin frenezia orgasmului, strigând asurzitor. Mă reținusem deja prea mult și tânjeam să mă eliberez, dar ea nu terminase cu mine.

Mă dădu la o parte și se întoarse pe mâini și pe genunchi, cu fundul spre mine. La... naiba. Nu știam care era motivul pentru care o vedeam așa, dar eram sigur că era din vina mea. Era ceva legat de fundul ei frumos și încordat, de pliurile sexului ei umede de atâta făcut dragoste, actul sexual... ce mă înnebunea. M-am aruncat în ea și își îndesă o pernă sub abdomen, apucând cealaltă pernă în pumni, venind în întâmpinarea fiecărei mișcări a mea, sunetul ritmic făcut de corpurile noastre goale la unison răsunând în toată camera și avu din nou orgasm, de această dată încleștându-și mult mai puternic mușchii vaginali, iar eu am simțit cum sunt îngropat adânc în ea și ceva din felul în care gemea, în care își mistuia fundul de

trupul meu, din felul în care îmi șoptea numele, îmi spunea că era vina mea, că eu o vidasem. Atunci nu am mai rezistat. Am cedat, gemând, împingând cu putere, avântându-mă în ea atât de tare încât scânci, dar era doar un *da* rostit fără suflare și se legăna cu putere, căzând pradă următoarei mele mișcări, și din nou, din nou, până când m-am eliberat în interiorul ei, flux după flux, iar ea era lipită de mine, scuturându-se înfiorată din cap până-n picioare, strigând cu glas răgușit, apăsându-și trupul măsliniu peste al meu, fără să-i pese deloc de faptul că mâinile mele o prinseseră de șolduri cu atâta putere că aproape o învinețiseră și că o trăgeam aproape violent spre mine cu fiecare mișcare spasmodică de eliberare.

Se prăbuși înaintea, departe de mine, oftând, rostogolindu-se pe spate, întinzând mâna și trăgându-mă cu putere pe pat. Își găsisese locul, cuibărindu-se pe cotul brațului meu stâng, cu piciorul drept aruncat peste al meu, cu mâna odihnindu-se jos, pe abdomenul meu, și respirându-mi fierbinte în claviculă.

– Îți mulțumesc, iubitele, șopti. Aveam n-n-nevoie de exact așa ceva. Știi că a fost... dur, dar aveam ne-nevoie.

Am chicotit.

– Iubito, sunt absolut convins că a fost cea mai tare partidă de sex pe care am avut-o vreodată.

Încuviință și ea.

– Ș-și eu c-cred la fel. C-cred că aș putea s-să do-dorm acum. Sper.

Era extenuată, stoarsă de puteri.

Am strâns-o în brațe și îi șopteam încontinuu cât de mult o iubesc. În cele din urmă, ritmul respirației ei se schimbă și adormi.

Dar a și visat, așa că am ținut-o și atunci în brațe.

Jason
CAPITOLUL 15
Urmările
O lună mai târziu

Becca nu era deloc bine. Pentru un timp, crezusem că începea să se simtă mai bine. Am crezut că făcea față. Dar apoi, la două săptămâni de la moartea lui Ben, după ce s-a sinucis, a început regresul. Nu își redobândise complet fluența, dar începuse să o facă. Se bâlbâia mai rar, se bloca mai rar, dar încă vorbea ca și cum ar fi recitat un scenariu pregătit dinainte.

Întreaga ei familie se izolase practic complet. Mama și tatăl ei își luaseră concedii pe perioadă extinsă de la serviciu, ceea ce, din câte îmi dădusem seama de-a lungul anilor, pentru domnul și pentru doamna de Rosa era similar cu sfârșitul lumii. Moartea lui Ben zguduise pe toată lumea. Întreaga comunitate fusese șocată. Ben era un personaj omniprezent în urbe, era întotdeauna prin preajmă, întotdeauna bun de nimic, însă bun cu toată lumea. Păstrase dedesubturile luptelor sale necunoscute celorlalți și, pare-se că de aceea, sinuciderea sa căzuse ca o bombă peste toți. Oameni care nu îl cunoscuseră cu adevărat pe Ben sau care nu îl plăcuseră începeau să meargă la terapie pentru a-și vindeca propriile probleme. Părinții au început să fie mai preocupați de sănătatea mentală și emoțională a copiilor lor. Cu toate acestea, treptat, pe măsură ce treceau săptămânile, lucrurile începeau să intre în normal. Părinții ei reveniseră la serviciu, iar Kate își continuă activitatea la spital, făcând și vizite regulate la ginecolog.

Cu excepția Beccăi. Treptat, începu să vorbească tot mai puțin. Totul începu cu răspunsuri eliptice, de la fraze bâlbâite și poticnite, la răspunsuri din câte trei sau patru cuvinte, până la răspunsuri monosilabice. Era... apatică. O găseam în pat, la ora opt dimineața cu un șervețel Kleenex mototolit în pumn, cu ochii deschiși și cu privirea în gol. Pe Becca nu o prinsese mai mult de ora șase dimineața în pat niciodată în ultimii doi ani, de când locuiam împreună, indiferent că era miercuri sau sâmbătă, februarie sau iulie. Atunci când Ben s-a sinucis era exact perioada când trebuia să se hotărască la ce universitate voia să meargă după absolvire,

pentru specializare. Acum? Totul se opri brusc. Vrafuri de scrisori de acceptare zăceau nedeschise pe biroul ei. Cărțile pentru ultimul an stăteau și ele îngrămădite pe raft, necitite. Se ducea la serviciu, dar atât. Ceruse și obținuse un alt post în firma de avocatură, iar acum lucra la dosare sau făcea alte lucruri pentru care era nevoie să interacționeze puțin sau deloc cu alții.

O dată, am prins-o ieșind pe ușă cu bluza încheiată atât de prost că rămăseseră jos doi nasturi liberi.

În ziua următoare venisem acasă de la un antrenament matinal și am găsit-o în pat, deși trebuia să fie la birou de o jumătate de oră. Niciodată, de aproape cinci ani de când eram împreună, nu întârziase vreodată undeva.

Deja, în acel moment, nu mai vorbea deloc.

Eu vorbeam cu ea, interacționam normal în chestiuni de genul *unde îmi este ceasul*; decât să vorbească, prefera să plece în liniște și să revină cu ceasul. Răspunsurile la întrebările cu *da* și *nu* erau de fapt gesturi din cap. Alteori, pur și simplu, nu răspundea. Se holba la mine absentă, de parcă nu mă auzise.

Nu am mai găsit-o scriind în jurnal nici măcar o dată.

La un moment dat, nu am mai suportat. Am găsit-o pe pat, cu genunchii sus, cu șervețelul Kleenex într-o mână și cu telefonul în cealaltă. Căuta cu infrigurare printre fotografiile, trecându-și cu viteză degetul peste ecran, fără oprire, și cu fiecare fotografie peste care trecea trăsăturile ei deveneau tot mai încordate, panicate.

M-am lăsat pe pat, lângă ea, picior peste picior, cu mâinile mele peste genunchii ei.

– Becca? Vrei să găsești o fotografie anume?

Dădu din cap fără să se uite la mine.

– Care?

Apoi făcu ceva ce nu o mai văzusem să facă niciodată: folosi limbajul semnelor. Îmi spusese mai demult, că atunci când era mică folosea limbajul semnelor dacă nu se putea exprima în cuvinte, dar că nu mai făcuse lucrul acesta din clasa a patra.

Nu cunoșteam limbajul semnelor, nici măcar alfabetul. Formase un *L* cu mâna dreaptă, începând de la frunte desenându-l în jos spre mâna ei dreaptă, îndreptată ca și cum ar fi arătat spre mine sau ar fi format numărul unu.

– Nu știu... nu știu limbajul semnelor, iubito!

Ea doar dădea din cap și continuă să deruleze pozele din telefon. Am încercat să-i iau telefonul, dar se smuci de lângă mine și se întoarse cu spatele. Priveam peste umărul ei cum derula, fotografie după fotografie, nemaifiind clare pe măsura ce se derulau în viteză, selfi-uri, fotografii cu mine și cu ea, cu ea și cu Nell, fotografii făcute la întâmplare. Apoi ajunse la sfârșitul albumului, imaginea rămânând blocată. Trecea cu degetul peste ea în mod repetat, fără să înțeleagă că era ultima fotografie. Gemu, un scâncet strident înăbușit în gât, și trânti telefonul pe pat, dar îl ridică imediat și apăsă pictograma alb-albastră de Facebook, unde deschise albumul de fotografii din aplicație și începu din nou să caute frenetic printre poze.

– Becca, iubito, vorbește cu mine. Ce cauți?

Făcea același semn, din nou și din nou. Mâna dreaptă în formă de *L* adusă de la frunte spre mâna stângă.

– Nu știu ce înseamnă asta, Beck. Te rog, vorbește cu mine. Te rog.

Scutură din cap și căută în continuare printre fotografiile de pe Facebook. Când se terminaseră și acelea, scânci printre dinții încleștați, lipindu-și ecranul telefonului de față și scuturându-se de hohote de plâns. Apoi, inspirată brusc, intră din nou pe Facebook, deschise pagina de profil a lui Kate și se duse direct la albumele ei foto.

Atunci îmi căzu fisa.

– Ben? Cauți fotografii cu Ben?

Dădu din cap, legănându-se pe loc în timp ce căuta printre fotografii.

Kate ștersese toate fotografiile cu Ben de pe pagina ei. Nu mai era nicio poza, absolut niciuna cu Ben. Becca urlă cu putere și aruncă telefonul în celălalt colț al camerei, unde se trânti de perete, lăsând o gaură în tapet și o crăpătură pe ecran.

Am luat-o în brațe și am strâns-o la piept. Se zbătea în strânsoarea mea și-mi dădea dureros de tare cu pumnii în piept.

– Eu-eu-eu-eu n-nu-nu m-mmm-mai... nu-mi m-mmm-mai a-a-a-min-amin-amintesc cum a-a-a-rrră-ară-arăta. Nu-mi mai a-a-a-amin-amin-amintesc.

Se zbătea în brațele mele, tremurând violent.

Fuseseră cele mai multe cuvinte pe care le spusese într-o săptămână.

– Găsim noi o poză cu el, bine? Sunt sigur că părinții tăi au vreuna. Luăm una. Mă duc chiar acum acolo, dacă vrei.

– Toți l-l-l-au uitat, șopti ea. Ch-Ch-Chiar și Kate... și cu m-m-mmm-mine. Toți. S-a d-d-dus și parcă n-a fost n-nnn-ni-niciodată.

– Nu l-au uitat, iubito. Nu e adevărat. Îți amintești cum era. Îți amintești cine era.

O învăluisem strâns cu brațele mele și se liniști, abia respirând acum.

– Când a murit bunicul meu, mă temeam de același lucru. Îl iubisem atât de mult. Era tatăl mamei mele și era favoritul meu din toți care existau în lumea aceasta. Locuia în nord, între Grayling²⁸ și Mackinaw Bridge²⁹. Avea, cred, o proprietate de vreo douăzeci de acri. Avea cai și biciclete de teren și alte lucruri minunate. Mă duceam acolo și stăteam săptămâni în șir în timpul verii și mă lăsa să fac ce voiam. Ne duceam la vânătoare și la pescuit și mergeam cu trăsura și stăteam până la miezul nopții în fiecare seară. Apoi, într-o zi, a murit. Pe nepusă masă, s-a stins. A făcut un infarct și a murit. Am plâns zile în șir. Tata m-a caftit groaznic din cauză că am plâns, dar nu îmi păsa. Îl iubeam pe bunicul și el murise. Apoi, cam la o lună după ce a murit, am avut un atac de panică. Nu îmi aminteam cum arăta. Credeam că însemna că nu îl iubisem sau că îl uitasem. A fost singura dată când tata s-a dovedit de ajutor. Mi-a spus că trebuie să uiți cum arată. Altfel, nu ai cum să înveți să trăiești fără ei. Uitarea este felul în care creierul tău îți spune că e momentul să încerci să mergi mai departe. Nu să uiți cine a fost, ci doar să continui... să trăiești.

Becca parcă se ofilea tot mai mult.

– De ce m-a p-p-p-părăsit? De ce, Jason?

Ce răspuns poți să dai la asemenea întrebare? Să-i spun că, dacă mă întreba cineva pe mine aș fi spus că nu fusese o alegere grozavă

²⁸ Oraș în Michigan.

²⁹ Pod suspendat care leagă peninsulele superioară și inferioară ale statului Michigan. În prezent este al treilea cel mai lung pod suspendat din lume.

să moară în acel mod laș. Sinuciderea lui fusese un moment de confuzie, un moment tragic și a dat peste cap viețile atâtor oameni. La fel ca Becca și Kate, eram și eu furios pe Ben. Era greșit să simt astfel, nu era o dovadă de compasiune, dar era ceea ce simțeam cu adevărat. În momente ca acestea, când Becca se rătăcea în depresie, îl uram pe Ben că s-a sinucis.

– Nu știi, Beck. Aș fi vrut să știi.

Se retrase din nou în tăcere și în cele din urmă îmi adormi în brațe. Am așezat-o pe pat și am acoperit-o cu păturile. Dormi toată ziua. A doua zi era luni și când am văzut că era ora opt și nu dădea semne că vrea să se ridice din pat, am sunat la firma de avocatură și le-am spus că e bolnavă și nu poate merge la serviciu. Cred că înțeleseseră când le-am spus că era *bolnavă* pentru că nu au mai spus nimic și nici nu au pus întrebări.

Am lăsat-o în pat când am plecat la antrenament și am sperat că atunci când mă întorceam ea avea să fie trează, făcând ceva prin casă, dar nu s-a întâmplat așa. Era în pat, trează, holbându-se la tavan. Mi se rupea inima pentru ea, pentru noi. Nu mai trăia deloc.

– Cred că trebuie să începi să te vezi din nou cu doctorul Malmstein, am spus eu.

Becca se uită la mine, încruntându-și sprâncenele, apoi dădu din cap cu nepăsare.

– Tu m-ai făcut să merg când a murit Kyle. Îți mai amintești? Mai știi ce ai spus? Îți mai amintești prin ce a trecut Nell pentru că nu a vrut să lase pe nimeni să o ajute?

– Lasă-mă în pace, Jason.

Vorbi clar, amărăciunea ajutând-o să fie fluentă.

– Nu, Beck. Nu pot să fac așa ceva. Știi că nu pot și mai știi că nu vreau să o fac.

– Și ai de gând să mă duci cu forța? mă întrebă ea.

– Dacă trebuie.

M-am așezat pe pat în fața ei, lăsând-o să se rostogolească departe de mine.

– Te iubesc prea mult ca să te las să-ți faci asta, Rebecca.

Mă săgetă cu privirea; ura să i se spună Rebecca.

– S-s-stop!

– Nu. Îmi pare rău.

Am aruncat păturile de pe ea, am luat-o pe brațe și am plecat spre baie.

Nu se împotrivi când am așezat-o pe capacul de la toaletă, dar mă privea cu atenție. M-am întins la duș și am deschis robinetul, lăsând apa să curgă până se făcu fierbinte, apoi am potrivit-o.

– Ce-ce-ce faci...

Lăsă vorbele în vânt când am tras perdeaua și apoi se trase timid înapoi când am început să trag de pe ea tricoul în care dormise.

– Nu, Jason, s-sss-stai!

Am ridicat dintr-o sprânceană în timp ce ea se smulse de lângă mine, încrucișându-și brațele pe piept.

– Becca, ori intri la duș de bunăvoie, ori schimbăm foaia.

Ridică bărbia și strânse din buze.

– Lasă-mă în pace!

Am oftat.

– Te iubesc, Rebecca Noura de Rosa. Nu o să te las să renunți să trăiești.

Ezită în momentul acela, bărbia începu să-i tremure, ochii să-i lucească, însă își strânse mai tare brațele pe piept și se făcu mică într-un colț de baie. Am tras-o de umeri spre mine, am prins-o de talie și mi-am apăsat buzele de obrazul ei, șoptind:

– Ultima șansă, iubito! Intri, vrei nu vrei.

Își puse fruntea pe pieptul meu.

– T-te rog, Jason. Dă-mi puțin timp.

– Aș fi făcut-o dacă vedeam că te străduiești. Dar te-ai izolat complet. Nu știu ce altceva să fac.

– Și atunci v-v-vrei să mă f-f-f-forțezi să f-fac d-du-duș?

– Te duc la doamna doctor Malmstein. Te poate primi într-o oră.

Am verificat.

– Și da-da-dacă refuz să merg?

– Te duc în brațe. Voi sta cu tine în birou acela câte o oră de câte ori este nevoie. Știi că doctorul Malmstein ne-a ajutat pe amândoi. Nu tu spuneai că trebuie să vorbim despre ce se întâmplă cu noi? Acum tu ai nevoie de așa ceva. Ai nevoie să vorbești cu cineva care știe ce să îți spună. Trebuie să faci ceva. Te rog, iubito? Pentru mine, dacă nu pentru tine?

– Te desparti de mine dacă nu merg? șopti în maioul meu.
– Nimic din ce ai putea face tu nu m-ar face să mă despart de tine. Exceptând poate dacă m-ai înșela, dar nu cred că ai face așa ceva.

– Niciodată. Niciodată.

Într-un final își ridică fața spre mine.

– Te iu-iu-iubesc! Mai m-mmm-mult decât ori-orice.

– Atunci acceptă să fii ajutată. Te rog, Becca!

– Sunt speriată.

M-am încruntat, derutat.

– De ce?

– Că mi se va spune că e greșit să-l urăsc. Că e greșit că sunt a naibii de furioasă pe el. Vorbea printre dinți, pregătindu-și cuvintele cu atenție. Mă tem că voi... ajunge ca Nell. Să mă rănesc doar ca să mai simt ceva. Câteodată vreau asta. Acum înțeleg de ce o făcea, Jason. Înțeleg.

Mi se strânse inima și mi se puse un nod în stomac.

– Și ai făcut-o? Te-ai tăiat?

Dădu din cap uitându-se la mine ca să știu că spunea adevărul.

– Nu, j-j-j-jur. Dar m-m-am gândit la asta.

– Un motiv în plus să mergi la doamna doctor Malmstein.

În acel moment, în baie nu se mai vedea decât o ghirlandă de aburi, care plutea între noi, așternu ceață peste oglindă și ne umezea hainele. Becca ezită, dar apoi se îndepărtă de mine, trase de pe ea tricoul, apoi lenjeria intimă și intră la duș. Am răsuflat ușurat în momentul în care începu să se spele pe cap.

Poate va fi bine. Poate.

* * *

Jason

Iulie

Făcea progrese lente. Se ducea la doamna doctor Malmstein o dată pe săptămână și eram convins că acolo vorbea cel mai mult, pentru că abia vorbea cu mine sau cu oricine altcineva. Când o făcea, vorbea fără să se bâlbâie, dar asta nu era ceva încurajator.

Scria din nou, ceea ce era o ușurare. Cel puțin se exprima. Începusem ultimul an de facultate, iar ea începu în ritmul ei obișnuit, dar părea mai degrabă automatism, o făcea din obișnuință.

Nu mai făcusem sex din ziua înmormântării lui Ben. Nu voiam să o forțez, să pun presiune asupra ei sau să o grăbesc. Înnebuneam de dorință, dar știam că ea suferea și încercam să fiu înțelegător. Nu spuneam nimic, nu încercam să ațâț nimic. Petrecea încă foarte mult timp în lumea ei majoritatea timpului, iar când o provocam răspundea numai strictul necesar.

M-am trezit într-o dimineață cu mult înainte de ivirea zorilor. Lumina cenușie era cernută de draperiile deschise, dinspre stradă. Becca dormea lângă mine, cu părul răvășit în valuri brune pe perna albă, cu trăsăturile liniștite, măcar de această dată. Stătea pe spate, cu fața întoarsă spre mine, respirând lin și regulat, pieptul ridicându-i se și coborând ușor. M-am rostogolit pe o parte, cu fața la ea și mi-am pus ușor mâna pe abdomenul ei, doar pentru o clipă, apoi am mângâiat-o ușor pe maxilar. Tresări, dar nu se trezi. M-am tras cu sfială mai aproape de ea, astfel încât picioarele mele să le atingă pe ale ei pe sub pături și mi-am lăsat mâna să cutreiere pe brațul ei, pe sub mâneca tricoului, apoi pe coapsă. I-am ridicat puțin tricoul, avid să-i simt pielea, să-i simt căldura. I-am dezmiertat șoldul, apoi am urcat spre coaste.

Am auzit că își schimbă ritmul respirației și m-am uitat în ochii ei.

– Nu te opri, murmură ea.

– Îmi pare rău, nu am vrut să te trezesc.

Mâna îmi îngheță pe șoldul ei.

– Este în regulă. Atinge-mă... atinge-mă în continuare. L-l-la fel cum ai făcut-o. Te rog.

Se rostogoli ca să se încline spre mine.

– Nu vreau să... încep nimic dacă tu nu ești pregătită.

Își puse mâna în a mea și am văzut lacrimi în ochii ei.

– Am crezut... am crezut că nu m-mă mai v-v-v-vrei. Pentru că sunt cu min-min-mințile v-v-vraiste.

Am simțit cum o dogoare sărată îmi ardea ochii. O viață întreagă de condiționare împiedica lacrimile să curgă.

- Iubito. Nu... nu. Nu e adevărat... Am crezut că tu nu vrei. Am inspirat adânc și m-am adunat. Ai suferit. Nu am crezut că vrei.

- Nu-nu știi. Probabil că nu.

Își înfipse degetele în mine și făcu palmele noastre îngemănate să aluneca pe abdomenul ei.

- Dar acum am nevoie de tine. Am nevoie să ș-știi că încă m-mă v-vrei.

De obicei, în acel moment ar fi preluat controlul. Îmi plăcea mult când făcea așa, când îmi arăta cu o dominație atât de pățimașă cât de mult mă dorea, cât de mult mă iubea. Era atât de sfioasă, de decentă în majoritatea celorlalte situații, încât atunci când se dezbrăca de inhibiții în dormitor mă înnebunea.

De data aceasta mi-am dat seama că avea nevoie de altceva. Avea nevoie de mine să-i arăt drumul înapoi, spre noi.

Am început cu un sărut. M-am apropiat mai mult de ea și stăteam față în față. Nu peste ea, ci față în față, din lateral. Buzele îmi alunecau pe maxilarul ei, trecură pe nesimțite spre colțul gurii și am sărutat-o mai întâi acolo. Oftă ușor și își ținu respirația, cu o mână așezată peste coastele mele și cu cealaltă ascunsă între noi. I-am atins ușor buzele, mătasea ei topindu-se peste cutele mele crăpate, aspru peste catifelat. Căldura și umezeală îmi întâmpinară buzele, iar eu, prelungind cât de mult momentul, am făcut buzele noastre să se apropie, sigilându-le în sărut.

Nu-mi răspunse la sărut; stătea precum o stană de piatră lângă mine și mă lăsa să o sărut, mă lăsa să îi cercetez cu limba buzele ușor întredeschise. M-am tras ușor înapoi, i-am cuprins fața în palme și am sărutat-o din nou, mai adânc de data aceasta, cu mai mult curaj. Degetele ei îmi intrară în piele și începu, în sfârșit, să-și miște buzele odată cu ale mele, se deschise sărutului meu și începu să răspundă la el.

Am împins-o ușor pe spate și am urmat-o, astfel că eram acum aplecat deasupra ei. Își răsfiră o palmă pe spatele meu, iar cu cealaltă mă prinse de ceafă și începu să mă sărute.

Disperarea începu să clocotească în mine, dar am înăbușit-o, o țineam sub control. Cenușiul din cameră înflori în roz încețoșat și încă ne sărutam, la fel cum o făceam pe vremea când nu depășisem limitele. O sărutam și puneam toată dragostea mea în sărutul acela,

toată ardoarea mea. O sărutam ca să îi arăt cât de mult îmi lipsise. Fusese acolo fizic, dar lipsise emoțional. Acum se întorcea la mine și o sărutam de bun-venit.

Degetele ei mi se prinseră în păr și mă zgâriau pe spate. Apoi, pulpa ei se furișă în jurul piciorului meu și veni momentul să depășim din nou limitele. I-am ridicat tricoul, mi-am dezlipit buzele de ale ei ca să fac loc țesăturii de bumbac să treacă printre noi și apoi peste capul ei, ca să o pun deoparte. Nu era nimic dedesubt, doar carne încordată, plină de fermitate, oacheșă. Sfârcuri răsărite și linie curbă de la sân spre șold, săni îmblânziți de gravitație de o parte și de alta a corpului, grei, cu areole mari, cercuri mai închise la culoare decât pielea. Mă ținea cu amândouă mâinile de ceafă în timp ce eu îi lăsasem un sărut pe umăr, iar apoi am alunecat cu buzele pe pielea ei, spre rotunjimea unui sân. I se opri respirația, iar eu am continuat ce făceam. Mi-am târât limba peste sfârcul ei împietrit și am simțit cum înfloreste sub buzele mele, cum stătea erect în bătaia răsuflării mele. Cu degetul mare i-am mângâiat și celalalt sfârc până deveni și el erect, l-am încercuit și apoi l-am zgâriat ușor cu unghia, în timp ce pe celălalt îl pișcam cu buzele și cu dinții.

– Jason... respiră ea.

Nu eram sigur ce mă implora să fac.

– Spune-mi ce vrei să fac, iubito.

– Dă-mi mai... m-m-mult.

Își freca pulpele de ale mele.

– Dă-mi... arată-mi... mai mult.

Buzele îmi alunecară spre sânul celălalt, ca să îl scald în săruturi, dezmierdându-i sfârcul cu buzele. Apoi coborâră. Îi sărutam locul dintre săni, partea inferioară, după care am alunecat mai jos. I-am sărutat abdomenul deasupra buricului, fiecare șold. Apoi am coborât, din nou.

Am știut momentul în care ea își dădu seama care erau intențiile mele, deoarece își depărtă genunchii și mă încadră în V-ul alcătuit de coapsele ei. Își despărți picioarele ca să mă invite, dornică de ceea ce aveam să îi dăruiesc. Voia să simtă, să evadeze, să părăsească pentru o perioadă această planetă, să uite de ea pe aripile extazului.

Așa că exact asta plănuisem să-i ofer. Val după val de evadare, până când mă implora să mă opresc.

I-am înșirat săruturi ușoare ca o pană pe coapsă, apoi am urcat spre genunchi, am traversat spațiul liber și i-am sărutat celălalt genunchi, i-am simțit cu limba interiorul piciorului până la adâncitura dintre șolduri. Își arcui lin spatele, o încurajare mută. Am sărutat locul sensibil, mi-am făcut loc cu limba, după care am alunecat înăuntru. Gemu de încântare, strângându-mi capul în mâini. O sărutam acolo fără să mă grăbesc, dezmiertându-i cu gura clitorisul, jucându-mă cu el cu limba, pe care apoi o plimbam de jos în sus și apoi în cerc. Când începu să se împingă încordată sub mine am început să fur săruturi prelungi de pe cutele ei, apoi, treptat, am intensificat ritmul, până când am simțit-o din nou înflăcărată sub mine.

Și atunci am încetinit.

Își împleți degetele în părul meu și mă trase spre ea.

– Te rog, Jason. Te rog.

Și i-am oferit. Am lăsat gura și limba să-și acordeze ritmul după al ei, șoldurile i se ridicară de pe pat, iar gemetele deveniră strigăte scâncite pe măsură ce orgasmul se intensifica. Când îmi zdrobi capul cu coapsele ei, mi-am strecurat degetele între trupurile noastre și i-am cercetat deschizătura, găsind acolo o căldură umedă.

Am simțit o oarecare rezistență caldă, așa că am împins ușor.

– Greșit... locul greșit, murmură, cu respirația tăiată de surprindere și aproape râzând.

– Vai, vai... Doamne, îmi pare rău.

– Nu... nu te opri. E... îmi p-place.

Am înghețat. Era ceva ce nu discutasem și nu încercasem niciodată.

– Ești sigură?

– Doamne, sigur că da! Nu te opri. Mai mult. Tot... Totul. Mai mult.

Mă jucam cu limba pe clitorisul ei, iar ea se arcui puternic, scâncind. Cu blândețe și codit, i-am încercat cu degetul mijlociu intrarea strâmtă. Becca gemu și își schimbă poziția șoldurilor, împingând înapoi. Semn încurajator. Am introdus treptat, fin, degetul, nu împingând, doar cât să testez rezistența. Scânci, apoi

gemu cu gura larg deschisă pe măsură ce eu îmi insinuiam degetul treptat în deschizătura ei din spate. Gura mea nu se dezlipise de clitorisul ei, încetinind și crescând ritmul în timp ce ea se împingea în mine, făcând ca degetul meu să alunece mai adânc în ea. I-am simțit mușchii contractându-se în jurul degetului meu mijlociu ce stârni valuri constrictoare și o făcu să strige, aproape sufocat, dar apoi sunetul deveni tot mai plin, mai strident pe măsură ce era tot mai copleșită de orgasm. Și a avut un orgasm, apoi încă unul și încă unul. Cu fiecare contracție a mușchilor ei, degetul meu intra mai adânc și, cu fiecare centimetru pe care îl înaintam, ea își depărta tot mai mult picioarele și își cobora șoldurile. I-am scăldat cutele cu o poftă pătimasă, fără să mai încetinesc de la al doilea orgasm. Șoldurile Beccăi se liniștiră și strigătele scâncite se mai domoliră pe măsură ce orgasmul era în descreștere, dar intensitatea lor crescuse din nou curând odată cu cel de-al treilea punct culminant care puse stăpânire pe ea. Gâfâia și abia dacă mai putea geme după ce trecu și al treilea val de extaz.

- Am nevoie... de tine.

Becca mă trase în dreptul ei și își zdrobi buzele de ale mele.

- Îți simți gustul?

- Da...

- Îmi place gustul tău.

- Înăuntru...

Becca bâjbâia încercând să mă dezbrace de lenjeria intimă, împingând-o până ce în final am dat-o jos împreună.

- Te... te vreau. În m-mmm-mine.

Am alunecat peste ea, ridicându-mă ușor ca să o pot privi și găsindu-mi echilibrul în fața deschizăturii ei.

- Te iubesc.

O priveam fix în ochii ei negri.

- P-p-promiție? Îmi prinse buza de jos între dinți și trase ușor. P-pe v-wv-vecie?

- Și ceva mai mult după aceea.

Îi pătrundeam căldura umedă în timp ce vorbeam, iar ea icni și avea gura deschisă ca într-un țipăt mut.

Rămase nemișcată, tremurând, căutându-mi privirea, suflarea rămânându-i în plămâni.

– Încă o dată. C-Cred că... o să m-mai am un orgasm.

– Bine. Dă-ți drumul, iubito.

Trupul ei se mișca lipit de al meu, ridicându-și șoldurile spre ale mele, lăsându-mi urme pe umeri cu unghiile, coborând scrijelindu-mi spatele până la fund, trăgându-mă înspre ea cu putere, mai mult și mai mult. Am rezistat eforturilor ei de a-mi crește ritmul, intrând încet, ieșind și mai încet, mișcându-mă lin, fiecare mișcare, fiecare avântare tandră fiind o declarație de dragoste.

Nu ne dezlipiserăm ochii unul de la celălalt.

Își încolăci picioarele în jurul taliei mele și se arunca plină de însuflețire asupra mea, în cele din urmă întrerupând fluxul din priviri pentru a-și îngropa fața în umărul meu, în timp ce se cutremura înfiorată. Începuse să plângă în timp ce se elibera, mișcându-se pătimaș, hohotind, zâmbind printre lacrimi, primul zâmbet după zile întregi, trăgând de mine, prinzându-se cu neaș de mine, rostindu-mi numele.

Încă sub mine, fără vlagă, Becca inspiră adânc pe nas și îmi dezmierda trăsăturile cu dosul degetelor.

– Este rândul tău.

Și atunci m-am lăsat purtat de moment. Mă secunda avântare după avântare, atârându-se de gâtul meu, lăsând șoldurile să se macine unul de celălalt, trupurile să ne răsune, buzele să ni se ciocnească stângaci în săruturi gâfâite. Mi-am pierdut complet controlul, iar ea trăi orgasmul împreună cu mine. M-am eliberat înăuntrul ei, flux după flux ce o umplea, după care m-am lăsat pe ea cu toată greutatea. Știam că îi plăcea să fac asta, după.

Ne luă somnul, iar ea își plimbă ușor degetele prin părul meu.

– Te iubesc, Jason.

Șopti vorbele în liniștea care ne înconjura și părea să fie Becca mea de dinainte de evenimentele din acea zi de aprilie.

* * *

Becca

Greutatea trupului lui Jason se simțea minunat peste mine, era ancora mea în prezent. Ritmul respirației i se schimbă, iar noi ne-

am rostogolit împreună într-un cotidian familiar. Mă cuprinse în tihna brațelor lui, trupul său cald și mușchii fermi oferindu-mi adăpostul potrivit.

Era pentru prima dată în săptămâni când mă simțeam lucidă și cât de cât bine.

Și atunci mi-am dat seama: nu mai luasem pastila de contracepție din nouă aprilie, ziua în care l-am găsit pe Ben.

Becca
CAPITOLUL 16
Secrete și dezvoltări
Septembrie

Eram gravidă. Eram sigură. Nu făcusem niciun test și nici nu fusesem la vreun doctor, dar știam. Ciclul îmi întârziase șapte săptămâni, sânii îmi erau sensibili și îmi era rău diminețile. E adevărat că Jason mă privea cam ciudat când o zbugheam în baie, dar nu credeam că știe, nici măcar nu cred că bănuia.

Aveam atacuri de panică în fiecare zi. De una singură, în baie la școală, între elevi la centrul pentru meditații, tremuram în tăcere și nu puteam respira.

Gravidă.

Adică așteptam un copil? Un omuleț? Nu. Nu.

Nu știam cum să mă descurc.

Dacă Jason nu va ști ce să facă în situația asta? Cum să se poarte cu mine gravidă fiind? Dacă mă părăsea? Făceam încă terapie pentru moartea lui Ben... sinuciderea lui. Din punctul acesta de vedere eram de la o zi la alta mai bine, mă simțeam tot mai puțin fragilă. Nu mai simțeam nevoia să evaderez și începusem să vorbesc mai mult. Încă mă mai bâlbâiam când vorbeam, ceea ce mă scotea din minți. Eram exact ca în liceu, practic, înainte de Jason.

Era în flăcări pe terenul de fotbal. Mă duceam la toate partidele și stăteam pe margine cu prietenele celorlalți jucători, făcând galerie băieților în albastru și galben. Vânătorii de talente profesioniști adulmecau în preajma lui, în special cei de la New Orleans și Dallas. Vedeam aceeași persoană de la New Orleans la fiecare partidă în care juca Jason și chiar a vorbit cu Jason de câteva ori. Știam că gândul că ar putea juca împreună cu Drew Brees îl încânta pe Jason mai mult decât ideea de a fi alături de alți coordonatori de joc din liga națională.

Trebuia să-i spun. Trebuia. Dar mai întâi trebuia să fiu sigură. După ultima oră de curs am cumpărat patru truse diferite de teste de sarcină, le-am luat acasă și m-am așezat pe toaletă holbându-mă la primul dintre ele. În cele din urmă, am tras adânc aer în piept, mi-

am dat pantalonii jos, am făcut pipi la capătul la care trebuia, am pus testul deoparte și m-am spălat pe mâini.

Îmi priveam în oglindă reflexia palidă, așteptând. Am ridicat testul și mă zgâiam la cutie.

Terogfăsănufiugravidă... Terogfăsănufiugravidă...

Cruce albastră: gravidă.

Rahat. La naiba. Rahat.

Simțeam cum plămâni mi se contractau și mi se dilatau, absorbind aerul și eliberându-l mult prea repede. Intram în panică. M-am răzbunat cu stângăcie pe capacul de la toaletă, trântindu-l cu putere jos ca să mă pot așeza pe el cu capul între genunchi, încet, după minute lungi de respirație adâncă forțată, am reușit să mă liniștesc.

Apoi îmi sună telefonul.

– Alo?

Gâfâiam încă.

– Salut, Becca? Rachel Hawthorne la telefon.

– Bună ziua, doamna... vreau să spun Rachel. Ce mai faci?

Am încercat să nu intru în panică și mai tare, dar nu înțelegeam de ce altfel m-ar fi sunat dacă nu să-mi dea vești proaste.

– Sunt bine. Nell te-a mai sunat zilele acestea?

Pulsul și respirația se apropiau din nou periculos de mult de limita a încă unui atac.

– N-nu. Nu mai știu nimic de ea de câteva luni. Am sunat-o, dar mi-a intrat căsuța vocală și n-nu m-m-a sunat înapoi.

Am încercat să respir adânc, dar nu m-a ajutat să încetinesc ritmul.

– De ce? Ce... ce s-a întâmplat?

– Păi, s-a întors acasă pe nepusă masă. Ne-am trezit cu ea de dimineață. E... nu știu ce să spun, Becca. Mă îngrijorează, dar ea spune că e bine. Mă întrebam dacă nu ai putea veni aici să vorbești cu ea. Să vezi dacă o poți face să-ți spună ce se întâmplă.

– Ce c-crezi că n-nu e-n re-regulă?

– Ca să fiu sinceră, nu sunt sigură, spuse Rachel. Eu doar... nu cred că ar fi apărut așa din senin dacă nu ar fi ceva la mijloc.

– Am două teste importante mâine di-mmm-mi-dimineată, am spus, dar p-ppp-pot veni să o v-v-văd după aceea, bine?

-
- E o idee bună, mulțumesc, Becca.
 - Dă-mi de știre dacă ap- apare ce-ce-ceva.
 - Așa am să fac. Ne vedem mâine, atunci.
 - Bine, la revedere, Rachel.

Am închis și am așezat telefonul lângă mine, făcându-mi acum griji pentru Nell.

Și eram și gravidă.

Am ascuns celelalte teste, deoarece nu eram pregătită ca Jason să le vadă, apoi l-am aruncat pe cel folosit în lada de gunoi de la bucătărie, îngropându-l bine și acoperindu-l. Apoi, impulsivă de speranța că primul fusese greșit, le-am scos pe celelalte din ascunzătoare și am făcut al doilea test, m-am spălat pe mâini și am așteptat.

Două linii roz: gravidă

Al treilea test... gravidă.

Al patrulea test... gravidă.

Le-am aruncat pe toate și am aruncat punga la container. La nivel rațional, știam că Jason nu mă va părăsi, cu atât mai mult dacă eram gravidă. Dar... una îmi spunea mintea și altceva îmi spunea inima. Frica era frică și mă paralizase, făcându-mă incapabilă să-i spun.

Fără prea multă tragere de inimă am încercat să învăț până când Jason veni acasă de la serviciu. Intră în casă îmbrăcat în pantaloni scurți kaki, ghete Timberland, bătucite și pătate de iarbă, un tricou de culoare verde neon, cu mânecile tăiate și inscripționat Bobs quality landscaping and snowremoval³⁰. Pe cap avea o șapcă de baseball de la Universitatea din Michigan, purtată invers, cu numărul lui cusut cu fir galben și căștile atârându-i pe tricou, unde le trăsese de sub buzunarele pantalonilor. Mirosea a iarbă, transpirație, benzină, ulei și era murdar din cap până-n picioare. Era mânjit cu noroi pe frunte și pe obrazul drept, mâinile îi erau aproape negre de praf, ulei și fire de iarbă, iar tricoul era learcă de transpirație. Era extraordinar de sexi.

³⁰ Firma de amenajări de grădini și dezăpeziri de calitate a lui Bob.

Euforia revederii bărbatului meu care arăta de-a dreptul obraznic după o zi de muncă nu dură decât o clipă, după care am revenit în cruda realitate.

Jason observă probabil că mă schimbasesm la față.

– Hei, iubito. Ce s-a întâmplat?

Am ales răspunsul simplu.

– Nell a venit acasă din s-sss-senin. Rachel e îngrijorată din cauza ei.

Jason se încruntă.

– Asta e tot ce a spus?

Își așază iPhone-ul și căștile pe masă lângă portmoneu și șapcă.

– Cam da.

Mi-am pus cărțile deoparte, m-am ridicat și l-am sărutat, gustându-i transpirația de pe buza de sus.

– M-am gândit să mă duc pe acolo m-m-mâine d-d-după-masă d-după teste.

Secretul meu îmi apăsa sufletul ca o piatră de moară, dar nu eram în stare să scot niciun cuvânt.

– Te duc eu cu mașina, atunci, spuse Jason din baie, în timp ce se dezbrăca.

Stăteam în cadrul ușii, privindu-l cum își dădea hainele jos, admirând cum pielea lui bronzată i se mula pe mușchii văluriți.

– Ai ore și două servicii, așa-i?

– Mda, dar asta este mult mai important, nu-i așa?

Am ridicat din umeri.

– Poate. Ce știi este că Nell a picat acasă ca din s-s-s-se-senin, iar Rachel își face griji să nu se fi întâmplat ceva. Nu știi s-s-si-sigur dacă e așa.

Jason intră sub jetul aburind și în secunda următoare, apa de lângă scurgere se făcu maro.

– Adevărat. Ia camioneta de la școală. Găsesc eu cu cine să merg și să vin de la serviciu.

Mă fulgeră o dorință bruscă, dorința de a-i simți mâinile, buzele, căldura trupului; pentru prima dată de când eram împreună mi-am înăbușit dorința. Am alungat-o și am plecat de acolo, lăsându-l să facă duș. Știam ce avea să se întâmple dacă aș fi cedat acelei dorințe.

Aș fi fost absorbită în acea strălucire emoțională de după și i-aș fi spus.

Deocamdată, acesta era secretul meu. Aveam nevoie să îmi dau seama ce simțeam, pe lângă sentimentele clare de panică oarbă. Eram bucuroasă? Eram supărată? Chiar voiam, în adâncul sufletului meu, să fiu mamă? Eram în vreun fel pregătită?

Un lucru era sigur: nu mi-a trecut niciodată prin cap să renunț la copil.

Pe el. Pe ea. Nu sarcina.

Pe el sau pe ea.

* * *

Testele trecură ca vântul. Cunoșteam materia atât de bine, că, la un moment dat, în mintea mea era un vârtej de mii de gânduri și întrebări, așa că doar o parte din minte mai era preocupată de teste. Am plecat din amfiteatru și mă îndreptam spre casa familiei Hawthorne, conducând dusă pe gânduri, cu radioul oprit, corpul și mintea pe pilot automat, restul ce mai rămăsese din minte căzut în meditație.

O oră și jumătate mai târziu, parcam pe aleea circulară din fața casei familiei Hawthorne, unde nu era nimeni. Ușa era încuiată și nimeni nu-mi răspunsese deși bătusem și sunasem de nenumărate ori. Am ocolit casa, știind că deseori Rachel asculta muzică atunci când gătea și nu auzea dacă era cineva la ușă. Când am ajuns în spatele casei, m-am oprit șocată. O bucată de placaj acoperea ușa glisantă, de sticlă de la curtea interioară sau, mai bine zis, acoperea locul unde fusese odată sticlă. Mă uitasem în casă, dar nu am văzut decât întuneric și faptul că nu era nimeni. Când mă îndepărtam de casă, am privit întâmplător în jos, pe alea din piatră cubică și mi-a stat inima. Am văzut pete împrășcate de culoare maro-închis care duceau spre casă și care dispăreau în iarbă spre curtea interioară.

Famiile Hawthorne și Calloway locuiau lângă un lac privat, dincolo de care erau întinderi mari de câmpuri cu iarbă și pădure. Un drum de țară șerpuia spre pădure și știam că Nell obișnuia să alerge de la casa ei pe acel drum de țară kilometri întregi, până când începea lanul de porumb al domnului Farrell, de unde intra prin

fâșia subțire de pădure și acrii întregi de iarbă până la genunchi care creștea în spatele casei ei.

Punctele maro erau sânge uscat. Cine sângerase? De ce? Unde era toată lumea?

I se întâmplase ceva lui Nell? Făcuse... își făcuse ceva? Nu eram sigură dacă voiam să aflu.

Bâjbâiam în poșetă după telefon și am început să caut la contacte numărul de telefon al lui Rachel Hawthorne. Am format și țineam telefonul la ureche cu o mână tremurândă în timp ce mă întorceam pe aleea din fața casei.

– Alo?

La telefonul lui Rachel Hawthorne răspunse domnul Hawthorne și părea distru.

– Domnul Hawthorne? E B-B-Becca.

– Becca?

Părea confuz și pierdut.

– Becca de Rosa, prietena lui Nell.

– Ah, da. Firește... îmi cer scuze. Sunt... suntem... Nell e la spital, Becca.

În fundal auzeam fragmente din anunțurile făcute prin difuzoarele de spital.

– Ce-ce s-a întâmplat?

– A... se opri brusc și părea să asculte o altă voce din fundal. Da, ai dreptate, Rach. Becca. Vino la spital. O să... îți voi... o să îți explicăm după ce vii aici. E la Terapie intensivă, camera unu-patru-unu. Acum suntem în sala de așteptare.

– Vin-vin a-acolo r-r-repede.

Am închis brusc fără să mai țin cont de formalități și să spun *la revedere*.

Eram deja în camioneta lui Jason, demarând în trombă, conducând nesăbuit, simțind lacrimile ca niște ghimpi în ochi și fierbinți pe obraz. Simțeam că mă rup de durere. L-am sunat pe Jason.

Aparatele de tuns iarba bubuiau asurzitor în fundal, suflantele și aparatele de smuls buruieni făceau o gălăgie infernală.

– Hei, Beck, urlă Jason în telefon, ca să acopere zgomotul. Ai vorbit cu Nell?

– E-e în s-s-spi-spital. N-nu știu d-de ce. S-s-a întâmplat ce-ceva. Ce-ceva r-rău.

Mă înecam în lacrimi și în hohotele aproape isterice și de-abia mă înțelegeam eu pe mine.

Jason nu păru însă să aibă această problemă.

– Rahat! La naiba! Bine, ne vedem acolo. Stai puțin, la care spital?

Nu întrebasesm.

– N-nu ș-șșș-știu... n-nu am...

Jason mă întrerupse.

– Dacă s-a întâmplat la ei acasă, atunci cel mai apropiat ar fi Genesee Regional.

Am auzit un bip anunțând că primisem un mesaj. Am luat telefonul de la ureche și am văzut un mesaj de la Rachel care confirma bănuiala lui Jason.

– Rachel t-t-tocmai mi-a t-t-trimis un m-m-mesaj. E la Gen-Genes-s-sss-s... la d-d-dracu!

Am izbucnit frustrată, scoțând cuvintele printre dinți. Ultimul lucru de care aveam nevoie în momentul acela era să mă bâlbâi.

– Cum... ai... spus... tu.

M-am forțat să vorbesc rar și clar.

– Am înțeles, iubito. E în regulă. Respiră, bine?

– Încerc.

Avusesem nevoie și de ultimul dram de concentrare ca să pot fi coerentă.

– Te iubesc. Voi fi cu tine, indiferent ce se întâmplă. Va fi bine.

– Bine.

Două silabe, dar ce minciună. Nu avea cum să fie bine.

Am pus telefonul lângă mine și m-am concentrat pe condus și să respir rar și adânc.

La spital i-am găsit pe Jim și pe Rachel Hawthorne stând unul lângă celălalt, iar vis-a-vis de ei erau domnul și doamna Calloway, Robert și Theresa. Ei de ce erau acolo?

Rachel mă văzu prima, se repezi la mine și mă cuprinse în brațe. Se trase apoi ușor înapoi și probabil că îmi citi frica în ochi.

– Nu este ceea ce te gândești, Becca. Nu e... ea nu... nu și-a făcut rău. Nu ca... nu ca Ben.

Am sughițat de ușurare.

– Va fi bine.

– C-ce s-a întâmplat? De ce e spartă ușa voastră de sticlă?

– Vino și stai aici, spuse Rachel cu blândețe, dar fermă arătându-mi un scaun.

Sandalele mele scârțâiau pe gresie; simțeam scaunul de plastic tare și rece sub pulpe. Rachel îmi luă mâinile în ale ei și am știut atunci, că, indiferent ce auzeam, avea să fie îngrozitor.

– S-s-spune-mi odată!

– A pierdut sarcina aseară.

Nu am răspuns. Nu am reacționat. Era clar că nu auzisem bine.

– Cum? A... făcut ce?

Rachel își trase nasul, iar Jim Hawthorne se întinse spre ea din partea cealaltă ca să îi pună mâna pe umăr.

– Era însărcinată, spuse Rachel. A plecat să alerge și... a pierdut copilul. A pierdut mult sânge, prea mult sânge. Va fi bine, dar dacă nu ar fi găsit-o Colton atunci când a făcut-o, ar fi putut... of, Doamne...

Eram atât de șocată încât aș fi căzut din picioare dacă nu aș fi stat deja pe scaun.

– Colton? Colton Calloway?

De ce ar fi găsit-o Colton? Doar locuia la New York... și atunci îmi pică fisa.

– Stai puțin... el-el e tatăl? am întrebat.

– Da.

Rachel dădu din cap, iar părul ei blond săltă și străluci în lumina aspră fosforescentă.

Robert și Theresa stăteau pe rândul de scaune de peste drum de noi, pe fețele lor citindu-se neliniște, confuzie, teamă, îngrijorare. M-am uitat spre ei; nu-i cunoșteam deloc. Robert Calloway era congressman așa că stătea mai mult în Washington D.C. Nu știam cu se ocupa Theresa, dar și ea era plecată mult. Copii fiind, nu prea ne-am petrecut timpul pe la familia Calloway. Când Nell și cu mine eram mici și ne jucam cu Kyle, făceam asta de obicei la Nell acasă, așa că Robert și Theresa erau pentru mine niște străini. Robert era înalt, cu spatele lat, era ușor rotunjit în dreptul burții, solid și cu trăsături dure, păr grizonant și ochi albaștri strălucitori, pe care îi

moștenise și Colton. Theresa aducea mai mult cu Kyle, zveltă, îngrijită, trăsături clasice, frumoase și ochi bruni, așa cum fuseseră și ai lui Kyle.

– Colton și Nell... am început eu să spun sperând că propoziția se va completa de la sine.

– Presupun că au dat unul peste celălalt în New York, spuse Rachel. Nu știu exact mai mult decât atât. Totul s-a întâmplat atât de repede. Nell a venit ieri dimineață devreme. Probabil a prins o cursă de noapte de la New York, pentru că a intrat pe ușa noastră la șapte dimineața. Era... obosită. Nu somnoroasă, vreau să spun că părea... epuizată emoțional. Extenuată, îngrijorată. Mi-a spus că nu voise decât să vină puțin timp acasă și că totul era bine. Nu am crezut-o, deoarece o cunosc pe Nell. Știu când ascunde ceva. Am urmărit-o ascunzându-mi totul atâta timp... dar nu voia să vorbească cu mine. A stat aproape toată ziua la ea în cameră. Și apoi târziu, pe la ora nouă, a spus că se duce să alerge puțin. Nu plecase decât de vreo douăzeci de minute când ușa de la intrare s-a trântit de perete. M-am speriat atât de tare, încât am spart un pahar. Era Colton. Era... se purta ca un nebun. Era supărat și mă întreba unde era Nell, deoarece o căuta. I-am spus că se dusese să alerge pe lângă ferma Ennis și a plecat după ea. Apoi... s-a întors cu ea... pe brațe. Dumnezeuule, era... era plină de sânge. Pe bluza lui șiroia tot sângele ei. Îi curgea dintre picioare. Știam... știam. Am pierdut două sarcini înainte să o am pe Nell. Ale mele... ale mele nu au fost atât de grave. Dumnezeuule... draga mea fetiță.

Rachel se scutură de plâns și se întoarse în brațele soțului ei.

Ce se va întâmpla cu mine? Acesta fusese primul gând care-mi trecu prin minte când Rachel se opri din povestit.

– Pot-pot să o v-văd?

– Trebuie să întreb o asistentă, răspunse Jim. Nu știu dacă s-a trezit încă.

Asistenta din spatele ghișeului mă informă că Nell se trezise și că puteam să o văd dacă Nell voia acest lucru. Am urmat-o pe un hol lung, uitându-mă la numerele de pe uși, apropiindu-ne tot mai mult de 141. Mai multă lume era adunată ciorchine în dreptul unei uși, în liniște. Mi-am dat seama că erau în dreptul salonului lui Nell. Apoi, pe măsură ce mă apropiam, am auzit de ce.

Cineva cânta la chitară, acompaniindu-se cu o voce joasă, masculină. Nu înțelegeam cuvintele încă, dar melodia era răvășitoare. Un cântec de leagăn curat, improvizat, cu acorduri simple, care se repetau într-un refren ce-ți lumina sufletul. M-am îmbrâncit printre asistente, doctori și pacienți până când am putut să văd în cameră. Colton ședea lângă patul lui Nell, cu chitara în brațe, capul într-o parte, cu ochii mijiți, cu mușchii gâtului încordându-se în timp ce cânta și bicepsii pulsând în timp ce ciupea corzile chitarei. Vocea îi era atât de hipnotică, plină de suferință autentică, încât am simțit efectul cântecului cât se putea de real, ca o forță palpabilă care îmi învăluia trupul în timp ce ascultam.

Tu ai visat?

Tu ai avut un suflet?

Cine ai fi putut săfii?

N-ai cunoscut vreodată brațele mele,

N-ai cunoscut vreodată brațele mamei tale,

Copil al meu, copile.

O să visez eu în locul tău,

O să respir eu în locul tău,

O să-i pun întrebări lui Dumnezeu în locul tău,

O să-mi agit pumnii și-o să țip și-o să plâng în locul tău.

Cântecul ăsta e pentru tine,

E tot ce am.

El nu-ți dă un nume.

El nu-ți dă un chip.

Dar e tot ce am eu de dat.

Toată dragostea îmi e în vorbele pe care le cânt,

În toate notele chinuite ale chitarei mele.

Copil al meu, copile,

Tu nu te-ai dus,

Fiindcă nici n-ai fost vreodată.

Dar asta nu înseamnă

Că ai plecat neiubit.

Nu înseamnă că ai fost uitat,

Tu nenăscut copil al meu, copile,

Cu cântecul ăsta,

*Te îngrop.
Cu cântecul ăsta,
Te jelesc.*

La ultimele acorduri lovi corzile chitarei cu putere și sunetul se prelungi, lăsă apoi capul în piept, iar umerii începură să se scuture. Cântecul îmi reaminti de ceea ce creștea în mine, exact ceea ce Nell pierduse, exact ceea ce Colton pierduse. M-am înecat din cauza lacrimilor și am tușit. Colton se întoarse și deschise ochii, părând surprins să vadă atâta lume adunată la ușă. Nu mă văzu sau poate nu mă recunoscuse. Se întoarse spre Nell care încercă anevoios să se dea jos din pat, târând după ea tuburi și cabluri și fire de monitoare. Se cațără în poala lui Colton, agățându-i-se de gât, plângând atât de tare încât te durea sufletul dacă te uitai la ea. Trupul ei se cutremura fără control, iar plânsetul ei era puternic, hohote răgușite, strigăte înăbușite în camera aceea mică, în care se auzeau sunetele constante ale monitorului cardiac.

Am recunoscut modul în care se agățase de Colton, de parcă era singurul lucru care putea să o țină cu picioarele pe pământ, singurul lucru care o împiedica să se sfâșie. O ținea în brațe delicat, mângâind-o pe spate cu familiaritate și tandrețe mahnită. Puteam să văd cât de mult o iubea după cum îi dădu cu degetele la o parte părul din ochi, cum nu îi șoptea vorbe goale de consolare, după felul în care abia o atingea, dar lăsa iubirea să spună mai multe. Am plecat din dreptul ușii și m-am sprijinit cu spatele de perete, făcându-mă nevăzută.

O ascultam pe ea plângând și pe el trăgându-și încet nasul. Au suferit împreună mult timp, iar eu am așteptat. Într-un final ajunse și Jason. Aveam ochii închiși și îi ascultam pe Nell și pe Colton murmurându-și unul altuia cuvinte pe care nu le deslușeam, dar care erau în bine cunoscutul limbaj al îndrăgostiților.

Încă eram uluită de faptul că Nell și Colton aveau o relație romantică.

L-am tras de acolo pe Jason și am făcut câțiva pași pe coridor. Când am trecut prin dreptul ușii, m-am uitat înăuntru și am văzut-o pe Nell pe patul de spital, ținându-l pe Colt de mână. Mă văzu, dar se uită apoi în altă parte.

-
- Ce s-a întâmplat? mă întrebă Jason.
 - Tu ai văzut cine e în s-s-salon cu Nell?

Jason dădu din cap.

- Colton Caloway.
- Cum? Ce caută în Michigan?

Am tras adânc aer în piept.

- Sunt împreună. Nell și Colton. Vreau să spun împreună. E-ea... ei... Nell a p-ppp-pierdut o s-sarcină.

Am tăcut ca să las lucrurile să fie înțelese.

Jason rămase cu gura căscată, o închise și apoi se întoarse ca să se uite în salonul 141, de parcă acolo era vreun răspuns mai vizibil.

- Ea... vrei să spui că era gravidă?

Am dat din cap, iar el își lăsă capul pe spate răsufând cu putere, evident surprins.

- Rahat! La așa ceva chiar nu mă așteptam.
 - N-nici e-eu. Am crezut... mi-a fost frică să nu fi...
- Jason mă întrerupse, trăgându-mă la pieptul său.
- Exact la asta m-am gândit și eu. Bine că nu a fost așa.
 - Da.

Mi-am lipit fruntea de pieptul lui. Secretul meu îmi stătea pe suflet ca o piatră fierbinte, dură și imensă.

Sub nicio formă nu îi puteam spune acum. Nu în situația aceasta.

Jason îmi ridică bărbia cu degetele privind-mă scrutător cu ochii săi de jad. Mi-am dat seama atunci că știa că îi ascundeam ceva.

- Becca, ce se întâmplă cu tine?

Am dat din cap.

- N-nu, n-nu aici, t-te rog.
- Totuși, nu mi se năzare mie, nu? E ceva ce nu îmi spui?

M-am cutremurat, respirând cu putere.

- Da, dar... ceea ce s-se întâmplă aici... nu e momentul și-și nici l-locul.

- Doamne, cred că înnebunesc naibii!

Mi-am dat seama după voce că era furios și îngrijorat. I-am luat obrazii în palme și i-am adus buzele peste ale mele într-un sărut scurt, dar profund.

- Te iubesc. Pentru totdeauna, bine?

Lăsa să-i scape un oftat lung.

– Deci nu mă părăsești sau altceva, nu?

Am început să râd când am auzit așa ceva.

– Niciodată. Nici... o... dată.

M-am îndepărtat din brațele lui și l-am ghidat spre salonul lui Nell.

Ea inspiră adânc în momentul în care am intrat. Colton stătea în picioare, cu fața la noi, neștiind dacă să ne strângă mâna sau să ne îmbrățișeze. I-am făcut stingheră cu mâna, am ezitat, după care am trecut de el, ca să mă duc să o îmbrățișez pe Nell, luând-o blând de după umeri.

Ea se trase ușurel înapoi și mă privi fix cu ochii ei de culoare verde-cenușiu.

– Becca, eu...

– Cum s-a întâmplat asta? am întrebat eu.

– Păi, vezi tu, când un bărbat și o femeie se iubesc, încep eu, dar se opri și izbucni în râs.

Am lovit-o ușor peste braț.

– N-nu fi scorpie. Ș-știi ce v-vreau să s-spun.

Se încruntă când auzi că mă bâlbâi. Ultima dată când ne văzuserăm nu mă bâlbâiam deloc.

– E complicat.

M-am întors ca să mă uit la Colton, care stătea lângă Jason și părea tare încurcat.

– Atunci, de-decomplică.

Aruncă o privire spre Colt și Jason.

– Ne lăsați cinci minute? Vă rog?

Colton se strecură pe lângă mine, se aplecă spre ea și o sărută.

– Mă duc să iau o cafea.

Își lipi buzele de urechea ei, dar am auzit cuvintele pe care le șopti.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc, Colton, spuse ea cu voce tare, neobosindu-se să mai șoptească.

Jason mă îmbrățișă în treacăt și mă sărută în colțul gurii.

– Vrei cafea?

– Sigur că da. Mersi, iubitele.

După ce ei plecară, m-am așezat pe scaunul abandonat de Colt și m-am întors spre Nell.

– Spune tot.

Se uită lung, pe lângă mine, de parcă voia să vadă dacă mai era Colt acolo sau de parcă l-a fi putut vedea prin perete.

– E... tot ce n-am știut vreodată că am nevoie. Știu că nu prea are sens, Becks. Nu are. E fratele mai mare al lui Kyle. E cam neșlefuit. Dar... Doamne, cum să-ți explic? E atât de talentat. L-ai auzit, te-am văzut. Îmi... îmi arată cum să mă vindec. Cum să mă detașez de ce s-a întâmplat. Nu mi-a fost deloc bine, Becca. Chiar și atunci când am plecat la New York. Îmi dau seama cum au arătat lucrurile. Ca și cum aș fi făcut progrese în cele din urmă. Cu toate acestea, nu făcusem. Mă pricepeam tot mai bine să ascund faptul că sufeream în fiecare zi. Că îmi era dor de el în fiecare blestemată de zi.

Mă privi, încercând să-și dea seama ce efect aveau cuvintele ei asupra mea.

– El a reușit să vadă mai mult decât atât. A văzut asta la înmormântare, acum câțiva ani. Știa că nu-mi îngăduiam să simt. Absolut nimic.

Mi-am coborât bărbia în piept. Durerea cu care retrăiam acele zile fiind mult prea greu de suportat.

– Nu... nu îți reamintește de... Kyle?

– Da. Mult. Dar... nu este el. E atât, atât de diferit. Noi nu l-am cunoscut pe Colt, știi? Când eram mici, nu am înțeles nici pe departe prin ce trecea. E atât de puternic, Becca. Nici nu știi cât e de puternic. Ce a îndurat și peste ce a trecut, fiind totuși capabil să mă iubească, să mă iubească și să zâmbescă.

Își trecu degetul mare peste încheietură și am observat o urmă recentă de tăietură, adâncă, groasă și crestată. Ea m-a văzut.

– Asta nu se va mai întâmpla niciodată. Perioada tăiatului s-a încheiat. Totuși, este ca o dependență. Voi fi întotdeauna o persoană care se taie. Doar că... refuz să o mai fac.

M-am uitat în ochii ei.

– Cred că a-acum în-înțeleg.

Ea sesiză ceva în tonul meu.

– Ce vrei să spui?

Era o șoptă înfricoșată.

I-am arătat brațele mele.

– M-am gândit să mă tai de câteva ori. Nu am făcut-o niciodată, dar m-am gândit la asta.

– De ce?

– Ben s-a spânzurat... în aprilie... pe nouă aprilie.

Mă forțam să vorbesc rar, să-mi amintesc orele de modelare a vorbirii.

Nell își puse mâna la gură și făcu ochii mari, chinuți.

– S-a spânzurat? Doamne, Becca... Îmi pare atât de rău.

– Am încercat să te sun, dar nu ai răspuns. Nu m-ai sunat înapoi. Și Jason te-a sunat.

Am încercat să-mi ascund amărăciunea, dar nu prea reușeam.

– Știu. Îmi pare rău. Eu doar... singurul lucru pe care îl puteam face ca să nu-mi pierd mințile era să încerc să supraviețuiesc de la o zi la alta. Lucrurile între mine și Colt erau... cel puțin tumultoase.

Mă luă de mână.

– Îmi pare rău, Becca. Îmi pare rău că sunt o prietenă de rahat. Nu am fost lângă tine când ai avut nevoie de mine, pe când tu ai fost mereu alături de mine.

Am ridicat din umeri.

– Presupun că ai avut... problemele tale de care să te ocupi, înțeleg asta.

– Ce s-a întâmplat? De ce a făcut asta?

Am dat din cap.

– E o poveste lungă. Știi că nu a fost bine niciodată. Unele lucruri... viața... totul a devenit mult prea complicat pentru el. A fost singurul mod în care a putut el... a putut să facă față.

– Și de aceea te bâlbâi din nou? Ți-a fost mult mai bine o vreme, nu-i așa?

Am scuturat din cap.

– Da.

Mă uitam la podeaua dintre picioarele mele.

– Eu l-am găsit. A lăsat un bilet și eu l-am găsit. Tocmai... tocmai o făcuse. Încă... încă se zbătea când l-am găsit. Am coșmaruri despre asta. Cred că voi avea întotdeauna.

– Dumnezeule, Becca. Nu știu... nu știu ce să spun.

– Sunt mai bine acum. Mă duc din nou la doctor.

– E medicul tău? La care ai mers după ce a murit Kyle?

Rostise cuvintele atât de liniștit, atât de calm. Am admirat-o pentru asta.

– Da. O vreme nu am vrut să merg. Mă cam izolaseam câteva luni.

Nu mă mai bâlbâiam. Lungeam cuvintele și vorbeam ca și cum aș fi rostit un discurs pregătit, dar era totuși o îmbunătățire. Era ca și cum faptul că Nell avea nevoie de mine ca prietenă îmi dădea un motiv să fiu fluentă în exprimare, un motiv pe care nici măcar Jason nu mi-l putuse oferi.

– Te-ai izolat? Întrebă Nell.

– Da. De fapt nu am mai vrut să vorbesc deloc. Cam două luni. Jason m-a obligat să merg din nou la ședințele de terapie.

– Ei bine, mă bucur că a făcut-o. Mă bucur că nu te-ai tăiat.

Am expirat lin.

– Și eu.

O priveam pe Nell cu ochii mijiiți.

– Cum îți e, Nell? Pe bune.

– Nu știu încă. Am pierdut copilul. Eram gravidă și îmi era frică. Nu i-am putut spune. Ar fi trebuit. Pur și simplu... nu am putut. Îmi făceam tot felul de griji despre ce ar fi putut spune, despre cum ar fi reacționat. Dacă m-ar mai fi iubit, dacă nu m-ar fi urât pentru faptul că îl legam cu un copil. Acum știu că ar fi trebuit să procedez altfel. Ar fi trebuit să-i spun, ar fi trebuit să am încredere în el.

Nu aveam aer. Era posibil să-și fi dat seama? Nu se uita la mine. Trăgea de un fir de ață din pătura de spital aspră.

– Ce-ce se va întâmpla cu tine și cu Colton?

– Știi, nu îi place să i se spună *Colton*. Mă rog, doar eu am voie. Preferă *Colt*.

Se pieptănă cu degetele, strâmbându-se de durere în momentul în care i se întinseră mușchii, simțind încă durerea.

– Nu știu ce se va întâmpla. Vom fi împreună. Probabil voi rămâne aici o perioadă, câteva săptămâni cel puțin, până mă vindec. Fizic. Probabil că o să merg și eu la un psiholog. Doar Dumnezeu știe că trebuia să fac asta demult. Colton și cu mine... ne iubim. Mă înțelege. Știu că totuși multă lume nu va înțelege. Cum aș putea fi îndrăgostită de el dacă e fratele mai mare al lui Kyle? M-am luptat cu asta săptămâni întregi. M-am luptat din greu. Eu nu voiam. Nu

voiam să renunț... nu voiam să accept iubire sau să mă deschid în fața lui. Dar cumva am știut că mă va forța să-mi deschid sufletul.

Își șterse nasul, respiră și apoi se uită la mine.

– Știi că nu am plâns deloc după Kyle? Nici măcar o dată. Mi-am refuzat orice sentiment de tristețe, de jale. De aceea m-am tăiat. Elibera... elibera durerea, mă făcea să mă gândesc la altceva, să simt altceva în afară de durerea pe care mi-o lăsase în suflet.

A tras adânc aer în piept, îl lăsă să iasă, apoi făcu asta din nou. Îi vedeam durerea în sprâncenele încruntate, în tremurul stăpânit al bărbiei.

– Încă doare. Încă mă gândesc la el... încă îl văd murind în visele mele. Dar știi, știi, că nu pot trăi blocată într-un cerc vicios. Gata! Faptul că am pierdut... că am pierdut copilul? Același lucru. Singurul mod prin care poți scăpa de durere este să trăiești durerea. Nu poți scăpa de ea. Nu o poți ignora. Durere, jale, furie, nefericire... nu dispar, doar sporesc, se combină și se agravează. Trebuie să le trăiești, să le recunoști existența. Trebuie să dai durerii ce i se cuvine.

– Ascultă și tu ce spui, vorbești ca un om mare.

Am încercat să râd, să relaxez atmosfera cu o glumă, însă fără succes.

Tresări.

– Nu sunt, Doamne! Chiar că nu sunt deloc un om mare. Nu cunosc decât durere. Ceea ce am spus mai devreme, este, de fapt, ceea ce mi-a arătat Colton. Și el a trecut prin așa ceva, a trecut prin atâtea. Mergem înainte împreună.

– Mă bucur că nu treci singură prin asta.

Își îndreptă privirea spre mine.

– Sunt sigură că aș fi moartă fără el.

– Ai nevoie de el ca să fii bine?

Ridică din umeri.

– Și da, și nu. Știi ce te îngrijorează. Nu e o chestie legată de dependență, pe cuvânt. Am nevoie de el, da, pentru că... ei bine, pentru că el este totul. Dar acum știu că trebuie să trăiesc în continuare, indiferent ce se întâmplă în viață. Aș fi nenorocită fără el, dar mi-ar plăcea să cred că aș reuși să fac bine față.

– Dar nu se pune problema să fii fără mine, spuse Colt din spatele nostru. Nu plec nicăieri.

M-am dat la o parte și am simțit brațele lui Jason în jurul meu. Ținea în fiecare mână câte un pahar de cafea arsă. Cafeaua era arsă bine de tot și pentru lucrul ăsta tot am sorbit din ea.

Nell se uită la mine.

– Sunt foarte obosită. O să mă culc acum. Veniți și mâine?

– Vom fi aici, am spus.

Când am plecat, silueta voluminoasă și musculoasă a lui Colt era aplecată peste Nell, sărutând-o, mângâind-o pe păr, acoperind-o și aranjându-i pătura lângă ea. Se întoarse și se uită la mine, ochii lui albaștri străfulgerându-i pe ai mei. I-am zâmbit, încercând să-i dau de înțeles că eram de acord cu relația lor. Nu înțelesesem prea bine cum de ajunseseră ei împreună, cum se întâmplase, dar nu mai conta. Am auzit dragostea în vocea ei când îmi vorbise despre el, am văzut-o în felul în care se priveau, în felul în care el o săruta.

Eram la jumătatea drumului spre casă, când brusc îmi veni în minte un gând.

– Cum ai ajuns aici? Camioneta ta e la mine.

– Acum își pune ea întrebări, râse Jason. M-a adus Bob. I-am spus că e o urgență de familie.

– Mulțumesc că ai venit.

Se uită la mine în timp ce trecea de pe o bandă pe alta într-o zonă cu viteză redusă.

– Este vorba despre Nell. Bineînțeles că am venit.

Urmă un moment de tăcere, după care el deschise subiectul.

– Ai de gând să-mi spui acum ce te roade de mai bine de două luni?

Am simțit cum inima începu să-mi bată să-mi iasă din piept. Am încercat să mă liniștesc impunându-mi să respir adânc, dar nu am reușit decât să provoc un alt atac de panică. Am simțit mâna lui Jason pe spate când m-am aplecat ca să-mi pun capul între genunchi și am dat cu capul de torpedo.

– Respiră, iubito. E totul în regulă. Respiră. Respiră adânc, bine? Liniștește-te.

Vocea lui mă învălui cu tonurile ei liniștitoare.

M-am ridicat și mi-am scuturat părul de pe față, concentrându-mă pe respirație și pe ceea ce aveam de gând să spun. Când am reușit să mă controlez cât de cât, m-am întors spre Jason.

– Poate ar trebui să tragi pe dreapta.

Jason ridică interogativ dintr-o sprânceană, dar făcu așa cum îl rugasem, virând peste două benzi de mers ca să iasă pe marginea drumului. Trase într-o parcare McDonald's, puse camioneta în poziția parcare și se întoarse spre mine.

– Ce dracu se întâmplă, Beck?

Am respirat de câteva ori și mi-am făcut curaj să mă uit la el.

– S... sunt... sunt însărcinată.

Clipi de câteva ori fără să-și ia privirile din punctul în care privea pentru mai multe secunde.

– Ești însărcinată?

Am dat din cap.

– Da. Am făcut patru teste.

– De când știi?

Vocea lui era căutat de calmă și precis modulată.

– Știu sigur doar de ieri.

– Dar ai bănuț înainte de asta?

Am dat din cap.

– Când am făcut sex prima dată după perioada aceea lungă în care nu am făcut nimic? Mi-am dat seama doar înainte să adorm că nu îmi mai luasem pastila de când... de când murise Ben. Pur și simplu... am uitat.

Nu mă puteam uita la el. Priveam pe bordul mașinii umbrele aruncate de soare prin parbriz.

– Îmi pare rău, am șoptit.

– De ce îți ceri iertare?

Mă atinse pe bărbie, încercând să-mi întoarcă privirea spre el, dar m-am ferit. Nu voiam să plâng, dar asta urma să se întâmple. Părea furios și îmi era frică.

– Hei... uită-te la mine, te rog.

Voiam să deschid brusc portiera și să fug, în loc de asta, însă, mi-am fixat privirea încețoșată de lacrimi în ochii lui prea-verzi.

– Mi-e frică, Jason. Mi-e atât de frică.

Vocea mea tremură, se înfiora, clacă.

– Pari furios. Nu vreau... să mă părăsești. Știu că nu am v-vorbit d-despre asta. Nu-nu suntem p-p-pregătiți pentru așa ceva. Știu că nu-nu-nu suntem. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai devreme, dar mi-mi-a fost frică.

Am auzit cum își desfăcu centura și ieși din ea și i-am simțit mâna urcându-mi pe braț, până pe obraz. Mă trase spre el, iar eu i-am sărit direct în brațe.

– Iubito, șopti el cu o voce aspră, dar tandră. Becca, iubito, nu sunt furios. Nu sunt. Surprins, da. Nu am avut idee. Te purtai atât de... bizar în ultima perioadă. Îți era rău și toate alea. Mi-era frică să nu-mi spui că ai cancer. Nu îți cere scuze.

– Apoi... am aflat despre n-n-Nell și mi s-a făcut frică și mai tare. Dacă... dacă mi se întâmplă și mie?

– Nu se va întâmpla.

– N-aș suporta... n-aș suporta să mai pierd pe cineva, Jason. Oricum, și așa, simt că atârn de un fir de ață.

– Este vorba despre noi, bine?

Jason îmi ridică bărbia și mă sărută tandru.

– Te iubesc. Este o surpriză, da, dar nu sunt furios. Nu știu exact ce simt, dar furios nu sunt nici pe departe.

Puțini centimetri ne despărțeau buzele. M-am simțit atât de vulnerabilă, atât de dornică.

– Promiți? Eu doar... mi-a fost atât de frică că am lăsat să se întâmple asta.

Își frecă obrazul de al meu.

– Nu, iubito. Nu. Ai fost atât de distrusă după tot ce s-a întâmplat cu Ben. Nu este vina ta. Nu este... aceasta nu este o *greșală*. S-a întâmplat și asta e. Ne ocupăm de ea împreună, în fiecare zi.

– Doar... ar trebui să știi că îl păstrez. Indiferent ce se întâmplă.

– Bineînțeles. Nici nu aș vrea să fie altfel.

Mirosea puternic a transpirație, a iarbă tăiată și a benzină, iar buzele lui mă mânjiră de sudoare când mă sărută, grăsimea de pe mâinile lui ajungând pe pielea mea, dar nu aș fi plecat din brațele lui pentru nimic în lume. Mă agățam de el cu fiecare fibră a ființei mele, având nevoie de o asigurare.

Urma să avem un copil împreună.

Jason
CAPITOLUL 17
Anunțarea veștilor. Competiția vocilor
Două luni mai târziu

Ședeam pe marginea canapelei cu palmele transpirând. Becca ședea lângă mine, degetele ei erau împreunate cu ale mele și mă strângea cu putere, dându-mi de înțeles că și ea era la fel de agitată ca și mine. Treaba asta, să spunem părinților ei că era însărcinată... era de-a dreptul înspăimântătoare.

În schimb, evaluările de la Sindicatul Căutătorilor de Talente a Ligii Naționale de Fotbal American au fost floare la ureche. Prestația mea în timpul perioadei de evaluare și recordul pe care îl dețin m-au adus mai aproape de o selecție în prima rundă. Vorbisem deja cu agenții, erau deja cu ochii pe mine, actele erau pregătite și termenele fixate. Nu mai trebuia decât să aștept luna aprilie a anului viitor, când se făceau echipele, dar deja bănuiam că aveam să ajung la New Orleans Saints.

Am scuturat din cap ca să-mi alung gândurile legate de fotbal. Enzo și Leena de Rosa stăteau față în față cu noi, Enzo ținând-o pe soția sa de după umeri și cu degetele sale groase bătând un ritm în dorul lelii pe pernă.

– Mamă... tată, începu Becca. Întâi se uită la mine, apoi la tatăl ei.
– Vreau să spun tati. Eu... Jason și cu mine avem ceva să vă spunem.

Enzo și Leena se uitară unul la celălalt, într-un schimb tacit de păreri. Ochii le erau umbriți de o tristețe îndelungată. Se schimbaseră în lunile ce urmaseră sinuciderii lui Ben. Ne invitaseră la cină pe Becca și pe mine de nenumărate ori și păreau sincer interesați de noi și de mine. Becca observase această schimbare la ei și în consecință încerca să elimine încordarea din relația lor. Mersese într-atât încât începuse să-i spună tatălui ei *tati* în loc de *tată*, cum îi spusese atâta timp.

Becca scoase un plic din poșetă și i-l dădu Leenei, ai cărei ochi se făcură mari în momentul în care văzu fotografia de ecograf.

– Sunt însărcinată, spuse Becca.

– Cât de mare e? Întrebă Leena cu accentul ei greoi, după care își drese vocea. Adică, sarcina vreau să spun, în câte luni ești?

– Patru luni.

Privirea Beccăi se muta de la mamă la tată și înapoi, încercând să evalueze.

– Totuși, nu vom ști ce este decât peste câteva săptămâni.

Am presupus că spusese ultima propoziție mai mult pentru tatăl ei, deoarece mama, medic pediatru, știa acest lucru.

Enzio își drese și el vocea și întrebă:

– A fost ceva... neprevăzut, *sî*?

– Da, domnule, așa este, am răspuns.

– Și care sunt planurile voastre legate de acest... eveniment neprevăzut? mă întrebă el.

Am tras adânc aer în piept și mi-am ales cuvintele cu grijă.

– Poate că a fost neprevăzut, dar nu este nedorit. O iubesc pe fiica dumneavoastră din toată inima. Cred că, deja, știți asta. Voi fi permanent alături de ea. Voi avea grijă de ea și de copilul nostru.

Enzio dădu din cap.

– Poate că mai demult ți-aș fi cerut să te căsătorești cu ea *imediatamente*, imediat, așa-i? Dar... acum? E fericită cu tine. Am văzut asta. Nu ai lăsat-o nicio clipă singură. O iubești cu adevărat, am fost martor. Ea este... singurul meu copil, de-acum. Nu vreau decât să o văd fericită.

Vocea i se înecă și își mută privirea în altă parte, dregându-și glasul și clipind des.

– Bineînțeles că îmi fac griji că acest lucru îi va afecta planurile pe care și le făcuse pentru cariera ei, dar asta este alegerea ei.

– Domnule de Rosa, Enzio, este cu desăvârșire alegerea ei. Vreau să facă numai ceea ce o face pe ea fericită. Voi face tot ce pot ca să mă asigur că își termină studiile și că are o carieră, dacă asta își dorește.

Am făcut o pauză după care am continuat.

– Nu știu cât de multe știți despre planurile mele după ce termin facultatea, dar în ultimele sezoane am fost *vânat* de cei care caută talente pentru LNF și nu există nicio îndoială că voi merge la profesioniști. Voi avea grijă de fiica dumneavoastră și voi face acest lucru bine. Banii nu... nu vor fi o problemă.

Încuviință și o privi pe soția lui, apoi se uită la noi.

– Și căsătoria? Ați discutat despre asta?

Becca interveni atunci, vorbind pentru amândoi.

– Da, am vorbit. Nu suntem logodiți oficial, dar vrem să ne căsătorim. Sperăm să fiți de acord, să fiți alături de noi la nuntă și să faceți parte din viețile noastre.

– Cu siguranță, *figlia*, spuse Enzo. Știu... știu că de multe ori am fost foarte sever cu tine, dar... nu ți-am vrut decât binele. Îmi pare rău doar că a fost nevoie... de moartea fratelui tău, ca să ne dăm seama, ca eu să îmi dau seama...

Părea că nu mai știa ce să spună și rostise cuvintele stângaci.

– Ce vrea tatăl tău să spună este că suntem toți o familie.

Leena se ridică și veni cu grijă spre canapeaua pe care stăteam Becca și cu mine, luându-și fiica în brațe.

– Te iubesc, Rebecca. Nu îmi vine să cred că voi fi bunică.

Enzio stătea cu spatele sprijinit de perne, uluit.

– Iar eu... iar eu voi fi *nonno*. Extraordinar!

Am făcut, mai degrabă Becca și cu Leena începuseră să facă, planuri pentru petrecerea bebelușului și am discutat despre posibile locuri în care să organizăm nunta. Nimeni nu i-a adus în discuție pe părinții mei ceea ce nu m-a deranjat câtuși de puțin. Nu mai vorbisem cu ei din ziua în care pleasem de acolo cu Becca și nu aveam nici cea mai mică intenție să schimb ceva. Nu îi voi mai căuta niciodată. Pe niciunul dintre ei. Nu mă mai gândisem la ei de multă vreme, însă toate aceste discuții despre nunți și bebeluși mi i-au adus pe mama și pe tata în minte. Mă întrebam ce părere ar fi avut despre faptul că deveneam tată. Mă întrebam dacă tata ar fi fost de acord să joc pentru Saints. Probabil că nu. Indiferent ce echipă aș fi ales, eram sigur că nu ar fi fost cea potrivită, iar eu nu mai eram prostul de altădată care să-i vrea acceptul.

Pe drumul de întoarcere spre casă, Becca sporovăia în mare viteză despre toate planurile pe care le făcuse împreună cu mama ei. După câte se părea urma să avem o nuntă mică, de primăvară, în luna martie. Nu invitam decât persoanele apropiate, în principal: Enzo și Leena, Nell și Colt împreună cu părinții lor, câțiva prieteni de-ai Beccăi de la universitate, pe domnul antrenor Hoke și pe câțiva dintre cei mai apropiați amici din echipă. Becca avea să fie

aproape de termen atunci, pentru că trebuia să nască la sfârșitul lui aprilie. Fără să știu, pare-se că Becca deja se uitase după rochii de nuntă și găsisese una pe internet care avea să-i fie numai bună să o poarte gravidă în opt luni. Nu știam de ce nu ne-am fi putut căsători mai devreme, în decembrie sau ianuarie, de exemplu, dar, când am sugerat așa ceva, și Leena și Becca mi-au aruncat o privire de genul *dar ce ai, te-ai prostit?*

- Nu mă mărit iarna, declară Becca și asta încheiase orice discuție pe subiect.

Enzio îmi zâmbi atotcunoscător și mă trase în biroul lui unde îmi turnă un pahar de whisky de culoarea chihlimbarului. Eu nu obișnuiam să beau așa că alcoolul m-a ars până în stomac unde îl simțeam ca pe o tonă de cărămizi, dar după primele înghițituri începu să-mi placă acea dogoare.

- E mai bine să lăsăm femeile să facă așa cum vor când este vorba despre astfel de lucruri, îmi spuse Enzo, bătându-mă ușor pe umăr. Îți vor cere părerea, poate, dar aceasta nu contează decât dacă ești suficient de prost încât să spui că nu-ți pasă, ceea ce este un răspuns greșit. Îmi amintesc că atunci când s-a căsătorit nepoata mea am văzut pe viu chestia asta. Bietul băiat cu care se mărita Maria era complet derutat și nu înțelegea niciodată de ce îl tot întrebau ce șervețele preferă sau ce aranjamente florale consideră că ar fi mai potrivite, când de fapt nu le alegeau niciodată pe cele care îi plăceau. *De ce mă întrebați dacă nu aveți de gând să mă ascultați?* întreba tot timpul. Așa sunt femeile, îi spuneam. Nu le înțelegem, mai ales atunci când vine vorba despre nunți și petreceri.

Dădeam din cap ascultându-l și luam câte o înghițitură de whisky, simțind o stare de euforie care mă cuprinsese imediat după ce am terminat paharul cu licoarea de foc. Becca a fost cea care se urcă la volan ca să ne ducă acasă după ce și-a dat seama cât de euforic eram și râdea de mine de câte ori vorbeam pentru că articulam destul de neobișnuit cuvintele.

- Ești haios când ești băut, spuse ea împingându-mă în apartament și ducându-mă în dormitor.

- E ciudat, nu-mi place, i-am spus. Mă simt rupt de lume.

- Atunci, poate ar trebui să te așezi și să mă lași să-mi fac de cap cu tine.

Becca mă împingea cu spatele, așa că m-am împiedicat și am căzut pe pat, apoi mi-a luat piciorul în mâna ei, mi-a desfăcut șireturile și mi-a scos tenișii, apoi șosetele.

– Mie mi se pare o idee bună, am bâiguit eu, privind-o cum îmi desfăcea nasturele de la pantalonii scurți.

În momentul în care am rămas gol, se dădu un pas înapoi, își scoase balerinii din picioare, apoi își duse mâna la spate ca să-și desfacă fermoarul de la fustă și o lăsă să cadă pe podea. Am simțit imediat cum mă întăresc la vederea coapselor ei, a picioarelor bine lucrate, a V-ului din dantelă roșie a lenjeriei. Își desfăcu nasturii de la bluză ușor, de jos în sus, lăsând să se vadă, puțin câte puțin, sutienul care se asorta cu chiloții. Am înghițit în sec când am văzut-o în picioare stând doar în chiloței și în sutien, cu pielea închisă la culoare și fermă și devorându-mă din privirea ei de abanos. Stăteam cuminte și așteptam, mi-am umezit buzele și m-am așezat mai bine, sprijinindu-mi capul de antebrațele încrucișate. Ea își desfăcu sutienul și îl aruncă alături, sânii ei grei legănându-se la orice mișcare. Veni apoi și rândul chiloțelilor, după care, goală se cățăără în pat venind spre mine, apăsând câte un sărut pe ici, pe colo, în timp ce se urca pe mine, cu o lucire de prădător în privire, își așeză genunchii de o parte și de alta a coastelor mele și se aplecă asupra mea, lăsându-și căldura molatecă a sânilor ei să mă atingă pe față, trăgându-i în jos, sărutându-mă pe bărbie și pe obraz, pe umăr și pe piept... Alunecă, alunecă mai mult, cu trupul lipit de al meu până când am apăsat deschizătura ei fierbinte și umedă și am alunecat înăuntru. Aluneca în continuare, în jos, apăsându-mă între cutele ei, până când corpurile noastre au devenit unite la șolduri și ne mișcăm împreună, ea cu brațele pe pieptul meu, cu palmele legănându-mi fața, cu buzele devorându-le pe ale mele, pecetea sărutului nostru schimbându-și poziția cu fiecare mișcare a corpurilor noastre.

În curând, Becca începu să geamă în ritmul avântărilor noastre, mișcărilor ei devenind tot mai haotice și frenetice, apoi căzu peste mine cu toată greutatea, scoțând un strigăt abia găsindu-și suflarea în timp ce se cutremură și se prăbuși. Începu apoi să se avânte nebunește asupra mea, împingându-se în sus, ridicându-se din coapse și coborând cu o disperare violentă. Își ținea părul la spate

cu mâinile, cu capul lăsat pe spate și privirea spre tavan, păstrându-și cu greu echilibrul, dominându-mă sălbatic, sânii săltând la fiecare mișcare. I-am cuprins în palme, m-am aplecat înainte ca să-i dezmierd cu buzele un sfârc, făcând-o astfel să scâncească, apoi m-am prăbușit copleșit de propriul orgasm. M-am prins bine de rotunjimile șoldurilor ei și am zdrobit-o de mine, privindu-i trăsăturile care se încordau din cauza celui de-al doilea orgasm, îi priveam sânii cum jucau perfect și apoi m-am elibera în ea o dată și încă o dată, strigându-i numele într-un murmur prelung, gutural. M-am ridicat în șezut lăsându-mă năpădit de valurile orgasmice care mă cutremurau, trăgând picioarele Beccăi în jurul meu, cuprinzându-i ceafa ca să o sărut tandru, stând cu mâna ei pe gât, lângă umăr, cu cearșaful adunat lângă noi, șoldurile mișcându-se concomitent, inimile bătându-ne la unison.

Am rămas așa, abia respirând în timp ce orgasmul slăbea în intensitate, cu corpurile îngemănate, împletite, contopite, sorbindu-ne din ochi, iradiind iubire într-o comunicare tăcută.

– Căsătorește-te cu mine, am șoptit.

Becca rămase împietrită, uitându-se fix în ochii mei, apoi zâmbi în delir.

– Da, da! Of, Jason, da!

– Știi că ar fi trebuit să am un inel și să mă așez în genunchi, dar...

– Nu, așa e perfect. Altfel n-ai fi tu.

Mă trase spre buzele ei într-un sărut înflăcărat, apoi se dezlipi de mine doar cât să poată spune, șoptit, peste buzele mele:

– Iubesc această cerere în căsătorie. E perfectă. E așa cum suntem noi.

Își strânse și mai puternic picioarele în jurul meu, mișcându-se lin, ca și cum m-ar fi testat dacă eram pregătit pentru runda a doua. Încă eram îngropat înlăuntrul ei, iar fierbințeala alunecoasă a trupului ei era pentru mine ca un drog care mă amețea, mirosul ei, un afrodisiac, buzele și mâinile ei alunecându-mi pe brațe și pe spate făcându-mi sângele să clocotească și eram din nou pregătit, întărindu-mă și mărimdu-mă în ea, tânjind din nou după ea.

M-am ridicat în genunchi, cu Becca în brațe, apoi m-am prăbușit peste ea, potrivindu-mi șoldul în V-ul coapselor ei. Nu-și desfăcu

picioarele din jurul meu și refuză să-și slăbească strânsoarea în care imi prinsese gâtul, nelăsându-mă să scap, legănându-se lipită de trupul meu, corpurile noastre măcinându-se cu exaltare într-un ritm sălbatic și nesăbuit, fiecare luând ce voia și dând tot ce avea, strigând, murmurând, oftând și gemând, șoptindu-ne unul altuia numele. Ea ajunsese prima pe culmile extazului, așa cum făcea de obicei. Am urmat curând după aceea, apoi ne-am învelit reciproc într-o încrângătură de membre și am adormit împreună.

Jason
Septembrie, după un an

Topăiam de-a lungul marginii terenului în viteză maximă, crampoanele intrând în fâșia de iarbă de la marginea liniei albe, cu brațele întinse, privind atent când înapoi, când deasupra mea la glonțul maro cu dungi albe care venea în viteză spre mine în spirală perfectă. Îmi simțeam pe cei din linia defensivă în fața și în spatele meu, cum veneau grămadă asupra mea, înghiontindu-mă, împingându-mă, trăgând de mine, dar i-am ignorat și am trecut în viteză ca taurul printre ei. Mingea era ca un laser lansat din mâinile lui Drew exact în direcția în care aveam să fiu în următoarele... trei secunde. Încă zece pași. M-am încordat, simțind că îmi pierd echilibrul încercând să rămân în teren, printre apărători și în ritm cu mingea care venea. Respirația mi se auzea greu în spatele căștii și abia dacă percepeam strigătele fanilor care îmi scandau numele. Trebuia să recunosc că îmi plăcea partea aceasta.

Apoi am auzit-o pe ea, glasul ei deasupra tuturor:

– Hai, hai, hai! Prinde-o!

O voce atât de dulce care striga doar pentru mine, suficient cât să-mi distragă atenția pentru moment în timp ce mingea se învârtea așteptând eliberarea din cușca formată de degetele mele încordate la maxim. Parcă zburam, dar nu-mi aminteam să fi sărit. Am scăpat mingea printre degete și mă fulgeră un sentiment de disperare. Nu fusese decât o singură secundă de neatenție provocată de sunetul vocii ei, dar suficientă cât să ne coste victoria în acea partidă dacă eu nu prindeam mingea. Eram la o diferență de un *touchdown* și asta ar fi putut aduce scorul la egalitate dându-ne ocazia să

câștigăm prima mea partidă din LNF ca prinzător în adâncime. Încă zburam, punând un singur picior pe pământ, cu mingea într-o singură mână. Celălalt picior lovi terenul și tot suflul îmi ieși sonor cu un *hâc* din plămâni în timp ce gravitația prelua controlul și încercă să mă doboare pe iarbă.

Aveam acum mingea în amândouă mâinile, capturată în mânuși.
Poc!

Un apărător veni din spate și mă izbi, prinzându-mă de talie cu brațele lui zdravene, cu umerii înfipti în coastele mele. Am zburat amândoi, trimiși în aer de placarea lui brutală. Mă concentram cu fiecare grăunte de putere pe care îl mai aveam ca să țin mingea strâns în mâini. Timpul încetini când am început să mă mișc încet înainte, gazonul și liniile albe devenind tot mai neclare. Am văzut un con portocaliu la intersecția în L dintre două linii albe și mi-am dat seama că eram în apropierea terenului de țință. Mi-am întins corpul până spre linia îngroșată, de graniță, alungindu-mi brațele cât am putut de mult, dorindu-mi ca avântul să mă poarte suficient de departe. Timpul reîncepu să curgă, iar pământul bubui și mă înghiți, lăsându-mă fără aer în timp ce jucătorul din apărare ateriză direct pe mine. Auzeam un vuiet îndepărtat, dar nu eram sigur dacă era sângele din urechi sau mulțimea care înnebunise. Mă luptam să-mi recâștig suflul și mă săgetă o durere ascuțită, semnalând o coastă învinețită sau ruptă. Celălalt jucător, o bestie uriașă care se numea Nate Johnson, era și el începător și am mai jucat împotriva lui de câteva ori în facultate. Nate se rostogoli de pe mine și se ridică în picioare cu chiu cu vai, apoi îmi întinse mâna, pielea neagră strălucindu-i din cauza transpirației, iar dinții strălucind alb în timp ce-mi zâmbea din casca de protecție.

– A fost o prindere a naibii de spectaculoasă, Jay, mormăi el în timp ce mă trase în picioare.

– Mersi, am găfâit eu.

M-am aplecat înainte, incapabil încă să respir cum trebuie. Colegii de echipă m-au rostogolit înainte și s-au adunat ciorchine în jurul meu, înghesuindu-mă și bătându-mă pe spate. Atunci mi-am dat seama că am realizat un *touchdown* și m-am uitat spre marginea terenului unde stătea Becca ținându-l pe fiul nostru, Ben, lipit de șoldul ei. Mi-am dus la buze degetul arătător și pe cel mijlociu, apoi

le-am îndreptat spre ei. Becca îmi zâmbi, apoi îl ridică și mai sus pe Ben, luându-i mânuța lui mică și începând să-mi facă semn cu ea.

Benjamin Kyle Dorsey s-a născut pe 19 aprilie și avea părul cârlionțat, de culoarea cernelii negre a mamei lui, dar ochii mei verzi. Era centrul universului meu și raza de soare din fiecare zi. M-am căsătorit cu Becca pe 20 martie, într-o zi de duminică însorită, dar răcoroasă, și toți pe care îi iubeam au fost alături de noi, mai puțin Ben și Kyle. Le aranjaserăm locuri la masa principală, unde așezaserăm și cartonase cu numele lor peste farfuriile de porțelan.

I-am mai aruncat Beccăi o privire și apoi m-am întors ca să sărbătoresc primul meu *touchdown* din carieră alături de echipă în timp ce încă mă luptam să-mi recapăt respirația. Am alergat după jucătorii din linia ofensivă până în afara terenului pentru un punct în plus, apoi am căzut pe o bancă, apăsându-mă cu o mână într-o parte, unde simțeam fiecare respirație ca pe o lovitură de pumnal.

Doug, antrenorul, veni spre mine.

– E totul în regulă, Dorsey?

Am ridicat din umeri.

– Îmi este greu să respir. Cred că m-am lovit la coaste în cădere.

Doug îngenunche lângă mine împungându-mă și pipăindu-mă pe sub apărătoare, apoi se ridică în picioare, făcând o grimasă.

– Cred că s-ar putea să fie ruptă. Ar trebui să te ducem în vestiar ca să mă pot uita mai bine.

– O să fiu bine. Pune un plasture și trimite-mă pe teren.

Doug scutură din cap.

– Nu fi tâmpit, Dorsey. Dacă e ruptă, nu poți să joci.

– Atunci nu e ruptă.

Nu m-am mai obosit să-i spun de câte ori jucasem cu coastele învinețite. E adevărat, nu mai jucasem cu coaste rupte, dar știam că trebuia să o fac.

Nu aveam de gând să rămân pe bancă la primul meu meci. Fiecare respirație, fiecare mișcare era o blestemată agonie, care mă devasta atât de puternic încât ochii mă înțepară și am început să lăcrimez când m-am ridicat în picioare. M-am întins cu băgare de seamă, înăbușindu-mi un geamăt în momentul în care mișcarea îmi provocă o durere ce mă împunse ca o lance.

Dar Doug nu era fraier. Văzu tresărirea de pe fața mea.

– Ne-ai adus la egalitate, Jason. E rîndul lui Jared. Vino înapoi și lasă-mă să mă uit.

Știam că trebuia să-l las măcar să mă bandajeze, așa că am ieșit după el de pe teren.

– Ce s-a întîmplat? se auzi dintr-o parte vocea Beccăi și apoi am văzut-o făcându-și loc prin mulțime, spre marginea tribunelor, ținându-l pe micul Ben la piept.

M-am îndreptat spre locul în care se afla și am ajuns sub tribună.

– Nu am nimic, iubito! Nate m-a cam prins în coaste, dar sunt bine. Nu te îngrijora, bine?

Însă Becca mă cunoștea și îmi ghici durerea din ochi.

– Nu fă pe durul, te rog. Ieși din joc dacă ești rănit.

– La dracu. Sunt bine.

– Ai grijă cum vorbești de față cu fiul tău, Jason Michael Dorsey.

Doug începu să se hlizească lângă mine.

– Uau, fir-ar! Ți-ai primit-o cu tot numele!

L-am străfulgerat din priviri.

– Mai taci, Doug!

M-am întors apoi spre Becca.

– Îmi pare rău, iubito. Dar sunt bine, pe cuvânt.

Doug se îndepărtă și îmi făcu semn să mă întorc și apoi se uită spre Becca.

– O să mă asigur că e în regulă, doamnă. Nu vă faceți griji, nu joacă dacă nu îi dau eu verde.

Becca păru ușurată, însă privirea ei era încă îngrijorată. M-am forțat să nu mă mișc deloc cât timp Doug îmi examina coasta, refuzând până și să tresar.

– Ei bine, nu cred că este ruptă, dar categoric este lovită dacă nu chiar fisurată. Te programez să faci niște raze ca să fim siguri. Categoric azi nu mai joci cu ea așa.

– Pe dracu nu mai joc! Bandajează-mă și trimite-mă în teren.

– Pe bune, amice!

Doug era un tip mai tânăr, subțirel și în formă, care se purta autoritar, în ciuda faptului că nu era de mult timp în această poziție.

– Nu merită. Nu ai nimic de dovedit. Tocmai ai făcut o prindere care este aur pur pentru știrile cu momentele zilei de la Sports

Center³¹. Stai deoparte și ai grijă de tine. Fii deștept dacă vrei să te întorci mai repede pe teren. Dacă joci și se rupe, rămâi pe tușă săptămâni bune.

Mi-am înclinat capul și mă scărpinam la ceafă. Știam că dacă tata ar fi fost acolo, ar fi insistat să joc. Bărbații joacă dur, nu stau deoparte. Nu joci decât dacă nu te poți mișca, fără drept de apel.

Parcă îi și auzeam vocea: *Nu fi un pămpălău nenorocit, Jason. Ieși pe teren și înscrie. Ești fiul meu și ești un învingător. Învingătorii nu renunță. Dacă nu ieși pe teren să joci, toată lumea va ști că ești un fătălău.*

Nu m-am dat înapoi niciodată. De la nimic. Indiferent cât de rănit am fost, am jucat. Îmi fusese inoculat acest lucru de când aveam unsprezece ani și auzisem aceste cuvinte când fusesem pentru prima dată rănit pe teren. Îmi scrântisem încheietura, iar tata îngenunchease în fața mea, șuierându-mi în față acele cuvinte, mirosul de whiskey din respirația lui copleșindu-mă, făcându-mi ochii să lăcrimeze în plus față de lacrimile pe care știam că nu trebuia să îndrăznesc să le vărs. Ieșisem din nou pe teren, jucasem și înscrisesem. El doar dăduse din cap, fără să spună măcar o vorbă bună.

Am strâns din dinți și m-am ridicat.

– Bandajează-mi... afurisitele astea de coaste.

Am mârâit cuvintele în direcția lui Doug, încordându-mi fiecare mușchi din corp, strângând pumnii și lăsând adrenalina să mă năpădească.

Am lăsat furia față de tatăl meu să preia controlul, readucându-mi în memorie fiecare pumn pe care l-am încasat, fiecare vorbă degradantă. Am simțit că stăteam să explodez, cu corpul radiind căldură și cu privirile săgetând furie.

Doug păli.

– În regulă, omule! E cariera ta nu a mea.

Înșfăcă rola de pansament de pe raft, o fixă la capătul sternului și o trase strâns, cât să-mi fixeze coastele.

³¹ Sports Center ESPN este unul dintre cele mai importante canale de știri sportive prin cablu.

Scrâșneam din dinți și îmi încleștam pumnii, uitându-mă fix la perete, peste capul lui. El îmi tot bandaja trunchiul, trăgând tare și netezind marginile. Când termină, agonia fiecărei respirații era intensă, dar mă descurcam. Mi-am pus echipamentul, mi-am pus mănușile și am strâns bine curelele.

Doug mă opri punându-mi o mână pe umăr, privindu-mă cu ochii lui albaștri-deschis:

- Jason, îți mai spun o dată, nu ar trebui să joci. O să-i spun antrenorului Payton că intri pe teren împotriva recomandării mele. Nu trebuie să dovedești nimic. Indiferent ce te îmboldește acum să intri în joc, nu va face decât să te rănească. Posibil până la terminarea sezonului, chiar mai rău. O coastă ruptă îți poate perfora plămânul.

Am trecut de el, împingându-l cu umărul, trimitându-mi o durere fulgerătoare în corp. Avea să fie tare rău la o placare.

Becca mă aștepta. Mă văzu cu echipamentul pe mine și observă expresia de pe fața mea. Nu m-am oprit în dreptul ei, deși mă strigă. Totuși, ce mă făcu să rămân pe loc a fost gângureala lui Ben. M-am întors și m-am uitat la el, la fața sa nevinovată care se luminează de fericire când își întinse mânuțele spre mine, apoi m-am uitat în ochii Beccăi, slăbiciunea mea.

M-am întors spre tribune și Becca îl mută pe Ben pe celălalt șold ca să se poată întinde spre mine și să mă ia de mână.

- Nu-l mai lăsa să te domine, murmură abia auzit din cauza vacarmului de pe stadion. El nu este aici, eu sunt și sunt mândră de tine.

Vorbele ei străbătură aburul de adrenalină provocată de furie, ce-mi întuneca mintea. I-am sărutat degetele, după care mi-am continuat drumul pe marginea terenului până la antrenorul Payton.

- Ești gata, Dorsey? întrebă fără să mă privească. Le-am oprit acțiunea. E rândul tău. Hai să câștigăm meciul acesta.

Am privit înapoi la Becca, care mă implora din priviri. Știa exact ce mă provocase și ura acest lucru.

Sunt aici și sunt mândră de tine.

Când tatăl meu s-a rănit, fusese avertizat să nu joace și cu toate acestea intrase din nou pe teren. Glezna îi fusese făcută praf de o placare și, dacă ar fi lăsat-o să se vindece, ar fi putut juca în

continuare. Mi-am dat seama că lucrurile ar fi putut fi diferite pentru el. Antrenorul din perioada aceea de la Jets mă recunoscuse când fusesem în cantonament în Florida, în urmă cu câteva săptămâni, deoarece, din câte îmi spusese, arătam exact ca tata pe vremea aceea. El îmi spusese toată povestea, dând din cap cu mâhnire și căinând ratarea a ceea ce ar fi putut fi o carieră de succes.

Toate acestea îmi fulgerară prin minte exact în secunda în care am privit-o pe Becca în ochi.

Vocea antrenorului mă trezi la realitate.

– Dorsey? E rândul tău.

– Nu, domnule. Trimiteți-l pe Jarred.

Vorbele îmi ieșiră de pe buze înainte să le pot opri.

El mă privi.

– Ești sigur, fiule?

Am dat din cap.

– Aș prefera să nu risc. Doare al dracu' de tare, omule.

Miji ochii la mine, își aruncă privirea pe plăcuța lui de scris și apoi dădu din cap, bătându-l pe spate pe Jarred Fayson, trimițându-l pe teren.

– O decizie bună. Acum așază-te.

Fayson reuși să înscrie *touchdown*-ul care făcu echipa noastră să învingă. Eu am preferat să mă întorc acasă cu soția și cu fiul meu în loc să petrec cu colegii de echipă. Se așteptau la asta, de altfel, iar unii chiar m-au luat în balon pe tema asta și mi-au spus că sunt sub papuc, dar toți m-au respectat pentru asta.

În seara aceea, Becca îmi arătă cât de mândră era de mine, folosindu-se de buzele ei dulci și de atingerile tandre în feluri care m-au făcut să gem din cauza extazului cu iz de durere.

Becca
CAPITOLUL 18
Al nostru pentru totdeauna
Noiembrie

Jason mă cuprinsese de după umeri, mai încolo erau șase colegi de-ai lui de echipă cu soțiile și cu prietenele lor și ne înghesuim cu toții într-un separeu al barului. Băieții erau zurbagii și fetele gălăgioase, majoritatea bând deja în limuzina cu care veniserăm cu toții. Jason și cu mine beam tacticoși bere, fiind prima dată când făceam asta de când se născuse Ben. Părinții mei veniseră în vizită în New Orleans și stăteau ei cu Ben, așa că noi am putut să ieșim împreună. Ben avea șaptesprezece luni, mergea, vorbea și vrăjea pe cine întâlnea. Îmi amintea foarte des de cel al cărui nume îl purta, fratele meu, atunci când râdea, când zâmbea sau când îl priveam din diferite unghiuri.

Luminile de pe scenă se făcură mai mici, iar mulțimea din bar se mai liniști când amfitrionul serii păși pe scenă cu un microfon în mână, trăgând firul după el.

– Salutare tuturor! Bine ați venit la Circle Bar! Eu sunt Jimmy și sunt încântat să vă prezint invitații noștri din această seară. Unii dintre voi s-ar putea să-i cunoașteți, dar după seara aceasta îi veți iubi cu toții. Vă garantez naibii asta! Ajutați-mă să-i invit pe scenă pe... Nell și pe Colt.

Toată lumea din bar se ridică-n picioare când intră Nell în scenă, cu chitara atârând pe un umăr. Aplauzele răsunară în tot barul, făcând să se cutremure podeaua sub picioarele noastre. Colt era în spatele ei, ținând chitara, fără curea, de gât cu o mână. S-au așezat unul lângă celălalt pe taburete, așezându-și chitarele în poală și aranjându-și microfoanele.

– Sal'tare, spuse Colt, trăgând ușor de microfon ca să-l apropie de gură, vocea bubuindu-i peste aplauzele tot mai slabe. Am voie să vorbesc așa? Nu sunt din sud, dar asta nu e o problemă, nu? Super. Așadar, eu sunt Colt, iar ea e iubirea vieții mele, Nell.

Se întoarse cu fața spre ea, dar își ținea gura în continuare la microfon.

– Spune *salut*, iubito!

Nell îi zâmbi, după care se adresă mulțimii.

– Salut tuturor! Vă mulțumim că ne-ați invitat aici. Cred că ar trebui să începem, nu-i așa? Primul cântec este un cover pe care Colt și cu mine am primit acceptul să-l adaptăm. Se numește *Breath me*³² și aparține unei artiste excepționale care se numește Sia. Sper să vă placă.

Zdrăngăni câteva acorduri, se opri ca să-și acordeze instrumentul și începu să cânte din nou, intrându-și în ritm. Colt așteptă câteva acorduri, apoi începu să o acompanieze, umplând ritmul ei cu o melodie complexă. După câteva măsuri, Nell începu să cânte. Cântecul era scris în registrul superior al întinderii ei vocale, dar i se potrivea de minune.

N-o mai văzusem pe Nell cântând niciodată și eram înmărmurită. Când îmi spusese, demult, că avea de gând să meargă la facultatea de arte interpretative, fusesem uimită și, nu într-o mică măsură, sceptică. Nu păruse până atunci interesată de muzică, nu arătase să fi avut vreun talent deosebit sau să se fi arătat nerăbdătoare să cânte. Ceea ce îmi spusese ea atunci căzuse cam din senin. Îmi arătase cât de mult pierdusem legătura cu prietena mea cea mai bună. Când ieșise din spital, după pierderea sarcinii, îmi spusese că voia să se întoarcă la New York împreună cu Colt, să cânte la niște spectacole, dar mie nu îmi cântase niciodată. Petrecusem împreună aproape fiecare zi, mai bine de o lună, cât se recuperase și se preocupase să-și găsească echilibrul emoțional, îmi povestise mai multe despre ea și Colt, despre cum se întâlniseră și despre rolul crucial pe care muzica îl avusese în relația lor.

În cele din urmă, se întorsese cu Colt la New York și ne întâlniserăm destul de rar în anul care urmă. Venise la nunta mea, bineînțeles, dar trebuise să se întoarcă aproape imediat, pentru o serie de spectacole pe care le aveau acolo și în care cântau împreună. Mai dăduse semne de viață când și când și îmi mai trimisese linkuri cu articole în care se scrisese despre ea și Colt, scoțând în evidență ascensiunea lor ca duo interpret-compozitor. Toate articolele scriau despre talentul lor extraordinar de a interpreta unic și memorabil aranjamente după piese consacrate,

³² *Respiră-mă.*

indiferent că acestea erau din repertoriul de jazz clasic, swing, indie-folk, dar și piese clasice rock sau cântece pop auzite la radio.

Făcusem cu Nell nenumărate planuri să ne întâlnim, dar după ce Jason fusese recrutat de Saints, viețile noastre intraseră într-un vârtej de activități frenetice. Ne mutaserăm la New Orleans, aplicasem și fusesem acceptată în programul de studii postuniversitare de patologie a vorbirii și limbajului de la Universitatea de Stat din Louisiana. Presa sportivă îi urmărise lui Jason fiecare mișcare în lunile premergătoare primului meci când realizează acea prindere spectaculoasă. Rana provocată cu acea ocazie reușise să îl plasase și mai bine în centrul atenției. Rămăsese pe bancă două meciuri, dar apoi se întorsese să joace și era în flăcări, realizând multiple lovituri câștigătoare în fiecare partidă, imprimând astfel un ritm ce avea să zguduie, până la sfârșitul sezonului, orice record de club pentru cele mai multe primiri de minge și pentru metri alergați pentru prinderea mingii într-un singur sezon.

Între timp, Nell și Colt cunoscuseră o ascensiune fulminantă și scosese pe piață un album de debut, produs de ei, care conținea piese originale și câteva din aranjamentele lor de succes. Primiseră numeroase oferte de la studiouri, însă le respinseseră pe toate, preferând să rămână independenți și să înregistreze și să producă un al doilea album, în studioul unui prieten, pe care aveau să-l lanseze la mai puțin de un an după primul.

Apăreau tot mai mult în presă pe măsură ce lunile treceau, până când, în cele din urmă, apăruseră la *Late Late Show cu Jimmy Fallon*, ocazie ce le aduse vizibilitate la nivel național.

Acum erau la finalul unui turneu realizat pe Coasta de est și în mai multe orașe de-a lungul Coastei Golfului. Induseseră în mod special o oprire în New Orleans ca să ne poată vedea pe mine, pe Jason și pe fiul nostru, Ben.

O ascultam pe Nell cum cânta și m-am trezit plângând de mândrie. Reușise atât de multe, trecuse prin atâtea, iar acum stătea în fiecare seară pe o scenă, în fața a sute de oameni, cântând cu o voce minunată, cu o voce limpede pe care nu știusem vreodată că o avea. Nell strălucea, nu exista un alt cuvânt. Te captiva, ochii ei verzi cenușii fermecau audiența, iar vocea ne învăluia cu frumusețea ei

hipnotică. Colt era și el nemaipomenit de talentat. Avea un mod aparte în care își modela vocea în jurul vocii ei, realizând o armonie magnetică ce venea să scoată în evidență frumusețea vocii lui Nell. Colt era un instrumentist extraordinar de talentat și, împreună, fascinau publicul.

Jason mă strângea aproape de el și mă înghionti ușor când observă că începusem să plâng. I-am zâmbit și am scuturat din cap, dându-i de înțeles că erau lacrimi de fericire.

– Sunt extraordinari, îmi murmură în ureche.

– Știu. Sunt atât de mândră de ea. E incredibilă.

Spectacolul avusese două părți, iar între ele Nell și Colt veniseră să bea un pahar cu Jason, cu mine și cu ceilalți, apoi, la sfârșitul părții a doua, când Nell se ridicase ca să plece, Colt o opri.

– Am o mică surpriză, spuse el în microfon, întorcându-se într-o parte ca să o vadă pe Nell și apoi trăgându-și microfonul mai aproape. Am plănuit asta de ceva vreme, dar niciodată nu a fost un moment mai potrivit ca în seara de acum.

– Ce faci, Colt?

Nell era evident neliniștită, uitându-se când la Colt, când la public și înapoi, jucându-se agitată cu corzile chitarei.

Era clar că ceea ce se întâmpla nu făcea parte din spectacolul pregătit de ei.

– Privește și-ai să vezi, îi spuse Colt zâmbind.

Zdrăngăni câteva acorduri, acordă chitara și continuă.

– Acesta este primul cântec pe care l-am scris despre noi. Îți mai amintești când l-am cântat în barul acela de cartier? M-am gândit să scriu un cântec nou sau să fac un aranjament, însă mi-am dat seama că acesta este încărcat de mult mai multă istorie, înseamnă... atât de mult pentru noi. Cântecele s-a mai schimbat puțin de atunci, dar... mda. Începe. *Mă pierd în tine.*

Toată viața mi s-a părut

Că abia scot capul

Deasupra apei

După care, într-o zi

Te-am văzut pe tine

Și ți-am zărit povara suferinței

*Ascunsă în ochi,
Și atunci mi-am dorit,
Să ți-o pot înlătura.*

*Dar n-aveam cuvinte de leac pentru tine,
Cum n-aveam cuvinte de leac nici pentru mine.*

*Mă pierdeam neconținut în tine,
Nu-ți pot rezista, iubito,
Mă pierdeam neconținut în tine,
Iubirea ta a fost leacul pentru mine.*

*Iar acum, când soarta s-a amestecat
Conspirând să ne aducă împreună
Și să ne complice viețile
Cântecul de sirenă al glasului tău
Și muzica inimii tale mă cheamă
Șoptindu-mi numele.*

*Și am găsit cuvintele de leac pentru tine,
Cum am găsit și cuvintele de leac pentru mine.*

*Și-acum mă pierd neconținut în tine,
Nu-ți pot rezista, iubito.
Mă pierd neconținut în tine,
Mă pierd liniștit
Și mă pierd liniștit.*

*Iar acum, când soarta s-a amestecat
Conspirând să ne aducă împreună
Cu toată povara suferinței
Ascunsă în ochii noștri,
Cu toate fantomele plutindu-ne în jur
Ca o pâclă de suflete chinuite,
Eu tot încerc să găsesc cuvinte de leac pentru tine,
Să-ți iau suferința asupra mea
Ca ochii tăi frumoși să se poată din nou pierde, zâmbind,
În ai mei.*

*Și-acum mă pierd neconținut în tine,
Nu-ți pot rezista, iubito,
Mă pierd neconținut în tine,
Mă pierd liniștit,
Mă pierd liniștit
Și mă pierd liniștit.*

Mulțimea rămase împietrită pentru mai multe secunde, fără să aplaude sau să aclame. Rămăseseră toți pe scaune, vrăjiți. Înainte să facă publicul vreo mișcare, Colt așeză chitara jos pe scenă, băgă mâna în buzunar și scoase de acolo o cutie mică, neagră. Nell, cu ochii strălucind, rămăsese fără grai și-și puse mâna la gură.

– Nell, iubito.

Colt smulse microfonul de pe stativ și alunecă de pe taburet în genunchi în fața lui Nell.

– Am spus-o acum mult timp, înainte chiar să scriu acest cântec: nu mă pierd doar în dragostea ta, Nell, ci mă pierd în tine. Asta vrea să spună cântecul. Ei bine, m-am pierdut până peste cap. Sunt al tău. Cu totul. Te iubesc atât, atât de mult. Mai mult decât aș putea spune vreodată în cuvinte sau în cântece. Mai mult decât ar putea exprima vreodată o mie de ani de iubire.

În public nu se auzea nici musca. Colton deschise cutia inelului cu degetul mare, ridicând-o spre Nell. Lumina se răsfrânse pe tăieturile unui diamant, strălucind puternic în semiîntunericul barului. Nell se lăsă și ea să alunece de pe scaun și îngenunche lângă Colt.

– Tu ar fi trebuit să rămâi acolo până spun eu cuvintele, iubito, spuse Colt, râzând.

Mulțimea râse împreună cu el, apoi se cufundă din nou în tăcere.

– Da, spuse Nell, microfonul surprinzând replica abia șoptită.

– Nu am pus încă întrebarea, iubito!

Colt scoase inelul din cutie, îi luă lui Nell mâna în a lui și îi strecură inelul pe deget.

– Nell, vrei să te căsătorești cu mine?

– Da, da, da!

Nell se aruncă în brațele lui Colton, iar microfonul pocni asurzitor în momentul în care corpurile lor se ciocniră.

Microfonul rămase prins între ei și stătea atât de apăsător pe corpurile lor, încât se auzea cum li se suprapuneau sunetele bățăilor de inimă.

– Asta da cerere în căsătorie! murmură Jason.

M-am întors spre el și m-am cuibărit la pieptul lui, frecându-mi jucăuș nasul de maxilarul lui.

– A noastră a fost perfectă. Te-aș fi omorât dacă m-ai fi cerut de nevastă în public.

Mă strânse de umeri și ne-am alăturat mulțimii care fluiera și ovaționa în timp ce Nell și Colt se ridicară și se sărutau prelung și profund, de parcă uitaseră pe moment că aveau spectatori. După câteva minute, Nell și Colt se strecurară prin mulțime, răspunzând numeroaselor aprecieri și felicitări. Povestirăm vrute și nevrute cu colegii de echipă ai lui Jason, după care ne făcurăm nevăzuți, plecând de la Circle Bar, luând tramvaiul spre St. Charles.

Ne-am oprit într-o cafenea intimă, în care nu mai fusesem niciodată, unde ajunserăm după ce coborâserăm din tramvai și o luaserăm la picior prin oraș până când ne întâmpină o ușă deschisă și mirosuri îmbietoare.

La o cafea cu beignete³³, Nell și cu mine am transformat inevitabil discuția în planuri de nuntă, în timp ce băieții povesteau despre mașini, fotbal și despre ce s-a mai întâmplat într-o emisiune pe care o urmăreau amândoi.

– Tu ești domnișoara mea de onoare, evident, zise Nell.

– Evident. Când va fi nunta?

Nell ridică din umeri, sorbind din cafea.

– Habar n-am. Nu am știut ce pune la cale. Sincer, nu am avut nicio idee. Am sperat, bineînțeles, și am scăpat niște aluzii pe ici pe colo când vorbeam.

– Nelly, scumpa mea, aluziile tale sunt adevărate lovituri de ciomag în moalele capului, chicoti Colt în timp ce-și spunea replica. Mi le băgai cam de șase ori pe zi.

Ea se încruntă.

³³ Beignet: produs de patiserie făcut din aluat de choux a la creme prăjit în baie de ulei. Este un desert popular în Statele Unite ale Americii și se servește cu zahăr pudră.

- Hai că nu a fost chiar așa de rău.

Colt se uita fix în ochii ei.

- Ai înregistrat zece episoade de la *Say yes to the dress*³⁴.

Nell își lăsă capul în piept.

- Da, și?

Privirea intens-albastră a lui Colt se înmuie.

- Așa că am înțeleș aluzia.

Jason începu să chicotească.

- Am vești pentru de tine, amice. Doar episoade din *Rochia de mireasă*? Va fi mult mai rău. Crede-mă. Urmează *Four weddings*³⁵, plus că la *Rochia de mireasă* sunt și edițiile cu și despre domnișoarele de onoare și... ah, da... să nu uităm *Say yes, Atlanta*³⁶. Pe asta nu ai voie să o ratezi.

Colt se albi vizibil la față.

- Mama mă-sii, murmură el. Emisiunea aia mă albește la ouă. Întotdeauna după ce ea se uită la rahatul acela, simt că am nevoie să fac ceva cum a fi de exemplu să merg la toaletă, să fug la sală sau să fac orice altceva, doar ca să-mi recuperez testosteronul.

Jason râse atât de puternic că aproape se prăvăli de pe scaun.

- Crede-mă, știu prea bine. Ne așezăm să ne uităm la televizor și îmi fac iluzii că o să vedem *Lege și ordine* sau *Dexter*, dar nu, ea se uită la prostia aia de emisiune, iar variantele pe care le am sunt: mă uit și eu, merg în altă cameră singur sau ne certăm. Dar atunci când ești plecat toată ziua și când te întorci acasă, nu vrei decât să stai și să-ți petreci timpul alături de iubita ta, rahat... nu prea mai ai de ales, nu-i așa? Nu ești sub papuc dacă la cumpărături îi ții poșeta soției în timp ce ea e în cabina de probă sau dacă te duci cu ea acasă

³⁴ *Rochia de mireasă*, emisiune adresată celor care se căsătoresc și sunt în căutarea rochiei perfecte pentru nuntă.

³⁵ *Patru nunți* este o emisiune reality-show în care patru mirese acceptă să participe fiecare la nunta celorlalte și apoi să evalueze evenimentele, așa cum sunt filmate și prezentate publicului larg, în funcție de rochie, locul de desfășurare, mâncare și impresii generale. La sfârșit, cuplul care primește cea mai bună evaluare câștigă o lună de miere de lux.

³⁶ *Rochia de mireasă, Atlanta* este varianta emisiunii care aduce proiectului original parfumul sudului și este filmată în cel mai mare salon de nunți din America.

în loc să petreci cu băieții. O, nu, ești sub papuc când te uiți capcoadă la episoade întregi dintr-o emisiune despre o afurisită de rochie de mireasă, doar pentru că preferi să nu te cerți pe tema aceasta. Partea cea mai rea e atunci când începi să ai păreri despre rochie și să îți placă mai mult o vânzătoare din magazin față de alta. Atunci este momentul în care știi că ți-ai pierdut plăcuța pe care scria *bărbat*.

Se aplecă înainte și-și înfundă în gură o jumătate de beignetă ca să-și demonstreze punctul de vedere.

– Totuși, uite care-i treaba. Bărbații adevărați se uită la chestii de gagici cu soțiile lor și nu-și mai fac sânge rău pentru asta. Știi de ce? Pentru că, după ce s-a terminat acel rahat pentru gagici, femeia ta e fericită. Și ce fac femeile când sunt fericite? Te duc în pat și fac sex cu tine până uiți de tine.

Nell fornăi de răs, Colt era pe spate și aproape că-și vărsă cafeaua, iar eu m-am întors spre Jason și l-am smucit de braț.

– Asta a fost cam aiurea, i-am zis.

El ridică din umeri și rânji.

– Nu vreau decât să subliniez ceva. Am greșit?

Mi-am dat ochii peste cap.

– Întâmplător, nu. Dar ai fi putut să-ți demonstrezi punctul de vedere cu mai puține cuvinte nepotrivite.

– Și atunci unde mai e distracția? rânji Jason. Îmi plac cuvintele nepotrivite. Fac totul mai interesant.

– De acord, spuse și Colt, întinzându-și pumnul, iar Jason își lipi și el pumnul de al lui Colt.

– Așadar, spuse Nell încercând să schimbe subiectul. Când îl cunoaștem pe fiul vostru?

– Cât timp rămâneți în oraș? întrebă Jason.

– Până luni, răspunse Colt. Marți avem un spectacol în Biloxi.

– Eu am antrenamente aproape toată ziua în timpul săptămânii, dar sâmbătă avem o zi mai scurtă, pentru că duminică avem meci. Poate veniți sâmbătă la cină?

– O idee bună, spuse Nell. Așa avem timp să vizităm New Orleans.

Nu mai erau decât două zile până sâmbătă și aveam de făcut o lucrare enormă pentru vineri la curs. Când Jason și cu mine am

ajuns acasă, mama și cu tata adormiseră deja pe canapea și Ben, adormit și el, stătea întins în poalele lor, așa cum numai un copilăș se poate tolăni. Jason îl duse pe Ben la el în pătuț, în timp ce eu îi trezeam pe ai mei ca să meargă în patul din dormitorul pentru oaspeți.

În pat, Jason se întoarse spre mine cu ochii plini de somn.

– Nell știe care este cel de-al doilea nume al lui Ben?

Am oftat.

– Nu cred. Cred că nu a venit vorba despre asta niciodată. Când vorbesc despre el îi spun Ben sau Benny.

Imediat cum am aflat sexul copilășului pe care îl purtam în pânțele m-am hotărât să îl cheme Ben, iar Jason fusese de acord. Și atunci, era cât se poate de normal să îl cheme și Kyle. Știam că Nell era cât se putea de bine, dar mai știam și că o reamintire putea fi încă dureroasă. În definitiv, încă nu puteam vorbi despre fratele meu fără să mă sufoc de plâns, așa că îmi imaginasem că și pentru Nell era la fel.

* * *

Becca

Două zile mai târziu

Mama și tata se întorseseră în Michigan, iar Jason era încă la antrenament, așa că eu eram singură acasă cu Benny, încercând să gătesc mâncarea pentru cină și să fac curat în casă înainte să vină Colt și Nell. Salariul lui Jason, ca începător, era suficient să ne permitem să angajăm pe cineva să mă ajute cu treaba prin casă, dar mi se părea ciudat să plătesc pe cineva să aibă grijă de copilul meu sau să-mi spele toaleta, așa că am pus piciorul în prag. Cu toate acestea, astăzi parcă mi-aș fi dorit, pe undeva, să mai am pe cineva lângă mine ca să-l ferească pe Benny de necazuri.

Era un pitic neînfricat, micuțul meu. Nu avea nicio rețineră să se urce pe spătarul de la canapea și să-și dea drumul de acolo doar ca să vadă ce se întâmplă. Mai avea și o predilecție pentru masa din bucătărie, pe care îi plăcea să o escaladeze, apoi să se rostogolească de pe ea. Primele dăți când am auzit bufnitura urmată de urlete, mi-

am spus că sunt cea mai rea mamă din lume. Chiar dacă nu mă întorsesem decât câteva secunde ca să îi umplu cănița, tot simțeam că ar fi trebuit să îl urmăresc cu mai multă atenție. Mi-am dat seama că nu se lovea niciodată. Când cădea de pe masă plângea mai mult din cauză că se speria sau de ciudă, nu din cauză că s-ar fi lovit, altfel nu vedeam de ce nu se învăța minte. Cădea, se dădea cu capul de podea, țipa și dădea din picioare până îl pupam și-l îmbrățișam ca să-i treacă, dar după nici cinci minute era înapoi sus pe masă, hlizindu-se și jucând tontoroii până ajungea din nou pe jos.

Acum, că eram cu mâinile murdare, fiind ocupată să curăț grăsimea de pe pieptul de pui crud, dezosat și fără piele, am auzit chicotitul neastâmpărat al lui Ben, care îl dădea de gol că făcea ceva ce avea să regrete în nici zece secunde. M-am îndepărtat de bufet ținând cuțitul cu vârful în sus și cealaltă mână departe de corp fiind plină de zeamă și am început să mă uit cu atenție prin bucătărie și sufragerie.

– Benny! Dumnezeuule, neastâmpărat micuț ce ești! am pufnit eu.

Stătea în picioare pe stativul centrului de divertisment, extraplat și care mie îmi ajungea până la talie, într-o mână cu un ciocan de plastic galben cu roșu, iar în cealaltă cu girafa de pluș preferată. Sărea în sus și-n jos și ținea în gură capătul ciocanului de plastic, înăbușindu-și așa chicotelile. Mă provoca să mă duc după el, știam asta. Își împinsese scăunelul său pliant cu *Clubul lui Mickey Mouse* până la centrul de divertisment ca să se poată cățăra pe el și acum făcea dansul *vino-și-prinde-mă-Mami-te-provoc*, fluturându-și girafa. Am pus cuțitul jos, am deschis robinetul cu încheietura și am început să mă spăl rapid pe mâini, fără să-mi dezlipesc ochii de la Ben cât timp am făcut asta. Eram la aproape patru metri și jumătate de el, așa că dacă începea să alunece, nu prea aveam ce face. M-am șters pe mâini în grabă cu prosopul care atârna de mânerul cuptorului cu microunde și apoi m-am apropiat de Ben. Scena aducea izbitor de mult cu cea în care un leu își pândește prada. Dacă mă mișcăm prea repede, Ben ar fi zbughit-o ca să scape, așa că trebuia să mă mișc încet, neamenințător, până când ajungeam suficient de aproape de el ca să-l înhaț. Cum am ajuns la un braț distanță de el, Ben se lăsă pe burtică, căutând scăunelul cu degețelele de la picioare, râzând în hohote și privind-mă pe după

umeri. L-am ridicat în brațe și l-am răsucit ca să ajungă cu burtica lui smeadă în sus. Dădea din picioare și chiuia, dar nu reuși să mă oprească să-i suflu zgomotos pe burtică. Oricum, nici el nu voia să mă opresc, dar lupta îl distra cel mai tare.

– Nu poți să te urci acolo, maimuțică, îi spuneam printre suflăturile zgomotoase. Nu ai voie să te apropii de televizor, prostuțule. Nu, Benny. Nu.

În timp ce îi spuneam *nu*, arătam cu degetul spre centrul de distracție, fiind foarte serioasă de data aceasta.

Ben înțelesese tonul meu serios și acum încerca să se strecoare jos de la mine din brațe.

– Eu pot.

Se cățara pe scaun și ajunse din nou călare pe televizor. Începu să bată cu mânuța pe stativul din lemn închis la culoare.

– Eu pot.

L-am luat iarăși pe sus, am traversat sufrageria cu el în brațe și l-am aruncat pe canapea.

– Nu faci asta, Benny. Nu, Benny. Nu. Nu ne cățărăm.

Se uită furios la mine și mă lovi cu palma peste mână.

– Eu pot.

L-am prins de mână înainte să apuce să mă mai lovească o dată și m-am uitat sever la el.

– Nu, domnule. Nu lovim. Nu dai în mami.

Începu să se frece la ochi, ținând strâns jucăriile în ambele mâini.

– Mama.

Se aplecă în față și își ciocni fruntea de a mea, prefăcându-se că plânge.

L-am ridicat și l-am așezat la mine în poală.

– Așa. Poartă-te frumos cu mami.

L-am întors fața spre mine.

– Pupici?

Își apăsă obrăjorul de buzele mele ca să îl sărut, apoi cobori de-a bușilea de la mine din brațe, fugind cu viteză, cât îl țineau picioarele de țânc, râzând pe înfundate.

– Eu pot, eu pot!

Exact spre masa din bucătărie. Am oftat, am așteptat până a ajuns pe masă, după care l-am luat de acolo și l-am așezat pe canapea.

– Ce-ar fi să te uiți la televizor, ca să o lași pe mami să termine de pregătit mâncarea până când mătușa Nell și unchiul Colt ajung la noi?

Începu să-și fluture ciocanul și girafa spre televizor.

– Club, club, club, începu să scandeze, dându-mi de înțeles că voia să se uite la *Clubul lui Mickey Mouse*.

Am dat drumul la un episod preferat, care era înregistrat, și i-am ciufulit părul creț, brunet.

– Și acum stai cuminte cinci minute cap-coadă, te rog!

Am reușit să termin de gătit când Jason ajunse acasă, trântind cu piciorul ușa de la garaj.

– Unde e micuțul meu bărbat? strigă aruncându-și echipamentul pe jos în spălătorie și dezbrăcându-se de bluza de trening pătată de transpirație.

Nu știu din ce motiv, dar Jason ura să facă duș la sala de antrenament, așa că tot timpul ajungea acasă transpirat și mirositor. Era posibil să facă așa pentru că știa că asta mă excita. Nu mă schimbasem și încă nu mă deranja să-și pună în jurul meu brațele ude de transpirație și să mă sărute până mă lăsa fără aer.

Chiar atunci Benny sosi alergând de după colț, uitând complet de desenele animate. Se trânti pe picioarele lui Jason și începu să se agațe cu degetele de pantalonii scurți, încercând să se urce la el în brațe. Jason îl ridică, îl aruncă în aer, îl prinse și îl gădilă la buric până când Benny începu să chiuie și să se zbată ca să scape.

– Dă-i lui tati un pupic, spuse Jason punându-se în genunchi, în dreptul lui Benny.

Benny se aruncă asupra lui Jason și îl sărută pe obraz, ud și cu gura deschisă.

Am pufnit exasperată.

– Of! Ție îți dă pupic, dar mie nu îmi dă niciunul. Eu am voie să îl pup pe el, dar el nu mă pupă pe mine. Nu e cinstit.

Jason izbucni în râs.

– Probabil că pe mine mă iubește mai mult.

Îl strânse pe Ben la pieptul lui într-un gest glumeț de posesivitate.

Am făcut o față tristă și m-am întors cu spatele, prefăcându-mă că plâng.

– Vreau un pupic, am început eu să jelesc.

Mă uitam cu coada ochiului la Ben care se uita contrariat când la Jason când la mine.

– Ar trebui să-i dai un pupic, îl sfătui Jason. Mami devine tare tristă dacă nu primește pupici.

Benny se eliberă din brațele lui Jason și veni șontâc spre mine, prinzându-mă cu mânuțele de un picior și uitându-se în sus, la mine, cu îngrijorare.

– Mama?

M-am așezat jos în genunchi și l-am prins de după umeri.

– Îmi dai și mie un pupic cum i-ai dat lui tati?

Benny îmi zâmbi și mă pupă și pe mine ud pe obraz.

– Eu pot, spuse el, ca de obicei în orice situație.

– Mă duc să fac un duș și să mă schimb repede și termin eu ce mai e de făcut pentru cină ca să ai și tu timp să te pregătești, spuse Jason. La ce oră vin?

– La șase jumătate, am răspuns, iar acum e deja șase fără un sfert, așa că grăbește-te.

Când am terminat dușul și m-am îmbrăcat, Nell cu Colt sosiseră deja și erau pe jos în sufragerie, jucându-se cu Ben, în timp ce Jason termina de pregătit garnitura la friptură și punea masa. Stăteam în mijlocul scărilor, neobservată încă, și mă uitam cum Nell îl ajuta pe Ben să construiască cu cuburile, în timp ce Colt se prefăcea că încerca să le doboare, spre marea satisfacție a lui Ben. Cum cei doi reușeau să ridice patru sau șase cuburi colorate unul peste celălalt, Colt venea cu un camion de jucărie și le doboră, făcând acel zgomot de motor care huruie și împrășcă pe care numai băieții îl pot face. Când turnul cădea, Benny chiuia și râdea, întorcându-se spre Nell cu brațele pline de alte cuburi de lemn pe care ea trebuia să le pună din nou unul peste altul.

I-am urmărit făcând asta de mai multe ori și de fiecare dată emoțiile deveneau tot mai puternice. Faptul că o vedeam acolo, jucându-se cu fiul meu, mă emoționa până la lacrimi. Era atât de

fericită, atât de mulțumită și de prinsă de moment, cu ochii strălucind de bucurie și fără urmă de reținere. Și Colt văzu același lucru, fiind cu ochii lipiți de Nell în timp ce ea se juca împreună cu Ben. Am văzut iubirea pe care el i-o purta și asta mă făcu să mă emoționez și mai tare. Încă îmi aminteam ziua în care am intrat la ea în cameră în timp ce își trecea o lamă de ras peste încheietură. Îmi aminteam mirosul de alcool din respirația ei și disperarea din privirea ei, acea durere profund ascunsă.

Am coborât restul scării și m-am așezat pe jos lângă Nell, ajutând-o să construiască turnul din cuburi.

Îmi zâmbi și făcu din cap un semn înspre Ben.

– Este grozav. E cel mai adorabil lucru pe care l-am văzut.

– Este maestrul boacănelor, dar are noroc că este un dulce.

– Seamănă atât de mult cu amândoi, spuse ea. Mă privi cu ușoară ezitare. I-ai dat numele după fratele tău?

Am dat din cap înghițind în sec.

– Da. Nici măcar nu ne-am gândit la alt nume. Acum era însă rândul meu să ezit. Mai are... îl mai cheamă și Kyle.

Nell trase scurt aer în piept. Colt se încordă, dar continuă să se joace cu Ben, ciocnindu-se cu camioanele de jucărie.

– Benjamin Kyle.

Nell stătea cu picioarele încrucișate și se uita fix la covor.

– E un nume frumos. Dacă mă uit bine, el chiar și seamănă cu Kyle.

– Probabil din cauza ochilor. Sunt de altă culoare, dar au forma pe care o aveau ochii lui Kyle.

Nell dădu din cap.

– E un copil minunat.

Era clar că nu știa ce altceva să spună, uitându-se fix la Ben ca și cum îl vedea cumva pe Kyle. Am văzut cum se adună, dând la o parte amintirile pe care le văzusem strânse în ochii ei.

– Așadar, Colt și cu mine am discutat despre posibilele perioade în care să facem nunta.

– O, Doamne! exclamă Colt. Cred că mă duc să îl ajut pe Jason.

Se ridică în picioare și Ben plecă după el, ținându-l de deget.

– Ce e cu bărbații ăștia? întrebă Nell râzând. De ce se tem atât de mult de pregătirile pentru nuntă?

Am râs și eu împreună cu ea.

– Nu știi. Jason s-a purtat de parcă fiecare decizie îi fura ani buni din viață. Ori era asta, ori faptul că dacă trebuia să aleagă între două lucruri se purta ca și cum nu făcea diferența dintre ele. E pur și simplu amuzant.

Îi priveam pe Colt și pe Benny care așezau tacâmurile pe masă, Benny cățărându-se pe fiecare scaun ca să pună pe farfuriile câte o furculiță și o lingură și Colt venind în urma sa așezând cuțitele și rearanjând tacâmurile de o parte și de alta a farfuriilor. Am vrut să spun ceva, dar am renunțat, lăsând scena să se deruleze așa. Așa cum mă așteptasem, după ce așeză tacâmurile la ultima farfurie și după ce văzu ce făcea Colt, Benny îl privi aspru pe Colt.

– Eu pot.

Benny se dădu de-a bușilea jos de pe scaun, se îndreptă spre capul mesei, adună cele trei tacâmuri de argint și le puse înapoi pe farfurie, privindu-l pe Colt ca să fie sigur că înțelege mesajul.

– Lui Benny îi place să facă lucrurile într-un anumit fel, i-am spus lui Colt. În casa aceasta, tacâmurile de argint se așează pe farfurie.

Colt se uită la Benny, la mine, apoi la farfurie și ridică din umeri:

– Bine, pe farfuriile să fie.

Apoi făcu încă o tură în jurul mesei și reaseză tacâmurile pe farfuriile.

Benny îl privi satisfăcut, după care îl târî pe Colt până în dreptul frigiderului și îi dădu o căniță.

– Suc.

Nell și cu mine îi priveam pe Colt și pe Ben, după care ne uitarăm una la cealaltă.

– Se întrevede așa ceva la orizont și pentru voi? am întrebat făcând un semn către logodnicul lui Nell și copilul meu.

– Nu știi. Nu am deschis subiectul. Presimt însă că va fi deschis după ziua de astăzi.

– Și ce părere ai despre asta?

Nell tăcu o perioadă și ridică din nou din umeri.

– Nu știi. O parte din mine abia așteaptă. Benny e atât de scump, atât de amuzant. Colt va fi un tată extraordinar. Dar... e și înspăimântător. Dacă... dacă mai pierd o sarcină? Doctorul mi-a

spus că a fost ceva ce se mai întâmplă câteodată. Adică nu am făcut nimic greșit și nu există niciun motiv medical să nu pot duce o sarcină la termen, dar... tot îmi fac griji. Câteodată mă simt... fragilă, emoțional. Pe undeva am sentimentul că voi avea nevoie de toată viața ca să mă vindec. Și-apoi, am eu stofă de mamă? Cu alte cuvinte, cum îi voi spune copilului cum s-au întâlnit tatăl și mama lui? Nu știi cum să explici asta unui adult, darămite unui copil? Dacă o să avem un copil și o să mă întrebe despre cicatricile de pe mâini? Ce îi spun?

M-am gândit îndelung la răspunsul meu.

- Nu zic că nu sunt întemeiate grijile tale, Nell, dar cred că gândești prea mult. Toate acestea sunt chestiuni pe care le veți rezolva în timp. Un copil, însă? Atâta timp cât tu și Colt aveți o relație bună, totul va fi bine. Un copil... schimbă lucrurile. Te schimbă pe tine. Îți schimbă relația. Este dificil, nu voi nega acest lucru. Să fii părinte este în același timp cel mai greu, cel mai înspăimântător, dar și cel mai plin de satisfacții lucru pe care îl vei face vreodată.

Mă uitam la Jason care scosese puiul din cuptor și îl tăia ca să verifice dacă era făcut.

- Jason și cu mine nu eram pregătiți pentru un copil, Nell. Nu eram deloc. Benny a fost o surpriză reală. Știi doar. Și câteodată ne întrebăm ce îi vom spune dacă ne va întreba de ce ziua lui este la mai puțin de o lună după aniversarea nunții noastre. Într-o bună zi va pune totul cap la cap și va trebui să găsim un răspuns. Dar... asta nu prea contează în ansamblu. Tu și Colt vă iubiți. Sunteți parteneri de cursă lungă. Nu stați pe gânduri dacă să faceți sau nu un copil doar pentru că vă temeți de toate acele *și dacă*. Când veți fi pregătiți, veți știi. Întrebările își vor primi răspunsurile la timpul lor. În momentul în care îți ții copilul în brațe pentru prima dată, pur și simplu... știi. Totul este diferit și nu ai mai da timpul înapoi, chiar dacă ai putea. Nu vreau să schimb nimic în viața mea pentru că tot ce am făcut a dus la ceea ce sunt și la ceea ce am astăzi. Sunt căsătorită cu iubirea vieții mele, prietenul meu cel mai bun... universul meu. Nu am fost cu nimeni altcineva și nici nu voi fi, indiferent ce se întâmplă în viitor. Și îl am și pe băiețelul meu, scumpul meu Benny. Dacă faptul că schimb și cel mai neînsemnat

lucru din viața mea înseamnă să nu mai ajung în locul în care este acum viața mea, atunci nu merită să schimb nimic.

Nell zgâria cu unghia o pată de suc de pe covor.

– Înțeleg ce vrei să spui. Sunt atât de fericită acum. În cea mai mare parte a timpului. Îl am pe Colton, facem turnee prin țară și facem muzică. Este un vis devenit realitate, un vis pe care nu am știut niciodată că îl vreau până când nu l-am avut. Nu-mi pot imagina o altă viață, chiar nu pot. Da, trebuie să recunosc că sunt momente când stau trează în mijlocul nopții și mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu mine... dacă ar fi trăit Kyle. Probabil că aș fi mers la Stanford și am fi avut deja doi copii, aș fi lucrat într-un birou, aș fi umblat îmbrăcată în haine office și aș fi pregătit documente în Power Point pentru șefi.

Se cutremură teatral.

– Mă bucur că am scăpat de cariera aceea. Nu m-ar fi reprezentat. Viața aceea... reprezintă în totalitate un *și dacă* și este o situație controversată. Mă întreb cum ar fi fost, dar nu mi-o doresc, pentru că... Dumnezeu, m-am luptat atât de puternic și atât de mult pentru ceea ce am acum... pentru că, indiferent cât de mult l-am iubit pe Kyle, Colt este perfect pentru mine.

– Știi, tu și Kyle erați atât de tineri că este imposibil să te gândești ce s-ar fi putut întâmpla între voi.

– Nu mai tineri decât tine și decât Jason. Ești de-o vârstă cu mine, douăzeci și patru. Și câți ani se fac de când sunteți voi împreună?

– Opt ani.

– Ai douăzeci și patru de ani și ești împreună cu Jason de opt. Este mai mult decât orice relație pe care am avut-o eu.

– Și câteodată ne simțim de parcă suntem la începutul ei. Benny are aproape doi ani și câteodată am senzația că abia l-am născut. Știi, chiar discutăm să mai facem încă un copil. Jason își dorește o fetiță.

Jason anunță că cina este gata, așa că discuția noastră se întrerupse din scurt, dar am surprins-o pe Nell uitându-se la Benny și am văzut în ochii ei o licărire speculativă. Colton observă și el, dar și el avea aceeași expresie pe față, de câte ori se apleca să-l asculte pe Benny care sporovăia cu gura plină de mâncare.

Am avut sentimentul că urma să aflu noutăți în lunile care aveau să vină.

* * *

Becca
Luna mai, anul următor

Mă luptam să-mi înghit lacrimile în timp ce îi aranjam lui Nell trena de la rochia uimitoare. Era fără bretele, cu talia croită în stil imperial, cu decolteul în formă de inimă, decorată cu bun gust cu pietricele pe corsaj și cu un decolteu în spate care era curajos de adânc. Părul ei blond-căpșună era adunat tot în vârful capului, într-un aranjament sofisticat de agrafe și noduri și cu câteva șuvițe care atârnavă liber și îi încadrau fața superbă. Ochii ei verzi cenușiu străluceau de emoție când se răsuci ca să mă ajute să-i aranjez rochia în dreptul picioarelor. I-am luat buchetul din cale albe cu mov în mijloc și îl țineam lângă buchetul meu mai mic, perfect asortat. Colt... ce să spun despre el, doar eram femeie măritată și, pe zi ce trecea, tot mai îndrăgostită de Jason, dar Colt era atât de chipeș încât te durea să-ți dezlipești ochii de pe el. Își tăiase scurt părul care era de obicei lung și dezordonat și se bărbierise, așa că maxilarul său robust și bine conturat îi ieșea în evidență. Ochii lui erau două luciri electrice de culoare albastră, atât de vii, încât m-au vrăjtit de când am intrat pe ușa din spate a capelei. Smochingul nu avea nicio cută, era negru cu alb, de gală, potrivit cu statura sa robustă din naștere.

Jason stătea la doi pași lângă Colton și am avut nevoie și de ultima picătură de voință ca să nu sar pe el, să-l târăsc în spatele bisericii și să-mi fac de cap cu el. Colt arăta într-adevăr extraordinar de bine, însă Jason... Era un vis, era o fantezie. Își tunsese părul blond și îl aranjase atent să pară dezordonat și țepos, iar ochii îi luceau în soare precum pietrele de jad. Brațele îi ieșea în evidență prin țesătura smochingului și gâtul puternic întindea gulerul cămășii. Într-un cuvânt... statuar. Nici Michelangelo nu ar fi putut sculpta mai bine un specimen masculin. Cel puțin pentru mine.

Ușile se deschiseră din nou în timp ce Nell și Colt se țineau strâns de mână și toți ochii priviră spre spatele capelei. Benny, care tocmai împlinise doi ani, stătea în ușă îmbrăcat și el în smoching, cu pantofiorii strălucind de curați și de lustruiți ce erau, cu o cravată prinsă la gât și cu părul aranjat pe spate. Îl simțeam cum își făcea curaj așa cum stătea el acolo, nemișcat, în dreptul ușii ținând în mânuțele întinse perna pentru verighete. Se uită în jur la cei adunați acolo și se încruntă când își dădu seama că toată lumea îl privea.

Apoi demonstră că era, mai presus de orice, băiatul lui tata. Își îndreptă spatele, ridică sus capul și începu să mășăluiască plin de încredere pe culoarul spre altar, fără să se uite în stânga sau în dreapta. Își fixă ochii pe Nell, pe care ajunsese să o adore pe deplin. Știa că ea era ținta lui, după cum i se tot repetase că trebuia să aducă verighetele în siguranță la mătușa Nell.

În timp ce o privea pe Nell, ea ajunsese în punctul în care deja îl răsfăța pe Ben. Mersese până-ntr-acolo încât schimbase ordinea în care se intra în capelă, pentru ca Benny să fie atracția zilei, deși nunțile au de obicei mireasa în prim-plan. În mod obișnuit, fetița cu florile și băiatul cu verighetele intrau după domnișoarele de onoare și cavaleri și înainte de mireasă sau așa ceva, însă Nell fusese de neclintit când veni vorba ca Benny să fie ultimul care intra în biserică și să ducă singur verighetele.

Așa că iată-l mergând solemn, singur, spre altar, ignorând complet toate șoaptele, comentariile și deloc subtilele recompense pentru deja legendara drăgălășenie a lui Ben. Am simțit o strângere de inimă când l-am văzut pe Benny în smoching, atât de serios, atât de concentrat pe ce trebuia să facă.

Benny urcă scările cu multă grijă, după care, nerespectând deloc ceea ce exersasem, se așeză direct între Nell și Colt, ținând pernuța cu verighetele cât de sus putea.

– AM verighete, Nelly. Poftim.

Se uită în sus la ea, în timp ce din mulțime se auzi un *oooo* la unison.

Nell îi zâmbi, îi dădu drumul lui Colt de mână și își ridică rochia ca să se poată așeza jos, în dreptul lui Benny.

– Îți mulțumesc, Benjamin.

– Am făcut bine, întrebă el, ușor neliniștit?

Nell îl sărută râzând pe frunte.

– Te-ai descurcat perfect, micuțule.

– Acum am Rafi?

Nell se uită spre mine, neștiind sigur ce voia Ben. *Nonno*, care în italiană înseamnă *bunic*, adică tatăl meu, salvă situația, așezându-l pe Benny la el în brațe după ce preotul luă verighetetele. Benny scoase girafa de pluș, alintată cu numele de Rafi, din buzunarul lui *nonno* și scoase un răget-lătrat de animal săltând jucăria peste umerii lui tata. Toată lumea râse de caraghioslăcurile lui Ben, mai ales Nell. Deveni apoi repede serioasă, întorcându-se spre Colt.

Nunta a fost superbă, iar Nell strălucea de fericire așa cum nu o văzusem niciodată. Petrecerea a fost uriașă, o reuniune veselă într-un salon pentru recepții, nu departe de capelă. Pe la sfârșitul petrecerii, Nell părea că se gândește foarte serios la ceva sorbind absentă dintr-un pahar cu apă minerală cu puțină lămâie, privind când la Colt, când fără țintă.

Stăteam la masă cu ea și cu Split, cavalerul de onoare al lui Colt, un negru atrăgător, dar cam înverșunat, care stătea în dreapta lui. Nell trase adânc aer în piept și îl lăsă după aceea afară, luând deja decizia. Se aplecă spre Colt, îl luă cu mâinile de după ceafă și îi șopti ceva la ureche. Nu știam ce îi spusese, dar acel lucru îl făcu pe Colt să caște ochii cât cepele de surpriză și fericire.

– Ești? Ești sigură? întrebă el nu destul de încet.

Nell încuviință. Colt aruncă o privire spre abdomenul ei, apoi din nou spre ea, moment în care am știut ce îi șoptise.

– Am primit confirmarea doar ieri și voiam să-ți spun cu o ocazie specială.

Colt o cuprinse cu brațele și o strânse la piept, șoptindu-i ceva la ureche. Am auzit-o pe Nell cum își trase ușor nasul, punându-și brațele pe umerii lui Colt, cu palmele tremurând ușor.

– Pot să anunț? întrebă el.

Nell se trase încet în spate.

– Acum?

Colt rânji.

– Ba bine că nu. Sunt în al nouălea cer.

Nell își coborî bărbia ca să-și ciocnească ușor obrazul de obrazul lui.

- Ești nebun... Îl privi în ochi. Și dacă...

Colt își apăsă două degete peste buzele ei.

- Nu. Chiar... nu.

Nell dădu din cap și deschise gura ca să-l muște pe Colt de degete.

- Dacă vrei tu să anunți, dă-i bătaie.

Ridicându-se de pe scaun, Colt făcu un semn dj-ului care veni la el cu un microfon fără fir.

- Presupun că nu găsim un alt moment pentru discursuri mai bun decât acesta, nu-i așa? Am un auditoriu captiv, pentru că majoritatea sunteți încă prinși cu cina. Așadar, aceasta este cea mai bună zi din viața mea. Am avut multe zile bune, dar și zile mai puțin bune, la fel ca toată lumea. Dar astăzi... astăzi este cea mai bună zi din toate. Am reușit să mă însor cu Nell, înțelegeți? Mda, nu aveți decât să fiți geloși dragilor, pentru că femeia aceasta superbă, sexi, talentată și uimitoare de lângă mine este a mea. Nu o să vă plictisesc cu toate detaliile crude și sângeroase despre cum am ajuns să fim împreună, pentru că majoritatea cunoașteți deja măcar o variantă a poveștii. Ideea este că eu sunt cel norocos. Ea m-a salvat pe mine și nu voi putea niciodată să o iubesc așa cum merită, dar naiba să mă ia dacă nu încerc.

Făcu o pauză, iar mulțimea umplu liniștea cu aplauze grele și cu ovații.

- Da, mersi. Deci... această zi este cea mai bună zi din viața mea și pentru că Nell tocmai mi-a dat niște vești. Vino aici sus lângă mine, iubito.

Cu microfonul în mână, o trase pe Nell lângă el, privind în jos spre ea, zâmbind.

- Vedeți voi, tocmai mi-a spus, exact acum, că vom avea un copil.

Ovațiile erau asurzitoare, dar nimeni nu bătea mai tare din palme și nici nu striga mai tare decât mine.

- Știi când trebuie să naști, iubito?

Nell își puse mâna peste brațul lui Colt.

- În decembrie.

Colt își mută privirea în tavan, gânditor.

- Ceea e înseamnă că l-am conceput în... martie. Un rânjet îi răsări ușor pe buze. Cred că știu exact când...

- Colton!

Nell strigă ascuțit, îi smuci microfonul din mână și îi arse una peste umăr.

- Scuze. Sunt emoționat.

Mulțimea râdea și bătea din palme, apoi cineva din spate începu să bată cu lingurița în pahar și în curând, toți cei din încăperea îi urmau exemplul.

Colt îi înmână microfonul prietenului său Split și se întoarse în brațele lui Nell.

- Cu plăcere, l-am auzit murmurând în timp ce o săruta lung și apăsat.

După câteva momente, Split se ridică și își duse microfonul a gură.

- Gata. Gata. Voi,ăștia doi, lăsați asta pentru mai târziu. Split se întoarse spre Colt, pentru că și el, și Nell erau atenți la el. Îl știu pe băiatul ăsta al meu, pe Colt, de când era doar un mânz amărât care trăia în ghetou. A trecut prin lucruri pe care majoritatea dintre voi nici nu vi le puteți imagina și a ajuns aici pentru că întotdeauna a fost mai deștept și mai puternic decât oricine altcineva pe care cunosc. Acum n-o să vă mint, da' i-am salvat fundu' odată sau de două ori, dar el a fost alături de mine de mai multe ori decât am fost eu. E ca un frate pentru mine... frate și frate... dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Split își aruncă privirea prin audiența fascinată de la mese.

- Da, dacă mă uit mai bine, aproape toți sunteți albi fraților, așa că nu cred că înțelegeți. Presupun că asta mă face negrul-suvenir de la nuntă, eh? Nu-i nimic, nu-i nimic! Ce vreau să spun e că după tot prin ce a trecut Colt, nu e nimeni mai fericit decât mine în încăperea asta că îl vede căsătorit, mai ales cu o femeie atât de grozavă cum e Nell. Când am văzut-o pe Nell prima dată am fost sceptic. Era drăguță, dar... mă rog... nu am văzut atunci cât de puternică era. L-a luat pe Colt în chirie pe viață, indiferent cât de stupid sună chestia asta. Cu toate astea, exact asta a făcut, fraților, pe bune. Ea îl iubește și îl înțelege. Și asta contează. Așadar... Colt, Nell, voi doi, fraților, sunteți familia mea. Sunteți familia pe care nu am avut-o niciodată și spun adevărul. Vă iubesc pe amândoi și mă bucur pentru voi. Felicitări.

Ridică paharul cu apă cu gheață spre tavan și apoi ciocni cu Colt.

Mi-am dat seama că venise rândul meu. Mă gândisem la asta de zile întregi. Am luat microfonul de la Split, după care m-am ridicat, înghițind în sec și concentrându-mă asupra respirației.

– Bună. Eu sunt Becca. Nell este prietena mea cea mai bună din prima zi... din prima zi de grădiniță. Mi-a furat și lipiciul și sclipiciul. De atunci suntem cele mai bune prietene.

M-am întors spre Nell.

– O să încerc să fac asta fără să plâng sau să mă bâlbâi, dar nu promit. Am trăit amândouă... experiențe interesante. O să încerc să nu devin prea serioasă, că doar suntem la o nuntă, dar Nell, tu știi ce vreau să spun. Au fost zile în care mi-am făcut multe griji pentru tine. Mi-ai spus odată că nu știi dacă vei fi vreodată bine. Acum, uită-te la tine. Ești căsătorită cu un bărbat minunat și în curând vei fi mămică. Sunt mândră de tine, Nell. Ai... ai trecut p-prin atâtea, dar ți-ai găsit fericirea. Ți-ai găsit drumul ca să fii bine. O să fii o mamă m-minunată și, Colt, tu o să fii un tată minunat. Nu am nici cea mai mică îndoială. Fiul meu vă iubește și, în definitiv, vă ascultă pe voi mai mult decât mă ascultă pe mine câteodată. Nu-i așa, Benny?

Benny stătea în brațele lui Jason, cu o bucată de pâine într-o mână și în cealaltă mână cu o furculiță, îndreptată ciudat în jos și cu puțin piure de cartofi întărit în vârful. Când își auzi numele se uită la mine și apoi întinse furculița spre mine.

– Am 'tofi. Vrei, mama? Vrei 'tofi?

Nu m-am putut abține să nu râd.

– Mersi, amice. Am mâncat și eu. Îi iubești pe mătușa Nell și pe unchiul Colt?

Benny dădu din cap.

– Îhî. Colt e căluțul. Duce cu căluțul.

– Și Nell?

O privi pe Nell, gândindu-se.

– Îhî. Nelly, ai bomboane? Mai ai eme-neme?

Nell pufni în răs și se aplecă spre el.

– Asta trebuia să rămână secret. Tu nu trebuie să mănânci bomboane.

M-am uitat fix la Nell care se înroși și se purta ca și cum nu se întâmplase nimic.

- Nu au fost decât niște bomboane M&M, recunosc eu.

Am dat din cap.

- Deci de-asta nu a stat ieri locului nicio clipă, am rânjit. Să-ți amintești asta când o să-i dau și eu copilului tău bomboane, într-o zi. Le bag bomboane pe gât până îi satur și apoi îi trimit acasă la tine și atunci să vedem cât este de amuzant.

Deschisesem gura ca să-mi reiau discursul, când în toată încăperea răsună un zgomot puternic din direcția lui Ben care elimina gazele din intestin. Privi surprins în jur, ca și cum se mira de unde se auzea acel zgomot, apoi se întoarse spre mine.

- Mama. Caca.

Toți cei de față hohoteau de râs.

Oripilată, mi-am dus mâna la gură.

- Se pare că discursul meu tocmai a fost întrerupt de un mic sconcs, am spus eu. Voi încheia spunând asta: Nell, te iubesc, sunt mândră de tine și mă bucur pentru tine. Felicitări!

După ce l-am schimbat pe Ben, am ajuns exact când se termina discursul lui Robert Calloway, ultimul din acea seară. După aceea, se tăie și se mănăcă tortul și începu dansul. La sfârșitul petrecerii, Nell și Colt interpretară cântecul lor, *Mă pierd în tine*, care, de când cu cererea în căsătorie din New Orleans, era difuzat pe posturile naționale de radio.

Dansam cu Jason și cu Ben, ținându-i aproape pe cei doi bărbați din viața mea și priveam cum Nell cânta la chitară, în rochia de mireasă care i se revărsa la picioare, vrăjind audiența cu vocea ei și strălucind de fericire.

Însurăteii plecară curând după aceea și am apucat să o îmbrățișez pe Nell înainte să se urce în limuzină.

- Îți mulțumesc, Becca, îmi șopti. Au fost zile când nu știu ce aș fi făcut fără tine. Abia aștept să fim mămici împreună.

Jason îi strânse mâna lui Colt, după care mă luă de după gât, ținându-l pe Ben în partea cealaltă, pe șold.

- Așadar, Nell e graviduță, cugetă el cu voce tare. Era cazul. Poate că noi ar trebui să ne gândim la numărul doi, ce spui, iubito.

M-am întors spre el, cu un zâmbet neliniștit pe buze.

- Cred că putem bifa asta.

Ochii lui Jason se aprinseră.

-
- Deci, Benny, ce părere ai despre faptul că mami face un bebe?
 - Un bebe? Nu sunt bebe. Eu sunt băiețel, declară Ben.
 - Știi că ești, prietene. O să fie doi copii. Tu și încă un bebeluș.
 - Doi bebeluși? Întrebă Ben, derutat.
 - Doi bebeluși, răspunse Jason.

Zâmbeam în timp ce îl urmăream pe Benny care încerca să-și dea seama ce însemna *doi bebeluși*.

- Eu bebeluș? Întrebă el.
- Jason îl gădilă pe burtică.
- Nee, tu vei fi fratele cel mare.

Benny se încruntă, iar ochisorii lui, care semănau atât de mult cu ai lui Jason, de un verde cel mai verde și mai mult decât expresivi, priveau preocupați. Apoi ridică animalul de pluș, întrebarea fiind deja uitată.

- Îl am pe Rafi. Și eme-neme?

Deschise gurița ca un pui de pasăre, așteptând să-i aterizeze bomboanele M&M.

Nonno veni din nou în ajutor. Se auzi un foșnet de hârtie, iar Benny se răsuci din brațele lui Jason, cu atenția ascuțită brici asupra sunetului făcut de învelișul de hârtie. Tatăl meu arunca, una câte una, bomboanele în gura lui Benny, spre marea mea nemulțumire.

- Tată! Este unsprezece noaptea! Acum, nu va mai dormi în veci! Tata ridică din umeri.
- Suntem la nuntă, *figlia*. Nu există reguli.

Era trecut bine de miezul nopții când am ajuns să-l punem pe Benny, adormit în pătuțul lui, în camera de hotel. Ne-am dat jos gătelile de nuntă și ne-am urcat în pat, ținându-ne în brațe.

Jason nu spuse nimic un timp, fiind pe jumătate adormit.

- Sper să fie fetiță. O să o cheme Bella.

Am pufnit.

- Nu o să ne botezăm fata după Amurg.
- Glumeam, iubito.
- Ce spui de Evelyn?
- Hm, ar fi o variantă.

Era pe adormite, așa că l-am lăsat în pace și am început să meditez la posibile nume de băieți și fete, până când am adormit și eu.

La un moment dat, în timpul nopții, Benny se cățara în patul nostru, făcându-și loc între noi. Jason își așeză brațul peste Benny și peste șoldul meu, după care, în somn, începu să mă mângâie ușor pe burtă.

Eram pe jumătate trează și îi simțeam răsuflarea lui Benny pe umăr și mâna lui Jason pe mine. Eram cât se putea de mulțumită și mă simțeam binecuvântată cu fericire.

SFÂRȘIT POSTSCRIPTUM

Colt își ținea fiica în brațe, legănată pe încheietura cotului. Micuța era în crepusculul dintre veghe și somn, cu ochii aproape închiși și cu degetele strânse pe degetul lui cel mare. Era înfășurată strâns într-o păturică alb-ivoriu, moale care avea pe ea imagini din desene animate, cu o bufniță verde cu ochi mari și priviri înțelepte, un model care se repeta pe toată păturica. Numele ei, Kylie, era țesut într-un colț, cu fir verde închis.

Când Kylie începu să se agite, enervându-se și scâncind pentru că se chinuia să rămână trează, Colt se ridică din balansoar și începu să se plimbe cu ea în brațe prin cameră, legănând-o ușor. Ea făcu ochișorii mai mari și se uita cruciș la tatăl ei, mișcându-și gurița și icnind liniștit. Colt înhăță o suzetă din pătuț și i-o puse în guriță, apoi fredonă câteva acorduri dintr-o melodie. Când văzu că dacă îi fredona micuța închide ochii, Colt trase adânc aer în piept și începu să-i cânte cu voce joasă, domoală.

*Ai ochii mamei tale, să știi
Micuța mea
Ai respirat și mi-ai răpit inima
Micuța mea
Ai nasul mamei tale, să știi
Micuța mea,
Mă prinzi de degete cu toată puterea,
Iar sufletul mi-l ții în mânuțele tale delicate
Te-am visat
Micuța mea
Te-am visat
În fiecare noapte de-a lungul a nouă luni
Însă nu am visat
Că mă vei vrăji
Cu ochișorii tăi,
Atât de asemănători cu cei ai mamei tale
Să știi micuțo,
Că fiecare tată este chinuit de o stafie*

*E bântuit de tot ce ar putea face greșit
Așa că nu pot decât să te strâng în brațe
Și să sper că o fac bine
Sper să te iubesc destul
Sper să îți ofer ceea ce meriți.
Te-am visat, să știi,
Micuța mea
Cu ochi ca ai mamei tale
Încă te visez
Visez la ce cei deveni
Și la ce vei face
Visez să-ți văd primii pași
Să-ți aud primele cuvinte
Mă mai bântuie o stafie
Teama fiecărui tată despre ce va fi să fie
În ziua în care am clipit tu șoferiță ai devenit
Încă o clipire și ești la o întâlnire
Cu un băiat ce nu ne place
Mai clilesc și iată-te absolventă
Mai clilesc și te duc la altar
Să nu crești așadar
Rămâi așa, micuță, caldă, moale
Cum îmi încapi acum perfect în brațe
Adormită de vocea mea care-ți cântă
Să nu crești
Micuța mea
Cel puțin nu atât de repede.*

Kylie adormi când vocea lui Colt se topi în liniște. O așeză în pătuț, se aplecă deasupra ei și o sărută ușor. Nell stătea în ușă și privea.

Veni lângă Colt, lipindu-i-se de-o parte în timp ce își priveau fetița dormind.

– Îți vine să crezi că am făcut ceva atât de perfect?

Colt își privi soția zâmbind.

– Da, pot să cred, dragostea mea.

În momentele acelea, rănilor erau date uitării, coșmarurile erau izgonite și fricile liniștite. Fiecare respirație, fiecare sărut de noapte bună, fiecare cântec de leagăn trimitea trecutul mai adânc în uitare, acolo unde lamele de ras și nopțile înecate în lacrimi înăbușite, nu erau altceva decât trecute amintiri dintr-o altă viață.

În acele momente, inocența unui copil vindeca rănilor cele mai adânci.

În acele momente, totul era, în sfârșit, bine.